

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RAKİPLER. ÂŞIKLAR. TANRILAR.

GÖKYÜZÜNÜ ÖP

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI
KRISTA & BECCA
RITCHIE

GÖKYÜZÜNÜ ÖP

Özgün Adı: Kiss the Sky
Krista & Becca Ritchie

Çeviren	: Büşra Tekin
Editör	: Derya Sevim
Düzeltili	: Aslı Özge Önemli
Son Okuma	: İrem Doruk, Zeynep Hilal Kahraman
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin
Kapak Fotoğrafı	: ©iStock
Kapak Tasarım	: Twin Cove Designs
Kapak Uygulama	: Filiz Odabaş

Türü: Yetişkin - Romantik
Kitap No: 2543

1. Baskı: Mayıs 2023
ISBN: 978-625-366-036-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright ©2014 KISS THE SKY by Krista & Becca Ritchie
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın
Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı
yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 47939
Tel: 0212 674 85 28

KRISTA & BECCA
RITCHIE

GÖKYÜZÜNÜ
ÖP

Çeviren: Büşra Tekin

PROLOG

CONNOR COBALT

Bir keresinde bir adam, “Gerçek hayatı bilmek ister misin, evlat?” diye sormuştu. “Önce kendini bilmen gerekir.” Beş yıldızlı bir otelin arka kapısının merdivenlerindeydi, kese kâğıdındaki bir şişeden içki içiyordu. Onuncu doğum günümün kutlamasından ayrılıp dışarı çıkmıştım, biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Kutlama salonundaki herkes otuz beş yaş ve üstüydü. Benim yaşımda tek bir çocuk bile yoktu.

Ergenlik öncesi bedenimi fazlasıyla sıkı bir takım elbise giyiyordum. Bu sırada da şişmiş karnıyla birlikte içeride bulunan annemin, iş ortaklarıyla monoton bir şekilde sohbet ettiğini göz ardı etmeye çalışıyordum. Hamile olmasına rağmen, odadaki herkesle benim kolaylıkla taklit edebileceğim, ölçülü bir üslupla konuşuyor ve metanetli duruşuyla emirler veriyordu.

“Kim olduğumu biliyorum,” dedim karşımdaki adama. Ben Connor Cobalt’tım. Her zaman doğru olan şeyi yapan çocuk. Ne zaman konuşacağını ve ne zaman susacağını daima bilen çocuk. Dilimi kanatana kadar ısırardım.

Adam takım elbisemi süzdükten sonra burnundan alaycı bir ses çıkardı. “Bir maymun dışında hiçbir şey değilsin, evlat. İçerideki o adamlardan biri olmak istiyorsun.” Başıyla arkasındaki kapıyı işaret etti.

Sonrasında, sanki itiraf edeceği bir sır varmış gibi bana doğru yaklaştı. Ondan yayılan votka kokusu neredeyse geriye doğru düşmeme sebep oluyordu. Yine de bana söyleyeceği şeyi duymak için bekledim. “O zaman onlardan daha iyi olman lazım.”

Yaşlı bir ayyaşın tavsiyesi, babamın söylediği her şeyden daha uzun süre benimle kaldı. Bundan iki yıl sonra ise annem beni evimizin küçük salonuna çağırdı ve o hatırayla bağdaştırdığım yeni haberleri verdi. Bu durum beni katalitik* bir şekilde biçimlendirmişti.

Anlayacağınız... Hayat; yıllara, aylara, hatıralara ve inişli çıkışlı anlara indirgenebiliyordu. Benimkini tanımlayan üç an vardı.

Bir.

On iki yaşındaydım. Aslında tatillerimi Faust Yatılı Okulu’nda** geçiriyordum ama bir hafta sonu, şans eseri annemin Philadelphia’nın dışında bulunan evini ziyaret etmeye karar verdim.

Annem, neler olduğunu söylemek için o zamanı seçti. Bir gün belirlemeden, plan yapmadan ve durumu düşündüğünden daha büyük bir şeye çevirmeden. Bu haberi sanki bir çalışanını işten kovuyormuş gibi vermişti. Hızlı ve mantıklı bir şekilde.

“Baban ve ben boşandık.”

* Buradaki ‘katalitik’ kavramı, kimyadaki kataliz durumuna yapılan örneklendirilme için kullanılmış. Katalizörler çeşitli kimyasal tepkimelerin hızlı bir şekilde gerçekleşmesini sağlayan ve bu sırada da kendi yapısını kaybetmeyen maddeler olduğundan, burada bahsedilen olayın Connor’ın kişisel gelişiminin hızlanmasına sebep olan bir katalizör olduğu düşünülebilir. (e.n.)

** Orijinal ismi “Faust Boarding School for Young Boys” olan kurgusal okul. Seride genç erkekler için eğitim veren bir yatılı okul olarak bahsedilmektedir. (ç.n.)

Boşandık. Geçmiş zamandı. Tam o sıralarda, hayatımdaki dramatik bir şeyi kaçırmıştım. Kahrolası şey gözümünden hızlıca kaçmıştı çünkü annem, bunun çok anlam ifade etmediğine inanıyordu. Beni de böyle olduğuna inandırdı.

Ayrılıkları dostçaydı. Birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Katarina Cobalt, beni hiçbir zaman hayatına yüzde yüz dahil etmezdi. İnsanlara kendi paylaştığından fazlasını görme izni vermezdi. İşte o an, bu numarayı ben de öğrendim. Birdenbire nasıl güçlü ve insanüstü olacağımı öğrendim.

Jim Elson'la, yani babamla iletişimimiz koptu. Onunla ilişkimi canlandırmak gibi bir arzum yoktu. Yakınımda tuttuğum hakikatler, eğer ben buna izin verirsem acı verici olurlardı. Bu yüzden de kendimi, onların sadece birer gerçekten ibaret olduğuna inandırdım. Sonra hayatıma devam ettim.

İki.

On altı yaşındaydım. Loş bir ışıkla aydınlanan Faust çalışma odasında havaya dumanlar yayılıyordu. Üst sınıflardan iki kişi, on erkekten oluşan sırayı incelerken her bir çaylağın önünde duruyorlardı.

Gizli cemiyete katılmak, lakros takımına kabul edilmekle eşdeğerdi. Çoğumuzun hazırlık sınıfı pantolonları, ceketleri ve kravatlarıyla saygın bir şekilde Harvard ve Yale koridorlarında yürümesi, aynı hataları tekrar tekrar yapması gerekiyordu.

Her bir çocuğa aynı soruyu soruyorlardı. Hepsi basit bir uysallıkla *evet* dedikten sonra da dizlerinin üstüne çökmeleri söyleniyordu. Ardından bakışları sıradaki çocuğa dönüyordu.

Benim önümde durduklarında nispeten sakindim. Filizlenen kibirli gülümsememi saklamaya çalışıyordum. Yumruklarını göğüslerine vurup muz isteyen iki maymun gibi görünüyorlardı. Bense, herhangi birine kahrolası muzumu vermeye istekli değildim. Yapılan her menfaatin bir çıkarı olmalıydı.

“Connor Cobalt,” dedi sarışın olan, bana yan yan bakıyordu. “Sikimi emecek misin?”

Bu soru, emirleri yerine getirmeye ne kadar istekli olduğumuzu göstermemiz için sorulmuştu. Dürüst olmak gerekirse, bunu kanıtlamak uğruna ne kadar ileri gidebileceklerinden pek emin değildim.

Bundan çıkarım ne olacak?

Ödül, bir sosyal komite üyeliği idi. Bunu farklı bir şekilde elde edebileceğime inanıyordum. Kimsenin görmediği bir yol görmüştüm.

“Bence tam tersini düşün,” dedim, gülümsemem kendini belli ediyordu. “Senin, benim sikimi emmen lazım. Bundan daha çok keyif alırsın.”

Çaylaklar kahkahalara boğulurken sarışın bana bir adım yaklaştı. Burnu neredeyse burnuma değiyordu. “Ne dedin sen?”

“İlk söylediğimde kendimi tamamen net bir şekilde ifade ettiğimi sanıyordum.” Diz çökmem için bana tekrar bir fırsat sunuyordu. Eğer testosterondan zehirlenmiş maymunların yönettiği bir gruba katılmak isteseydim, okulun futbol takımına katılırdım.

“Hayır, etmedin.”

“İzin ver tekrarlayayım.” Öne doğru eğilirken her bir gözenegiğimden özgüven akıyordu. Dudaklarım sarışının kulağına değdi. Bunu düşündüğünden daha çok seviyordu. “Sikimi. Em.”

Kıpkırmızı kesilerek beni geriye ittiğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Sen gey misin, Cobalt?”

“Ben sadece kendimi seviyorum. Bu açıdan bakarsak, olabilir. Buna rağmen, hâlâ sana sakso çekmek istemiyorum.” Böylece, gizli cemiyeti ardımda bıraktım.

On çaylağın sekizi bana katıldı.

Üç.

On dokuz yaşındaydım. *Ivy League*'den Pennsylvania Üniversitesi'ndeydim.

Öğrenci merkezinden koşmaya başlayıp kızlar tuvaletinin önüne geldiğimde adımlarımı yavaşlattım. Hemen sonra kapıyı açtım, gösterişsiz mavi elbisesi ve on santimlik topuklu ayakkabılarıyla esmer bir kız lavabonun yanında duruyordu. Islattığı peçetelerle üstündeki lekeyi silerken gözleri öfke ve gerginlikle kıpkırmızı olmuştu.

İçeri girdiğimi gördüğünde bastırdığı tüm hayal kırıklığını bana yönlendirdi. “Burası kızlar tuvaleti, Richard.” Gerçek ilk adımı kullanırken bana bir peçete atmaya çalıştı. Ama peçete yenilgiyle yere düştü.

Elbisesine bir kutu *Meyveli Fizz* döken ben değildim. Ancak Rose Calloway'in zihninde, suçlu ben olabilirdim. Her yıl yollarımız bir şekilde kesişirdi. Yatılı okulumla onun hazırlık okulu Model BM* ve onur kurumlarında rekabet ediyordu.

Bugün ise onun Öğrenci Elçisi olmam gerekiyordu. Onur Programı'na katılıp katılmamasına karar verecek olan dekanla mülakatından önce Rose'a kampüsü gezdirmem gerekiyordu.

“Farkındayım,” dedim sakince. Daha çok onun durumu için endişeliydim. Bir noktada, sanki çılgılık atmak üzereymiş gibi elleriyle lavaboyu kavramıştı.

“Caroline'ı öldüreceğim. Her bir saç telini tek tek yolup sonra da tüm kıyafetlerini çalacağım.”

Aşırı abartılı ifadeleri bana Faust'ta sürekli duyduğum bir dedikoduyu hatırlattı. Dalton Akademisi'ndeki hazırlık sınıfındayken, girdiği bir sağlık dersinde oyuncak bebeğini almış ve ona bir makas saplamıştı. Anlatılana göre, oyuncak bebeğin alnına bir şeyler karaladıktan sonra öğretmene geri vermişti. Yazdığı not şuydu: *Erkekler de aynısını yapmadığı müddetçe cansız bir nesneye bakmayacağım.*

* Orijinal ismi “Model UN” yani “Model Birleşmiş Milletler” olan, öğrencilere yönelik eğitsel bir simülasyon. (ç.n.)

KRISTA & BECCA RITCHIE

İnsanlar onun “ruhunu tüketeceğim” tarzında, dâhi bir kaçık olduğunu düşünüyorlardı.

Bense onun kahrolası derecede büyüleyici olduğunu düşünüyordum.

“Rose-”

Avuçlarını tezgâha vurdu. “Üstüme *gazoz* döktü. Yüzüme yumruk atmasını tercih ederdim. En azından makyaj malzemelerim var.”

“Bir çözümüm var.”

Elini havaya kaldırdı. “Burası egosuz bir tuvalet.”

“O zaman sen burada ne arıyorsun?” diye sordum başımı eğerek.

Bana ters ters baksa da yardım etmek için ona yaklaştım. Göğsümü öfkeyle geriye itti.

Yerimden neredeyse hiç kıpırdamadım. “Bu senin için bile biraz çocuksu bir hareketti.”

“Bu sabotaj,” dedi parlayan gözleriyle. Parmağını bana doğru kaldırdı. “Akademik *açgözlülük*. Hilebazlardan nefret ederim ve o kız beni hileyle Penn’den attı.”

“Çoktan kabul edildin,” diye hatırlattım.

“Onur Programı’na kabul edilmediğin bir üniversiteye gider miydin?”

Hiçbir şey söylemedim. Cevabımı biliyordu.

“*Aynen öyle.*”

Islak peçeteleri yakındaki çöp kutusuna attım. Beni yakından izlediği sırada, hareketlerim onun omuzlarının gevşemesini sağlıyordu. Bir an sonra kırmızı ceketimi çıkarmaya başladım.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Rose.

“Yardım etmek böyle bir şey.”

Başını iki yana salladı. “Sana borçlu kalmak istemiyorum.” Bir parmağını daha bana doğrultarak geri çekildi. “Bunun nasıl işlediğini biliyorum. Nasıl olduğunu *anladım*. Öğrenci-

ler için bir şeyler yapıyorsun ve onlar da bunu hastalıklı bir şekilde sana geri ödemek zorunda kalıyorlar.” Fırsat maliyeti. Kârlar. Anlaşmalar. Bunlar hayatımın temeliydi.

“İnsanlara fahişelik yaptırmıyorum.” Ceketimi uzattım. “Bu hareketimin altında bir şey yok. Karşılığında hiçbir şey beklemiyorum. Al şunu.”

Rose başını iki yana sallamaya devam ediyordu.

Elimi indirdim. “Ne?”

“Neden Caroline’ın etrafında öyle davranıyordun?” diye sordu bir anda.

Sorusunun altında yatan anlamı görmüştüm. Duyduğum şey şuydu: *Neden ondan hoşlanıyorsun?* Caroline, tipik bir WASP* kıızıydı. Bana sürekli o yırtıcı bakışlarıyla bakıp sessizce aklındakileri sorardı. *Senden çıkarım ne olacak? Bir gün seninle evlenip tüm kahrolası parayı alacak mıyım?*

Ama Rose Calloway farklıydı. Modaya uyardı. Buna rağmen, sosyal kulüplere katılacak bir kız değildi. Kâğıt üzerinde bir dâhiydi. Fakat bir takım oyuncusu değildi. İnsanlardan çok çabuk tiksiniyordu. Ancak sevmeye karşı değildi.

Çözülmesi gerekmeyen karmaşık bir denklemdi.

Cevap vermeye vaktim bile olmadı, Rose çok hızlı bir şekilde öfkelenmişti. Ellerini beline koyup bugün söylediğim şeyi taklit etti. “*İyi bir binicisin, Caroline. Seni geçen hafta binicilik etkinliğinde gördüm. Annen nasıl?*”

“Nazik davranıyordum.”

“Belli insanların etrafında farklısın,” dedi. “Akademik konferanslar sayesinde seni bunu anlayacak kadar tanıyorum. Onlara farklı, bana farklı davranıyorsun. Gerçek Connor Cobalt’ın hangisi olduğunu nereden bileceğim?”

Asla bilemeyeceksin. “Seninleyken mümkün olduğunca gerçeğim.”

* Argo kullanımda Avrupa kökenli Protestan orta sınıf Amerikan ailelerini ifade eden bir sözcüktür. (ç.n.)

“Bu tamamen *saçmalık*,” diye karşılık verdi.

“Senin gibi olamam,” dedim. “Arkanda ters ters baktığın bir sürü insan bırakıyorsun. İnsanlar sana yaklaşmaya korkuyor, Rose. Bu bir sorun.”

“En azından kim olduğumu biliyorum.”

Bir şekilde birbirimize çekilmiştik. Erkeklerin çoğundan daha uzun ve sporcu bir yapım olduğu için ona yukarıdan baktım. Asla eğilmezdim. Geri çekilmezdim. Boyumu gururla sergilerdim.

Rose bana karşı koymak için çenesini kaldırdı. Onu mümkün olduğunca zorladım.

“Ben tam olarak kim olduğumu biliyorum,” dedim. Her bir zerrem, özgüven tarafından ele geçirilmişti. “Seni huzursuz eden, ne tür bir erkek olduğum hakkında hiçbir fikrin olmaması.” Ona bir adım daha yaklaştığımda kaskatı kesildi. “Eğer insanlar bana bakıp sorunlarımı görürlerse onlar için işe yaramaz olurum. Bu yüzden onlara tam olarak istedikleri şeyi veriyorum. İhtiyaçları olan kişi ya da şey neyse oyum.” Ceketimi tekrar uzattım. “Senin de kahrolası bir cekete ihtiyacın var.”

Gönülsüzce ceketini alırken tereddüt etti. “Ben, senin gibi olamam,” dedi. “Tüm hislerimi benimseyemem. Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum.”

“Pratikle.”

Bakışlarımız uzun bir an boyunca buluştu. Aramızda, o zamanlar ortaya çıkarmak istemediğim çok fazla şey vardı. Beni yapmaya zorlayacağı derin konuşmalara hazır değildim.

Rose Calloway olduğum şey yüzünden bana katlanamıyordu, ben en tepeye ulaşmak isteyen bir erkektim. İronik olan, onun da aynı şeyi istiyor olmasıydı. Yalnızca, Rose o noktaya ulaşmak için yaptığım şeyleri yapmaya gönüllü değildi.

Ceketimi giydiğinde bedeni küçücük kaldı. “Bana hangi yanını gösteriyorsun?” diye sordu.

“En iyi yanımı.”

Gözlerini devirdi. “Söyleyecek gerçek bir şeyin yoksa neden konuşuyorsun, Richard?”

Onun istediği cevabı verebilmek için kelimeleri bir araya getiremedim. Bariyerler ve savunmalar kurarak yıllarımı geçirmiştim. Bir kadınla, diğer erkeklerin yapabileceğinden daha iyi ilgilenebilirdim. Ama annem birini nasıl seveceğimi hiç öğretmemişti. Bana satışları, kayıtları, farklı dilleri öğretmişti. Beni akıllı biri yapmıştı.

Beni mantıklı ve gerçekçi yapmıştı.

Seksi biliyordum. Samimiyeti biliyordum. Peki ya, sevgiyi? Bu kavram Katarina Cobalt’a göre en az İncil kadar kurmacaydı, mantıksız bir konseptti. Çocukken sevginin, cadıların ve canavarların geçtiği kurgularda var olduğunu düşünürdüm. Gerçek hayatta var olamazdı. Eğer olsaydı bile bir din gibi, yalnızca insanları mutlu etmek için olurdu.

Sevgi.

Bu benim için çok sahteydi.

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. *İşte gördün, Connor. Bu sikik, gerçek bir şey. Kalpten gelen bir şey.*

“Rose,” diyerek konuşmaya başladım. Dönüp bana baktı. Bakışları cehennem kadar derindi. Buz gibi soğuk. Sert. Çalkantılı ve acı dolu. Hepsinin ağırlığını ondan almak istedim. Yine de bunu yaparak elimdeki bütün kartları ona açık edemezdim. Onu içeriye alamazdım. O zaman oyunu ilk kaybeden olurdum. Üstelik oyun, daha yeni başlıyordu. “En iyisini yapacaksın.”

İşte hepsi bu kadardı.

Rose gitmişti.

Bir arkadaşımın arkadaşından, Rose Calloway’in Onur Programı’na kabul edildiğini öğrenmiştim. Onun Penn’e katılma teklifini reddettiğini söylemişlerdi. Nedense Princeton’ı, yani düşman üniversiteyi seçmişti.

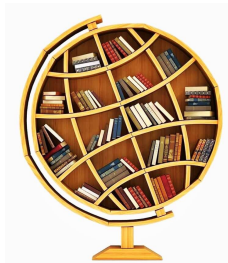
Altı ay sonra, Caroline Haverford'la takılmaya başladım.
Çok geçmeden de sevgilim oldu.

Bu belli olan bir hayattı.

Hazırlandığım türden.

Spontane ya da davetkâr olmasını sağlayan hiçbir şey yoktu.

On dokuz yaşındayken her şey işlevseldi.

Beş Yıl Sonra

BÖLÜM I

ROSE CALLOWAY

Başı dik, göğsü şiş ve tıknaz omuzlarını geriye atmış bir şekilde yürüyen güçlü ve kaslı bir adamın ortama girdiği hikâyeleri bilirsiniz. Bu adam kendisini ormanın kralı, kampüsteki koca adam ya da kızların dizlerini titreten o kişiymiş gibi hissederek. Bir penisi olduğu ve bunun farkında olduğu için yersiz bir kendini beğenmişliğe sahiptir. Karşısındaki kızın dilinin tutulmasını, onun söylediği her şeye boyun eğmesini bekler.

Evet, şu anda o hikâyede yaşıyorum.

Adam konferans masasındaki bana en yakın sandalyeye oturmak yerine masanın başına geçmişti, yüzüme doğru bakıyordu.

Belki de benim o sersem kızlardan biri olmamı bekliyordu. Koyu gri gözleri ve taranmış, sıkıcı sarı saçları karşısında sineceğimi düşünüyor olabilirdi. Yirmi sekiz yaşındaydı, Hollywood elitizmi ve kendini beğenmişlikle damgalanmıştı. Onunla ilk konuştuğumda aktörleri, yapımcıları, yönetmenleri tanıdığını söyleyerek hava atmış ve ağzımın bir sersem gibi açık kalmasını beklemişti. *“Falanı filanı tanıyorum. Bilmem kimle bir proje yaptık.”*

Hollywood yetkilisi beni aşırı sinirlendirdiği için adama küfrü basmadan önce, erkek arkadaşım telefonumu elimden almak zorunda kalmıştı.

Adam sonunda konuştu. “Sözleşmeler yanında mı?” Arkasına yaslandığı sırada sandalyesi gıcırdamıştı.

Çantamdaki kâğıt yığınınını çıkardım.

“Buraya getir.” İki parmağıyla beni yanına çağırdı.

“Yanıma oturabilirdin,” diye karşılık verdim. Pirinçten düğmeleri olan kısa ve kalın topuklularımın üzerinde doğrulup yerimden kalktım. Askeriyeden ilham alan yeni bir Calloway Modaevi koleksiyonuydu.

“Ama oturmadım,” dedi adam basitçe. “Buraya gel.”

Topuklularım ahşap zemine çarparken Scott Van Wright’a doğru tehlikeli bir podyum yürüyüşü sergiledim.

Bedenimi arsızca süzerken bir ayağını diğer bacağının üstüne atmış, parmağını da yanağına yaslamıştı. İnce bacaklarımdan, siyah pileli truvakar kol elbisemin eteklerine ve gergin boynumu saran yüksek yakaya kadar beni süzdü. Koyu renk parlatici sürdüğüm dudaklarımı ve gül rengi yanaklarımı inceledikten sonra öfkeli bakışlarımı geçerek göğsümde ekstra bir vakit harcadı.

Bacaklarına yaklaşıncı durdum ve sözleşmeleri masaya, onun tam önüne attım. Kâğıtlar parlak yüzeyde kayarak kucığına düştü. Tutturduğum dosyalardan bir tanesi yere doğru savrulmuştu. Dosyayı almak için garip bir şekilde eğilmesi gerekeceği için genişçe gülümsedim.

“Al onu,” dedi.

Gülümsemem soldu. “Masanın altında.”

Başını eğerek beni *bir kez daha* uzunca süzdü. “Ve onu *sen* düşürdün.”

Ciddi olamazdı. Kollarımı kavuştururken isteğine herhangi bir cevap vermedim. Orada oturmuş boyun eğmemi bekliyordu.

Bu bir sınavdı.

Bense bunlara alıştım. Bazen az da olsa duruma uyum sağlıyordum ama bu seferki hiçbir yere varmamı sağlamayacaktı.

Eğer eğilirsem üzerimde o garip gücü uygulayacaktı. Tıpkı Connor Cobalt'ın diğer insanları verdiği emirlere uymaları için basit kelimelerle zorlaması gibi, o da bana emir verebilecekti.

Bu bir manipölatör kabiliyetiydi.

Bense bu kabiliyeti ele geçirmeye yakın bile değildim. Hislerimi, insanların üzerinde böyle bir etki bırakamayacak kadar çok belli ettiğimi düşünüyordum.

"Alsana," derken bakışları tekrar göğüslerime döndü.

Kendime, Scott'a neden ihtiyacım olduğunu ve neden kameraların her hareketimi takip etmesini istediğimi hatırlattım. Ardından bir nefes aldım. *Tamam. Bunu yapmak zorundasın, Rose. Ne olursa olsun.* İçten içe utanarak dizlerimin üstüne çöktüm. Bir elbiseyle. Bu bir müşterinin değil, bir kişisel asistanın işiydi.

Kâğıtları topladığım sırada Scott'ın kalemini açıp kapattığını duyabiliyordum. Ona dekolte verecek türden yakası açık bir elbise giymiyordum. Gerçekten süzülecek devasa göğüslerim de yoktu. En fazla yapabileceği şey kıcıma şaplak atıp elbisemi yukarı kıvırmaya çalışmak, eteğimi kalçalarımın kadar sıyırmak olurdu.

Yerimden kalkıp kâğıtları masasına sertçe bıraktığımda dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Scott Van Wright (şerefsiz): 1 - Rose Calloway (zavallı): 0

O sözleşmeleri evrak çantasına koyarken ben de en yakındaki sandalyeye oturdum.

Erkek arkadaşım bu toplantıya onun avukatıyla birlikte gelmemi söylemişti. Buna rağmen, Scott'ın onunla tek başıma başa çıkamayacağımı düşünmesini istememiştim. Kameralar

beni takip ederken bir avukatım olmayacaktı, idareyi kendi ellerime almayı tercih ederdim.

Olağanüstü bir iş çıkarttığımdan değildi tabii.

Eğer Scott'a bir şey yapması için emir verecek olsam bana kahkahalarla gülerdi. Ancak Princeton'dan mezun olmadan önce birkaç hukuk dersine katılmışım. Haklarımı biliyordum.

"İşleri netleştirmek için söylüyorum: Sen, benim için çalışıyorsun," diye hatırlattım. "Seni bir gösteri ortaya koyman için tuttum."

"Çok tatlı. Yine de o sözleşmeyi imzaladığın an, resmi bir şekilde *benim* çalışanım oldun. Bir oyuncuyla eşdeğersin, Rose."

Hayır. "Seni kovabilirim. Sen, beni kovamazsın. Bu beni senin çalışanın yapmaz, Scott. Patronun yapar."

Kaybettiği savaştan geri çekilmesini bekledim ama sanki yanıliyormuşum gibi başını iki yana salladı. Haklı olduğumu biliyordum... Öyle değil mi? "Benim yapım şirketim, Calloway kardeşlerin televizyon yayın ağında yayınlanacak *her türlü* ürününün yegâne sahibi. Eğer beni kovacaksan bunun için bir sebebe ihtiyacın var ve başka bir yapımcıya geçemezsin. Şu an bir *reality* şov yapmak için tek seçeneğin benim, Rose."

Bu ibareyi hatırlıyordum fakat bir sorun olacağını hiç düşünmemiştim. Tüm çekim sürecinde belki sadece birkaç kez Scott'ın etrafında olurum diye düşünüyordum. Ne yazık ki konferans odasına girdiğimiz anda söylediği ilk cümle şu oldu: "Birbirimizi çok fazla göreceğiz." *Ne güzel.*

Gözlerim yanıyordu. Bu sefer ödün vermek zorundaydım. Her nasıl yaptıysa kazanmıştı. Bundan nefret ediyordum.

"Durumu netleştirdiğimize göre," derken yerinden kalkıp bana yaklaştı. Dizi neredeyse benimkine değiyordu, tamamen hareketsiz kaldım. "Sözleşmede yanlış okumuş olabileceğin birkaç detayın üzerinden geçmemiz gerekiyor."

"Ben bir şeyleri yanlış okumam."

“*Belli ki beyninin bir kısmını kullanmıyorsun, yoksa artık benim için çalıştığının farkına varmış olurdun. Biz de böylece...*” Saatine baktı. “...zamanımın beş dakikasını kaybetmemiş olurduk.” Sanki küçük bir kızmışım gibi bana alaycı bir gülümsemeyle baktı.

“Ben aptal değilim,” diye karşılık verdim ona. “Sınıfımdan en yüksek onur öğrencisi olarak-”

“Lanet olası diplomana ilgilenmiyorum,” dedi keskin bir şekilde. “Artık gerçek dünyadasın, Rose Calloway. Hiçbir üniversite, sana bu endüstriyi nasıl yönlendireceğini anlatamaz.”

İçimdeki şüphe yüzeye çıkmaya başladı. *Reality* televizyonculuğu hakkında çok fazla şey bilmiyordum ama birine yardım edebileceği kadar, o kişiyi mahvedebileceğini de biliyordum. Medyaya bunu görecektik düzeyde dahil olmuşum.

Ve yardıma ihtiyacım vardı.

Medyanın neden *Fizzle* kızlarıyla ilgilenebileceğini tam olarak anlıyordum. Babamın markası geçtiğimiz iki yıllık satışlarda *Pepsi*’yi geçiyordu ve babam şu anda *Fizzle*’ı güney eyaletlerinin gazoz tercihi haline getirmeye çalışıyordu. En az *Coca-Cola*’nın arkasındaki yüz kadar anonim olmamız gerekiyordu; ancak ailem halkın ilgisini çekip durduğu için herkesin dikkati üzerimizdeydi. Bunun tek sebebi ise kardeşimin skandalıydı.

Markamın tüm medya ve basın karşısında bir patlama yaşaması gerekiyordu, buna rağmen sanki Calloway Modaevi’nin ismi, Lily’nin kirli sırlarıyla bağlantılıymış gibiydi. Bir zamanlar *H&M*’in büyüyen tekstil şirketi idim, şimdiyse ellerini benden çekmişlerdi ve New York’taki ofisim yığın halinde kolilerle doluydu.

İyi bir şekilde sergilenmeye ihtiyacım vardı. Kadınların; türünün tek örneği ceketleri, eşsiz bir çift botu, fiyatı uygun ama şık çantaları arzu edeceği türden bir sergilenmeye. Scott Van Wright ise izleyicileri baştan çıkartıp ürünlerimi satın al-

malarını sağlayacak, en çok izlenecek saatlerde yayınlanan bir *reality* şov yapmayı öneriyordu.

İşte bu yüzden bunu kabul ediyordum.

Hayallerimi kurtarmak istiyordum.

“Üç kişilik ekip gittiğinde bile oturma odanız ve mutfağınızda kameralar olmaya devam edecek. Sadece yatak odalarınızda ve tuvaletlerinizde mahremiyetiniz olacak,” dedi Scott.

“Bunu hatırlıyorum.”

“Güzel.” Kalemini tekrar açıp kapattı. “O zaman belki, her hafta oyuncularla röportaj yapılmasını beklediğimi de biliyorsunuzdur. Senin ve üç kardeşinin-”

“Üç değil,” dedim. “Yalnızca Lily ve Daisy şovu kabul etti.” Ablam Poppy, kızının kayda alınmasını istemediği için sözleşmeyi imzalamamıştı. Küçük yeğenim zaten Lily’nin skandalı yüzünden paparazzilere yeterince katlanmıştı.

“Tamam, zaten o sıkıcı bir ekleme olurdu.”

Ona öfkeyle baktım.

“Sadece dürüstüm.”

“Açık sözlü bir dürüstlüğe alışığım,” dedim. “Sadece, seninkini densizlik olarak görüyorum.”

Beni yeni bir bakışla süzdü; sanki kelimelerim zehirli bir feromon salgıliyormuş gibi. Anlamıyordum, çok kaba davranıyordum. Ona sanki penisini kopartmak istiyormuşum gibi *bakıyordum* ama buna rağmen bana *çekiliyordu*. Onda gerçekten bir sorun vardı.

Belki erkek arkadaşım da vardı.

Belki benimle olmaktan hoşlanan tüm erkeklerde bir sorun vardı. Ben bile *benimle* olmak isteyebileceğimden emin değildim.

“Dediğim gibi...” Dizi benimkini okşadı.

Geri çekildiğimde daha çok sırtıtmakla yetindi. Bu onun düşündüğü gibi bir kedi-fare oyunu değildi. Ben bir fare de-

ğildim. O da bir kedi değildi. Veya tam tersi. Ben kahrolası bir köpekbalığydım ve Scott da okyanusumdaki ezik insandı.

Erkek arkadaşım ise benimle aynı türdendi.

“Devam et,” diye tersledim.

“Seninle, iki kardeşinle, Lily’nin sevgilisiyle ve onun ağabeyiyle röportaj yapacağım.” *6 İnsan + 6 Ay + 3 Kameraman + 1 Reality Şov = Sonsuz Drama*. Bu işin matematiğini yapmıştım.

Bir de röportajları Scott yönetiyor olacaktı... İçten içe öğürürken, “Sevgilimi unutuyorsun,” dedim. “O da şovun bir parçası.”

“Ah, doğru.”

“Unutmuş gibi davranma, Scott. Az önce dürüst olmaya çalıştığını söyledin ama şu anda biraz yalancı sayılırsın.”

Hakaretimi görmezden geldi. “Her bölüm, çekime başladıktan bir hafta sonra yayınlanacak. Prömiyer, şubat ayında olacak fakat çekime mümkün olduğu kadar erken başlamalıyız. Telefonda bahsettiğim gibi, bu şovu gerçek zamanına mümkün olduğunca yakın çıkartmaya çalışıyoruz. Kardeşinin bir seks bağımlısı olduğunun haberlere çıkmasının üzerinden altı ay geçti. Bu etkiden mümkün olduğunca hızlı faydalanmalıyız.”

“Sen ve kamerasıyla duran herkes,” dedim. Çitli evimin hemen dışında, daima lensleri bize çevrilmiş olan kameralarıyla birlikte duran iki hantal adam olurdu. Lily, adamların muhtemelen onlara sakso çekmesi için etrafta takıldığıyla ilgili dalga geçerdi. Eğer sapıkların ona gönderdiklerini -özellikle de kıllı genital bölge fotoğraflarını- görmemiş olsaydım bu espriye gülebilirdim ama bu hastalıklı bir hayran kitlesiydi. Artık gelen postaları ona vermeden önce ayırıstırıyordum.

“Son olarak,” dedi Scott. “Düzenlemelerin nasıl yapıldığına dair kontrol sizde değil. Buna ben karar veririm.”

Reality şovda, paparazzilerin çektiği fotoğraflarda sahip olduğum kadar yetkim olacaktı.

Çekimler sırasında hiç sürtük biri değilmişim, sanki tartışmaya kapalı bir melekmişim gibi davranmaya çalışabilirdim ve Lily de el değmemiş bir azize gibi davranmayı deneyebilirdi. Ama günün sonunda kameralar *bizi* yakalayacaktı. Tüm kusurlarımızla. Farklı bir şey olmak için kendimizi zorlayamazdık. Bu, tüm arkadaşlarımın ve kardeşlerimin kabul ettiği bir koşuldu.

Şov sırasında başkalarıymışız gibi davranmayacaktık.

Onlardan böyle bir şeyi asla istemezdim.

Bu işi biraz şansa bırakıyorduk. İnsanlar bizden nefret edebilirlerdi. Dedikodu bloglarında Lily'ye zaten fahişe diyorlardı. Buna rağmen küçücük bir şans olsa bile, insanlar bizi sevebilirlerdi ve bu sayede şirketim de kurtulurdu. Sadece iyi bir reklama ihtiyacım vardı. Böylece, perakendecilerin ürünlerimi stoklamak için bir sebebi olurdu.

Belki *Fizzle* da Lily'nin hatasından daha fazla zarar görmezdi. Belki babamın gazoz şirketinin hisse senetleri düşmek yerine artardı.

Umudum bu yöndeydi.

“Buna var mısın?” diye sordu Scott.

“Neden sorduğunu bilmiyorum, sözleşmeyi zaten imzalamdım. Buna uymam gerekiyor yoksa beni mahkemeye verirsin.”

Kısa bir kahkaha attıktan sonra beni üçüncü kez süzdü. “Sevgilinin seninle ne yapacağını bildiğini hayal dahi edemiyorum.”

“Çünkü onunla hiç tanışmadın.”

“Onunla konuştum. Kulağa uysal geliyor.” Kalemimi kapatıp açtı. “Ona dizlerinin üstüne çöküp sikimi emmesini söylesem bence bunu yapar.”

Burun deliklerim genişledi, öfkeden patlayacaktım. “Sen böyle düşünmeye devam et.” Yerimden kalktım. “Seni ön tarafından bıçakladığı zaman, onun yanında gülümseyen ben olacağım.”

Scott söylediğime karşı *sırıttı*. “Meydan okuma kabul edilmiştir.”

Aptal, entelektüel şerefsizler.

İşin komik yanı, onlardan biriyle çıkıyor olmamdı.

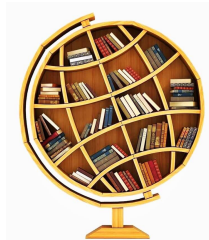
Bu ahmakça sık savaşına dahil olduğum müddetçe suçun bir kısmının bana ait olduğunu bilecektim.

Standartlarımı düşürmem ve tişörtü pantolonundan çıkmış, kaykayıyla etrafta gezen bir çocukla çıkmam gerektiğini biliyordum. Yüzümü buruşturdum, kesinlikle dalga geçiyordum. Takım elbiseli ve kravatlı sevgilimi seçecektim. Onun yüksek IQ ve yaylım ateşi şeklindeki alaylarını seçecektim. Yalnızca, Scott’ın onun canını sıkmaya bu kadar niyetlenmiş olmasının *reality* şovu altüst etmemesini umut ediyordum.

Ama eğer bildiğim bir şey varsa o da şuydu...

Erkek arkadaşım kazanmayı severdi.

Ve kaybetmekten çok daha fazla nefret ederdi.

BÖLÜM 2

ROSE CALLOWAY

Eski bir fatura kutusu, salata ve tavuk primaveradan oluşan paketi, kolumun altına sıkıştırmış halde çantamdaki anahtarları arıyordum. Telefonum da diğer elimdeydi; etrafı çitlerle çevrili verandamda, on santimlik botlarımın üzerinde harika bir şekilde dengede durmaya çalışıyordum.

Bir üniversite kentinde yaşıyordum, New Jersey, Princeton'da. Çitlerin içinde bulunan evimin büyük yeşil bir arazisi, siyah panjurları ve kış çiçekleri vardı. Ama şu anda bu sakin atmosferin tadını çıkaramıyordum.

Sol tarafımdan bir lens ışıldadı, çekim yapıyordu. Kamera-man Ben, benim yaşlarımda uzun ve ince yapılı bir çocuktü. İki gündür yalnızca diğer iki arkadaşı kadar konuşmuştu, yani pek fazla değil. Sadece çekim yapıyorlardı.

Şu anda, ben elimdekileri dengelemeye çalışırken varlığı dikkatimi dağıtıyordu.

Kırmızı sos, beyaz plastik poşetten aktı ve denizci montuma değmeden doğruca tulumuma damladı. Sıkıntılı bir şekilde kıpırdanarak zarafetimi korumaya çalıştığım sırada ise fatura kutum devrilmeye başladı.

Sonra aniden karton kutu kollarımdan kaydı. Garip, kambur bir pozisyonda kaldığımda sanki vebanın kaynağıymış gibi elimdeki plastik poşetten kaçındım.

Omzumun üzerinden bakıp Connor'ın gözleriyle karşılaştığımda onu hızlı bir şekilde süzdüm. Kalın dalgaları olan kahverengi saçları, açık teni, pembe dudakları, çarpıcı mavi gözleri ve her nasıl oluyorsa başını belaya hiç sokmayan o kibirli gülümsemesi. Özgüvenini, sanki en pahalı takım elbisesini giyiyormuş gibi üstüne geçirmişti. Tarz sahibi, saygın ve büyüleyiciydi. Anında ona karşılık vermek istedim. Gülümsemesine karşı bir gülümseme, sırtıtışına karşı bir sırtıtış, kelimelerine karşı yeni kelimeler. Ancak o kibirli ifadesi, şu an içinde bulunduğum bu zavallı durumu rahatlatmıyordu.

Buna rağmen faturalarım verandaya yayılmadığı için oldukça minnettardım. Kâr oranım utanç vericiydi, bu yüzden de Connor'ın sayıları görmemesini tercih ederdim.

“Quasimodo* seçmelerine mi katılacaksın?” diye sordu alayla.

Tatsız bir şekilde gülümsedim. “Çok komik.”

“Onu bana ver.” Parmaklarıyla yemeği ona uzatmam için işaret etti.

“Ben hallederim,” dedim. “Olan oldu zaten.” Tulumumun bir saat boyunca leke çıkarıcıyla birlikte beklemesi gerekecekti.

Yine de Connor eğildi ve anahtarıyla kapıyı açtı. Bunun beni neden heyecanlandırıldığını bilmiyordum. Belki de anahtarı olduğu içindi. Benimle yaşadığı için. Hâlâ ilişkimizin o seviyeye ulaştığına inanamıyordum. Özellikle de Connor Cobalt'la bir yılı aşkın süredir çıktığımız gerçeğini tam olarak kavrayamadığım için.

Kendisi böyle olmasını istediği için dünyada anlaması en zor olan insan oydu.

Ama bunu Scott Van Wright'a asla itiraf etmezdim.

* Victor Hugo'nun, Notre Dame'ın Kamburu eserindeki kambur ana karakter. (ç.n.)

Erkek arkadaşımın eşyalarımı taşıyarak günümü kurtarmasına minnettar olmalıydım. Ama dağılan saçlarım, bulaşan rujum ve kırıışp lekelenen elbisemle işleri batıran kişi *olduğumu* düşünmek başarısız hissetmeme sebep oluyordu. Ben kendime engel olamadan dudaklarım aralandı. “Bunu yapmakta iyisin.”

Tek kaşını havaya kaldırdığında tam olarak nereye varmaya çalıştığımı anlıyordu. “Anahtarımı bir deliğe sokma konusunda.” Eli kalçamın kıvrımına doğru uzandı.

“Senin anahtar deliğinle ilgili hiçbir şey söylemedim,” diyerek karşı çıktım.

“Evet, *senin* anahtar deliğin ve benim anahtarım hakkında yorum yaptığını sanıyorum.”

“Eğer cinsel deyimlerle beni bitap düşürmeye çalışıyorsan, bu işe yaramayacak.”

“En başında anahtar deliklerinden bahseden kişi sen olduğun için bunun işe yarayacağını düşünmemiştim zaten.” San-ki *zihnimi* okuyormuş gibiydi. Birçok açıdan benzer düşünüyorduk. “Kardeşinle çok fazla vakit geçiriyorsun,” diye ekledi, bunu söylerken gülümsemişti.

Sanırım haklıydı. Lily bu bağlantıyı kurma konusunda çok hızlı davranırdı. Anahtarlar. Delikler. Seks. Aklı o şekilde çalışıyordu. Kendi düşüncelerimin ara sıra oralara gitmediğini söylemek isterdim ama sonuçta ben de bir insandım.

Bakışlarım kameraya doğru döndü, hemen ardından ise Ben “kameraya bakamazsın” der gibi başını iki yana salladı. Ancak konuşmamızdan utanmıyordum. Sadece buluşmadaki garip bir eşlikçiymiş gibi hissettiren üçüncü kişilerin varlığına alışmaya çalışıyordum.

Connor, “Kapı açık,” dedi bana.

Hepsi bu kadardı. Çantamı ve telefonumu ona uzattım. Ardından ellerimi feda ederek parmaklarımı poşetin dibindeki, soslardan oluşan havuz barajına soktum. Şükürler olsun ki soslar parke zeminde kırmızı bir leke bırakmıyordu.

Evimin mutfağına ilerlediğimde ikinci kameramanı, yani Brett'i gördüm. Kısa ve tombuldu, Ben'in tam tersiydi. Tıpkı diğer kameraman gibi göğsüne bağlanmış olan sabit kamerayla kayıt yaparken gözleri irileşmişti.

Gözlerinin irileşmesinin sebebini bulmam tam olarak iki saniye sürdü. Loren, kardeşimi dolabın kenarına sıkıştırmıştı. Tüm bedenini aralarından hava bile geçmeyecek kadar sıkı bir şekilde ona yapıştırmıştı. Derin ve tutkulu bir şekilde öpüşürken sanki hiç kimse onlarla aynı evrende değilmiş gibi görünüyorlardı.

Loren'in elleri kardeşimin bluzunun altında kayboldu, göğüslerini ellediği oldukça açıktı. Ardından eli tekrar ortaya çıktı. *Tanrıya şükürler olsun.*

Bir an sonra Lily'nin bacağına kendi beline doladı. *Ya da olmasın.*

Lily'nin nefesi kesilirken parmakları sevgilisinin kahverengi saçlarında geziniyordu, tutamlar üstleri uzun yanları kısa olacak şekilde kesilmişti. Lily benden daha ufak tefekti ve saçlarının rengi benimkinden daha açıktı. En büyük kık, en büyük memeler ve en dolgun kalçalar bendeydi. O ise benim olmadığım şekillerde ufaktı.

Connor boğazını temizlediğinde kardeşim Loren'dan ayrıldı. (Ya da Lo'dan, ruh halime göre değişiyordu. Genelde ikisi arasında gidip geliyordum, kendisi tam adı yerine o lakabı tercih ediyordu ama bu benim pek umurumda değildi.)

Lily'nin tüm yüzü kızarmıştı.

"Sizi rahatsız mı ettik?" diye sordu Connor sıradan bir şekilde. Eşyalarımı barın üstüne bıraktı.

Lo ağzını silerek kaşlarını kaldırdı. "Aslında, evet."

"Kabalaşma, Loren," diye karşı çıktım elimdeki poşeti lava-boya bırakırken. Lily ellerinin arkasına saklanmaya çalışıyordu. Connor ve ben böyle durumlarda çok daha rahattık.

Loren, "Kabalaşmayayım mı?" diye sordu küçük bir kahka-

ha atarak. “Geçen hafta, eğer erekte olduğumu görürsen aletimi kapı pervazına sıkıştıracağını söyledin.”

Connor, başıyla Lo’yu işaret etti. “Rose’u savunmak için söylüyorum, Lily dışında kimse ereksiyonunu görmek istemiyor.”

“Dün gece öyle söylemiyordun,” diye dalga geçti Lo.

Connor’ın dudakları yukarı kıvrıldı. “Şşt. O ikimizin arasında, *aşkım*.”

Ona bir bakış attım. “Bu gece yerde yatmak istiyorsun.” Arkadaşlıkları eğlenceli olsa da bazen sinirlerimi bozabiliyordu.

Connor bana doğru yaklaşarak kulağıma fısıldamak için eğildi. Gözleri güçle dolup taşıyordu. “Eğer bunun en iyisi olacağını düşünüyorsan, beni daha sonra yatağına alman için seni ikna edeceğim.”

Sesi boğuk ve seksiydi, içinde nefesimin anlık olarak kesilmesine sebep olan bir şey vardı. Ben ona bir cevap vermek üzereyken Lo, Lily’nin kalçalarını gıdıkladı ve çığlık atmasına sebep oldu. Dikkatimi dağıtarak Connor’la aramızda gerçekleşen bu anı bölmüşlerdi.

Loren, iyileşmekte olan bir alkolikti. Lily ise seks bağımlılığı üzerine çalışıyordu. Bu konuda iyi gidiyorlardı; ama en başında bağımlılıklarını büyüten şey izolasyon olduğu için artık yalnız yaşayamazlardı. İşte bu yüzden buradlardı. Bizimle birlikte.

Bu, en az görüldüğü kadar tuhaftı.

Etrafta kameralar varken daha tedbirli olacaklarını düşünmüştüm ama tam tersi olmuştu. Loren, sevgiyi etrafa gösterme işini tamamen yeni bir seviyeye çıkartmıştı.

Bazı gazeteler Lily ve Loren’in nişanlanmasının, kardeşimin seks bağımlılığının imajını lekelemesi yüzünden olduğuna inanıyordu. Loren da (kameralar karşısında) kardeşimin boğazına dilini sokarak aşklarından şüphe ettikleri için tüm dünyaya bir ortaparmak çekiyordu. Bu noktada halkın ne düşündüğü onun gerçekten umurunda değildi.

Ama benim umurumdaydı.

Etrafımıza kameraları getirmemin asıl sebebi buydu.

Lily, sevgilisinden tamamen kurtulamadan Loren onu tekrar göğsüne çekip oyunbaz bir tavırla omzunu ısırıldı. Kız kardeşim sersem bir gülümsemeyle yerinde kıpırdanarak onun koluna vurdu. Bu sırada Loren'in ısırığı öpücüklere dönüşmüştü.

İki kamera da benim üstümden uzaklaşıp onlara doğru ilerledi.

Bunu hiç kafama takmıyordum. Lily, imza niteliğinde olan bir Calloway Modaevi ürünü giyiyordu. Belki evinden izleyen seyirciler, bu erik rengi dantelli eteği ve (Lo'nun okşayışları yüzünden eteğin belinden çıkan) şampanya rengi bluzu beğenebilirlerdi. Lily genelde tayt ve sutyensiz bir şekilde üstüne geçirdiği, Loren'in bol tişörtlerini giyerdi. Bu yüzden de şu anki kıyafetinin içinde biraz rahatsız görünüyordu ama işleri yoluna sokmak adına çok çalıştığını biliyordum.

Bileğimle musluğa vurduğumda Loren'in bakışları Lily'den uzaklaşarak ellerimdeki sosa döndü.

"Bu sefer kimin kalbini söktün?"

Scott Van Wright. Keşke öyle olsaydı. "Connor'ın," dedim. "Ama o kadar ileri gidemedi beni durdurdu."

Connor sırtıttı. "Hızlı elleri var ama ben daha hızlıyım."

Gözlerimi kıstım. Ah, rüyasında görürdü.

"Medyum ne zaman geliyor?" Lily kendine gelerek parmaklarıyla kaygılı bir şekilde saçlarını taradı, sonra da sanki vücuduna sığamıyormuş gibi kıpırdandı. Arkasındaki Loren kollarını beline sararak çenesini onun omzuna yasladı, Lily anında rahatlamıştı.

Loren'in varlığı, Lily'nin tüm var oluşunu aydınlatan bir güvence gibiydi. Eğer Loren olmasaydı, kardeşimin sokak köşelerinde sırf cinsel dürtülerini bastırmak için rasgele adamlarla

yatabileceğini düşündüm. Hiç belli etmesem de Loren'in burada olmasına ve ona yardım etmesine oldukça minnettardım.

"Yakında gelecektir." Fazladan sabun alarak tırnaklarımı ovdum.

Connor yanımdaki tezgâha yaslandı. "Akşam yemeği partisinde bir medyum," dedi. "Bir bakmışsın kapıların önüne tuz döküp ruh çemberleri oluşturuyoruz."

"İki saat," diye hatırlattım. "Ve faldan keyif almak için ona inanmana gerek yok."

Beni o kadar dikkatli bir şekilde izliyordu ki kalbim sertçe atmaya başladı. Gözlerim dudaklarına kayd, sonra tekrar Connor'ın yoğun bakışlarına doğru çevrildi. "Hayır," dedi uzun bir bekleyişin ardından. "Sadece aramızdaki bu şeyi körükleyecek saçma bir şeyi dinlemem gerekiyor."

Avucuma daha çok sabun döktüm. "Böyle bir şey olmayacak."

"Geleceği o kapıdan girecek kişiden daha iyi görebilirim. Bin dolarına iddiaya varım ki, o kadın bu gece birini ağlatacak."

"Tamam," dedim. "Eğer bin dolarını kaybetmek istiyorsan iddiayı kabul ediyorum." Kim ağlayacaktı? Erkeklerden biri olmadığı belliydi. Ben de değildim. Bu da geriye Lily ve Daisy'nin kaldığı anlamına geliyordu, daha önce hiç en küçük kardeşimin bir damla yaş döktüğünü görmemiştim. Lily ise bir jokerdi. Yine de onun güçlü olduğuna bahse girerdim.

Loren, "Yok artık," diyerek araya girdi. Lily'yi kollarıyla sarmıştı. "Bu iyi bir iddia değil. Ortaya gerçek bir para koymalısınız."

"Bu fazla bir para," dedi Connor.

"Kimin için?" diye sordu Loren. "Sen de tıpkı Rose gibi, multi milyar dolarlık bir şirketin vârisisin. Ebeveynlerimiz altın külçe sıcıyorlar."

"Bu iğrenç," dedim duygusuzca.

“Kucak dansı,” diye önerdi Loren bir anda. “Eğer Rose kaybederse, Connor’a beş dakikalık kucak dansı yapar.”

Göğsüm sıkışırken Loren’a o kadar sert bakıyordum ki gözlerim yerinden çıkacakmış gibi hissettiriyordu.

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi Connor. Nefesimin ciğerlerime sıkışıp kalmasını izliyordu.

Ben kardeşim değildim.

Konu samimiyet olduğunda, bir tavuk kadar ödlektim. Böyle olduğumu tamamen kabul edecektim. Bir çift kola koşmaktansa oradan kaçmayı yeğlerdim.

Loren tereddüdümün farkındaydı. Uzun süredir birlikte olmamıza rağmen sevgilimle yatmadığım için Connor adına kötü mü hissediyordu diye merak ediyordum. Belki de yalnızca beni kıskırtmaya çalışıyordu.

Herkes neler olacağını görmek üzereydi.

“Bunu yapacağımı düşünmüyor musun?” diye sordum Connor’a. Ona sürtünebilir miydim emin değildim. Halkın önünde. Küçük düşürülmeden. Bütün alanlarda uzmandım, şunlar hariç: Seksi olmak, yatakta becerikli olmak, sekste *harrika* olmak. Tüm kalbimle, seksin başarılı olmak için üzerine çalışılabilecek bir şey olmadığına inanıyordum. Hayır, bu deneyimle öğrenilen bir şeydi.

Bende ise hiç yoktu.

Aslında, Connor’la seks yaptığımızda tüm ilişkimizin değişeceğini hissediyordum. Aramızdaki tüm çekim, yaptığım aptalca bir hareket ve onu memnun edemeyişim yüzünden bitecekti.

Şu ana kadar benim üzerimde hiç seksle ilgili bir baskı kurmamıştı. Buna rağmen, benim güçlü kişiliğimden ve obsesif kompulsif tavrımdan bıkararak çekip gideceği anı bekliyordum.

Lanet olsun, ben bile bazen kendimi bırakıp gitmek istiyordum. Terapistim bile benden nefret ediyordu. Reçetemde bana

*Alprazolam, Paroxetine, Fluvoxamine ve Clomipramine** gibi önce alıp sonra da bir kenara attığım ilaçlar yazıyordu. Onları kullandığımda kendimi ya uçup gidecekmişim gibi hissedirdim ya da ölümcül bir cehenneme batardım.

Her hafta yatmak isteyeceğiniz bir kız değildim. Kovalanacak türden bir kızdım. Yakalayıp sonra da bıraktığınız türden. Connor benimle bir kez seks yaptığında işi bitecekti. Hayatının en zor meydan okumasını kazanmış olacaktı, en büyük bakirenin bekâretini bozmak.

Bunu biliyordum. Tüm erkeklerin benim için amaçladığı şey buydu. Bense asla ama asla kazanmalarına izin vermeyecektim.

Her şeye rağmen, Connor giderek yaklaşıyordu.

Ellerimi daha da sert bir şekilde ovalamamı izlediği sırada tüm bedenim gerildi, parmaklarımın arasını hafifçe okşayarak hareketsiz kaldım.

Loren, “Ona cevap verme,” diye uyardı Connor’ı. “Bu bir numara.”

Connor bakışlarını benimkilerden ayırmadı. “Onunla başa çıkabilirim, Lo.” *Evet, bunu yapabilecek tek kişi olabilir.* Yaklaşarak musluğu kapattı.

Tekrar açtım. “İşim bitmedi.” Tırnaklarımın altında hâlâ ince bir sos tabakası vardı.

“İkimiz de bana kucak dansı yapmayacağını biliyoruz. O yüzden bin dolarlık iddiadan devam edelim.” Sesi anlaşılmazdı. Eğer hissettiği bir hayal kırıklığı varsa bile onu duymama izin vermeyecekti.

Büyük bir yenilgiye uğradığımı hissettim. “Yapabilirim,” diyerek karşı çıktım.

“Üstünde ters psikoloji uygulamaya çalışmıyorum, Rose. Yapman gerektiğini gerçekten düşünmüyorum.” Musluğu tek-

* Benzer sebeplerle üretilen farklı antidepresanlar. (ç.n.)

rar kapattı, açmaya niyetlendiğimde ise önüme geçerek lava-bonun önünde durdu ve havluyu ellerime sardı.

“Temizler,” dedi.

Hâlâ lekeli olan tulumuma baktım. “Üstümü değiştirmem gerekiyor.”

Loren araya girdi. “Peki, bu gece kucak dansı yapıp yapmayacağını göreceğiz miyiz? Bunu kesinleştirdik mi?”

“Eğer kaybedersen,” dedim.

Connor’ın çenesindeki kaslar seğirdi, okuyabildiğim tek işaret buydu. Bunu yapmamı gerçekten istemiyordu ama bana öyle bakmasından hoşlanmıyordum. Sanki korkak küçük bir kuşmuşum gibi.

Korkmuyordum. Henüz değil. “Eğer sen kaybedersen,” dedim. “Karşılığında ben ne alacağım?”

Connor tıpkı ona yaptığım gibi dudaklarımı süzdü, ardından başparmağıyla altdudağımı okşadı. “Ne istiyorsun, sevgilim?”

Kalbim hızla çarptı. Yatakta harika olmak istiyordum. Onu, beni memnun ettiğinden daha iyi bir şekilde tatmin etmek istiyordum. Onu yenmek istiyordum.

Ama konu sekse geldiğinde asla kazanmayacağımı biliyordum. Çok dezavantajlı bir durumdaydım. Bu yüzden de, “Eğer sen kaybedersen, sana kucak dansı yapmak zorunda değilim,” dedim.

Lily, “Yuh,” dedi.

Loren başını salladı. “Sıkıcı.”

Tepkisi önemli olan tek kişi ise, “Anlaştık,” diye cevap verdi. Connor, kardeşim ve sevgilisini görmezden geliyordu. Ellerimi kurulumayı bitirdi ve ancak o zaman, tenimin ne kadar hassaslaşıp kızardığını fark ettim. Bazen farkına bile varmadan dalıp gidiyordum...

“Medyum çağırmak kimin fikriydi ki?” diye sordu Loren.

“Prodüksiyon planladı,” diye hatırlattım.

Brett ve Ben *prodüksiyondan* bahsettiğim için bana öfkeli bakışlar attılar. Canlı yayında değildik. Bu *Big Brother** değildi.

“Ah, lütfen,” dedim kameraya doğru. “Scott eğer bunu duyuyorsan, bu kısmı *sil*.” Ben’e dik dik baktım. “İşte oldu. Hatalarınız yüzünden size şaplak atmaz.”

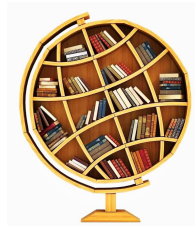
İyi kameramanlar olarak sessiz kaldılar.

Loren bir anlığına kısa ve tombul Brett’i izledi. Ardından dikkatini toplayarak dilini Lily’nin ensesinde gezdirmeye başladı, bakışları sanki seyirciyi tahrik etmek istiyormuş gibi kameraya odaklanmıştı. Lily sevgilisinin altında resmen inlerken nefesleri sıklaştı ve hemen sonrasında solukları duyulabilecek bir inlemeye dönüştü. Loren şeytani bir şekilde sırıttı, özellikle de Brett şaşkınlıkla geriye doğru sendelediğinde.

Ardından dilini Lily’nin kulağına soktu.

Kameramanla dalga geçiyorlardı.

Ve daha ikinci gündeydik.

* Birbirini tanımayan insanların aynı evde kaldığı ve tüm olayların kayıt altına alındığı bir televizyon programı. (ç.n.)

BÖLÜM 3

CONNOR COBALT

On dokuz yaşımdan beri çok şey değişmişti. Sonrasında ise her şey yine aynıydı. Onu elde etmiştim ama tamamen değil. Eğer durum o kadar kolay ve sıkıcı olsaydı hâlâ burada duruyor olmazdım. Rose’la ilişkimizi dengede tutmaya çalışırken, ciddi seviyede tehdit oluşturan Scott Van Wright’ı hayatlarımıza sokmak büyük bir sorundu.

Fakat şimdi onunla kahrolası bir şekilde mücadele edecektim.

Adam bir medyumla “sihirli” bir parti organize edip zamanla ilgili birkaç zırvadan bahsetmişti ama aslında *reality* şovun değerini arttırmak istiyordu. Sadece bunu başarmak uğruna neler yapacağını henüz çözmemiştim.

Dalgalı kahverengi saçlarımdaki şampuanı duruladım, su beni sıcaklığıyla sarıyordu. Daha önce hiç başka bir kızla birlikte yaşamamıştım. Yatılı okuldayken bile kimseyle özel alanımı paylaşmamıştım.

Benim olan hep benimdi.

Duşakabinin kenarında pahalı ve parfümlü sabunlar vardı. Rose’la aynı banyoyu ve yatak odasını paylaşıyordum. O kadar

uzun bir süre birbirimizin boğazına sarılmıştık ki, bir takım olmak geleceğimizden beklediğimiz bir şey sayılmazdı.

Buna rağmen yatakta hâlâ rakip sayılırdık.

Sıcaklığı arttırdığımda içeride buharlar yükselmeye başladı, göğsümde küçük su damlaları vardı. Elimi aşağıya indirip Rose'u hiç görmediğim haliyle hayal ettim. Kıyafetsiz. Çıplak. Arzulu. O kadar ileri gitmeme izin vermeyecekti.

Henüz değil.

Büktüğü dizlerine ellerimi uzatarak bacaklarını hızlı ve sert bir şekilde ayırdım. Şaşkınlıkla nefesi kesilirken gergin göğsünden zevk dolu bir çığlık yükseldi.

“Lütfen...” diye inledi.

Duşta her bir ritmik hareketimle gerilen ve fantezime devam ettikçe sertleşen aletimi okşuyordum. Rose'un bedeni sarılıyordu. Memelerinin dolgunluğu, gücüm altındaki kalçaları. Bana aynı yoğunlukla saldırsa da onu sertçe yatağa itiyordum. Yüzü alevler içinde yanıyordu.

Ona hükmederek, tapacağı her şeyi veriyordum.

Kahrolası bir şekilde zeki olmanın olayı buydu. Rose'u, onun kendini anladığından daha iyi anlıyordum.

Kaslarım gerilirken aletimi aşağı yukarı okşadım, dudaklarımdan istemsiz bir ses döküldü. Elimi fayans duvara yaslayarak hareketlerimi hızlandırdım. *Siktir, evet.*

Tam boşalmak üzereyken tuvaletin kapısı bir anda açıldı.

Rose'un kadınsı bedeninin buğulu camın arkasına geçtiğini gördüm, o da benim vücudumun hatlarını kolaylıkla görebiliyordu. İfademe bir gülümseme yayılırken ellerini kalçasına yerleştirmiş bir şekilde duşa doğru dönmesini izledim. Resmen öfkesinin sıcaklığını, bedeninden yayılan o dizginlenemez duyguyu hissedebiliyordum.

Bana gel.

Duşakabine yaklaşarak cam kapıyı hızla açtı.

Durmadım.

Orada durup *bizim* duşakabinimizde boşalıyor olduğum düşüncesiyle gözleri alevler içinde yanarken bana baktı. Ama sessizdi, ereksiyonuma bakmak için gözlerini indirmiyor ya da beni azarlamak için ağzını açmıyordu. Sessiz bir merakla donup kalmıştı, ben de bundan memnuniyetle faydalandım.

Onu izledim. Siyah ipek geceliğinin açıkta bıraktığı boyununu süzdüm. Göğsü yoğun, fiziksel bir çekimle inip kalkıyordu. Ancak şu anda bunun için bir şey yapmayacak kadar belirsiz bir ruh halindeydi. Bu yüzden de banyo halısına kök salmış gibi beklerken, becerikli bir şekilde hareket eden elime bakmıyordu bile. Bana o tatmini ve kazanma hissini yaşatmak istemiyordu.

Aletimi daha da sıkı tuttum, boğazımdan alçak sesli bir inilti yükseldi.

Keskin bir nefes aldı.

Sadece daha çok sııttım. Kendine güvenen, cesur ve kibirli birisi olmasına rağmen, konu *buna* geldiğinde hiçbirisi olmuyordu. Seks. Düzüşmek. Samimiyet.

Sabırlı olabilirdim ama artık onu alttan almayacaktım, Scott Van Wright'la bir münakaşa içindeyken olmazdı. Rose'un yanına taşınmadan önceki zamanlarda olsaydık onu sakinleştirirdim. O kapıyı açar açmaz mastürbasyon yapmayı keserdim.

Artık o kadar nazik olmayacaktım.

Bakışlarım kalçalarının kıvrımlarına indi, belini saran ipeğin altındaki kalçaları belirgindi. Bedenini yoğun bakışlarımla süzerken bacakları titriyor, dizleri bükülüyordu.

Onun beni etkilediği kadar ben de onu etkiliyordum.

Daha hızlı okşamaya başladım, boşalırken bedenim rahatladı.

Ben onun gözlerine bile bakamadan duşakabinden sertçe geri çekildi ve saç maşasını lavabonun yanındaki prize taktı.

Nefeslerimi kontrol etmeye çalıştım. Ağırlığımı dengelemek için bir elimi duvarda tutmaya devam ediyordum. Ar-

dından düşüncelerimin hormonal bölgelerden daha mantıklı bölgelere geçmesine izin verdim. Tam bir yıldır Rose'laydım ve bu zamanın çoğunda mastürbasyon yapıyordum.

Onu bekliyordum ancak işin en zor kısmı bu değildi. Asıl zor olan şey, onun için neyin en iyisi olduğunu bildiğim halde inatçılığı yüzünden bunu reddettiğini izlemektir.

Duşakabinin kapısını açtım. Rose diş macununu aldı ve düzenli banyo dolabının arkasına özenle yerleştirdi. Bedeni gergindi, sarhoş gibiydi. Bacaklarının arasındaki zonklamayı hafifletmek için daha sonra kendini memnun edecek olmalıydı.

Bana bir kez daha baktıktan sonra gözleri anında başka bir yere çevrildi. "Havlularımız var, Richard." Manikürlü tırnağıyla havlu rafını işaret etti. "Havlu kumaş. Yumuşak. Davetkâr. Birini denemek isteyebilirsiniz."

Dudaklarımın kenarları kıvrıldı. "Sadece bir sik, Rose," dedim. "İçinde olmasından keyif alırsın."

Gözlerini dramatik bir şekilde devirse de boynu kızarmıştı.

Gücünü kaybetmekten korkmasını anlıyordum. Birçok açıdan eşittik ama konu sekse geldiğinde, o insani bir şekilde dururken ben bir tanrı gibiydim. Bu onu deli ediyordu. Hiçbir zaman akli tamamen yerinde olduğundan değildi elbette...

Sıradan bir şekilde ona doğru yürüdüm. "Demek Princeton'da politika, felsefe, Fransızca, işletme ve moda öğrendin. Fakat belli ki yurttaki derslerini tam öğrenememişsin. Penn, sana çok daha iyi hizmet edebilirdi."

Bana tersçe baktı. "Neden? Sizin üniversiteniz genç azgınlarla dolu olduğu için mi?"

Arkasına geçtiğimde sorgularcasına aynadan bana baktı. Rose Calloway'e yaklaşmak tıpkı uyuyan bir kaplana yaklaşmak gibiydi. Her seferinde beni ısırma riski vardı. "Hayır," diye fısıldadım. Ensesinin daha çok açığa çıkmasını istediğim için yakasını çekiştirdim. "Çünkü ben oradaydım." Dudaklarımı hafifçe ensesine bastırdım.

Tüm bedeni titredi. Ellerim geceliğinin kemerine uzandığı an bana dönerek ellerini göğsüme yerleştirdi. Normalde olsa geri çekilirdim ama bu sefer yerimden kımıldamadım. Orada durmaya devam ettim. Emirlerine göre hareket etmedim.

Avuçlarımı havaya kaldırdıktan sonra ellerimi arkamda birbirine kenetledim. Artık ona dokunmayacağımı gösteriyordum. Eğer saçlarını yapmak istiyorsa bunu benimle birlikte, ben arkasında çıplakken yapması gerekecekti.

“Geri çekil,” dedi.

“Eğer gerçekten geri çekilmemi istediğini düşünseydim çekilirdim.”

“İstiyorum.” Ama sarımsı yeşil gözleri merakla parlıyordu, ilk kez aletime doğru bir bakış attı.

İfadesi hâlâ taş gibiydi, neredeyse anlaşılmazdı ama dudaklarının kenarı ona ihanet ederek bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Bakışları tekrar benimle buluştuğunda başımı eğdim ve onu yalnızca kışkırtan bir keyifle gülümsedim.

Parmağını uyarırcasına bana doğru kaldırdı. “Sakin, ‘Gördüğün şeyi beğendin mi?’ demeye kalkma. Eğer o kahrolası aptal kelimeleri söylersen senden burada ayrılırım.”

Daha geniş bir şekilde sıırıttım. “Sana sormama gerek yok, Rose. Beğendiğini zaten biliyorum.”

Beni göğsümden hafifçe geriye doğru iterken benimle birlikte gülümsememek için çabaladı. “Neden seninle birlikteyim? Çok kibirli, küstah-”

“Narsist,” diye ekledim. “Çekici, cana yakın ve göz kamaştırıcı biriyim.”

“Bu, kendine iltifat etmen için bir davetiye değildi.”

“Değil miydi? Benim hatam, en iyi özelliklerimi listeliyoruz sanmıştım.”

Gözleri tekrar aşağıya indi.

“Evet, sikim de muhtemelen onlardan biri.”

Rose kollarını kavuşturdu. Bu hareketi geceliğinin kıvrıl-

masına ve göğsünün üst kısmının belli olmasına sebep olmuştu. Siyah kumaşın altındaki pürüzsüz tenini ve görmeye çok yaklaştığım meme ucunu hayal ederken bedenim ısındı.

“Sikini geri çek,” dedi Rose.

“Bir paspas olduğum için benimle değilsin,” diye hatırlattım. “Eğer bir erkeği ezip geçmek istiyor olsaydın, Lewis Jacobson’ı seçmiş olman gerekirdi.”

Rose öğürdü. “Tanrım, konusunu bile açma. Sahaya çıkarırken bütün kızların götüne bakıyordu.” Lewis, Princeton’dan bir oyun kurucuydu ve muhtemelen Rose tarafından kontrol edilmeye bayılacak bir erkekti.

“Sadece, isteklerine boyun eğmeyeceğimi hatırlatmak istedim.”

“Buna rağmen senin isteklerine boyun eğmemi mi istiyorsun?” diye çıkıştı Rose.

“İşte şimdi, beş yüzüncü kez duraksıyoruz.” Bir elimi ıslak saçlarımdan geçirerek tutamları geriye attım. Bu hareketim karşısında göğsü yükseldi. “Bir mutfakta iki aşçı.”

“İki dominant, sıfır itaatkâr,” diye devam etti.

Başımı iki yana sallarken onu gerçekten çok sinirlendiren gülüşümü bastırmaya çalıştım. Bana tokat atacakmış gibi görünüyordu. “Hayır,” dedim.

Rose şaşkınca bana baktı. “Ne demek *hayır*? Benim metaforum, seninkine uyuyor!”

Henüz farkına varmamıştı ama yatakta dominantlıkla hiç alakası yoktu. Frenlere basmasının sebebi tam olarak buydu. Günlük hayatında o kadar kontrollüydü ki, bir adamın üstüne otururken de aynı kontrole sahip olmayı istiyordu. Ama eğer gerçekten bunu istiyor olsaydı benim yerime çok farklı bir adama çekilmesi gerekirdi. Bu durumda, çoktan bekâretini kaybetmiş ve adamla çılgınlar gibi sevişiyor olurdu.

“Bence ikimiz de burada yalnızca bir dominant olduğumu biliyoruz.”

Gözleri parladı. “Sözünü geri al, Richard.”

Yatak odasının içinde de dışarıda olduğu kadar kendinden emin ve güçlü olmasını sağlamak istiyordum. Bu, Scott Van Wright’ın denese bile benden çalamayacağı bir amaçtı.

“Doğruyu mu geri alayım?” Kaşlarımı çattım. “Bu beni bir yalancı yapar. Yalancılardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum, tatlım.” Ellerimi arkamda tutmaya devam ederek ona doğru yaklaştım.

Arkasındaki lavaboya tutunurken bir havlu almak için uzandı. Ardından havluyu göğsüme doğru itti.

Henüz kaybetmemiştim.

Havluyu belime sardım. Aşağıdan bağladığım havlu sayesinde belirgin kaslarımı görebiliyordu. Loren ve üvey ağabeyiyle spor salonuna gidiyor olsam da zaten hep formda olan bir insandım. Fiziksel ve zihinsel mükemmelliğe ulaşmayı arzulayarak büyümüştüm. Ulaşılmaz bir hedefti. Yine de bu hedefi koymuştum. Peşinde koşacaktım.

İnsanlar, göğsüne dokunabilmeyi umut ederdi.

Bense onu öpebilmeyi hayal ediyordum.

Rose lavaboya döndü. Düz saçlarına gevşek dalgalar yapmak için maşa kullanıyordu. Erkeklerin çoğu, elinde sıcak bir silah varken ondan korkardı. Benim sikimse, onu aynadan izlerken zonklamaya başlamıştı.

Derin nefesler alırken dikkatini bana vermemeye çalışıyordu ama bu biraz zordu. Neredeyse bir doksan beştim. Onun iki katıydım. Onun küçük, kadınsı bedeni benimkinin ardına kolaylıkla gizlenebilirdi.

Rose yutkundu. “Sence, Lily ve Loren normale göre daha çok seks yapıyorlar mıdır?”

Lily ve Lo’nun seks hayatı her gündeme geldiğinde, bizimkini tartışma kapısını kapatırdı. Bir taktik, basit bir dikkat dağınıklığı olsa bile Rose aynı zamanda gerçekten kardeşinin iyileşme süreciyle ilgileniyordu. Umursuyordu. Ben de umur-

suyordum ama Rose her zaman benim bir numaralı önceliğim olacaktı.

“Normalden daha çok birbirlerine dokunuyorlar,” dedim. “Ama bence bu daha çok kameralar için.”

“Loren, onu tahrik ediyor. Lily kötüleşecek... başardığı onca şeyin ardından.”

“Ona güvenmek zorundasın.”

Loren Hale’e güvenme fikri onu rahatsız ediyordu. Sadece Lily’nin iyiliği için birbirlerine katlanıyorlardı. Bense zor bir durumdaydım; çünkü Lo’yu gerçek bir arkadaşım gibi görüyordum.

“Bir iyiliğe ihtiyacım var,” dedi Rose aniden.

“İyiliklerin,” dedim keyifli bir şekilde gülümseyerek. “Bedelleri olur.”

“Sevgilin olmamın pek bir avantajı olmadığını biliyordum. Hâlâ sana bir şeyler borçluyum.”

“Senin bir sürü avantajın var,” dedim. “Sadece onların tadını çıkarmamayı tercih ediyorsun.” Ona biraz daha yaklaşıp elimi tezgâha koydum. Eğilirken dudaklarım neredeyse ensesine değiyordu, elim kalçasına doğru uzandığında gerildi. “Nasıl bir iyiliğe ihtiyacın var?” diye sordum. Avucumu geceliğinin içine sokmaya başlamıştım.

“Seni yakacağım,” dedi Rose, bu bir tehdit değildi. Sesinde korku vardı. Aceleyle maşayı prizden çıkarıp bir kenara bıraktı.

Kulağını ısırırken fısıldadım. “Nefes al.”

Zar zor nefes alıyordu. “Lo’yla bir konuşma yapmanı istiyorum.”

Eğilerek çenemi bir anlığına omzuna yasladım. İfadem ilgisiz ve sakindi. Gün boyunca takındığım ifade buydu, Rose’un “sahte” dediği ifade.

“Bu konuyu aştık sanıyordum, Rose.”

Öfkeyle bana bakarken tüm bedeni bu hisse karşılık veri-

yordu. Gözlerini kısmış, duruşunu dikleştirerek omuzlarını geriye atmış ve beni de doğrulmaya zorlamıştı.

Neredeyse sertleşiyordum.

“Bana patronluk taslama,” diye karşılık verdi. “Lo kardeşimi kazara hamile bırakacak. Dürtüsel ve umursamaz bir şekilde hareket ediyor. Bu yüzden, en iyi yaptığın şeyi yapıp ona yavaş yavaş sağduyu kazandırıcaksın.”

“Bu konuşmanın bir fırtına gibi esip gürleyeceğini hissediyorum.” Onu belinden tutup döndürerek arkasındaki tezgâha yasladım ve bana bakmasını sağladım. “Yani senin için bir bedeli olur.”

Keskin bakışlarıyla bedenimi inceledi. “Ödemeye hazırım.”

Dudaklarım yavaşça kıvrıldı. “Hazır mısın?”

“Evet.” Ancak gözleri farklı bir şey söylüyordu, gülümsemem silinip gitti. Gerçekten, sahiden korkuyordu.

“Benimle güvendesin. Bunu biliyorsun değil mi, Rose?” diye sordum. “Seni asla incitmeyeceğim.” Ona hep benim bir parçamış gibi davranmıştım.

Sadece daha düşmancıl ve yakıcı yanımdı, hepsi bu kadar.

Birlikte olmadığımız zamanlarda bile, yıllar boyunca onu bu kadar sahiplenmemin sebebi buydu.

“Biliyorum,” derken omuzları rahatlamıştı.

“Öyleyse Lo’yla konuşacağım.”

“Senin için ne yapmam gerekiyor?” diye sordu. Bilinmeyen onu korkutsa dahi geri çekilmeyecek kadar inatçıydı.

“Bir dakikalığına düşünmeyi bırak.”

“Ne-”

Onu öptüm. Büyük elim, narin yüzüne uzanırken dudaklarımın üstündeki dudakları yumuşacıktı. Nefesleri boğazına ulaştı, bedeni benimle buluşmak için kıvrılıyordu. Canlanarak boştaki ellerini kollarıma sardı. Kararsızlığı hâlâ dudaklarında, tereddüt ediyordu.

Ondan ayrılırken, “Zihninden çık,” dedim. Elimi kalçası-

na doğru indirip onu kendime çekerken kasıkları benimkiyle buluştu. Bu sırada sabahlığı bacaklarının arasından kayarak çıplak bacaklarını ortaya çıkarmıştı.

Dudaklarından bir inilti döküldüğünde onu arkasındaki tezgâha sabitledim. Benim sikimle onun bedenini ayıran tek şey havluydu ve Rose, üzerimde bir kontrol sağlamak için çaba harcıyordu. Başı zevkle geriye doğru düşerken çaresizce kollarımı tutuyor, parmaklarını kaslarıma gömüyordu. Ama bacaklarıyla ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Biri belime sarılmak istiyor gibiydi, diğeryse bedenimin baskısı karşısında yerle olan tüm bağıni kesmişti.

Sol bacağıni belime doğru kaldırarak onu esnettiğimde kesik bir nefes verdi. “Bekle, bekle...” diyerek söze başladı, elleri göğsümde duruyordu. Kızarmıştı ve temasımla sıcacıktı ama o kahrolası zihninin içine yeniden çekilmişti.

“Rose,” dedim azarlarcasına. Ardından bacağıni yere bıraktım.

Dirseklerini tezgâha dayarken gözlerinde bir karmaşa vardı.

Bunu sevdin. Bunu sevmende sorun yok, Rose. Elim tekrar çenesine uzandı ve ne yaptığımı farkına vardığı sırada yanağını okşadım. Dominant hareketlerim onu bir su birikintisine doğru çekiyordu. *Benim su birikintime.*

Başparmağımı altdudağında gezdirdim.

“Je suis passionnée de toi,” dedim. *Sana tutkunum.*

Göğsü verdiği nefesle alçalırken beni anlıyordu.

Başparmağımı ağzına ittiğimde boğazından kesik bir ses yükseldi. Kendini duyduğunda kızardı. Başparmağımı orada bırakarak boynuna yumuşak bir öpücük kondurdum ve hassas noktalarını emerek geceliğinin yakasından yanağına doğru bir yol çizdim.

Beni her an itebilirdi.

Fakat şaşırtıcı bir şekilde, dudaklarını başparmağımın etrafına kapattı. Emmedi, dilini parmağımın üstünde gezdirmedi.

Bence ne yapacağını bilmiyordu ama sadece denediği için bile ona bayılıyordum. Bu durumdan kurtulmasına izin vererek parmağımı seri bir şekilde dudaklarım ve dilimle değiştirdim. Bu anın içinde kaybolmasını sağlamaya çalışıyordum.

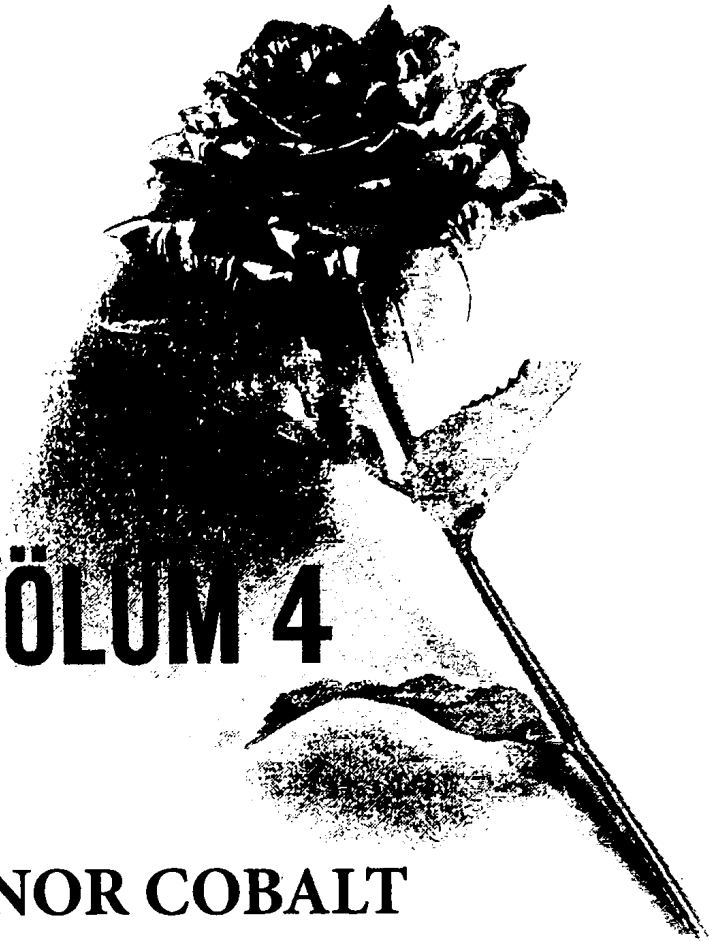
Hareketleri artık daha kendinden emindi. Elleri saçımda geziyor, çekiyor, kavırıyor ve yoğuruyordu. Sırtı tekrar eğildiğinde bedeni bir kez daha benimkiyle buluştu. *İşte bu, Rose. Bendesin.*

Benimle güvendesin.

Bunların hepsi kaybolana, o kafasında tekrar kurmaya başlayana, öpücükleri kısılana ve dudakları kapanıp tamamen geri çekilene kadar dolu dolu bir dakika geçti.

Kısa bir an için onu neredeyse savunmasız ve çıplak bir halde yakalamıştım. Ancak o ısırıp koparmadan parmağımı ağzına sokabiliyorsam, tamamen içinde olmam an meselesiydi.

BÖLÜM 4

CONNOR COBALT

Artan üretim değeri gerekliliğinin ne olduğunu öğrenmiştim.

Bu benim için yeni bir şeydi.

Scott Van Wright, bir şekilde *sevgilimi* sığınağından çıkması ve Princeton'daki *evimizi* terk etmesi için manipüle etmişti. O konuşma sırasında üniversitenin amfisinde tıklıp kalmak yerine orada olmayı gerçekten isterdim. “*The Real World*” gibi,” diye başlayarak, “*Hepiniz birlikte yaşayacaksınız,*” diye tamamlanan bütün argümanlarını çürütmüş olurdum.

Hepimiz Princeton, New Jersey’de birlikte yaşıyorduk.

Şimdiyse farklı olarak Loren Hale’in üvey ağabeyi Ryke Meadows da altı ay boyunca yanımıza taşınmış olacaktı. Rose’un kardeşi Daisy de öyle. Bir ev, altı insan.

Cesaretlendiren o sevgili olmaya çalışsam da Scott’ın etrafında sergilediğim hareketlerimden dolayı suçlanamazdım. Benim yalnızca konuşarak bile başımı belaya sokacağım bir konu için Rose’u ikna eden kişinin o adam olması hoşuma gitmiyordu. Bu gerilmeme sebep oluyordu.

* Amerika yapımı, yayınlanmış otuz üç sezona sahip bir *reality* şov. (ç.n.)

Rose açık tavana, mikrofonlara ve yeni evimizin çatı kirişinde asılı duran kablolara baktı. Çekim için özel olarak tasarlanan bir Philadelphia şehir evinde kalacağı için alnını kırıştırmıştı. Üç kat. Tek bir ortak tuvalet. Bahçesi yok. Hoş bir jakuzi ve veranda. Daha büyük bir yemek odası ve mutfak.

“Tuvalette ya da yatak odalarında bizi çekmeyeceklerine söz verdi,” dedi gergin dudaklarının ardından.

“Benim dışındaki kişilerin verdiği sözler anlamsız,” dedim. “Kafana mı vurdu?”

Rose bana dik dik baktı. “Sözleşmede vardı.”

“O zaman, Lo’yla birlikte odalarda kamera olmadığından emin olacağız.”

“Ve tuvalette,” dedi Rose hızlıca.

“Orada da.”

Kendi kendine başını salladıktan sonra daha özgüvenli görünmek için çenesini kaldırırsa da mahremiyet Rose için oldukça önemliydi. Bu durumda, onun beklediğinden daha çok müdahale söz konusuydu.

“O herife istediğin zaman siktir olup gitmesini söyleyebilirsin,” diye hatırlattım. “Daha önce birçok adama söyledin.”

“Yine de hâlâ buradasın.”

Gülümsedim. Bu doğruyd.

Rose bir nefes verdi. “Hayır. Bu şekilde yapılması gerekiyor.”

“Nedenmiş o?”

“Eğer hepimiz birlikte yaşarsak daha çok izleyici olacağını söyledi. Zengin aileler daha önce de kendi yaşam alanlarında çekildi. Böylesi olmadı.” Duraksadı. “*The Real World* hariç ama-”

“Ağzından duyduğum her şey Scott Van Wright’a ait ve orası, başka bir adamın olmasını isteyeceğim son yer.”

Bana soğuk bir bakış atarak devam etti. “Onu onaylamış bulundum. Araştırmamı yaptım.”

“Tamam.” Scott’ın asıl istediği şey mümkün olduğu kadar

fazla drama ve daha çok kaostu. Bu tür bir düzenleme onun arzularını gerçekleştirecekti. Eğer istediklerinin arasında Rose da varsa, o herif bu savaşı kahrolası bir şekilde kaybedecekti. Yalnızca, bunun Rose'un tekstil şirketine mâl olmasını istemiyordum. Eğer Calloway Modaevi'ni mahvedersem, Rose'u da kaybederdim. Sonuçta, şu anda onun şirketi için bir balık akvaryumunda yüzüyorduk. Hayallerine ulaşmasını sağlamak için neredeyse her şeyi yapardım.

"Ayrıca," diye ekledi beni kışkırtmak için. "Evimiz ses kalitesi olarak kötü durumdaydı. Zaten taşınmamız gerekecekti."

"Evet, onlar da zaten Princeton'a daha iyi ekipmanlar getirmek için birkaç bin dolar harcayamazlardı. Bizim taşınmamız, onlara çok daha pahalıya patlamıştır."

"Rengin atıyor. Bilgin olsun diye söylüyorum, bu renk seni çirkin gösteriyor."

"Kıskanmıyorum," dedim. "Seninle aynı sebepten ötürü o adamdan nefret ediyorum, o herif yediği kaba pisliyor."

"Onunla daha tanışmadın bile."

"Çoktan tanıyorum."

Elleriyle uzun siyah elbisesini düzelttikten sonra oturma odasında ileri geri yürümeye başladı. "Sen asla akıllanmazsın."

"Sen de volta atıyorsun. Başka neleri belirtmemiz gerekiyor?"

Çantasıyla bana vurduğunda sırtıtmamak için çok çaba sarf ettim.

Sakinleştğinde konuşmaya devam etti. "Altı ay sonra Princeton'a geri dönebiliriz."

Philadelphia'ya taşınmamızın neden daha iyi olduğuna dair sebepleri listelemeye devam edebilirdi. Ebeveynleri yakınlarında yaşıyordu, Daisy'nin hâlâ okula gitmesi gerekiyordu, Lo'nun çizgi roman şirketi şehir merkezindeydi, benim Penn'le aramdaki mesafe bir saat azalmıştı... Ne olursa olsun, bu kararı Rose vermemişti. Scott ona taşınmasını söylemişti. O da taşınmıştı.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi adam bu şehir evini seçmişti. Rose'un, prodüksiyonun saçma gerekliliklerine uyacak yeni bir yer bakmasına müsaade etmemişti bile.

Sehpayı örten mor püsküllü kumaşa baktım, büyük beyaz mumlar bir sıra halinde üzerine dizilmişti. Prodüksiyon medyum gelmeden önce etrafı süslemesi için birilerini tutmuştu. Sanki o da burada yaşıyormuş gibi.

"Lütfen medyuma karşı nazik olmamı söyleme," dedim Rose'a. Tam o anda, zayıf kameraman Ben'in merdivenlerden indiğini fark ettim. Lensi bize doğrultmuştu.

"Ne yaptığın umurumda değil," dedi Rose. "Burada ol yeter."

Bu söylediğine karşı şaşırmamışım gibi görünmeye çalıştım. Gergin duruşlarımız rahatlarken onu göğsüme çekerek ensesini ovdum. Kendisini tamamen bana bıraktı, normalde gergin olan vücudu gevşeyecek bir an bulmuştu. Vücudu gevşemesine rağmen asla yumuşamayan yakıcı gözlerine doğru baktım.

"Her şeyi kendi başına yapabileceğini sanıyordum, sevgilim."

"Yapabilirim," dedi çenesini tekrar kaldırarak. "Ama senin yardımın hoşuma gidiyor... bazen." Bakışları dudaklarıma düştü, yine kendinden emin değildi. Hamleyi benim yapmamı bekliyordu.

Dudaklarım yanağını okşadı. "Bacaklarını öyle geniş ayıracağım ki Rose, tüm bedenini sert aletimi arzulayacak." Kollarımda gerildi. "Ben her bir santimini doldurmadan önce boşalacaksın."

Boğazından bir ses firar ederken ellerini belime indirdi. Kıyafetlerimizin altına giydiğimiz mikrofonların batarya kutusunun belimde olduğunu hissetmişti.

"Kameraları unut," dedim. Ben ise bu anı etrafımızda gezip kamerayı Rose'un yüzüne yaklaştırmak için kullandı. Scott'ın kuklası olan bir başka engeldi. *Harika, sikeyim bu işi.* Kamera-

yı duvara yapıştırabilirdim ama içimdeki bu şiddet arzusuna karşı direndim.

Elimi Rose'un başının arkasına uzattığımda dudaklarım hemen kulağındaydı. "Ne kadar büyük olduğumu gördün. Onun içinde olduğunu hayal et. Tamamının sana nefes aldirmayacak kadar sertçe çarptığını."

"Connor," diye uyardı beni, sesi normale göre daha zayıftı.

Saçlarını parmaklarımın arasına dolayarak çektiğimde çenesi havaya kalktı.

Dudakları aralanmıştı ama firar edecek sesi bastırıyordu.

Beline uzattığım elimle birlikte onu sertçe kendime çektiğimde yanakları kızardı.

"Benden korkma," diye fısıldadım kulağına. "Her zaman senin yanında olamayabilirim ama hep senin iyiliğini düşünüyorum."

Onu bıraktığımda geri çekilerek iki adım attı ve boğazını temizledi. Ardından kolundaki çantasını düzeltti. "Şu tuvalet için onu affedebileceğimi sanmıyorum."

Az önce olanları tamamen göz ardı ediyordu. *Ben* onu sertçe becereceğimden bahsettikten sonra, konuyu çevirmesini isteyeceğim son insan Scott'tı.

"Scott'a hakkını vermem gerekirse," dedim tatsız bir gülümsemeyle. "Tuvalette dört lavabo ve iki duşakabin var. O kadar da küçük sayılmaz. Duşakabinlerin her biri, içine beş yurt tuvaleti sığacak kadar büyük."

"Bunlar *umumi* tuvalet. Penn'de nasıl yapıyorlardı bilmiyorum ama benim yalnızca *bir* kızla paylaştığım kendi tuvaletim vardı."

"Evet, Penn'de hepimiz vahşiydik. Futbol takımını bir görmelisin. Hepsi bir mağarada yaşıyor ve elleriyle yemek yiyorlar."

Omuzları düştü. "Şımarık bir sürtük olduğumu biliyorum ama birinin, ben içerideyken tuvalete gireceği düşüncesi beni rahatsız ediyor."

“Duşakabinlerin camı buğulu. Arkasını göremezsin.” Bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı. Bedenini oldukça iyi bir şekilde görebilmiştım. “Ayrıca üç gün önce ben duştayken içeri girdin.” Beni mastürbasyon yaparken gördüğü ve sonrasında bacağıını belime doladığı andan bahsedince tüm bedeni tahrik olarak gerildi. Boynuna yükselen kızarıklığı gizlemek için kollarını kavuşturmuştu. Sadece (olmayan) seks hayatından bahsetmek onun bu kadar telaşa kapılmasına sebep olabilirdi.

“Bu farklı.”

“Biliyorum.” Lo, Lily, Daisy ve Ryke da onunla aynı alanı paylaşacaktı. Bu gruba beni eklemek, Rose için iki basamağı birden atlamak gibi bir şeydi. Onlarla birlikte beş basamağı aşmaya çalışıyordu. “Ama sadece sen değil, herkes bu durumdan rahatsız.”

Sıkıntılı bir şekilde homurdandı. “Onları bu duruma sokmak istememiştım. *Reality* şovun, hayatlarını bu şekilde kökten değiştirmemesi gerekiyordu.”

Genellikle doğru olan şeyi söylesem de belli ki bugün boktan bir iş çıkarıyordum. Medyum ve Scott kafamı karıştırmışlardı.

Bir kolumu omzuna sardım. “Lily, Calloway Modaevi’ne yardım etmek istiyor. Senin için her şeyi yapar. Ayrıca buna çabucak uyum sağlayacaklar.” Lily, ablasına yaptıklarını telafi etmek için üniversitesine yakın olmaktan bile vazgeçmişti. Konulardan geri kalmamak adına derslerini çevrimiçi olarak alacaktı.

Rose ona dokunduğum an volta atmayı bıraktı. Ben, onun verdiği tepkiyi çekebilmek için görüntüyü kamera üzerinden yakınlaştırdı. Rose mavi gözlerime bakarken eğilmişti, bacağıını benimkine bastırıyordu.

Parlak saçlarını yanaklarından geriye doğru taradığım sırada kollarını belime doladı. “Şu andan itibaren, seni öptüğüm-

de hiç Scott'tan bahsedecek misin? Yoksa bu sadece seks yaptığımızda mı olacak?"

Gömleğime sarılıp kumaşı yumruğunun arasına alırken söylediğim şey için beni boğazlamaya çalıştı. Onun bu çabası karşısında kıpırdamadan durdum, sağlam bir mücadele verse de ona boyun eğmeyecek kadar güçlüydüm. Ofladıktan sonra beni sarsmaya çalışmaya son verdi. "Bir gün," dedi. "İçgüdüsel olarak sana tokadı basacağım ve sonrasında da kendimi bok gibi hissedeceğim." Gözlerinin bundan farklı bir şey söylediğini görmüştüm. *Belki bu olmadan önce ayrılmalıyızdır. Belki birlikte iyi değildir.*

"Bok gibi hissetmeyeceksin," dedim. "Çünkü seni bunun için cezalandıracağım."

Dudakları yavaşça aralandı. "Beni cezalandıracak mısın?" Kahkahalara boğuldu. "Nasıl peki?"

"Sadece, buna bayılacağını söylediğimde bana güven."

Zorlukla yutkunurken başını iki yana salladı. "Bir cezayı nasıl sevebileceğimi anlamıyorum."

"Hazırlık okulundaki cezalar gibi olmayacak, Rose." *Unutma, hep senin iyiliğini düşünüyorum.*

Derin bir nefes alarak tekrar dudaklarıma baktı. Sessizce benden yaklaşmamı istiyordu. Onu öpmek üzereyken oturma odasının karşısındaki açık mutfaktan bir zil sesi yükseldi. Odaların arasında duvar yoktu.

Turuncu tekir kedim Sadie bize doğru gelirken tasmaındaki zil şingırdıyordu. Ben dersteyken bu zili takmak için Rose'un bir saat boyunca kedimle gürüşmesi gerekmişti. Sadie'den uzak kalabilmek için onun tam olarak nerede olduğunu bilmek istiyordu. Kedim kadınları oldukça sık tırmalıyordu, randevularım sırasında ise onu bir yere kilitlememden hoşlanmıyordu. Rose yalnızca kedimin tasmaına küçük bir zil takmış olmasına rağmen, kollarında bir haftalık çizikler oluşmuştu.

Bu olayın hemen ardından, neredeyse Sadie'yi satmaya ka-

rar vermiştim ama Rose onun gitmesine karşı çıkmıştı. Evcil hayvanımla anlaşmaya çalıştığı için ona minnettardım. Buna rağmen, bir daha asla onu kolları kan içindeyken bulmak istemiyordum.

Rose dehşete kapılmış gibi i çekti. "Fare var!" Kollarımdan tamamen kurtuldu.

Sadie'nin ağzından sarkan kemirgenden korkmaktan ziyade tiksiniyordu.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı ovuşturdum. "Sadie, bir şampiyon gibi avlanır." Gz kırptım.

Rose ellerini beline yerleştirerek bana "Ciddi misin?" der gibi baktı. "Az önce ona göz kırptın." Ters bakışları kahkahaya dönse de tekrar Sadie'ye doğru baktığında yüzü düştü. "Kanıyor... Aman Tanrım." Sadie fareyi parke zemine bıraktı. "Hayır, hayır..."

"İyisin," dedim ellerimi omuzlarına yerleştirirken. "Nefes al." Rose bir obsesif kompulsifti ve bu özelliği, paparazzilerin Calloway ailesine yapışmasından beri artmıştı.

Uzun bir nefes verdi. "Kemirgenlerle aynı evde yaşayamam." Sonra duraksadı. "Yalan söylüyorum. Loren'la dokuz ay birlikte yaşadım ama *burada* bir durmak lazım."

"O zaman Princeton'a geri taşınıyoruz." *Bu benim için bir kazanç. Siktir git, Scott.*

Yavaş başını iki yana salladı. "Hayır, hayır... Sadece bununla ilgilenmem gerekiyor. Sorun olmayacak."

Öyle olsun. "Lo, Ryke ve ben yarın fare kapanları kurarız." Sırf onu kızdırmak için ekledim. " adamla aynı çatının altında yaşamanın avantajları."

Yüzüne bir küçümseme yayıldı. "Lily, Daisy ve ben gayet iyi yapabiliriz." Her şeye rağmen, burada üç erkeğin yaşayacak olması rahat bir nefes almasını sağlamış gibiydi. Sürekli kontrollü olmamakta cazip bir yan vardı. Onun için tabii, benim için değil.

“Şüphesiz ki öyle,” diye cevap verdim. “O zaman siz kurun. Kadınların gücünü sonuna kadar takdir ediyorum.” Ona yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapattım. “Ama kapanları tozlu ve kirli...” Kolumu kalçasına sardım. “... yerlere koyman gerekecek.” Elimini boynuna uzatarak başparmağımla altdudağını okşadım.

Yeni bir nefes alırken üç gün önce başparmağımı nereye koyduğumu anımsadı.

Ben, bizi sessizce çekse de onun istenmeyen varlığını hissediyordum. Başparmağım, Rose’un yumuşak ve ıslak dudağında gezindi. *Kamerayı sikerler.*

Parmağımı bir kez daha ağzına itmek üzereyken ön kapı aniden açıldı.

Rose hiç vakit kaybetmeden geri çekilerek başını çevirdi. Etrafımızda kimlerin ve nelerin olduğunun farkına varmıştı. Kapıdan içeriye paldır küldür giren kişi her kimse beni aşırı huzursuz etmişti, yine de hiç beklemeden yüzüme o ilgisiz ifadeyi yerleştirdim.

Önce adamın sarı saçlarını gördüm. Huzursuzluğum yepyeni seviyelere ulaşıyordu. Zaten egoist bir şerefsizdim. Korkarım ki bu *reality* şovun kötü adamı olmak üzereydim.

Gerçi şu anda, bu sikimde bile değildi.

“Bak, bir kemirgen daha,” dedim Rose’a.

Eliyle göğsüme vurdu ama gülümsüyordu.

Scott sanki şehir evinin sahibiymiş gibi içeri girdi. Kira sözleşmesinde onun yapım şirketinin isminin geçtiğine emindim. Bunun sonrasında, *Van Wright* damgasını benim sevgilime de yapıştırmaya çalışacaktı.

“Herkes nerede?” diye sordu kollarını uzatarak. “Medyum beş dakikaya geliyor.” Omzundaki çantaya odaklandım.

Varsayım yapmaktan hoşlanmazdım ama eğer orada kıyafet, diş fırçası ya da iç çamaşırı falan varsa kocaman sikik bir sorunumuz var demektir.

Rose kolumu sıktı.

Öfkemi belli ediyordum.

Bu *hiçbir zaman* olmazdı.

“Hepsi yeni yatak odalarına yerleşiyor,” dedi Rose. O da çantaya bakıyordu. “Bir yere mi gidiyorsun, Scott? Umarım gerçekten ihtiyaç duyulduğun yere, yani Kaliforniya’ya gidiyorsundur.”

Scott sevgilime doğru döndü, bu alaylı cümle onu rahatsız etmemişti. Hayır, herif *gülümsüyordu*. Hatta bakışları Rose’un az önde dokunduğum dudaklarında geziniyordu. “Burada ihtiyaç duyuluyorum,” dedi. “İnsanların, kendileri için neyin iyi olduğunu fark etmeleri biraz vakit alıyor.” Rose’u uzunca süzdü, kanım kaynamaya başlamıştı. “Hoş elbise ama yakanı açmalısın. Memelerini göstermen reytingleri arttırır.”

“Ayağımı kıcına sokmam da öyle,” diye karşılık verdi Rose.

Dudaklarım kıvrıldı.

Scott’ın dudakları da.

“Sadece yardım etmeye çalışıyorum,” dedi Scott rahatça. “Aslında bir sorum var. Eğer kardeşlerin de ekranda senin koleksiyonunu giyecekse, bu onların da rahibeliği devam ettirecekleri anlamına mı geliyor?”

Rose homurdanarak saldırmaya hazırlandı.

Kolumu beline dolayarak onu geri çektim. O herifin, Rose’u böyle etkilemesinden nefret ediyordum. Bu kahrolası şey benim işimdi.

Dudaklarım kulağına yaklaştı. “Ona istediğini veriyorsun.”

“*Benim* kıyafetlerime hakaret ediyor.”

Bu tıpkı Rose’un çocuğuna aptal olduğunu söylemek gibiydi. Öfkesini anlıyordum. “Kıyafetlerin harika, Rose. Onun düşündüğü kadar mütevazı değiller. Kadınlar onları satın alacak.”

Kelimelerim onu anında sakinleştirirken kollarımda rahatladı. Scott, kameramana bizi işaret ettiği sırada Rose’u kol-

larımda tuttum. Ardından Scott'ın gözlerine doğru bakarak, "Yani," dedim. "Buraya taşınıyorsun."

Bu bir tahmindir.

Ancak omzundaki çantayı yere bıraktığı anda bir gerçek haline gelmişti. "Öyle."

Rose duraksadı.

"Prodüksiyon bu sefer ne istiyor?" diye sordum. "Bir kadın düşmanı mı? Doğal sarışın mı?"

"Bir aşk üçgeni," dedi ifadesiz şekilde.

Rose'un yanakları sanki odadaki tüm havayı içine çekmeye çalışıyormuş gibi çöktü. Parmağını Scott'a doğrulttuğunda o kırmızı tırnağı oldukça tehditkâr ve inanılmaz derecede seksi görünüyordu. "Eğer Lily ve Loren'i ayırmaya çalışırsan bağırsaklarını dışarı çıkartırım."

Hayır, Rose. Seni istiyor.

Rose kendisini terslerken Scott'ın onu izleyip tahrik olduğunu resmen gözlerinden görebiliyordum. "Kimseyi ayırmak için gelmedim. Şovda, senin eski sevgilin olarak tanıtılacağım. Üniversitede birkaç sene çıktık ama tekstil şirketin tüm vaktini almaya başladığında dostça ayrıldık. Kadınlarımla... ilgili olmasını severim. Benimle uğraşmaya bayılıyor olsan da hâlâ arkadaşız."

Rose'u bırakarak bir adım attım. "Resmi olarak tanışmadık," dedim elimi uzatarak. "Ben Connor Cobalt. Becermek istediğin kızın sevgilisi olan adam. Anlaman için söylüyorum, hiç şansın yok."

Benimle tokalaşırken elini öyle sert sıktım ki yüzünü buruşturduğunu gizlemekte zorlandı. "Benim tarafımdan tehdit altındasın," derken göz temasımızı kesmiyordu. "Ben yirmi sekiz yaşındayım ve sen de-"

Yaşlardan nefret ederim. "Senden yirmi dört yıl daha zekiyim." Başımı yana eğdim. "On yıl içinde senden otuz dört yıl daha zeki olacağım. Bunun nasıl işlediğini anladın mı?"

Rose aramıza girerek ikimizi birbirimizden korumak için ellerini uzattı. Ben sadece onu, karşımdaki bu adamdan korumak istiyordum. “Tamam. Aletlerinizi yerine sokun. Onları yeterince gördüm.”

İkimiz de aynı arzuyla Rose’a baktık.

“Benimkini görmedin,” dedi Scott dudakları kıvrılırken.

Ciddi miydi bu? “Seni temin ederim ki aletini çıkardın,” dedim.

“Kesin şunu. İkiniz de,” dedi Rose. Elbisesinin içindeki göğsü şişerken yüksek yakasına rağmen memeleri daha belirgindi. *Bu yaptığı, yatıştırmak için bile olsa kendini bir kavganın ortasına atıyor olması sikimin zonklamasına sebep olmuştu.* Onu, Scott’ın bakışlarının altından alıp göğsüme doğru çekmemek için kendimi zor tuttum. Rose onun üzerinde hak iddia etmemi onaylamazdı. Yine de, eğer Scott onu benden almaya çalışacaksa, bunu yapmadan çok uzun süre durmam mümkün değildi.

Zaten Rose’un da başka bir kızın bana bu şekilde asılmasından hoşlanacağını sanmıyordum. Hatta o kızı paramparça edip beni kapacağından neredeyse emindim.

Rose, Scott’a doğru döndü. “Sen idari yapımcısın.”

“Evet?”

“Prodüksiyondan sen sorumlusun. Kuralları sen koyuyorsun. Yani gidebilirsin.”

“Evet ama aynı zamanda başımda dikilen bir ekibe sahibim. UYB*, onlara şovdan bahsettiğimden beri *Philly’nin Prensesleri*’nden belli bir şeyler bekliyor. Evde yer almam ise onlara verdiğim sözlerden biri.”

Bunu o kadar uzun zamandır planlıyor muydu?

Belki de düşündüğümden daha akıllıydı.

Rose burnundan soluyordu. “Eğer ekip seni burada istiyorsa tamam. Fakat arkadaşlarımı, onların ilişkilerini ya da

* *Global Broadcasting Association*, Uluslararası Yayın Birliği. (ç.n.)

benimkini mahvettiğini düşündüğüm anda buradan *gidersin*. Şirketim, sevdiğim insanları incitmeye değmez.”

“Tamam,” diye yanıtladı Scott aynı şekilde. “Ama senin hislerinden ben sorumlu tutulamam, Rose. Eğer işin sonunda benden hoşlanırsan bu tamamen benim kontrolüm dışında olur.”

Hâlâ düşündüğüm kadar aşağılıktı.

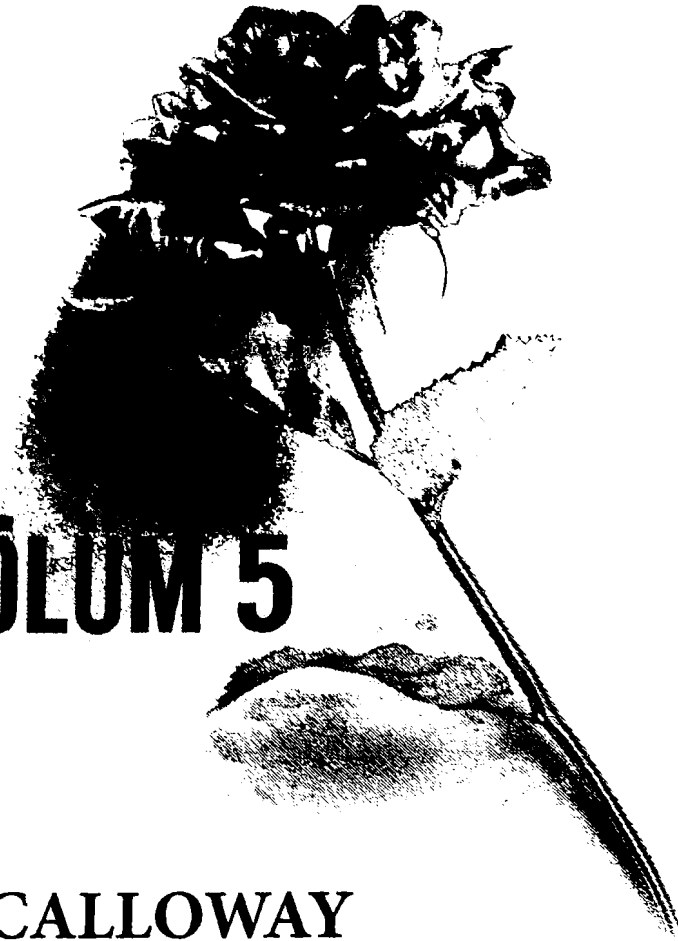
Rose alayla gülerek tekrar göğsüme yaslandı. Bu kasıtlı bir hareketti. Bunu yaptığı için onu öpmem gerekirdi ama bunun yerine koruyucu bir şekilde kolumu boynuna sardım, o da bana tutundu.

“Yanmayı yeğlerim,” dedi Scott’a.

Scott sadece gülümsedi ve tüm bu olanları kameraya çeken Ben’i işaret etti. “Herkesi bu lanet oturma odasına getir. Çekmemiz gereken bir medyum sahnesi var.”

Oyun başlasın.

BÖLÜM 5

ROSE CALLOWAY

“Tatlı biri,” dedi Daisy mutfaktan, Scott’a doğru bakıyordu. Şehir evinin giriş katında açık bir alan vardı, bu sayede oturma odasındaki deri mobilyalara oturan dört erkeği doğrudan görebiliyordu. Kabarık saçlı medyum kanepeye geçmişti, tarot kartlarını karıştırıyordu.

Lily’yle birlikte en küçük kardeşimize uzun bir bakış attık. Benim bakışında güçlü bir uyarı olsa da Lily, tıpkı yolun kenarında gezen bir köpek yavrusu gibi akıllı karışmış bir halde bakıyordu. Üzgün bir köpeğe yalnızca benim genetiğimi paylaşıyorsa yardım ederdim. Bu belki zalimlikti ama en uygun hayatta kalma hamlesiydi. Aile her şeyden önce gelirdi. *Sizi tüm bu klişelere boğabilirim. Hepsi gerçek.*

Daisy, “Yani eğer kumral, dağınık alfa erkeği enerjisinden hoşlanıyorsan,” diye ekledi. Çarpık bir gülümsemeyle havucunu ısırdı.

“Yani eğer otoriter, mankafa enerjisinden hoşlanıyorsan,” diyerek karşılık verdim.

“Ya da ondan,” diye ekledi Daisy. “Alınmayın ama Ryke on-

dan daha mankafa biri.” Bunu daha büyük bir gülümsemeyle söylemişti. Evet, Loren’in yirmi üç yaşındaki ağabeyiyle arkadaştı. Yaşı Ryke’dan büyük olan modellerle takılıyor olmasaydı, daha da garip bir durum olurdu.

Kardeşlerimle birlikte pizzaları ve içecekleri yenilemek için el falından müsaade istemiştik. Aslında istediğim şey çocukların yapımcıyı... yani sahte eski sevgilimi sıkıştırması için biraz alan tanımaktı. *Scott* ve *sevgili* kelimeleri aynı cümlelerin içinde geçtiği her an içten içe öğürüyordum. Ağzımda iğrenç bir kırmızı biber ve turşu tadı bırakıyordu. *Eğer içinizden biri bu kombinasyonu seviyorsa, size Scott’ın numarasını verebilirim. Tamamen sizindir.*

Aynı koltukta oturan Connor ve Scott’ın gergin sohbetlerini izledim. Dimdik durarak sessizce baskınlıklarını sergiliyorlardı ama aralarında yeterli bir boşluk vardı.

Pelüş bir sandalyede oturan Ryke, asık suratıyla yapımcıyı gözlemliyordu. Buna rağmen sessiz kalacak kadar akıllıydı.

İkili koltukta oturan Lo ise sürekli söze atlıyordu. Diğer erkekler seslerini alçak tutsa da Lo’nun verdiği hararetli cevapları mutfaktan *duyabiliyordum*. El hareketlerini kullanarak birden fazla kez Scott’ı işaret etmişti.

“Bence hepsi şerefsiz,” dedim gerçekçi bir şekilde. “Sadece bazılarının, bunu daha çok telafi eden özellikleri var.” Tıpkı bizim gibi. Ben de dünyadaki en sevilesi kız değildim.

Kızıl saçlı kameraman Savannah, ocağın yanında duruyordu. Bizim yaşlarımızdaydı ve örülü saçlarının üzerine kafatasıyla çapraz kemiklerden oluşan bir bandana takmıştı. Kamerayı Lily’ye odaklıyordu, bu hiç iyi değildi. Yirmi bir yaşındaki kız kardeşim, lense *bakmamak* konusunda sıkıntı yaşayan tek kişiydi.

“Scott’tan hoşlanmıyorum,” dedi Lily. Her kelimesinde bakışları kameraya kayıyordu. Daisy’ye yaklaşp elini ağzına kapatarak fısıldadı. “Bir dakika boyunca senin memelerine baktı.”

Daisy omuz silkerek tezgâha çıktıktan sonra bacaklarını salladı. Boyalı sarı saçları beline kadar uzanıyordu. Yeni modellik ajansı izin verseydi saçlarını keserdi. “Benim iç çamaşırlarıyla fotoğraflarım var,” diye -fazla normal bir şekilde- cevap verdi. Sebze tepsisinden bir parça brokoli alıp ağzına attı. “Erkekler dergileri incelerken memelerime bakmaktan fazlasını yapıyorlar.”

Lily utançla kıpkırmızı kesildi.

Daisy akli karışmış gibi kaşlarını çattıktan sonra küçük bir kahkaha attı. “Sen de eskiden dergilerle otuz bir çekiyor muydun? Bu çok müthiş, Lil.”

Kesik bir nefes alırken kardeşimin kameralar önünde kendini filtreleyememesi beni endişelendiriyordu. Ancak onu patavatsızlığı yüzünden azarlamadım. Kadınların mastürbasyon yapmasını kötü bir şeymiş gibi göstermek istemiyordum. Bunu tüm içtenliğimle onaylıyordum fakat Lily; özsevgiyle pornoya kendini dürtüsel olarak kaptıran ve ikisini de suistimal eden, iyileşmekte olan bir seks bağımlısıydı. O eski günler Lily için geride kalmıştı. Aylardır öyleydi.

“Kızların otuz bir çektiğini sanmıyorum,” dedi Lily. Kendini toplamaya başlamıştı. Daha fazla kendinden emin davranmaya çalışarak doğruldu.

Daisy bacaklarını sallarken yüksek bağcıklı botlarıyla altındaki dolaba vuruyordu. Eğer benim evimde olsak ahşabın çizilmesini daha çok önemseyebilirdim ama burası Scott’ın sayılırdı. *Aşındır gitsin, Daisy.* “Kesinlikle haklısın.” Başını salladı. “Sanırım okşamakla ilgili bir şey olabilir, buna ne dersin?”

“Kızlar altmış iki çeker,” dedi Lily.

“Ne?” diye sorduk Daisy’yle aynı anda.

“Bilirsiniz işte...” Lily tekrar kıpkırmızı olmuştu fakat bu kızarıklığı alerjik bir tepki gibi görünüyordu. Kollarında ve boynunda kırmızı lekeler vardı. Bakışları önce kameraya, ardından da bize döndü. “Adamla kadın birlikte bir tepeye çık-

mışlar. Adam aşağıya otuz bir çekerek inmiş. Kadın da altmış iki.”*

Daisy kahkahalara boğulurken her içten kahkahasıyla birlikte ayağını dolaba vuruyordu. “Hassiktir... Bu müthişti.”

Ben de gülümsedim. Farklı bir sürü sebepten ötürü kardeşlerimi seviyordum.

Peçeteyle kutudan bir dilim pizza çıkardım. “Sen on altı yaşındasın,” dedim Daisy’ye. “Erkeklerin, fotoğraflarına bakarken seni becermeyi düşünmemeleri gerekir. Bunu bilmeliler.”

“Bir ay sonra on yedi olacağım,” dedi Daisy. “Muhtemelen bu *Brooke Shields*’in** da başına gelmiştir, yani...” Sanki bu sorun değilmiş gibi omuz silkti. Ama sorundu. Lily bir seks bağımlısı olduğu için medyanın Daisy’yi bir seks sembolü olarak göstermesi kimsenin hoşuna gitmiyordu. Tüm bu haberlerden önce, Daisy yalnızca bir lüks moda modeliydi ve arka plan çekimlerinde bulunduğu birkaç küçük reklamda oynuyordu. Büyük bir şey yoktu. Şimdiyse bir süper modeldi. Daha imalı pozlar veriyor, gittikçe daha az kıyafet giyyordu.

On sekiz olduğunda neler olacağını düşünmek bile istemiyordum.

Yani yasal olarak çıplak poz verebileceği yaşa geldiğinde.

Bunu daha fazla önemsemesini diliyordum ama modellik endüstrisine çok genç bir yaşta girmişti. Herhangi bir noktada, sahip olduğu bedenin erkeklerin bakması için var olan bir objeden öte olduğunu fark edecek miydi emin değildim.

“Kızlar!” diye seslendi Scott. “Medyum sadece yarım saat daha burada olacak. Geri gelmeniz lazım.”

Mutfaktan çıkıp elimizdeki pizza ve içeceklerle oturma odasına girdik. İsteddiği tabağı Connor’a uzattıktan sonra ya-

* Burada “*Jack and Jill went up to the hill. Guys can jack off. Girls can jill off.*” olarak bahsedilen argo bir espri mevcut. Cümlede geçen “jack off” ve “jill off” ifadeleri günlük kullanımda mastürbasyon yapmak anlamına geliyor, Lily ise kadınlarda ve erkeklerde bu eylemin farklı kelimelerle anlatıldığını göstermek için bir espri yapıyor. (e.n.)

** Kariyerine oldukça genç bir yaşta adım atan ve serinin önceki kitaplarında Daisy’ye benzetilen bir model. (ç.n.)

nına oturdum, burası *aynı zamanda* Scott'ın da yanıydı. Onu başka bir yere gitmesi için kovabilirdim ama (düzenli bir sevgilisi olan seks bağımlısı) Lily'nin ya da (dürtüsel sorunları olan on altı yaşındaki bir lüks moda modeli) Daisy'nin yanına oturmasını istemiyordum. Küçük kardeşim gerçekten de Meksika'daki on iki metrelik bir uçurumdan aşağıya atlamıştı.

Keşke bu olayı abartıyor olsaydım.

Lily ikili koltukta oturan sevgilisinin yanına kendini bıraktığında, Loren onu kendine doğru çekerek bacaklarını kucağına aldı. Kız kardeşimin bacakları onun kucağına tamamen yayılmıştı. Lily pizzasındaki pepperonileri ayıklarken sevgilisinin göğsüne yaslandı.

“Şimdi bana yapın,” dedi Daisy haylaz bir gülümsemeyle. Yere çöküp Ryke'in oturduğu sandalyenin bacaklarına yaslanırken elini Madam Charmainée doğru uzattı. Medyumun kır saçları çok kalın ve dağınıktı. Sanki buklelerini taramış gibi görünüyordu. Güneş lekeleri tenine yayılmış haldeydi.

Ryke ayağını Princeton'daki evden getirilen sedir ağacı *sehpamın* üstüne uzatmıştı. *En azından üzerinde o çirkin mor örtü var.*

Yine de bir şey söylemekten kendimi alamadım. “Ryke, botlarındaki çamuru görebiliyorum.”

Ryke kaşlarını kaldırarak bir elini kahverengi saçlarından geçirdi. Yüz hatları, Loren'dan daha sert ve karamsar olsa da aynı geniş ve kaslı bedene sahipti. İriyari değildi, inanılmaz bir şekilde formda görünüyordu. Dönüp kardeşine doğru başını salladı. “Lütfen bana bunun, her zamanki tavrı olduğunu söyleme.”

“Aynen öyle.” Loren sevgilisinin tabağındaki pepperonilerden birini çalarak ağzına attı. “Eğer on dakikalık bir azar işitmek istemiyorsan klozet kapağını açık bırakma.”

“Buna saygı denir,” diyerek karşı çıktım.

Lily elini kaldırdı. “Rose'a katılıyorum.”

Hah! Al bakalım, Loren.

Ancak Loren beni görmezden gelerek oyunbaz bir tavırla sevgilisinin boynunu ısırıldı. Lily'nin yüzü sersem bir gülümsemeyle aydınlandı.

Başarım bir anda kaybolmuştu. Sadece... Lily ve Lo'nun sürekli göze çarpan bu sevgileri bana engel olduğu için garip hissediyordum. Karşımızda elleşmelerinden rahatsız olmak yerine, sahip olduğum şeyin biraz daha farkına varıyordum. Connor'a döndüğümde her nasılsa onun beni izlediğini, incelediğini ve her şeyi anladığını hissettim. Ardından onun hatlarına odaklandım. Kusursuz pürüzsüzlükteki tenine, kahverengi saçının dalgalarına, sofistike gömleğinin altında kalan kollarındaki ve göğsündeki kasların kıvrımına, her şeyi bilen mavi gözlerinin ardına.

Asla sesli bir şekilde itiraf edemeyeceğim kadar güçlü ve mükemmeldi. Aslında düşününce, kafasının daha büyük olması gerekirdi. Küçükken, fiziksel olarak onunla olmanın nasıl olacağını sıklıkla merak ederdim.

Connor'ın içimde olduğunu ilk hayal ettiğimde on altı yaşındaydım. Onunla yaşadığımız en büyük temas ise Model BM konferanslarındaki sözlü tartışmalarımızdan ibaretti. Gerçekten de şık bir otelin koridorlarında dikilip Epikür'ün aşk, mutluluk ve Tanrı gibi soyut şeylerle ilgili olan felsefesini tartışıyorduk. Connor, *Fransızca* başka bir konuya atladığında ayak uydurmaya çalışıyordum. Ondan daha iyi olmaya ant içmiştim. Bu yüzden de daha çok çalıştım. Daha çok kitap açtım. Bu dili onu anlayacak ve geçecek kadar akıcı konuştuğuma emin oldum. Onu hiçbir zaman geçmemiş olsam da asla gerisinde kalmadım.

Ben kitapları okuyarak saatler harcadığımdan dolayı zekiydim. Connor ise doğal bir yeteneği olduğu için zekiydi ama ortalama bir insandan bile daha sıkı çalışıyordu. Tüm bu yeteneklere sahip olmasını ve asla engellere takılmayıp zorluk

çekmiyor oluşunu kıskanıyordum. O sadece ilerlemeye devam ediyordu.

Beni her şeyin mümkün olduğuna inandırıyorlardı. Connor Cobalt gibi birini bulabileceğimi asla düşünmüyordum.

Bir elini enseme uzatarak başparmağıyla tüm sırtımın ürpermesine sebep olan hassas yeri okşadı.

Eskiden bekar ve yalnız olmakla ilgili bir sorunum olmasa da, şu an ona sahip olduğum için çok mutluydum. Bu noktaya gelmemiz hâlâ kozmik bir uyummuş gibi hissediyordum. Bir anda Lily'nin Pennsylvania Üniversitesi'ndeki özel ders hocasının o olduğunu öğrenmiştim. Bana yaklaşmak adına çevirdiği bir dolap değildi. İlk başlarda, Lily'nin benim kardeşim olduğunu bile bilmiyordu ve kardeşim de onu rasgele seçmişti. O zamanlar birbirimizi Princeton ve *Penn Quiz Bowl*'da* yarışırken yılda bir kez görüyorduk ve bu da benimle daha sık karşılaşması için bir fırsattı. Tekrar bir araya gelmemiz için.

Connor hiçbir zaman bir fırsatı çöpe atacak birisi olmamıştı.

Böylece, beni Lily'nin eski dairesinde gördüğünde buluşmayı teklif etmişti. Tıpkı onca yıldır yaptığı gibi konfor alanımdan çıkmam için bana meydan okuyordu, bu yüzden teklifini kabul etmiştim. Her şeyin sona ermesine, birbirimizi kaybedip tekrar bulma serüvenimizin sona yaklaşmasına sebep olacak şey seks yapmak mıydı diye merak ediyordum.

Botlarını sehpadan *çekmeyen* Ryke'a dönüp ona attığım bakışı gördüğünden emin oldum.

Ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Bak, eğer birlikte yaşayacaksak bazı sikik kurallar koymalıyız."

Madam Charmaine tartışmamızı bölerek, "Şu an bekârsın ama çok yakında birini bulacaksın," dedi Daisy'ye.

"Bu doğru değil," dedi Daisy, kameralar ona doğru döndü. "Zaten bir sevgilim var."

Ryke'in botları sonunda yere inmişti. "Ne zamandan beri?"

* Kişileri akademik konularda test eden bilgi yarışması. (ç.n.)

“Geçen haftadan beri.”

Madam Charmaine bir parmağını kaldırırken, “Aha!” dedi aniden. “*Yakında*. Çok yakında.”

“O kadar yakında ki, olacaklar çoktan gerçekleşmiş,” dedi Connor. “Bugün, geleceği görmenin tanımını mı değiştiriyoruz? *Merriam-Webster*’ı* aramalı mıyım?”

Lo sıırıttı. “Bugün çok fenasin, Connor.”

“Saçmalıklar için bir sınıırım var. Sihir ise bu sınırı aşıyor.”

“Bu sihir değil,” diye karşılık verdi Madam Charmaine rahat bir şekilde. “Benim *görüm* var.”

Connor duraksadı. “Söylediğim gibi.”

“Neden hiçbirimiz sevgilinle tanışmadık?” diye sordum Daisy’ye. Durumu daha iyi bir yöne çekmeye çalışıyordum. Connor’ın aslında olduğundan daha büyük bir şerefsizmiş gibi görünmediği bir yöne. Buna rağmen, Scott’ın kayıtları mümkün olan en kötü açıdan düzenleyip onu öyle göstereceğine dair bir his vardı içimde.

Küçük kardeşim buna cevap veremedi Ryke onun kulağına bir şey fısıldadı ve ikisi de aynı anda yerlerinden kalktılar. Ryke onun kalktığı yere otururken, Daisy de pelüş sandalyeye yerleşerek bacaklarını altına aldı. Bu sırada hepimiz gergindik.

Ryke’in kendine özgü hoş anları vardı. Bunu kabul edebildim.

“Daisy,” dedim. “Beni duydun mu?”

“Evet... Hımm.” Saçını yüzünden attı. “Aslında tanışmaya gelecek türden bir sevgili değil.”

“Özetleyecek olursak, onu sadece beceriyorsun,” dedi Ryke aniden.

Ah bakın, hoş anının sonuna gelmiştik.

En azından Ryke’in, yaşı yüzünden Daisy’ye karşı herhangi bir hamle yapmayacağına inanıyordum. Onunla takılmak yerine trafiğe takılmayı tercih edeceğini düşünüyordum.

* Referans kitaplar ve sözlükler basan bir şirket. (ç.n.)

“Kameraların önünde değil,” diye bir öneride bulundu Connor.

Ryke ona ters bir bakış atarak ortaparmak çekti.

Connor’ın göğsünün öfkeyle kabardığını hissedebiliyordum. “Neden umurumda bilmiyorum,” diye yanıt verdi Ryke’a. “Zaten kimsenin seni anlayacağı yok. Sürekli küfrediyorsun. Seni bu şova resmen sansürleyip koyacaklar.”

“Bu da seni sikik derecede mutlu ediyor.”

“Eğer seni ön verandaya bağlayıp orada bırakabilseydim daha mutlu olurum. Hatta sana kemirmen için bir parça kemik atacak kadar nazik bile davranırdım.”

Lo kahkahasını durduramıyordu.

Ryke’in bakışları kardeşine döndüğünde karardı. “Sikik sadakatin nerede?”

Lo’nun kahkahası sonlanırken dudakları aşağıya doğru çevrildi. “Daisy’ye ne dediğini duydun mu sen? Bir daha *asla* onun seks hayatını gündeme getirmemeye ne dersin? *Belki* o zaman ben de senin tarafını tutmayı düşünürüm.”

“Çocuklar.” Daisy dikkat çekmek için elini salladı. “Sevgili mi becermiyorum. Sadece onunla tanışmanızı istemiyorum. O biraz aptal.”

Ryke’in çenesi sertleşti. “Aptal mı? O zaman ne sikime onunla birliktesin?”

Daisy omuz silkerek onun karanlık gözlerinden kaçtı. “Hoş biri.”

Scott bir anda bana yaklaştı, kalçası benimkine değiyordu. Connor’a doğru yaklaşmak istedim ama Scott’tan korkuyormuş gibi görünmek *istemiyordum*. Bu yüzden olduğum yerde durmaya devam ettim, sıcak nefesini kulağımda hissediyordum.

“Sonra sen de denemelisin. Geleceğinin neler getireceğini gör.”

Medyumun “sevdiğin biri yakında ölecek” ya da “aptal bir

adamla evleneceksin” gibi bir şey söyleyeceğini düşünerek irkildim. Connor medyumları ciddiye almıyor olabilirdi ancak içimdeki bir yan her zaman batıl inançlara az da olsa inanacaktı.

“Madam,” diye seslendi Scott ben ona engel olmadan. “Bundan sonra Rose denemek istiyor.”

“Sonra da sen mi?” diye sordu Connor. “Hepimiz ne zaman öleceğini öğrenmeyi çok isteriz.”

Scott’ın çenesindeki kaslar seğirdi.

Madam Charmaine bizim koltuğumuza doğru gelerek önümde diz çöktü. Elimini yakalayarak delirmiş gibi avucumdaki çizgilere baktı. “Hımm.”

Hımm hoşuma giden bir ses değildi. Muğlak bebek mırıltılarından benziyordu, benim için kulağıma keskin bir iğnenin saplanmasıya eşdeğerdi.

“Sanırım... kartlardan daha iyi okuyabilirim.” Cebindeki karışık desteyi çıkardı. “Bunu ikiye böl. Ama açma.”

Dediğini yaparak desteyi karıştırdım. Her kartın arkasında hilal şeklinde, mor renkli aylar vardı.

Kadın sehpanın yanındaki kanepesine dönerek kartları sağ taraftan açmaya başladı. Tasarımların hiçbirini tam olarak göremiyordum ama bir tanesinde beyaz renkli tek boynuzlu bir at görür gibi olmuştum. Bu da Connor’ın gözlerini devirmesine sebep oldu.

Buna rağmen parmaklarını benimkilere dolayarak parmak boğumlarımı öptü, sanki kadın geleceğimi açığa çıkarmadan önce beni rahatlatacak ekstra bir şeye ihtiyacım varmış gibi.

Madam son kartı açarken, “Evet,” dedi başını sallayarak. “Çok bereketlisin. Hayatında iki tane güçlü erkek ruhu hissediyorum, muhtemelen gelecekte ikiz oğlun olacak.” Şaka yapıyor olmalıydı.

Bebek ağlaması, benim için kişisel bir cehennemdi. Ablam Poppy’nin doğumundan sonra, yeğenimi anlaşılır cümleler

kurabilecek yaşa gelene kadar görmezden gelmişim. Çocuklarla hiçbir ortak yanıml yoktu. Kimsenin bana korkunç bir anne olacağımı söylemesine ihtiyaç duymuyordum. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Tam da bu yüzden, *asla* çocuk yapmamayı planlıyordum.

“Söylediğini geri al,” diye çıkıştım.

“Bir falı geri alamam.”

“Bu bir çanta değil, Rose,” diye araya girdi Connor, dudakları kıvrılmıştı. “Geleceğin.” Keyifli olduğu açık bir şekilde görünüyordu.

Parmağımı ona doğrulttum. “Kes. Sesini.”

Connor elimi tuttu. “Sen inanmazsan ben de inanmayacağım.”

Tepkim karşısında üzülmüş gibi görünmüyordu. Teknik olarak, daha önce bebeklere karşı hislerimi dile getirdiğim için ortada şaşırılacak bir şey yoktu ama garip bir şekilde onun gerçek bir cevap vermesini arzuluyordum. Dürüst bir cevap. Fakat fikrini burada, kameralar çekim yaparken ve Scott yanımda otururken paylaşmayacağını biliyordum.

“Anlaştık,” dedim.

Medyum dilini şaklattı. “Sanırım bir başkasının enerjisini hissediyorum. Çok siyah, çok karanlık ve hiç iyi değil.”

“Kesinlikle Connor,” dedi Loren göz kırparak.

Connor ciddi ciddi gülümsedi ve anlayabildiğim kadarıyla bu içten bir gülümsemeydi.

“Hayır,” dedi Madam Charmaine. “Bu kızdan geliyor.” Doğruca Lily’ye bakıyordu. *Hayır, hayır, hayır.*

“Yakında evleneceksin, değil mi?”

Lily ikili koltuğa gömülürken dikkatler üzerine çekildiği için rahatsızdı. Özellikle de Brett ve Ben kamera lenslerini direkt ona doğrultmuşlardı. “Evet,” diye cevapladı Lily, sesi kısık ve güçsüzdü. Lo tabaklarını sehpa bıraktı.

“Tamam o zaman,” dedi Connor, yerinden kalkıp medyu-

ma yaklaştı. “Sanırım bir gecelik bu kadar sihir yeterli.” Bir elini Madam Charmaine’in dirseğine yerleştirip kadını biraz zorlayarak yerinden kaldırdı. “Dramatik sanatlarla uğraşan biriyle tanışmak gerçekten çok güzel ama sanırım sizin için artık gitme vakti.”

Loren dudaklarını oynatarak ona, “*Teşekkür ederim,*” dedi. Lily’nin sırtını sıvazlıyordu.

Ancak Scott yerinden kalkarak bunu mahvetti. “Prodüksiyondan ben sorumluyum, Connor. Bu etkinliklerin ne zaman sonlanacağını ben söylüyorum.” Saate baktı. “On dakikamız daha var.”

O sırada Madam Charmaine, Lily’ye bir soru daha sormuştu. “Bu düğünü yapmak istemiyorsun değil mi?”

“Ne?” Lily’nin gözleri irileşti. “Evet...” Loren’a baktı. “Yani, hayır. Hayır, istiyorum. Neden istemeyeyim ki?” Telaşla kame-rayaya baktı. “Ben... Lo’yu çok seviyorum. O benim en yakın arkadaşım...”

“Hey,” dedi Lo, onu göğsüne doğru çekip kucağına aldı. “O yaşlı cadıya hiçbir şey söylemek zorunda değilsin.”

Ryke başını iki yana sallayarak fısıldadı. “Az önce kadına yaşlı cadı mı dedi o?”

“Aynen,” dedi Daisy.

“Siktir, bu harika.”

Lily iyi görünmüyordu. Omuzları yağmura yakalanmış titreyen bir köpek yavrusu gibi düşmüştü. Connor’ın yanına geçtim. “Öyleyse, Madam...” Gözlerimi devirmeden kadının adını söyleyemiyordum bile. “...ya erken gidin...” O karşı çıkamadan önce Scott’a ters ters baktım. “Ya da kardeşimi rahatsız etmeye bir son verin.”

Ama kadının dudakları tekrar aralanmıştı. “Eğer bu kadar kaygılıysan neden evleniyorsun?” diye sordu Lily’ye.

Scott’ı öldürecektim! Eğer bu soruları o hazırladıysa... Küçük bir hırıltı gerçekten dudaklarımdan firar ettiğinde Connor

bir elini omzuma koydu. Scott'ın gözlerini tırnaklarımla oymak istiyordum. Sonra da topuklularımın keskin ucuyla üzerlerinden geçmek istiyordum.

Ona doğru döndüğümde gözlerime öfke yayılıyordu. "Bu soruları sormasını sen mi söyledin?"

Scott akıllı karışmış gibi duruyordu. "Neden bunu yapayım ki?"

Lily kekeledi. "Be-Ben kaygılı değilim." Ama *öyleydi*.

Herkes onun bir seks bağımlısı olduğunu öğrendikten sonra, *Fizzle*'ın reklamcıları hasar kontrolü için ellerinde olan en iyi seçenekleri önermişlerdi. Listenin başında ise bir evlilik vardı. İnsanlara Lily'nin ciddi bir ilişki içinde olduğunu gösterecekti. Dünyanın inandığının aksine, onun bir sapkın olmadığını.

Bu yüzden annemiz ve babamız, Loren'la resmi olarak evlenene kadar Lily'nin tüm finansal desteğini kesmişlerdi. Ayrıca, bunun mecburi bir evlilik gibi görünmemesi için tam bir yıl beklemelemlerini istiyorlardı. Burada bir dolap çevrildiğinden haberi olan çok fazla insan yoktu. Buna rağmen evlilik gerçek olacaktı. Altı ay sonra, Lily artık bir Calloway olmayacaktı.

Büyük ihtimalle zaten beş ya da altı yıl içinde evleneceklerdi ama bu bir aşk evliliği değildi. Ebeveynlerimiz onlar adına karar vermişti, bu evlilik para ve gösteriş içindi. Daha fazlası için değil.

Lily ve Loren'ın, bu konuda tereddütleri ve şüpheleri vardı. Lily'yle konuştuğumda, ileride düğün fotoğraflarına baktığı zaman sahte ve soğuk bir şey görecekl olma fikrinden nefret ettiğini açıkça söylemişti. Evliliklerinin iyi şartlar altında başlamasını ben de istiyordum ama başka bir çıkış yolu göremiyordum.

Bir noktada anneme katılıyordum. Lily'nin medyadaki imajını iyileştireceği için evliliğin *Fizzle*'a yardımcı olacağını düşünüyordum. Peki ya evliliğin buna degeceğine inanıyor

muydum? Bu kararı sadece Lily verebilirdi. Kendi mirasından ziyade *Fizzle*'a, yani babamızın şirketine zarar verdiği için hissettiği suçluluk duygusu yüzünden bu evliliğe boyun eğdiğini biliyordum.

Madam Charmaine ellerini uzattı. “Çok fazla duygu var.” Parmaklarını onun alnına bastırdı.

Connor'ın kontrollü ve anlaşılmaz ifadesi yavaş yavaş sıkıntılı bir hal alıyordu.

“Benimle ilgili değil!” Lily bir anda bağırarak koltuktan fırladı. “Loren'i seviyorum. İşte bakın!” Lo'yu yanağından ve sonra da dudaklarından öptü.

Ancak Loren geri çekilerek şu an Lily için yapabileceği en yanlış şeyi yaptı. Sadece Lily'nin durumunu anlamaya çalışıyor olsa da, onun ruhsal durumuna ters etki yapabilirdi. Kardeşim çok hızlı ya da çok yavaş bir şekilde çözülebilecek bir yumak gibiydi. Nasıl olacağı tamamen diğer taraftan çekiştiren kişiye bağlıydı.

Lily irkildi. Lo'nun kendisine karşılık vermemesini beklemiyordu. Masaya çarparak yanan mumlardan birini devirdi. *Aman Tanrım.*

“Ah, ben öyle yapmak istememiştim...” Gözlerinde yaşlar birikirken her şeyi mahvettiğini düşünüyordu. Mumu tekrar kaldırmaya çalıştı ama o kendini yakmadan önce Loren onu belinden tutarak göğsüne çekti.

Yayılmaya başlayan alev bir peçeteyi ve kâğıt tabağı yakmıştı. Daisy sanki bir ateş topu değil de kirli bir şeymiş gibi yanan peçeteyi eline aldı. “Vay be gençler, bu oldukça sıcakmış.”

“Sahiden mi?” dedi Ryke. Daisy'nin bileğini tutarak yanan peçeteyi bırakmasını sağlamaya çalıştı.

“Evet, gerçekten. Hissetmek ister misin?” Daisy oyunbaz bir şekilde gülümseyerek elindekini ona doğru salladı. Ryke geri çekilmedi bile.

“Çok komiksin.”

“Aşırı ateşli olduğumu sanıyordum.”

Kardeşlerimin içinde normal olan kişi olduğumu söylemek isterdim ama o sırada delirmiş gibi sehpanın köşesinde duran sürahiyi almaya çalışıyordum. Öyle ki diğer mumu da devirmiştim.

Mükemmel.

Kameralar tıpkı vahşi alevler gibi arkamızda geziniyordu.

Daisy elini yakmadan önce peçeteyi tekrar sehpaye attı. Medyum kartlarıyla ilgili bir şeyler bağırarak destesini dağınık bir şekilde topluyordu.

Bir çift el beni tuttu ve peçeteleri yutarak mor örtüyü yakmaya başlayan alevlerden uzağa çekti. “Su,” diye cümleye başladım ama Connor beni duvarın kenarına götürerek yangın söndürücüyü eline aldı.

Erkek arkadaşım saniyeler içinde tüm yangını söndürmüştü. Medyum mor çantasını da peşinden sürükleyerek evden hızla çıktı.

Sessizlik etrafa yayılırken duyduğumuz tek ses bir mırıltıydı. “Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm.”

Kalbim sıkıştı. Lily’yi, Loren’in tişörtüne doğru bir dizi özür mırıldanırken buldum. Loren bir elini onun başının arkasına götürmüştü, ifadesi keskindi. Ardından bakışlarını bana doğru çevirerek dudaklarını araladı. “Tanrıya şükürler olsun Connor burada, öyle değil mi?” Yüzüne yayılan acıyı bastırmaya çalışıyordu.

“Tanrı her zaman övgülerimi çalmanın bir yolunu buluyor,” dedi Connor.

Loren’in dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Şu anda Connor’ı, sedir ağacından yapılma sehpayı kurtarmasından çok ortamı yumuşattığı için seviyordum. Tabii sehpayı yanmadığı için de mutluydum.

Bir antikaydı.

Loren, Lily'yi sırtı bize bakacak şekilde kaldırdı. Bu sayede kameralarının ona odaklanmış lensleriyle karşılaşmayacaktı.

Scott bana döndü. "Anlaşılan o kucak dansını görebileceğiz."

"Affedersin?" dedim küçümsercesine.

Odaya gergin bir sessizlik yayılırken Scott sırıttı. "Birkaç gün önce bir iddiaya girdin. Kayıtları gördüm. Eğer medyumun seansı sırasında birisi ağlarsa sevgiline kucak dansı yapacaktın."

Hassiktir. Olamaz. Siktir...

"Lily aslında ağlamıyor," dedim bir anda.

Loren kucağındaki Lily'yi kenara kaydırduğında gözyaşlarıyla ıslanan tişörtünü gördüm. Lily aceleyle yanaklarını silecek üzüntüsünü saklamaya çalıştı ama her şey ortadaydı. Loren'in benim tarafımda olmadığını unutmuştum. Lanet olsun, bu iddiayı ortaya atan kişi oydu.

"Onun duygularını çıkarların için kullanıyorsun, iğrenç hissetmelisin," diye patladım Lo'ya.

"İddiaya girdiğinde Lily de oradaydı," diye hatırlattı. "Kucak dansı için bilet mi veriliyor? Lily ve ben, en önden yer istiyoruz."

Lily bir şeyler mırıldandı. "*Sadece Rose bunu yapmayı isterse,*" diyormuş gibiydi.

"Tamam," dedim, Connor'ın eli belime dolanmıştı. Onun dokunuşundan uzaklaşırken hissettiğim kaygı, ensemin küçük bir yangından daha güçlü bir şekilde ısıtıyordu. *Onun etrafında dans etmem gerekecek. Herkesin içinde. Sonra bunu televizyonda milyonlarca insan izleyecek. Ah. Siktir...*

Tek olumlu tarafı, ilk bölümün şubat ayında yayına girecek olmasıydı. Yani daha bir ay vardı. İnsanların sürtünme konusundaki başarısızlığıma şahit olmaları için biraz vaktim olacaktı.

Daisy, "Sanırım biz bir şeyi kaçırdık," dedi Ryke'a.

Ryke ona baktı. “Belli ki son zamanlarda ben çok fazla sikik şeyi kaçırıyorum.”

Daisy bakışlarını kaçırdığında onu izlediğimi fark etti ve bana gülümsedi. Sanırım Ryke onun için endişeleniyordu. Hepimiz gibi. Küçük kız kardeşimin, Lily gibi sekse kafayı takmış ve dürtüsel davranan birine dönüşmesinden az da olsa korkuyordum. Medyanın ilgisi, okulda olduğu zamanlarda onu kimsenin bilmediği şekillerde etkiliyordu. Daisy ise bizimle bu konuyu konuşmuyordu. Stresini edepsiz bir şekilde atmaya meyilliydi.

Lily, Loren onu oturma odasından üst kata taşıırken bacaklarını sevgilisine dolamıştı. İnce yapılı kameraman Ben ise onları yakından takip ediyordu.

Hafifçe arkama döndüğümde kolum kameraya çarptı. Hantal Brett’in yüzünde sanki iddiayı o kazanmış gibi görünen kocaman, kendini beğenmiş bir sırıtma vardı. Sanırım kahrolası ben hariç herkes iddiayı kazanmıştı. “Ben onu kalıcı bir somurtmaya çevirmeden o gülümsemeyi sil, Brett.” Tehdidim kulağa ciddi geliyordu (aslında değildi) ama kendimi ona gerçekten muazzam bir zarar verebilirmişim gibi hissediyordum, çok stresliydim.

Sehpaya baktım. Beyaz köpük. Yanan peçeteler. Yanık yemekler. Kirli tabaklar. Ters dönmüş bir kanepeler. Halıdaki şey bir leke miydi? Ah...

“Ben temizleyeceğim,” dedi Connor.

“Yardım edeceğim,” diye ekledi Scott.

Connor ona bir bakış attı.

“Ne?” Scott gülümsedi. “Artık ben de burada yaşıyorum. Yardım eli uzatabilirim.”

İçimde Scott’dan alacağım tek şeyin bir “yardım eli” olmayacağına dair bir his vardı.

Altı ay. Altı ay.

Belki tekrar edip durursam o kadar uzun bir süreymiş gibi hissetmezdim.

BÖLÜM 6

CONNOR COBALT

Bu çok boktan bir öğleden sonraydı.

Cobalt Şirketi kurul üyelerinden birinin reklamcılık ve melek yatırımcılar hakkında yaptığı tekdüze konuşmayı dinlerken kafamda düşünceler dönüp duruyordu. Yerimden kalkıp herkese bu konuşmayla beni başarılı bir şekilde bıktırdıklarını söylemek istiyordum.

Ama bunu yapmadım.

Onlar şirketteki en üst seviye çalışanlardı. Cobalt Şirketi'nin dizginlerini, hak etmeden bu şirketi miras almışım gibi görünmeden elimde tutmaya dair bir umudum varsa dilimi ısırmak zorundaydım. Şirketin *Magnetic* ve *Smith & Keller Boyaları* gibi markaları ve kazanç getiren, doğduğumdan beri ceplerimi dolduran bazı alt kuruluşları vardı.

Elimden geldiğince bu toplantı ilgimi çekiyormuş gibi rol yapıyor olsam da yirmi adet orta yaşlı adamla dolu uzun bir konferans masasının en başındaydım. Bu toplantılar sırasında geçici olarak annemin yerini alıyordum, iki yıl önce bu pozisyonu bana vermiş olsa bile bunun hiçbir anlamı yoktu.

Çünkü kâğıt üzerinde yalnızca onun oğluydum. Bu sadece bir sınavdı.

Annem, en başından beri kendi başına inşa ettiği bir imparatorluktan o kadar çabuk vazgeçmezdi. Annemin hisselerini elde etmek, yönetim kurulu üyeliği kazanmak ve CEO olmak adına kendimi kanıtlamam gerekiyordu. Bu toplantılar ve bana verdiği bazı görevler adeta bir fırsat sayılırdı. Telefonum ise daima cebimde her an çalabilme tehdidiyle bekliyor olurdu.

Annemin bir iş ortağını ya da aile dostunu eğlendirmek için vereceği ani bir emri hep bekliyor olurdum. Gece beni yalnız bırakmaya karar verdiğinde ise buna her zaman minnettar olurdum.

Kucağımdaki küçük tablete “notlar” yazdım. Bu gece, Wharton’daki işletme kurslarımdan biri için tamamlamam gereken bir ödev taslağı vardı. Geçen sene Penn’den mezun olmuş olabilirdim ama artık büyük liglerdeydim. Lisansüstü eğitim ve işletme uzmanlığı istiyordum. Ama aslında buna ihtiyacım yoktu.

Diplomam olsun ya da olmasın, her şekilde Cobalt Şirketi’nin CEO’su olacaktım. Fakat arzuladığım saygı, bana o kadar kolay verilmeyecekti.

Cebimde titreyen telefonum, Steve Balm’ın parmak boyaları hakkındaki tartışmasını durdurmasına neden olacak kadar gürültülüydü; kendisi annemin en çok saygı duyduğu kurul üyesi olmakla birlikte şirketin Operasyon Direktörü’yü. Steve tam o sırada ana renkler ve dünyanın her yerindeki çocukların kalbini kazanmakla ilgili bir nutuk çekiyordu. *Crayola’nın** içine sıçmak istiyordu. Bunu bu şekilde söylemese de ifadelerinden ne demek istediğini anlıyordum.

“Seni bölüyor muyuz, Connor?” diye sordu Steve, gri kaşları eleştirir gibi çatılmıştı. Steve’le benim uzun bir geçmişimiz vardı. Bunun doğduğum ve onun da vaftiz babam olduğu zamana kadar dayandığını varsayıyordum.

* Ünlü bir boya kalemi markası. (ç.n.)

Telefonuma doğru bir harekette bulunmadım. “Bununla ilgili bir şey söyledim mi?” diye karşılık verdim. Telefon tekrar titremeden önce sessize alma tuşuna bastım.

“Ona cevap vermeyecek misin?” diye sordu birkaç sandalye ötedeki tıknaz kurul üyesi Gary Holmes. “Hollywood olabilir. Artık bir film yıldızısın, değil mi?”

Odaya küçük kıkırtılar yayıldı. Beni yedi yaşımdan beri, annem beni koridorlarda yürürken peşinde sürüklemeye başladığından beri tanıdıkları için alay ediyorlardı.

Onların gözünde bir çocuktum.

Onların karşısında tartışarak, yumruklarımı göğsüme vurup beni ciddiye almalarını emrederek bunu kazanamayacaktım. Bu yüzden de Steve’e doğru döndüm. “Bu şirketin batmasını sağlamaya çalışıyorsan, kesinlikle araştırma fonumuzdaki milyonlarca doları patentsiz ve sağlıklı bir parmak boyası bulmaya harcamalısın.”

Steve buna katılıp katılmadığını belli etmedi, yüzü benimki kadar boştu.

“Katarina büyümemizi istiyor.” Steve bunu kurula doğru dönüp söylemişti. “Cobalt Şirketi’ni bir sonraki seviyeye taşıyacak *uygulanabilir* seçenekler sunmamız adına bize bir hafta verdi.”

“*Fizzle*’la iş ilişkilerimizi geliştirebiliriz,” dedi Gary. “Connor çoktan bu yolun çeyreğine ulaştı.”

Odaya bir kahkaha dalgası daha yayılmadan önce dudaklarımı araladım. “*Fizzle*’la ne yapacağız peki? Biz boya ve magnet şirketiyiz. Tüketicileri manyetik soda şişelerimizle zehirlemeli miyiz?” Herkes sessiz kalırken gözler içeridekilerin üstünde geziniyordu. Bense kızarıp sandalyesine çöken Gary’den bakışlarımı ayırmıyordum.

Doğrudum. Odadaki herkese sessizce artık kimin bir çocuk *olmadığını* hatırlatıyordum.

“Bir şakaydı,” dedi Gary kendini savunmak istercesine.

Destek almak için Steve'e baktı ama vaftiz babam, ona bir can yeleği uzatmadı. *Batmak isteyen insan, sikik bir şekilde batardı.*

"İçinde verimli düşünceler olmadığı müddetçe şakalarını kendine sakla," dedim sert bir şekilde. *Artık telefonumu cebimden çıkartabilirdim. Bir mesajdı...*

Virginia Woolf, Jane Austen, Anne Brontë. -Rose

Dudaklarım kıvrılmak üzereydi, gülümsememek için ciddi çaba sarf etmem gerekti. Aynı anda cevap yazmaya ve konuşmaya başladım. "Katarina, yolda olduğuna dair bana bilgi verdi," diye yalan söyledim. Bu sabah acil bir e-posta okuduğum için onun daha sonra geleceğini biliyordum.

Becer. Öldür. Evlen. Hızlıca cevap yazdıktan sonra gönder tuşuna basıp telefonu cebime attım.

"Başka fevkalade fikrin var mı, Gary?" diye sordu Steve. *İşte bu.* Onun fikri. Gözlerine baktığımda başını hafifçe eğerek bana katıldığını gösterdi. Rahat bir nefes vermedim. Bu birçok toplantıdan yalnızca bir tanesiydi.

Yalnızca beş dakika sonra Katarina geldi. Steve ona kısa bir özet geçtikten sonra kurul üyeleri konferans odasını boşalttılar. Beni annemle yalnız bıraktılar.

Boyalı koyu kırmızı saçları omuzlarından dalgalanıyordu. Sağ tarafımda oturan Steve'in boş sandalyesine geçmişti. Demek ki bu hızlı bir konuşma olmayacaktı. Ancak onunla çoktan *reality* şov mevzusunu konuşmuştum.

Artıları ve eksileri bir kâğıda yazıp neden şovda olmam gerektiğinin sebeplerini sunarak bir taslak çıkarmıştım. Bu çoğunlukla Cobalt Şirketi'ne fayda sağlayacaktı. Sergilemek. Markamıza bir yüz kazandırmak. Bu annemin istediği ama bugüne kadar hiç yapamadığı bir şeydi.

Tek risk, kötü medyaya maruz kalmaktı. Lily'nin seks bağımlılığı haberi çıktıktan sonra *Fizzle ve Hale Co.* hisseleri epeyce düşmüştü. Rose'un kardeşinden yeterince uzak olduğum için Cobalt Şirketi sorun yaşamamıştı ama şu anda ken-

dimi Callowaylere yakınlaştırıyordum. Annem kibar bir dille bunu onaylamadığını dile getirmişti. Risk almayı ya da elini kirletmeyi hiç sevmezdi. Ama ben bunun için vardım.

“Kameralar nerede?” diye sordu direkt konuya girerek.

“Sadece üç kameraman var,” diye açıkladım tekrar. “Eğer programdaki diğer kişilerle birlikte değilsem beni takip etmeyecekler. Yani eğer bu binaya girmelerinden endişe ediyorsan-”

“Etmiyorum.” Akıllı telefonunu çıkarıp benimle konuşurken aynı anda bir e-posta yazmaya başladı. “Bu kızın, seni mahvetmesinden endişeleniyorum.”

“Onun adı Rose ve beni *mahvetmeyecek*.” Annem onunla hiç tanışmamıştı ama ikisi de birlikte kahve içmek veya bir kahvaltıya gitmek konusunda bana baskı yapıyorlardı. Bense bundan ne yarar sağlayacağımızı anlamıyordum. Bu yüzden de annemin, Rose’la buluşmak için hiç vakti olmadığına dair bahaneler uyduruyordum. Rose’un da annemi görmek için vakti olmadığına dair bahaneler. Bu çok boktan bir şeydi ama birbirlerinden nefret edeceklerine emindim. Aynı zamanda da annemin Rose’u hayatımdan çıkaracağına inanıyordum ve onun yanımda kalmasını istiyordum.

Annem telefonunu cebine attığında gözleri öfkeyle karardı. “Şirketini ergen olduğu zamanlarda kuran güçlü bir kız. Azimli, bağımsız ve tutkulu.”

Hayran olduğum her şeyi alıp fesat ve hatalı birer özelliğe dönüştürmek üzere olduğunu biliyordum.

“Çalışan kadınların adamları olmaz. İlişki sürdüremeyiz. Biz kariyerlerimizle evliyizdir.” Her bir cümlesini, tabuta çakılan bir çivi gibi dile getirerek gerçekliğin beni sarmasını sağlıyordu. “Sahip olduğumuz çocukları ya yatılı okullara göndeririz ya da dadılar tarafından büyütülürler. Bunun için kocamı ve çocuğumu feda etmem gerekse de istediğim hayat hep buydu. Buna bulaşmak istemezsin, Connor. Sen bundan daha akıllısın.”

Masaya bakmayı, bakışlarımı onun koyu mavi gözlerinden uzaklaştırmayı reddettim. Benimkilere benzeyen güçlü gözlerine baktım. Kelimeleri beni bir noktada etkilemiş olabilirdi ama bunu ona asla göstermeyecektim.

Annemle ilişkilerim hakkında çok sık konuşmazdım. Ayrıca çoğunlukla ardından küçümseyen alaylı gülüşler ve bıkkın baştan savmalar geldiğinden dolayı ona Rose'dan asla bahsetmezdim. Rose'un yanına taşınacağımı söylediğimde benimle haftalarca konuşmamıştı. Sevgilimin, *benim* yanıma taşınmasını tercih ederdi. Diğer türlüünü değil. Rose için hayatımı kökünden sökmeye hazırdım ama Katarina Cobalt'a göre, diğer kızlar seve seve benim yanıma taşınırlardı. Onun gözünde, bana faydası olmayan bir yol seçmiştim.

O zamanlar annemle konuşmak için Steve Balm'ı bir arabulucu olarak kullanmam gerekmişti.

Reality şov konusunu ona açıkladıktan ve eğer doğru adımları atarsam Cobalt Şirketi'ne nasıl yardımcı olabileceğimden bahsettikten sonra tekrar konuşmaya başlamıştık.

"Caroline Haverford gibi kızlara gözünü dikmen gerekiyor," dedi annem. İçten içe yüzümü buruştursam da bu ismin sırtıma bir bıçak saplanmasına sebep olduğunu belli etmedim. Caroline'la çıkmıştım. Caroline'i becermiştim. Ancak o bir işti. Annemle olan ilişkim gibi. Hayatım gibi.

Gerçek bir şeyi istemek bu kadar kötü müydü?

"Ben, Rose'la birlikteyim," dedim sert bir şekilde. "Bu değişmeyecek."

Tırnaklarını masaya vururken sinirliydi. Katarina Cobalt, her zaman istediğini alırdı. Şu an ise benim frenlere bastığım ve isteklerine teslim olmadığım ilk andı.

"Caroline senin yanında olacak. Senin için vakti olacak. Rose'un olmayacak. Birbirinize darılacak ve öfkeleneneceksiniz. Yıllar geçtikçe bir yabancının yanında uyuduğunun farkına varacaksın."

“Hâlâ *benim* ilişkimden mi bahsediyoruz?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

Dudakları gergin bir çizgi şeklindeydi. “Onu seviyor musun?”

“Sevgi, mantıksız bir his,” dedim. Bu kelimelere gerçekten inanıyor olmaktan nefret ediyordum. “Akıllı insanlara aptalca şeyler yaptırıyor. Benim, Rose’la olan ilişkim... aydınlatıcı.” Sanırım bir sosyopattım. *Siktir*. Frederick’i görmem gerekiyordu.

“Güzel,” dedi annem başını sallayarak. “Bunu, Shakespeare tarzı trajik bir masala dönüştürmeye gerek yok. En azından henüz zihnini yozlaştırmamış.”

Sandalyesinden kalkarak kalem eteğini düzeltti.

“Onunla tanışmak isterim,” dedi bininci kez. “Marci’yle bir randevu ayarla, eğer yapmazsan Rose’u kendim ararım. Artık bizim adımıza yalan söylemene gerek yok.”

Topukları yere çarparken, beni Katarina Cobalt ve Rose Calloway arasındaki bir buluşma düşüncesiyle yalnız bıraktı.

Çığlıklar olacaktı. Bağırışlar. Muhtemelen kan dökülecekti.

Rose dirençli olsa da bu sefer bir zafer kazanabileceğinden emin değildim.

Telefonum çaldığında ekranda parlayan ismi gördüm. *Scott Van Wright*. Harika.

Telefona cevap verir vermez ilk kelimeleri söyleyen kişi olduğuma emin oldum. “Scott araman ne kadar da tatlı, benden çok hoşlanmadığını düşünmeye başlıyordum.”

“Bu fikre nereden kapıldın?” *Sevgilimi becermek istiyorsun*.

“Rose’u daha çok seviyorsun.” Bir olta atarak vereceği cevabı test ettim.

“Evet, onu daha çok seviyorum,” diyerek devam etti. “O daha güzel.” Ardından “*aynı zamanda bir vajinası var*” tarzında zalimce bir şey eklemesini bekledim ama bunu yapmadı. Ya ben çok uzun süredir kaba insanlarla takılıyordum ya da o kendini sansürlüyordu.

“Birçok erkek aksini söylerdi,” dedim basit bir şekilde. “Neden aniden aradın?”

“Marketten yiyecek bir şeyler alıyorum. Rose’un sevdiklerinden de alabilirim diye düşündüm. En sevdiği şey ne?”

“Ben.”

Kahkaha attı. “Bu telefon görüşmesi kaydediliyor, biliyorsun. Hoparlördesin.” Beni sanki örümcek ağında yakalamış gibi söylemişti.

“Sevdiği diğer şeyler: Aletim, saçlarım, beynim, bedenim...”

“Evet. Seni o kadar çok seviyor ki *hâlâ* bakire.” Bunu bir röportajda keşfetmiş olmalıydı. Belki de birinin bu konudan bahsettiği bir görüntü izlemişti. Rose bakire olmaktan utanmıyordu, o yüzden kameralar önünde bunu itiraf ettiğini bile düşünebilirdim.

“Sen de onun eski sevgilisisin,” dedim hissiz bir şekilde. “Cinsel ilişkiyle ilgili sorunları var ve bu durumun, senin iktidarsızlığının bir sonucu olduğu fikrine kapılmak çok zor değil.” Hiçbiri doğru değildi ama bunları yayınlayacağını umuyordum.

Şüpheli.

Scott alayla güldü.

“Ah, bir de bitter çikolata sever,” dedim.

“Sadece prezervatif alacağım. Buna ne dersin?”

Telefonu daha sıkı tuttum. “Seks yapmak için iznimi mi istiyorsun? Çok nazıksın. Cevap hayır. Zaten bir sevgilim var.”

Keyifsiz bir kahkaha attı. “Sen kahrolası bir şerefsizsin.”

“Daha kötülerini söylenmişti,” diye cevap verdim, sesim *hâlâ* normaldi. “Ama ben, bir kızla birlikte olan o şerefsizim. Kız, bir şişme bebek de değil.”

“Şehir evinde görüşürüz,” dedi Scott. Söylediğimi duymazdan geliyordu. “Oldukça geç döneceksin, değil mi? Bir işin ve okulun var. Tüm boktan şeyler yani. Endişelenme, dostum. Kızlara ben eşlik ederim.”

Telefonu kapattığında konuşmayı zihnimden geçirdim. Beni diğer tüm insanlardan daha çok sinirlendiriyordu. Ayrıca onu etkilemek zorunda olmadığım gerçeği dudaklarımın doğal olmayan bir şekilde gevşemesine sebep oluyordu.

Beni aramıştı. Dalga geçmek için.

İşe yarıyordu.

BÖLÜM 7

ROSE CALLOWAY

“Kameralara bakmaman gerekiyor,” diye hatırlattım Lily’ye, bunun kaçınıcı söyleyişim olduğunu bilmiyordum. Ben ve Brett, bizi iki farklı açıdan çektiği sırada kız kardeşim onları görmezden gelmeye çalışıyordu ama onu huzursuz ettiklerini hissedebiliyordum.

En azından Loren etrafta yokken.

Sevgilisi aklının diğer her şeyden uzaklaşmasını ve sinirlerinin yatışmasını sağlıyormuş gibiydi.

Calloway Modaevi ofislerine götürmek üzere *Cobb* salatası yapmak için mutfakta koşuşturuyordum, bu sırada Lily de peşime takılmıştı. Neden kıcıma yapıştığını çok fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Fısıldayarak konuşmak için bana doğru eğildi. “Ya burnumda sümük falan varsa?” Bakışları tekrar gergin bir şekilde lense döndü. “Ya da yüzüme sos, peynir, fıstık ezmesi falan bulaştıysa? Ben yemekleri pis yiyorum. Bunları da montajda kullanacaklar mı?”

Havuçları tezgâha bırakıp arkama döndüğümde neredeyse

ona tekrar çarpacaktım. Lily bir adım geri çekilirken ellerimi omuzlarına yerleştirdim.

“Montajlarla ilgili hiçbir kontrolüm yok,” dedim *yine* kaçınıcı kez olduğunu bilmeden. Aynı zamanda bunu yapmak zorunda olmadığını da söylemek istiyordum. Eğer şovdan çıkmak isterse benim için sorun olmazdı. Onun için mutlu olurdum.

Ama bu tamamen doğru sayılmazdı.

Calloway Modaevi’nin başarısı bu şova bağlıydı, şovun başarısı da Lily ve Loren’a bağlıydı.

“Buna alışacağım,” dedi Lily, ifademi gayet iyi okuyordu. “Sadece henüz çok yeni. Yeni şeyler hep korkutucu olur, bilirsin. Şey... muhtemelen bilmezsin.” Gergin bir kahkaha attı. “Hiçbir şeyden korkmuyorsun.”

Bu da doğru değildi. Korkmamın üzerinden çok geçmemişti. Dehşete kapılmışımdı. İsmi söylemeyeceğim biri parmağını ağzıma sokmuştu. Sanırım bu hoşuma gitmişti.

Tezgâhtaki telefonum titrediğinde ellerimi havluya kurularak ekranı kaydurdım. İki yeni mesajım vardı.

Düğüne beş ay, yirmi gün kaldı. -Annem

Bu noktada artık şaşırmıyordum bile. Annemden her gün yeni bir geri sayım alıyordum. Lily’nin düğününü planlama sorumluluğunu üzerime aldığını bana hatırlatıyordu.

Yapmam gereken her şeyden dikkatimi uzaklaştıracak olan ikinci mesajı açtım.

Yakışıklı Prens, Robin Hood, Çirkin. -Connor

Bu gerçek miydi? Ona üç muhteşem kadın yazar atmıştım ve o da seçmem için bana Disney karakterlerini mi atmıştı? Ah, bir savaş başlatıyordu.

Hızlıca cevap yazdım. Kararımı ikinci kez düşünmeme gerek bile yoktu.

Öldür. Evlen. Becer.

Gönder tuşuna basmamın üzerinden bir dakika geçmeden yeni bir mesaj daha geldi.

Robin Hood yerine Çirkin'i mi becerirdin? Açıkla. -Connor
Yakışıklı Prens'i öldürmemden hiç bahsetmeyecek misin?
Mesajlarda konuyu saptırmak benim uzmanlık alanımdı.

Şaşırmadım. Ben de Yakışıklı Prens'i öldürürdüm. Tüm kızların bir kuleden kurtarılması gerektiğine inanıyor. Aptalın teki.

Gülümsedim, kelimeleri karşısında midemdeki kelebekler kanat çırpıyordu.

“Connor mı?” diye sordu Lily, gülümsememe şüpheli gözlerle bakıyordu.

Dudaklarım eski haline döndüğü sırada Lily uzanıp telefonuma bakmaya ve mesajları okumaya çalışıyordu. Telefonu göğsüme bastırdığımda gözlerine keyifli bir parıltı yayıldı.

“Edepsiz şeyler mi yazıyordun?” diye sordu neşeyle.

Yazmalı mıydım? Nasıl bir çift, Yakışıklı Prens'i öldürmekten bahsederdi? Connor'la ilişkiye gerçekten bir değer biçmem gerekseydi sonuç garip ve normal arası bir yerlerde olurdu.

Telefonum tekrar titredi ama onu bluzumun güvenli kollarından ayırmadım. “Sen ve Lo ne hakkında yazışıyorsunuz?”

Lily düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturdu. “*Ben*, ona yapmak istediğim şeyleri yazıyorum. O da bazen koca bir yalancı oluyor ve istediklerimi yapmadığı halde bana genel olarak *tamam* diyor.” Omuz silkti. “Kısa ve öz mesajlaşır.” Başka bir şeyi düşünürken gülümsemesi arttı. “Ama *bazen* bana şöyle rasgele mesajlar atıyor...” Bir parmağını beklememi söyler gibi kaldırdıktan sonra diğer eliyle kapaklı telefonunu açtı. Eski telefonunda internet ya da uygulama yoktu. Porno açması için teknoloji tarafından az cezbedilmesi, çok daha iyiydi. “Bana geçen hafta attığı mesaj bu.”

Telefonunu yüzüme doğru kaldırdı. Brett ve Ben'in kameraları ekrana doğru yaklaşmaya çalıştı. Lily korurcasına elini ekrana siper etti.

Mesajı hızlıca okudum.

Aminı özledim. -Lo

Ne kadar da dokunaklı. Lily resmen ılık saçıyordu. “Ön sevişme mesajları atmıyor,” diye açıkladı. “Yani ne zaman edepsiz bir şey yazsa Noel gelmiş gibi hissediyorum.”

Telefonumu işaret etti. “Seninkinde ne yazıyor?”

“Sadece iş,” diyerek kaçamak bir cevap verdim.

Ardından gelen mesaja cevap yazdım. *Robin Hood bir erkek orospusu. Neşeli Adamlar’a katılmak, onun tek gecelik ilişkilerine bir çentik daha atmak istemezdim. Çirkin muhtemelen bakirdir.*

Gönder tuşuna bastığım anda midem çalkalandı. Ne yapmıştım ben? Bunun için mesajı yazarken omzumdan bakmaya çalışan Lily’yi suçladım, yazdığımı tekrar okumama engel olmuştu.

Resmen bakir biriyle seks yapmak istediğimi itiraf etmiştim.

Connor bakir *değildi*.

Düşünmeye vaktim yoktu, zil çalmıştı. Kapıyı açmak için mutfak ve oturma odasını geçerken Lily’yi buzdolabının yanında bıraktım. Ardından bir anlığına dönüp bakarak yokluğumda iki büklüm olmadığından emin oldum ve salatalık doğramaya odaklandığını görüp rahatlardım.

Ben, sabit kamera mekanizmasıyla birlikte beni takip ediyordu. Sürekli lense bakan Lily yanımda değilken, kameraman burada yokmuş gibi davranmak daha kolaydı.

Kapıyı açtığımda tüm ruh halim değişti. Karşımdaki kişiye “senin yanında olmaktansa bir deniz kaplumbağası sürüsünü katletmeyi tercih ederim” bakışımı atabildiğimi umut ediyordum. Scott Van Wright’ın dudakları ukala, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı.

Bir şeyi yanlış yapıyor olmalıydım.

“Kızların çoğu, kapıyı *merhaba* diyerek açar,” dedi.

“Bir işin yok mu senin?”

“Benim işim sensin, Rose.”

Harika. Hâlâ Scott’ın artık bizimle yaşadığı gerçeğini idrak edemiyordum. Duş alırken çıplak vücudumun hatlarını kimse (özellikle de Scott) görmesin diye Connor’la birlikte sabahın beşinde kalkıyordum. Puslu cam kapılardan gölgelerin görülebileceğini *biliyordum*. Bir aptal değildim.

Şimdi ise buradaydı.

Her zaman etrafta olacağının farkına varmaya başlamıştım. Sadece bu kahrolası şeye alışmalıydım.

Elinde plastik market poşetleri vardı. “Barış için geldim.” Gözleri, omuzlarında altın düğmeler olan lacivert bluzuma doğru indi. Kıyafetimin kesimi medyum partisinde giydiğimden daha fazla dekolte veriyordu. Altın bir kolye göğüslerimin arasından kaybolurken zinciri de küçük C beden* göğüslerimi normalden daha çok ortaya çıkarıyordu.

“Görüyorum ki gardırobunu değiştirmişsin. Rahibe manastırı gitmiş, yerine ilkokul kıyafetleri gelmiş. Mükemmel olmasa da yaklaşıyoruz.”

Kapıyı yüzüne kapatmaya çalıştım. Elleri poşetlerle dolu olduğundan kapıyı açık tutmak için kalçasını kullanmak zorunda kaldı.

“Kıyafetlerim hakkında bir daha konuşursan,” dedim dişlerimin arasından. “Ayağımın kıcına ne kadar yakın olduğunu görürüz.”

“Yeterince adil,” dedi Scott basit bir şekilde. Rahatsız edici bir cevap değildi. Sanırım sütleri yere dökmeden zaman kazanmaya çalışıyordu.

Kesik bir nefes vererek kapıyı daha geniş bir şekilde açtım ve onu mutfığa yönlendirdim.

Lily salata kâsesinden bakışlarını kaldırdığında gözleri sorgularcasına irileşti. Loren yokken hiç Scott’la yalnız kalmamış-

* Göğüs ölçüsünün 90 santimetre, beden ölçüsünün ise 85 santimetre olduğu durumlarda kullanılan sutyen ölçüsü. (ç.n.)

tı. Fakat bunun yaşanması an meselesiydi. Herkesin gün içinde olması gereken yerler vardı.

Ben: New York'taki Calloway Modaevi. Evle iş arasındaki mesafe beni mahvettiği için Philly'de bir ofis kiralamıştım. Ama kontrol etmek için haftada bir ana ofise uğruyordum.

Connor: Philly'deki Penn Üniversitesi ya da Cobalt Şirketi.

Loren: Philly'deki çizgi roman şirketi.

Daisy: Philly'deki okulu.

Ryke: Aslında onun nerede olduğundan pek emin değildim. Spor salonunda kapalı mekân kaya tırmanışı yapıyor olabilir-di. O da tıpkı benim gibi geçen sene mezun olmuştu ama gazetecilik diplomasıyla bir şey yapmaya kalkışmamıştı. Hatta *The Philadelphia Chronicle* için çalışmayı bile bırakmıştı.

Bir de Lily vardı.

Artık Princeton'dan çevrimiçi dersler alıyordu ve evde yalnız kalan o oluyordu. Scott'la çok fazla vakit geçirecek diye gergindim. Belki de onu Calloway Modaevi ofislerine benimle birlikte gelmesi için ikna ederdim.

Scott plastik poşetleri mutfak tezgâhına bıraktığında Lily onun yolundan çekildi. Gözlerinden, bedeninden ve ona ait olan her şeyden uzak duruyordu.

"Isırmam," dedi Scott.

"Biliyorum, sadece..." Lily'nin bakışları yerden ayrılmıyordu.

Scott kaşlarını çatınca alını kırıştı.

Seks bağımlısı kardeşimin özgüvenli ve bir sik görür görmez dizlerinin üzerine çöken utanmaz bir kız olduğunu düşündüğünden emindim. İnsanların çoğu böyle düşünüyordu. Kardeşimin böyle birisi olmadığını anlamak içinse beş dakikalık bir konuşma yeterli oluyordu. Utangaçtı, gergindi ve sosyal kaygısı vardı. Yalnızca seks konusunda özgüvenliydi.

Bazen, birbirimize zıt olduğumuzu düşünüyordum.

"Utangaçtır," dedim onun adına konuşarak. "Kişisel algılama."

“Utangaç bir seks bağımlısı mı?” Lily’ye sanki var olması mümkün değilmiş gibi bakıyordu. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Kardeşim anında kızarıırken Scott’a ters ters baktım. “Onu rahat bırak.”

Lily ellerini kaldırdı. “Hayır, sorun yok. Kendimi açıklamak istiyorum...” Bakışları kameralara kaydı.

Scott, “Lense bakma,” diye azarladı onu sanki bir çocukmuş gibi. “Bu zor bir şey değil, tatlım.”

“Kulağa bir domuzmuşsun gibi gelmeden bir şey söyleyebilmen mümkün mü acaba?” diye sordum.

Scott sanki ona sakso çekmeyi teklif etmişim gibi sırıttı. *Ahhh*. Ben onun için bir meydan okumaydım, bunu anlıyordum. Ağına düşürmek istediği sürtük bendim. Buna rağmen hakaretlerimin gerçekten de birini bu kadar tahrik etmiyor olması gerekirdi. Acaba onu övmeye başlasam ilgisi bir anda dağılır mıydı?

Lily, dikkatini Scott’a verdi. “İzleyicilerin, seks bağımlılığını gerçek ve dürüst bir şekilde görmesini istiyorum. En azından bir hikâyeyle birlikte. Benim hikâyemle birlikte. Eğer benim gibi olan başka bir kız varsa, kendini çok yalnız hissetmeyecektir.”

“Tamam,” dedi Scott başını sallayarak. “Söyle bakalım, neden benim etrafımda ödün kopuyormuş gibi görünüyorsun? Şu an dizlerinin üstüne çökmeyi istiyor olman gerekmiyor mu?” Buzdolabını açarak ekşi krema ve sütü içine yerleştirdi.

“İyileşme sürecindeyim,” diye cevap verdi Lily. “Bir sevgilim var. Onun dışında kimseyle seks yapmak istemiyorum. Yani hayır, dizlerimin üstüne çökmek gibi bir arzum yok. Ayrıca ben her zaman utangaçtım. Sadece... şey sırasında... değilim.”

Bana seks sırasında tamamen başka birisiymiş gibi hissettiğini söylemişti, yetkin ve güçlü birisi gibi. Bu iyi olduğuna inandığı tek şeydi, buna gerçekten kalpten inanıyordu. Ancak seksten sonra utançla dolup asla daha fazlasına sahip olamaya-

cağını düşünüyordu. Sadece bir sürtük olduğunu ve hayattaki tek yeteneğinin düzüşmek olduğunu düşünüyordu. Bu da sağlıksız olma noktasına ulaşacak seviyede dürtüsel bir hareketti. Sekste harika olmak ya da bunu ortalama bir erkekten beş kat daha iyi yapabiliyor olmak böbürlenebileceği bir şey değildi. Onu kolaylıkla fahişe olarak etiketleyebilecek bir toplumda değildi.

Lily'nin yaşam tarzı küçük düşürölmeyle doluydu. Bunda zafer olarak görülebilecek bir şey yoktu.

Keşke onu koruyabilseydim ama birini dünyanın içinden çıkarmadan onu dünyaya karşı koruyamazdınız.

"Seks kelimesini bile söyleyemiyor musun?" Scott bunu kahkaha atarak sormuştu. "Yüce İsa."

Lily bir tutam saçını kulağının arkasına iterek bana doğru döndü. Scott'ı görmezden gelmeye çalışıyordu ama yüzünü gölgeleyen kırgınlığı görebiliyordum. "Biraz ödev yapacağım," dedi kısık sesle.

"Hey..." Ellerimi havluyla kurulayarak o gitmeden önce omzuna uzandım. "Onu dinleme," diye fısıldadım. "İğrenç biri."

"Biliyorum. Connor bu sabah aynı şeyi söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Evet, onun benimle alay edeceğini söyledi. Ayrıca herkesin Scott'tan nefret ettiğini fakat beni sevdiklerini hatırlamam gerektiğini söyledi." Kahkaha atsa da gözleri yaşla dolmuştu. Dökülmeden önce gözyaşlarını sildi. "Dürüst olmak gerekirse, bu hafta bu kadar çok ağlamaya niyetlenmemiştim. Sanırım regl olacağım. Bunu bir bahane olarak kullanabilirim, değil mi?"

Duruşum sert olsa da ona sarıldım. Birileri onun bağımlılığını her yüzüne vurduğunda kalbim kırılıyordu. Sanki bu aptalca bir şakaymış gibi. Ama değildi. Böyle hissettiği için Lily iğrenç, tuhaf veya acınası da değildi. Eğer tüm dünya sosyal medya platformlarında bana iftira atıyor olsaydı, şu an arada sırada gözyaşı dökmekten daha kötü bir durumda olurum.

“Lo’yu arayacak mısın?” diye sordum. Ona sinir olsam bile Lily’nin enerjisini yükseltmek için hep doğru şeyleri söylüyordu.

“Evet, ararım sanırım.” Odasına gitmeden önce bana bir kere daha sarıldı. Ardından beni Scott’la yalnız bıraktı.

Öfkem içimde kaynıyordu. Çekmeceleri karıştırıp tırtıklı bir bıçak bulmak ve onun sikine doğru sallamak istiyordum. Çift kapılı buzdolabına doğru döndüğümde Scott’ın neredeyse bütün market poşetlerini boşalttığını fark ettim.

“Sen alçak bir insansın,” dedim soğuk bir şekilde. “Şu an seni parçalayabilirim ama aslında sana acıyorum.”

“Nedenmiş o?” Gözlerini kısarak dolabın kapağını kapattı.

“Çünkü asla uğraşmaman gereken tek kıza az önce hakaret ettin. Loren Hale’in kara listesine girdiğin zaman, genelde bir çıkışın olmaz.”

“Keskin elmacıkkemikleri olan herif, değil mi?” dedi Scott keyifle. Bunu sanki yirmi iki yaşındaki, *tanıştığı* ve birlikte yaşadığı çocuğu tanıımıyormuş gibi sormuştu. “O kadar da tehditkâr görünmüyor.”

“Hayatını cehenneme çevirecek,” dedim gülümseyerek. “Altı *uzun* ay boyunca.”

“Sen benim ölümümü kutlarken...” Son market poşetine uzanarak bana bir çikolata uzattı. “...sana bunu aldım. Favorin olduğunu duydum.”

Bitter çikolatayı elimde çevirirken gülümsemem genişledi. *Connor*. Bakışlarımı Scott’a çevirdim. “Bitter çikolatadan nefret ederim. Yine de iyi deneme.”

Çikolatayı göğsüne doğru ittiğimde çenesini sıktı.

Merdivenlere yöneldiğim anda, attığım kısa adımlara rağmen sıcak bakışlarının kıcıma odaklandığından emindim.

Tamamen emin olmak için omzumun üzerinden ona bakmaya cesaret edemedim.

Benim zaferimi çalması mümkün değildi.

BÖLÜM 8

CONNOR COBALT

Ekip öğle molasındaydı, yani bizi çeken kameralar yalnızca duvarlara ve tavanlara monte edilmiş olanlardı. Odadaki birini görmezden gelmeyecek olmak insanı rahatlatıyordu.

Ryke, Lo ve ben şehir evinin en alt katında kalıyorduk. Birkaç gün önce Daisy, dolabında cıyaklayan iki fare bulmuştu. Botlarının içinde dışkı vardı. Eğer onun yerinde Rose olsaydı evin altı üstüne getirilirdi. Ancak Daisy tüm bu çile boyunca sessiz kalarak durumdan sadece Ryke’a bahsetmişti. Ablalarını telaşlandırmadan sorunla ilgilenmemizi istemişti.

Bu yüzden, Lo elindeki çöp poşetiyle tesisat kanalına doğru eğilirken duvara yaslanmış bekliyordum. Ryke bir metrelik bodrum katta kaybolmuştu. Zemin kahverengi toprakla doluydu ve küçük kare kapının altından güçlü bir kokuyla birlikte küf yayılıyordu.

Ryke’in kurduğumuz fare kapanlarını kontrol etmesini bekledik.

“Bok gibi görünüyorsun,” dedi Loren çok kolay anlaşılacak bir şekilde.

Haklıydı. Gözlerimin altında koyu renk halkalar vardı ve

eğer vücut ağırlığımı destekleyen duvar olmasaydı yere düşerdim. İki saatlik uykuyla ayaktaydım. Cumartesi günü olduğu için bu sabah arayı kapatmayı düşünüyordum ama annemden beklenmedik bir mesaj almıştım. Cobalt Şirketi'nin kıdemli reklamcılık ekibini kahvaltıya götürmem ve ürün yerleştirmeye ilgili onlarla konuşmam gerekiyordu.

Sanırım artık dinlenebilirdim ama dinlenmek yerine kahvemi yudumluyordum. *Bunu* kaçırmamayı tercih ederdim.

Yani Ryke'in örümcek ağlarıyla dolu yerde ilerleyerek ölü fare aramasını. *Uykuyu sikerler*. Hayatın en önemli yanları küçük şeylerden ibaretti.

"Multi milyarlık bir şirketi devralmaya çalışan bir lisansüstü öğrencisiyim," dedim Lo'ya. "Bok gibi görünüyor olmasam uyuşturucu kullanıyor olurum."

Ryke'in kafasını bir boruya vurduğunu duydum. "*Sikeyim*," diye küfretti.

"Farelerle zinaya bu kadar çabuk mu başladın?" diye sordum sıcak fincanı tutarken.

"Siktir git, Cobalt," diye homurdandı Ryke, yavaşça hareket ediyordu. "Buraya aramızdaki en kısa kişinin girmesi gerekiyordu."

Lo buna anında gücendi. "Mızızlık edeceğini bilseydim işi kendim yapardım, ayrıca senden sadece birkaç santim kısayım, *ağabey*."

Ryke kafasını tekrar vurarak yılgın bir şekilde inledi. "Hâlâ sikik bir doksan boyundayım."

Lo eğilip kollarını bacaklarına yaslayarak kapının ötesindeki ağabeyini izledi. "Bir dev olman dışında, bunun bu kadar uzun sürmesinin sebebi ne? Kapanı sen kurdun. Yerini bilmen gerekiyor."

"Kapanı da taşımış olmalı."

"Burnunu kullan," diye önerdim. "En iyi koku alma duyusu köpeklerdedir."

Kahvemi sıradan bir şekilde yudumladım, Lo kahkaha atıyordu.

“Siktir git,” diye küfretti Ryke. Duvarın ötesinden bu kulağa gerçekten daha az tehditkâr geliyordu.

Cebimdeki telefonum titredi. Telefonu çıkarıp aceleyle mesajı okudum.

Loren’a “ö” konuşmayı yaptın mı? -Rose

Rose’un, Lily ve Loren’in sorunlarına odaklanmaya geri dönmesi beni şaşırtmıyordu. Kardeşleriyle ilgilenmeyi seviyordu ama bence, onların ilişkisine odaklanmak Rose’u kendi sorunlarıyla ilgilenmekten uzaklaştırıyordu.

Mesaja cevap yazdım. *Şimdi yapacağım.*

Takıntı yapacağı bir sorun eksilmiş, hayatından bir stres azalmıştı. Telefonu cebime atıp Lo’ya dönerken Rose’un sorunu sanki ben soruyormuşum gibi düzenledim. “Lily, normalden çok mu seks yapıyor?”

Rose bunu bilmiyordu fakat Lo şaşırtıcı şekilde sevgilisiyle seks yapmak konusunda açık sözlüydü. Tekrardan Lily’ye imkân tanımaktan korkuyor olması onu harekete geçiriyordu ve bu da bilgece öğütlerime güvenmesine yardımcı oluyordu.

“Yapmıyor ancak bunu istiyor.” Yerinden kalkarken çöp poşeti hâlâ elindeydi. “Tüm bu *reality* şov olayı onu geriyor. Bu kaygıyı da seksle tedavi ediyor, yani önümüzdeki hafta onunla yatamayacağım ve sadece parmaklarımı kullanacak.” Tavanın köşesine monte edilen kameraya bakarak lense doğru parmaklarını salladı. Ardından göz kırptı.

Tam da *bu* yüzden şov popüler olacaktı. Sansürsüz bir anlatıcı, televizyonu iyi yapan asıl şeydi.

“Yani seks yapmıyorsunuz?” dedim. Söylediğim şey kafamda çınlasa dahi ses tonuma şüphe eklememiştim. Geceleri ve gündüzleri neredeyse hep düzüşüyorlardı. Duvarlardan bunu duymak kolaydı.

Loren ensesini ovalarken muhtemelen yalan söyleyip söy-

lememek konusunda bir karar vermeye çalışıyordu. Elini aşağıya indirirken dudaklarını araladı. “Hayır, yani...” Bir nefes aldığı sırada sabırla cevabını bekliyordum. “Geçen gün düzüştük. Sonrasında biraz dürtüsel davrandı, bu yüzden üç ya da dört günlüğüne seksten uzak kalmasını ve bununla nasıl başa çıktığını görmesini istiyorum.”

“Peki prezervatif kullanıyor musunuz?” diye sordum.

Bir anlığına sessiz kalarak yumruğuyla duvara vurdu. “Ryke, acele etsene.”

“Lo,” dedim.

Hararetli bakışlarıyla bana döndü. “Bu konuşma bitti.”

“Lily’nin hamileyken nasıl görüneceğini düşünmeye çalışıyorum,” dedim sıradan bir şekilde. “Tüm vücudu mu şişer yoksa sadece karnı mı?”

“En azından ben onunla yatabiliyorum,” diye karşılık verdi Lo. Sesinde saf bir hınç vardı. “Ne kadar uzun süredir elini *beceriyorsun?*”

Bu kelimeleri söyledikten sonra çenesini sıktı, bana ters ters bakmamak için kendini tutuyordu. Lo’nun insanlara kelimeleriyle zarar vermek gibi bir huyu vardı ve tanıştığımız andan beri bunu daha çok geliştirmişti. O zamanlar sarhoş bir şerefsizdi, durum bu kadar basitti. Şimdiyse kendini düzgün bir şekilde sansürleyemediği zaman pişman olan ayık bir şerefsizdi.

Şanslıydı çünkü beni kızdırmak zordu.

“Elimle ilişkimiz eskiye dayanıyor,” dedim soğukkanlı bir şekilde, bir gülümseme bile takınmıştım.

Beni kendinden uzaklaştırmadığını fark ettiğinde rahatladı.

“Ben senin ağabeyin değilim.” Ryke’in etkili bir şekilde kayıplara karıştığı dar alanı işaret ettim. “Aptalca bir şey yaptığın için sana küfürler etmeyeceğim. Ama sevgilinin ablasıyla çıkıyorum, yani benim taşaklarım da tehlikede.”

Lo anlıyormuş gibi başını salladı. “Dişi şeytanla yatağa girmenin etkileri.”

“Ve ondan kahrolası bir şekilde hoşlanıyorum,” diyerek devam ettim. “Yani benim hayatımı kolaylaştır ve prezervatif kullan.”

Ona baba olmaya hazır olmadığını ve Lily’nin hamile olması fikrinin (herkes için) korkutucu olduğunu söylemedim. Alkolizmin kalıtsal olduğunu ya da şu an bir çocuk büyütme için fazla meşgul olduğunu söylemedim. Bunların hepsini biliyordu. Rose’dan ve kendi ağabeyinden bunları bin kez duymuştu.

Rose ve Ryke’in anlamadığı şey, tekrar tekrar söylenen bir kavramın giderek duyarsızlaşacağıydı. Andy Warhol, bu teoriyi elektrikli sandalye eserlerinde kullanmıştı. Onu artık iğrenç bir şey olarak görmeyi bırakmanızı sağlayana kadar aynı imajı tekrar etmişti.

O da anlamını kaybetmişti.

Söylenenleri tekrarlamıyordum. Kelimelerimin bir anlam ifade etmesini istiyordum.

Bu yüzden ona kendi bencil sebebimi vermiştim.

Ben sadece kendini düşünen bir puştum.

Olmama ihtiyaç duyduğu şeydim.

Uzunca bir süre yere bakarak söylediklerimi sindirdi. “Daha dikkatli olacağım,” diye mırıldandı kısık sesle.

Dar alandan gelen sesle konuşmamız sona erdi. Ryke aynı anda üç boruya falan çarpmış olmalıydı, öksürüyordu. “Burada çok fazla küf var. Temizlemesi için birilerini çağırana kadar kimse bu sikik katta kalmamalı.”

Lo tekrar kapıya doğru eğildi. “Eğer bu, Daisy’nin seninle aynı odada kalmasını sağlama şeklinse *unut* gitsin. Arkadaşlığınıza bile zar zor tahammül ediyorum.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye cevap verdi Ryke. “*Odasında* fareler vardı. Daisy küfün yanında yaşıyor ve senin ilk varsayımın, benim onu becermek istemem mi?”

Loren'in gözleri kısıldı. "Onu becermenle ilgili hiçbir şey söylemedim."

Ryke homurdandı.

Belli ki Daisy, onların arasındaki sancılı bir konuydu. Ryke ve Loren yeni bir ilişki kurduğundan beri -bir buçuk yıl önce tanışmışlardı- Calloway kızlarıyla ilgili aralarında bir gerginlik vardı. Loren onlarla büyümüştü. Ancak Ryke için durum öyle değildi. Doğal olarak Lo, Daisy'ye karşı korumacıydı ama bence sorun, sürekli Lily tarafından kullanıldığı ve hep onunla ilgilendiği için kendi kardeşi gibi gördüğü başka bir kıza yer kalmıyor olmasıydı.

Yani Lo, Daisy'yi kendi üvey ağabeyinden koruduğuna inansa da aslında Daisy ve onunla en son değil ilk olarak ilgilenen tek insan arasına bir bariyer koyuyordu.

Yine de bununla ilgili bir şey söyleyemezdim. İşleri doğal akışına bırakmalıydım. Benim araya girmem iyi olmazdı. Kelimelerim Lo'nun üstünde benim istediğim gibi bir etki bırakmazdı. Bu yüzden sessiz kaldım.

"Scott'la odamı paylaşacağım," dedi Ryke. Koridordan onu duyabilmemiz için yüksek sesle konuşuyordu. "Daisy benim odamı alabilir. Ya da ben buraya geçip onunla odamı değiştirim, hiç umurumda değil. Kızların hiçbiri bunun etrafında olmamalı."

"Ya Lily'yle düzüşmemizi duvardan duyarsa? En alt katta olmasının bir sebebi var."

Ryke hiçbir şey söylemedi ama uzakta olmasına rağmen aşırı öfkeli olduğunu resmen hissedebiliyordum. Lo ise omzunun üzerinden bana bakarak gözleriyle haklı olup olmadığını soruyordu.

"Neredeyse on yedi yaşına gelmiş ve özellikle de lüks moda modelliği yapan bir kıızı denetleyemezsin," dedim ona. Kelimelerim onun ya da ağabeyininkiler gibi sert değildi. Yüzde yüz soğukkanlı, sakin ve rahattım. Bu onun gardını düşürmesini

sağlıyordu. “Fazlası olmasa da senin duyduğun ve gördüğün her şeye şahit olmuştur. Bu tesisat kanalına bakması için birini çağıracağım. Fakat bu gerçekleşene kadar, Rose kardeşinin temiz bir yerde kalmasını ister.”

Kelimeleri sindirdikten bir dakika sonra iç çekerek tartışmayı bıraktı. “Ryke, Scott’la aynı odada kalır mısın?”

“Kalacağımı söyledim.”

“Tamam. O şerefsizin üzerinde daha çok göz olması daha iyi, değil mi?”

Ryke bunu onaylayacak bir şey söyledi ama onu tam olarak duyamadım. Bir yerlere çarpıp duruyordu. “Sikerler,” diye küfretti, sesi daha yüksek geliyordu. Bedenini o küçük alandan çıkartmaya çalışıyordu.

Kapıya sıkıştığında Lo onu kolunun altından tuttu.

Ryke sonunda doğrulup ölü farenin sıkıştığı kapanı havaya kaldırdı. Farenin kuyruğu, sanki arka taraftaki ağırlığı çekiyormuş gibi ezilmişti.

“Sana yeni bir iş mi bulduk?” diye sordum dudaklarım kıvrılırken.

“En azından ben ellerimi kirletebiliyorum, prenses.” Kapanı ve asılı duran fareyi yüzüme doğru salladı.

İrkilmedim bile.

Ryke gözlerini devirerek elindekini çöp poşetine attı.

“Bekle,” diye seslendi Lo. “Belki bununla bir şey yapabiliriz.”

“Hayır,” dedik Ryke’la aynı anda. Yüzümü asma isteğimi kontrol altına aldım. Ryke burada yaşayan akıllı insanlardan biri olsa bile onunla hemfikir olmaktan hoşlanmıyordum. Bu tıpkı bir insan yerine bir bekçi köpeğinin tarafını tutmak gibiydi.

“Bitirmeme izin vermediniz bile,” dedi Lo öfkeyle.

“Scott’a karşı kullanmak istiyorsun,” diye cevap verdim.

“Herif sikik bir yapımcı,” diye hatırlattı Ryke. “Onunla bir savaşa girişirsen şovda seni bir sapık gibi gösterebilir. Sakin ol.”

“Lily’yi ağılattı!” diye bağırdı Lo. “Altı ay boyunca burada oturup onun yaptığı her şeyi görmezden gelmeyeceğim. Bu sosyal medyadan ve dedikodu bloglarından farklı. Bu piçle birlikte yaşıyoruz.”

Merdivenin başına yaklaşan adım sesleri duyulunca şüpheli bir şekilde sessizleştik. Yaklaşan kişi köşeyi döndüğünde göğsüne sabit olan kamerasıyla derin nefesler alan Brett ortaya çıktı. Sadece bir merdiven inmiş olmasına rağmen nefes nefeseydi.

“Scott...hepinizi...kucak dansı için...oturma odasına bekliyor,” dedi nefeslerinin arasında.

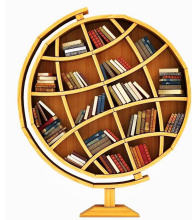
Scott Van Wright, her şeyi bize buyuruyordu. Ne zaman. Nasıl. Nerede.

Ondan kahrolası *nefret* ediyordum.

Lo bana baktı. Scott’la uğraşma yöntemlerini onaylamamı istiyordu.

Scott’tan nefret ediyor olabilirdim ama henüz o noktada değildim. Bir akıl hastanesine kaydolmasını ve zihinsel olarak yıpranmasını sağlayacak türden hain ya da zalim şeyler yapmayacaktım.

Ben mücadelelerimi Loren Hale’den çok daha farklı bir şekilde verirdim. Bu hızlı veya etkili bir savaş olmayabilirdi, yine de arkadaşlarımdan hayatlarının trajik bir şekilde kararmasına engel olacak gücüm olduğuna inanmak zorundaydım.

BÖLÜM 9

CONNOR COBALT

Merdivenleri tırmanarak giriş kata çıktığımızda Rose ve Daisy'yi şömine rafının yanında bir şeyler fısıldaşırken buldum. Daisy kamerayı kapatmak için hareket ediyor, Ben ne zaman Rose'u çekmeye çalışsa onun önüne geçiyordu.

Sevgilimi incelerken dudaklarımı ovuşturdum. Kardeşini dinlerken nefesini tutuyordu, boynu gergindi.

Gerçekten de bir pantolon giyyordu. Üzerinde Calloway Modaevi'nin siyah bir kazağı ve altında da farklı bir markanın dar kot pantolonu vardı. Kameralara dekolte vermek istemiyordu, bildiği tek dansın sosyeteye takdim balosundaki dans olduğunu birçok kez söylemişti. Vals ve fokstrot.

Birilerine sürtünmek onun repertuarında yoktu.

Lily bir anda ortaya çıkarak yumruğunu sevgilisinin omzuna indirdi.

Lo yalandan yüzünü astı. "Ah, bu da ne içindi?"

"Bu aptalca iddiayı ortaya attığın için," dedi Lily dişlerinin arasından. Sabit kamerasında bir mikrofon takılı olan Brett, ona doğru yaklaşırken Lily sesini alçaltmıştı. Ancak kamermanın Lily'nin söylediklerini yakalayıp yakalamamasının bir

önemi yoktu. Hepimiz, onun sesinin duyulmasını sağlayacak mikrofonlar takıyorduk. Ev ses ekipmanlarıyla doluydu.

Scott deri koltukta oturuyordu. Gözleri benimle buluştuğunda yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yapıştırdı.

İfademdeki her şeyi, özellikle de beni yüzeye çıkmakla tehdit eden öfkeyi gizledim.

“Daisy ne yapıyor?” diye sordu Ryke.

Lily sevgilisinin elini tuttu. “Rose’a tavsiye veriyor.”

Ryke’in kaşları çatıldı. “Sikik seks bağımlısı sensin. Tavsiyeyi senin vermen gerekmez mi?”

“Hey,” dedi Lo uyarırcasına, ona ters ters bakıyordu.

Ryke ellerini öne uzattı. “Bu dürüst bir soru.”

“Aynı zamanda da kaba.”

“O zaman nazikçe soracağım.” Ryke, tekrar Lily’ye doğru baktı. “Kardeşinden daha deneyimli olduğun açık. Peki niye Rose’u bu boktan şey için yönlendiren kişi sen değilsin?”

Lo başını iki yana salladı. “Acınası.”

“Elimden gelenin en iyisi bu.”

Lily göğsüne dokundu. “Kulüp danslarını seviyorum ama daha önce hiç kişisel olarak kucak dansı yapmadım.”

“Daisy yaptı mı?” diye sordu Ryke şüpheli bir şekilde.

“Bir keresinde yaptığını söyledi.” Lily, sevgilisinin göğsüne doğru yaslandığında Lo onu sıkıca tuttu.

Ryke o sırada öfkeli bir nefes veriyordu. “Kucak dansı yapmanın yüzde doksan oranla bir kızın seks sırasında üstte olmasıyla aynı şey olduğunun farkında mısın? Bilirsin, erkeğin üstüne *biner* gibi.”

“Rose’un, kameranın önünde kucak dansını o seviyeye getireceğini sanmıyorum.”

Konuşmamız bir sürtünme sesiyle bölündü. Scott’ın yemek sandalyelerinden birini oturma odasına sürüklemesini izledim. Sandalyenin bacakları parke zemine sürtüyordu.

Sandalyeyi tam ortaya koyduktan sonra sırt kısmına hafifçe vurdu. “Buraya otur, Connor.”

Benim için normalden daha büyük bir fayda sağlamadığı müddetçe emirleri hoş karşılamazdım. Bu seferki ise hiç sağlamıyordu.

Tüm gözler ve kameralar bana doğru döndü. Scott Van Wright’ın basit isteğine boyun eğip eğmeyeceğimi görmek adına sessiz bir merakla tepkimi bekliyorlardı. Rose, kusursuz bir şekilde dimdik duruyordu. Kemikleri kaskatıydı, duruşu ise gerginlikle doluydu. Ona bakarken gördüğüm tek şey korkuydu, bu hissi çaresizce dindirmek istiyordum.

Doğrudan Scott’a bakarak içerideki gergin sessizliği iki kelimeyle kırdım. “Oraya otur, Rose.” Gözlerindeki eğlence silinirken bile bakışlarımı Scott’tan ayırmadım.

“İddia bu değildi,” dedi Scott.

“Kuralları değiştiriyorum.”

Sandalyeye doğru ilerlerken Rose’un topukları parke zeminine çarpıyordu. Sanki kahrolası bir tahta oturuyormuş gibi omuzlarını geriye atıp ayak bileklerini üst üste koydu.

Sadece onu izlerken bile bedenim ısınıyordu.

Dikkatimi yeniden, kollarını sevgilisinin omuzlarına dolaayan Lo’ya verdim. “İzleyeceğin şey yine bir kucak dansı olacak. Bu sana uyar mı?”

“İstediğim tek şey bu.”

“Bekle.” Daisy ellerini kaldırarak beni işaret etti. “Sen mi Rose’a kucak dansı yapacaksın?”

“Evet.” Siyah gömleğimin kenarlarını kumaş pantolonumdan çıkardım.

Daisy keyifle gülümsedi. “Tamam, bunu kaydetmemiz lazım.” Sanki bir kamera almaya gidecekmiş gibi arkasını döndüğünde dirseği Savannah’nın *Canon Rebel*’ine çarptı. “Ah... evet. Her neyse.” Kameralar tarafından sürekli çekildiğimizi

* *Canon* markasının bir kamera modeli (ç.n.)

unutabilecek tek kişi, işi gereği etrafı hep fotoğrafçılarla dolu olan Daisy'ydi.

“Bunu kesinlikle izlemeliyim,” dedi Ryke. Koltukta Scott'ın yanına yerleşti. Herkes şova hazırlanarak yerlerine geçti.

Ama ona doğru yaklaştığım sırada gözlerim yalnızca Rose'a odaklanmıştı. Ahşap sandalyenin kenarlarını tutarken parmak boğumları bembeyaz kesilmiş haldeydi. Korkaktı, gergindi ve tahrik olmuştu.

Gömleğimin düğmelerini açarken bedenimi süzüyordu. Nefesleri derinleşmişti.

Bilinmeyen onu korkutuyordu.

Fakat bu, bedeninde tattığı en vahşi ve en şiddetli deneyim olacaktı.

Hazır ol, sevgilim. Bu başını döndürebilir.

BÖLÜM 10

ROSE CALLOWAY

Aman.

Tanrım.

Connor yavaşça siyah gömleğinin son düğmesini açarken arka plandaki hoparlörlerden kulüp müziği yükseliyordu. Karşımda mermerden bir heykelmiş gibi özgüvenli, uzun ve otoriter bir şekilde dururken bakışlarını bir an olsun benden ayırmıyordu.

Korkaklık edip cenin pozisyonuna kıvrılmayı reddediyordum. Bu yüzden gergin bir şekilde oturarak bana yaklaşmasını bekledim. Şeyi bekliyordum... Beklediğim şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum. Connor Cobalt'ın şu andan sonra ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Kıcını salla, tatlım!" Loren müziğin sesini bastıracak şekilde bağırıyordu.

Connor onun isteğine boyun eğmedi. Beni koltuktan izleyen Scott'ın keskin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Connor'ın bacakları dizlerime değdiği an göğsümdeki tüm hava gerildi ve kaburgalarımın derinliklerine doğru çekildi. Ayaklarını sandalyemin iki tarafına yerleştirirken üzerimde

dimdik durmaya devam ediyordu. Ben onun pozisyonunu sindirmeye çalışıyordum, kalbim ise kendi başına bir dans etmeye karar vermiş durumdaydı. Kasılıyor, takla atıyor ve hızla çarpıyordu. Resmen spazm geçiriyordu. Kalbim, yerde aptalca titremeye eşdeğer olan o aptal dansını yapıyordu.

Bir an sonra, Connor başımı yukarıya doğru kaldırdı ve onun dipsiz mavi gözlerine baktım.

Hareketsiz duruşundan güç yayılıyordu.

Boynum ısınmaya başladı. Connor ellerimi sandalyeden ayırarak belirgin karın kaslarına yönlendirdi. Kaslarını takip eden hatlar ve kaslarının sertliğiyle birlikte, onu daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hissediyordum. Ellerimi vücudunda gezdirmeye devam ettikçe ısınmaya da devam ettim. Bunu çok fazla düşünmüştüm. Onun gibi güçlü birinin altında olmayı. Sadece, ona bu zaferi tattırmak için kendime hiç izin vermemiştim. Kaçıp beni geride bırakmasından korkuyordum.

Kasıklarıyla resmen göz hizasında olduğumu fark etmiştim. Daha sıkı bir şekilde birbirine bastırdığım ayak bileklerim acıyordu. Bacaklarımı kapalı kalmaya zorluyordum.

Külotum sırlıslılandı. Sadece üzerimde durması bile bunun için yeterliydi. *Cidden mi, Rose?*

Yüzüme doğru kıcını sallamasını ya da kucağımda aptalca dans figürleri yapmasını bekledim. Ancak hiçbirini yapmadı.

Scott boğazını temizleyerek bir kahkaha attı. “Connor, ne yaptığını bildiğine emin misin?”

Connor direkt benim gözlerime bakarak cevap verdi. “Je sais toujours ce que je fais.” *Ben daima ne yaptığımı bilirim.*

Kumaş pantolonunun kemerini çözdü. Kalbim vahşi bir şekilde sıkışmaya başlamıştı, gerçekten de yedek kulübesine geçip bir mola yapması gerekiyordu.

“Eğer hareket edersen benden pek hoşlanmayacaksın. Bu yüzden kahrolası sabit kal.”

Zaten hareket etmem mümkün değildi. Bu sandalyede donup kalmıştım.

Deri kemerini çıkartıp bana doğru eğilirken onu izliyordum. Ancak Connor kucağıma oturmak yerine ellerini dizlerime koyarak bacaklarımı genişçe açtı. Bu pozisyon, benimle birlikte sandalyeye oturması için ona alan tanıyordu. Müzik ise gürültülü bir şekilde arka planda çalmaya ve algılarımı dağıtmaya devam ediyordu.

Gözlerim telaşla irileşirken kol kaslarına tutundum. Normal bir şekilde nefes almaya çalışıyordum ama dudaklarım birbirine yapışmıştı ve herhangi bir ses çıkarmaktan korkuyordum. Zevk dolu, korku dolu ya da ikisini de içeren bir ses.

Bir anda beni belimden tuttuğunda kemer eline dolanmış haldeydi. Beni öne eğerken sırtıma doğru eğildi. Ellerinden biri sandalyenin üstünü kavramıştı. Artık yüzümü kameralardan gizliyordu ama aynı zamanda, üzerimde bir hâkimiyet kurmaya devam ediyordu.

Connor kemeri çözüp bileklerimi arkama götürdü, o iki bileğimi de bir araya getirirken deri tenime temas etmeye başlamıştı. Kemeri bağladıktan hemen sonra yüzüme uzandı ve müziğin ritmiyle sallanmaya başladı.

Pelvisini benimkine sürtüyor, bunun öylesine bir hareket olmaması için ritim ve tempoyu takip ediyordu. Bana kucak dansı yapıyordu. Üstelik bu yaşadığım her şeyden daha şehvetliydi.

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmamak konusunda zorluk çekiyordum. Odada insanlar olduğunun, kameralar olduğunun, onun *üstümde* olduğunun ve bacaklarımın tereddütlü bir şekilde onun etrafında olduğunun gayet farkındaydım.

Sertliği bana temas ettiğinde sinirlerim gerildi, topuklu ayakkabılarımın içindeki ayak parmaklarım kasılıyordu.
Aman Tanrım...

Bu gerçekten oluyor muydu? Herkesin önünde? Yakında ulusal kanalda yayınlanacaktı.

Kendimi neyin içine sokmuştum?

Araladığı dudakları kulağıma uzandı. “Ne pense pas.” *Düşünme.*

O biraz zor, Richard. Ama kelimeleri bir araya getirmek için ağzımı açamıyordum. Müzikle birlikte hareketleri hızlandı ve sertleşti. Boğazımı gıcıklayan sesi bastırmak için dişlerimi sertçe sıktım. *Ah... Tanrım...* Bunun, beni bu kadar tahrik etmemesi gerekiyordu. Herkes izlerken olmazdı.

Gözlerimi bir anlığına kapatarak başımı geriye doğru yasladım. Kontrollü eliyle yüzümü güçlü bir şekilde tutmaya devam ediyordu. Ağzı hareket etti, yanağıma fazla yakındı. Tüm ihtiyaçlarımı dikkatle takip ederek beni incelediğini ve izlediğini hissetmem için ona bakmama gerek yoktu. Beni çok iyi tanıyordu.

Bana sertçe sürtündüğünde ağzımdan güçlü bir ses firar etti. *Siktir.* Az önce olan şeyi düşünmeme fırsat bile kalmadan Connor elini sandalyeden çekip uyluklarıma ve bacaklarımdan arasına uzandı. Gözlerimi hızla açarken ellerimi çektim ama kemerle sıkıca bağlanmışlardı.

Ona ters ters baktım. Tanıdık bir kibirle dolu olan gülümsemesi biraz daha büyüdü.

Neler olduğunun daha çok farkına varıyordum. Kolunun arkasına doğru baktığımda kardeşlerimi fark ettim. Lily’nin ağzı açık kalmıştı ama Lo eliyle onun gözlerini kapatıyordu. Yani kız kardeşimin Connor’ın insan içinde edepsizleştiğini gördüğünü varsayabilirdim. Bu nadir rastlanacak bir şeydi. Genelde yalnızca mahrem yerlerde pisleşirdi.

Daisy koltuğun kolçağında oturuyordu, yüzünde kocaman bir sırıtma vardı. Ryke ve Lo sadece merakla izliyorlardı. Scott ise... Başımı yapımcıya çevirdiğim anda Connor çenemi tuttu ve beni kendisine bakmaya zorladı.

“Lui donneriez-vous ce qu’il veut?” *Ona istediğini verecek misin?* Tek kaşını havaya kaldırmıştı, hemen ardından dudaklarını çeneme bastırdı ve nazikçe öperek o noktayı emmeye başladı.

Dudaklarımdan bir nefes döküldü. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda cevap verdim. “Il ne peut pas m’avoir.” *Bana sahip olamaz.* Burada durmalıydım. Başka bir şey söylememeliydim. Ancak bu savaşı kaybetmek istemiyordum, işleri Connor için kolaylaştırmayacaktım. Bu yüzden de ona arzuladığı meydan okumayı sundum. “Aucun homme ne peut.” *Hiçbir erkek olamaz.*

Dudakları tekrar kulağımı buldu. “Göreceğiz.” Ardından kolunu sırtıma uzatarak bedenimi kendine çekti ve diğer elini saçlarımla buluşturdu.

Bir şey düşünmeme fırsat bırakmadan beni dudaklarımdan öpmeye başladı. Diliyle dudaklarımı ayırırken tüm bedenini bana bastırıyordu. Bacaklarımdaki nokta yoğun bir güçle zonklarken uzuvlarım karşı çıkarcasına gerildi. *Yüce Tanrım...*

Müzik kesildi. Ritim sona erdiği an Connor’ın üzerimde hareket etmeye bir son verdiğini fark ettim. Şimdiye kadarkilerden çok daha tutkulu bir şekilde öpüşüyorduk, parmakları saçlarımla kavırıyordu ve ben çaresiz bir şekilde ona dokunmayı arzularken bileklerim bağlı olduğu deriyi zorluyordu.

“Tamam,” dedi Scott. “Bu kadarı yeterli.”

Bu ses beni aniden kendime getirdi. Connor’dan uzaklaşarak o beni tekrar öpmeden önce başımı çevirdim. Bedenim kızarmıştı ve terliydim. Kalbim sertçe atmaya bir son vermiyordu.

“Vay be,” dedi Daisy alkışlarken. “Bu ateşliydi. Onda on.”

“Ne kadarını kaçırdım?” diye inledi Lily, Lo’nun parmaklarının arasından bakmaya çalışıyordu.

“Bu senin güzel gözlerin için fazla ayıp, aşkım,” dedi Lo sırıtarak. Elini aşağıya indirerek Lily’yi şakağından öptü.

Hâlâ nefeslerimi toplamaya çalışıyordum. Connor ise kemeri çözerken beni dikkatlice izliyordu. Kısıtığım gözlerimi duvardan ayırmadım. *Ne oldu öyle?*

Connor yerinden kalktığında ben de sandalyede doğruldum ama kaslarım daha fazlasını yapmaya elverişli değildi.

“Bir kucak dansı görmemiz gerekiyordu,” dedi Scott. “Porno değil.”

“Seni rahatsız mı ettim?” diye sordu Connor sıradan ve sakın bir ses tonuyla. Gömleğini pantolonuna geri sokarak düğmeleri iliklemeye başladı. Bana yakın durmaya devam ediyordu.

Scott hiçbir şey söylemedi.

“Hislerine karşılık vermeme izin ver,” dedi Connor. “Kapı orada. Diğer tarafında çok daha mutlu olacaksın.”

Loren’in yüzüne bu iğneleme karşısında kocaman bir sırıtma yerleşmek üzereydi ama bunun yerine öfkeli bakışlarını yapımcıdan ayırmamayı seçti.

Scott kirli sakallı çenesini ovuşturarak sadece başını salladı. Ardından mutfığa yöneldi. Televizyona çıktıklarında bu senaryoda kimin daha büyük bir şerefsiz olarak görüneceğini merak ediyordum.

Ryke yerinden kalktı. “Cobalt, daha önce hiç bunu yaptın mı? Yoksa sen bir striptizci misin?”

“Kimsenin parası bana yetmezdi.”

“Bu *Striptiz Kulübü*’nden* değil mi?” diye sordu Lily. “O filmi izlemiş olmalısın.” Lo’ya dönerek yalvaran bakışlarıyla ona baktı. “*Bir kere* daha izleyelim. Bu porno değil.”

“Channing Tatum’un karın kasları kesinlikle porno sayılır,” diyerek Daisy araya girdi.

Lo cevap olarak yalnızca sevgilisinin başının üstünü öptü.

* Orijinal ismi “*Magic Mike*” olan dram/komedi türünde bir film. (ç.n.)

Lily boyun eğerek iç çektikten sonra gözleri düşünceli bir şekilde daldı. “Onu izledikten sonra bir duşa ihtiyacım oluyor.” Anında yanakları kızarak gözleri irileşti. Resmen aklından geçenleri duyabiliyordum. *Bunu sesli mi söyledim?* Evet. Öyle yaptın, Lily.

Daisy gülümseyerek onun kolunu dürttü. “Ben de peşinden gelirim.”

Ryke ve Lo homurdansalar da kız kardeşim tahrik olan sadece kendisi olmadığı için bu fikir karşısında rahatlamıştı. Lanet olsun, ne kadar ıslanmış olduğumu bildiğim için hareket bile edemiyordum. Connor resmen pantolonunu *çıkarmadan* beni elektrikle idam etmiş gibiydi.

Ryke koltuktan kalktı. “Spor salonuna gidiyorum. Gelmek isteyen var mı?”

Daisy’nin nefesi kesildi. “Spor salonunda mı mastürbasyon yapıyorsun?”

Ryke onun yüzüne bir yastık attı, Daisy de yastığı haylaz bir gülümsemeyle yakaladı.

Loren sevgilisine doğru döndü. “Gerçekten duş alacak mısın?” Sesi şüphe doluydu. Taşındığımızdan beri tuvalet mevzusu yüzünden tartıştıklarını duyuyordum. Lily henüz banyo yapmamıştı, Scott’ın içeri girmesinden korkuyordu. Eğer aynı korku bende olduğu için sabahın beşinde duş alıyor olmasaydım onu tatlı dille sakinleştirirdim.

Lily sessiz kaldığında Loren sesini alçaltarak, “Seks kokuyorsun,” diye fısıldadı. Ama onları duyabilecek kadar yakındım. “Yakın zamanda alman gerekiyor.”

Lily ellerine bakıyordu. “Birlikte alabilir miyiz? Hiçbir şey yapmayacağım, söz veriyorum. Kendimi daha... güvende hissedirim.”

Loren cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. “Eğer mayo giyersek olur. Seni altı ay boyunca kışkırtmak istemiyorum, Lil.”

Lily'nin yüzü aydınlanırken kollarını sevgilisinin boynuna doladı.

Ağrıyan bileklerimi ovuşturuyordum, şu anda hiçbir şeye güvenim yoktu. Ama tam o sırada Connor elimi tutarak hiç çaba sarf etmeden beni ayağa kaldırdı.

O yukarıdan bana bakarken bugün neler olabileceğinin farkına varmıştım. Beceriksizce etrafında dönüp durabilirdim. Ulusal kanalda kendimi utandırabilirdim. Ancak bana utanç ya da soğuk hissetmek yerine, arzulu ve ateşli hissettirmişti.

Gözlerim minnetle doldu. Ona edeceğim *teşekkür* dilimin ucundaydı.

Ama Connor başparmağıyla yanağımı okşarken, "Rica ederim, sevgilim," dedi çok yumuşak bir şekilde.

O kelimeleri söyleme zorluğuyla uğraşmayacağım için rahat bir nefes verdim. Scott gürültüyle hareket ederken mutfak dolapları sertçe kapandı.

"Onun planlarını mahvettin," diye fısıldadım.

"Gözyaşlarını silip bunu kendi başına aşabilir."

Ben o kadar iyimser değildim. "Ya da senin mahvedemeyeceğin bir şey bulur."

BÖLÜM II

ROSE CALLOWAY

Komodindeki telefonum titrerken dışarıda hava hâlâ karanlıktı. Uykulu gözlerimi ovuşturarak saate baktım. 04:30. Karanlıkta tehlikeli bir hareket yaparak telefonuma uzanırken bir aspirin şişesini devirdim. İlaç düşüp yere çarptı, omzumun üzerinden bakıp Connor'ın uyanmadığından emin oldum.

Yatağın kendi tarafında hareketsiz yatıyordu.

Seks yapmamıştık. Bu çok doğru olmasa da benim istediğimden fazlasını yapmadan dostça birlikte yatıyorduk. Konu seks olduğunda artık ne istediğimden pek emin değildim. Ancak henüz, ona o parçamı vermeye hazır değildim. Zaferle alacağı ve sonrasında birlikte ortadan kaybolacağı parçamı.

Telefonumu dikkatli bir şekilde çevirerek ışığı engellemek için elimi ekrana siper ettim.

Düğüne beş ay, on iki gün kaldı. -Annem

Teşekkürler, anne. Alayımı anlamayacağını bilsem de mesajına bir cevap yazdım.

Dün bana *beş ay, on üç gün* güncellemesini gönderdiği mesajı Lily açmıştı. Sonrasında ise nefeslerini düzene sokmak için resmen bir kesekâğıdına ihtiyaç duymuştu. Evlenmeyi sadece

bir köpeğin kendisine araba çarpmasını arzulayacağı kadar istiyordu. Düğünü planlamak, onu trafiğin içine itmek gibiydi. Tam da bu yüzden yardım teklif etmiştim.

Planlama. Organizasyon. Hazırlık. Bunlar başarılı olduğum şeylerdi. Hatta annemin istekleri ve Lily'nin arzuları arasında orta yolu bile bulabilirdim. Ebeveynlerimiz uzaklaştığında, Lily onlarla daha az ilişki kurmaya çalışıyordu. *Fizzle*'a zarar vermesinin yarattığı suçluluk duygusu, sık sık açılmasını istemediği bir yaraydı. Ben de böylece Lily Calloway'ın arabulucusu olmuştum. Bir herifin aletiyle partilemediği konusunda ebeveynlerimi sürekli rahatlatıyordum.

Gerçi bunu anneme söyleseydim kalp krizi geçirirdi.

Ama ne zaman kardeşime davetiyeleri ya da müziği sorsam rengi atıyor ve *sen seç* benzeri bir şeyler mırıldanıyordu. Lily evlenmeyi istemediği müddetçe ben de düğünü planlamaya yaklaşamıyordum. Bu durum annemi deli ediyordu. Öğleden sonra zaman yönetimiyle ilgili bir nutuk çekmek için beni arayacağından emindim.

“Her şey yolunda mı, tatlım?”

Connor'ın sesini duyunca kalbim tekledi. Dönüp ona baktığımda tamamen uyandığını ve başını eline yasladığını fark ettim.

“Sadece annem,” diye fısıldadım. “Uyandırdığım için üzgünüm.” Telefonum tekrar titrediğinde yatağın diğer ucuna dönmek üzereydim.

Geçen haftanın Calloway Modaevi satış raporlarını bana gönder. Bir mali müşavire göstermek istiyorum. -Annem

Öfkeli bir şekilde inledim. “Artık şirketime karışmasını istemediğimi biliyor,” dedim, bunu Connor'dan çok kendime söylüyordum. “Neden vazgeçmiyor?”

Mesajına cevap vermedim. Telefonda bir tartışma başlatmamam gerektiğini bilecek kadar tecrübeliydim. Özellikle de sabahın dört buçuğunda.

“Yani bunu konuşmak istiyorsun,” dedi Connor kaşlarını kaldırarak.

“Hayır.” Gözlerimi kırpıştırarak başımı iki yana salladım. “Üzgünüm. Çok erken...” Diğer tarafa dönmek üzereyken Connor kolumu yakaladı.

“Senin için vaktim var,” dediği sırada oturup yastığını kabbartmasını ve yatak başlığına yaslanmasını izledim. Eliyle beni işaret etti. “Dinleyelim bakalım.”

Biraz doğrulduğumda bacaklarımı önümde kıvırdım. Kraliyet mavisii geceliğimin kenarıyla oynuyordum. “*Fizzle* ve Calloway Modaevi’ne yardım etmek için bir *reality* şov yapmak istediğimi ona söylediğim zaman ağzından çıkan ilk şey, ‘İşe yarasa iyi olur çünkü aksi halde, Calloway soyadını mahveden iki kızım olmuş olacak.’ oldu.” Örtülere bakarak başımı iki yana salladım. “Kim kendi kızına böyle bir şey söyler?”

Connor beni dinlerken sabırlı bir şekilde sessizdi. Genellikle, öfkemi dışa vurmak için terapiyi beklerdim ama seansların sonunda bana hep anti-anksiyete ilaçları yazılırdı. Connor ise konuşmalarımızı çoğunlukla endişelerimi sakinleştirerek sonlandırırıyordu.

Mesajları düşünerek anlatmaya devam ettim. “Lily’nin düğününün kontrolüm altında olduğunu yüzüncü kez söyleme rağmen müdahale etmekte ısrarcı. ‘Kırmızı kadife pasta olmaz, Rose. Renk uyumunu *Fizzle* gibi altın rengi yap, Rose. O mekân çok küçük, Rose. Ah, o da çok büyük, Rose.’” Onu taklit etmeyi bitirince ellerimi kaldırdım. “Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum.”

“Onu görmezden gelmeyi denedin mi?” diye sordu Connor.

Denemediğimi biliyordu. Annemin ısrarı altında eziliyordum. Annem, çok baskıcı ve uğraşması biraz zor bir hal aldığında, bir yanımd bunları umursadığı için seviniyordu. Alakasız konular için endişelenmek yerine vaktini kızlarını düşünerek geçirmeyi tercih ettiğii için...

“Ondan nefret etsem bile onu seviyorum,” dedim. Sorusuna tam olarak bir cevap vermemiştim.

“Bir paradoks,” dedi Connor. “Paradoksları severim. Hayatı ilgi çekici kılıyorlar.”

Bakışlarım ona döndü. Bu içten konuşmaları çok sık yapmazdık. Freud’un kadın karşıtı teorilerini tartışmak daha eğlenceliydi. Yine de Connor’ın, kendi annesiyle olan ilişkisini birkaç kez konuşmuştuk. Soğuk ya da anaç biri değildi. Sadece *öyleydi*. En azından Connor, Katarina Cobalt’ı hep böyle tanımlıyordu. Sanki yalnızca onun patronuymuş gibi.

Onunla tanışmayı çok istiyordum ama Connor tam bir yıldır annesinin meşgul olduğuyla ilgili bana yalan söylüyordu. Artık nasıl bir inatçı sebebi varsa, annesini görmemi istemiyordu. Bana nedenini söylemediği halde bu düşüncesine saygı duyuyordum. Bu yüzden de annesi beni birkaç gün önce aradığında, Connor’ın kullandığı bahaneyle onu başımdan atmıştım. Kahve ve kahvaltı için çok *meşguldüm*. Bu kabalık olsa da Katarina dedikoduları ve sosyetedeki fısıltıları dinliyordu, o yüzden biraz sürtük olduğumu biliyor olmalıydı.

“Annelerin hepsi biraz deli,” dedi Connor küçük bir gülümsemeyle. J.D. Salinger’dan alıntı yapmıştı ve bunu söylememi bekliyordu. Ama dudaklarımı bu söz sanki hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi kapalı tuttum. Gülümsemesi soldu. “J.D. Salinger.”

“Gerçekten mi? Annelerin çoğu içgüdüsel filozoflardır,” diye karşılık verdim.

Tekrar sırtıttı. “Harriet Beecher Stowe. Ayrıca buna tamamen katılıyorum.”

“Sana meydan okumaya çalışmıyorum, böbürlenme.” Başkalarının kelimelerini değil, gerçeği duymak istiyordum. “Bana gerçek bir şey söyle.”

Tek bir hareketle ayak bileğimi tutarak beni yatağa çekti. Geceliğim karnıma sıyrılarak siyah pamuk külotumu açıkta

bırakmıştı. Ben geceliğimi düzeltmeden Connor ellerini iki yanıma koyarak beni durdurdu ve bedenime doğru yaklaştı. Gözlerinde bir meydan okuma vardı. Kıpırdamamam için. Ondan korkmamam için.

Nefes alırken içimde bir şeyler alevlenmeye başlamıştı. Geceliğimi düzeltmedim. Bunun yerine hırçın yanımı bularak gözlerimi kısıtım. “Bana cevap vermedin.”

Gözleri yüzümde dans ediyordu. “Söylemek zorunda olduğum şeyi sevmeyeceksin.”

“Umurumda değil. Bana bir şey söyle.”

“Yeter ki gerçek mi olsun?”

“Evet.”

Gülümsedi. “Nereden başlamalıyım ki?” Eli çıplak dizimden bacağıma doğru çıktı. “Sana şu an, yarın ve hayatımın kalanı boyunca yapmak istediklerimin yanında; bir gün şişmanlayıp karnının yuvarlak bir hal almasını...” Karnımı öptükten sonra dudakları kalçakemiğime doğru hareket etti. Külotuma tehlikeli ölçüde yakındı. “...ve seni her... bir... gece...” Kuşaşın üzerinden tenimi okşadı. “...kollarımda tutmayı istiyorum.”

Kelimelerine çok fazla kapılmadan tam da benden beklediği şekilde tepki verdim. İki elimi sertçe göğsüne koyarak onu oturur pozisyona geçmesi için ittim.

Connor tek kaşını havaya kaldırdı. “Evet?”

“Çocuk mu istiyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla. Gerçekten ne istediği konusunda emin değildim. Ancak benimle aynı fikirde olmaması, bir noktada *uyuşmuyor* olmamız kalp atışlarımızın hızlanmasına sebep oluyordu. Connor’ın, benim erkek versiyonum olduğunu düşünüyordum. Ama artık kendimle çıkmadığımın farkına varmıştım. Çok daha farklı biriyle çıkıyordum. Bu farklılığın *daha iyi* mi yoksa daha kötü mü olduğunu ise zaman gösterecekti.

“Cevabımı sevmeyeceğini sana söylemiştim. Umursamayacağını söyledin. Birimiz yalan söyledik.”

Ona ters ters baktım. “Çocuk istiyorsun.”

“İki kez söylemek bunu daha mı gerçekçi yapıyor?” diye sordu. Parmaklarını çenesine doğru uzatmıştı. Gülümsüyor, bundan çok keyif alıyordu.

“Neden çocuk istiyorsun ki? Sen... sensin.”

“Haklısın. Ben, benim. Ayrıca *ben*, sabahları yatağımızda zıplayacak, saçlarını örmen için sana yalvaracak, senin güzel gözlerini ve parlak zekânı alacak sekiz gürültülü çocuk istiyorum. Hepsini istiyorum, Rose. Bir gün, çocuklarımız da bu istediklerimin hepsine sahip olacak.”

“Sekiz çocuk mu?” Buna odaklanmıştım. “Daha *bir* çocuğu bile midem kaldırmıyor ve sen benden koca bir aile doğurmamı mı istiyorsun? Krallığı bir vârisle güvence altına alması gerektiği için sürekli doğuran İngiltere Kraliçesi değilim ben.”

Connor’ın gülümsemesi büyük bir kahkahaya dönüştü. Dişleri neredeyse bakılamayacak kadar muhteşemdi. Beni tekrar yatağa yatırarak yanağımı öptü. “Peşinden gelen bir kızın ve oğlun olmasını istemez miydin?” diye sordu. “Onları istediğin gibi büyütme, sen öldükten sonra da soyunun çok uzun süre devam edeceğini bilmek?”

“Bu tamamen seninle ilgili,” dedim. Artık konuyu tamamen anlıyordum. “Çocuklarını sevebilir misin ki?”

Gülümsemesi tekrar soldu. Kayıtsız ve ifadesiz yüzü yeniden ortaya çıkmıştı. “Onları severdim.”

Bana yalan söylemeye *çalışmamasını* her şeyden çok istedim. Bu beni gerçeği duymaktan daha çok kızdırmıştı. “Sen sadece kendini seversin.”

“Seni seviyorum.” Resmen benimle alay ediyordu.

Onu tekrar iterek dizlerimin üzerinde doğruldum. Dudaklarım onun kulağını buldu. Ses tonum aynı anda hem sıcak

hem soğuktu. “Sana *inanmıyorum*.” İnmek için yatağın kenarına yöneldim. Connor kolumu tekrar yakaladı.

“Sen sevgiyi de bu denkleme sokmadan önce,” dedi. “Söylediklerimde ciddiye aldım.”

“Olay da bu, Connor.” Elinden kurtuldum. “Çocuklar için içine dahil olduğunda sevgi hep denklemde olur. Böyle bir koşula sahip olmadığım için şanslısın.” Yataktan kalkarak geceliğimi düzelttim.

“Nereye gidiyorsun?” diye sorarken endişeyle kaşlarını çatmıştı. Sık sık kavga ederdik ve bundan daha da fazla kez barışırdık. Öfkeyle çekip gitmem olağandışı bir şey değildi.

“Duş almaya.”

“Saat sabahın beşi. Yatağa geri dön.”

“Hayır,” dedim. “Tuvalete kimse girmeden önce duş almak istiyorum.” Kapıya yöneldim.

“Rose...” diye başladı ancak konuşmayı uzatmadan kendini durdurdu.

Tekrar on sekiz yaşındaymışım gibi hissediyordum.

Connor da bana üniversite ceketini veren on dokuz yaşındaki çocuktu.

Konuşmasını bekledim. Ama tıpkı o zamanki gibi, mavi suların ardında gerçeği gizleyen gölgelere sahip olan o derin ve sert bakışlarıyla bana bakmayı sürdürdü.

Bu yüzden dudaklarımı araladım. “Beni, seni sevdiğim gibi sevmiyor olmanı kafama takmıyorum.” Saçımı kulağımın arkasına attım. “En azından denediğin için teşekkür ederim.”

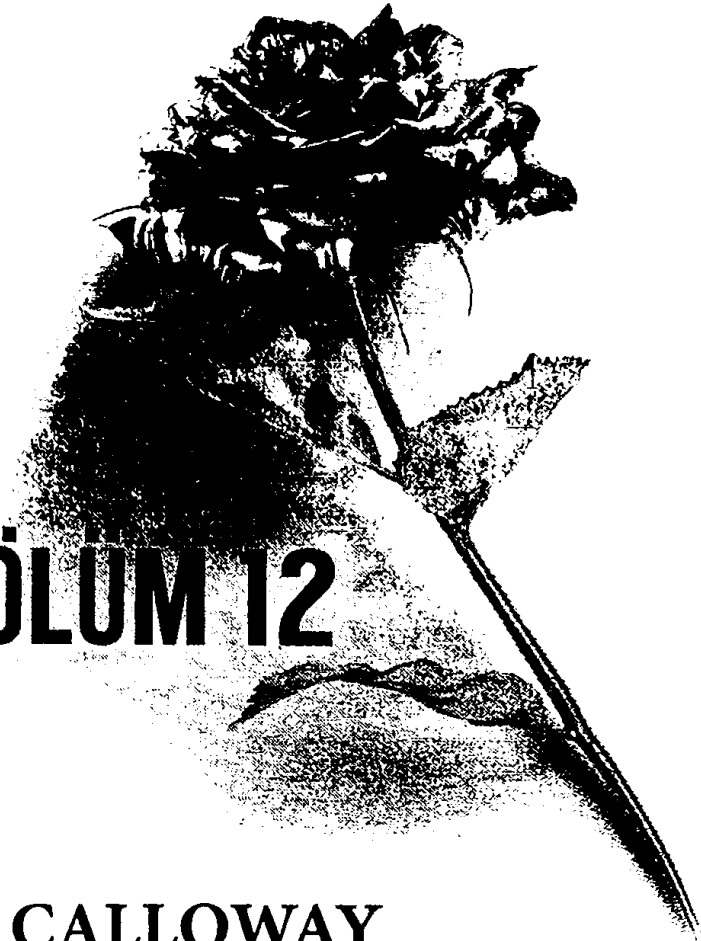
Ardından odadan çıktım.

Geri döneceğimi biliyordu.

Connor’ı neredeyse on yıldır tanıyordum. Binlerce kilometre uzakta, var olan iki farklı uçakta dahi olsak; geleceklerimiz belirsiz görünüyorsa bile daima birbirimize geri döniyorduk.

Kadere inanmıyor olabilirdi ama ben inanıyordum.

Ve kaderimde onunla birlikte olmanın yazdığını biliyordum.

BÖLÜM 12

ROSE CALLOWAY

Düğüne beş ay, on gün kaldı. -Annem

Calloway Modaevi ofisine gitmek üzereydim, telefonumu çantamın içine attım. Savannah kamerasıyla birlikte hemen yanımdaydı. Çıkışa ulaştığım anda, kapı hızla açıldı ve Daisy kolunun altındaki beyaz motosiklet kaskıyla içeri girdi.

“Selam, Rose.” Kaskı deri koltuğa bırakarak uzun sarı saçlarını gevşek bir topuz yaptı.

Ama yalnız değildi. Peşinden sabit kamerasıyla birlikte Brett içeri girdi ve arkalarından da Ryke gelip kapıyı kapattı. Siyah kaskı elindeydi, kendini koltuğa bırakırken parmaklarını kalın darmadağın saçlarında gezdirdi.

“Güzel, seni yakaladım,” dedim Daisy’ye. Bir anlığına planlarımı kenara kaldırdım. “Unutmadan sana bir şey vermek istiyorum.” Aslında Lily’yi oturma odasına getirmem gerekiyordu ama bir tartışma yapmak daha zordu. “Burada bekle.” Koridordaki dolaba ilerleyerek elimde bir alışveriş poşetiyle geri döndüm.

Poşeti ona uzatmadan önce Ryke ve Daisy’nin birbirlerine

kaçamak bakışlar attıklarını fark edebilmişim. Daisy, ona baskarken başını iki yana sallayınca Ryke dişlerini sıktı. Çenesi oldukça sert görünüyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum biraz şüpheyle. Olayların dışında kalmaktan hoşlanmıyordum. Eğer kardeşlerim de buna dahilse, olayın tam merkezinde olmak istiyordum.

“Harika,” dedi Daisy parlak bir gülümsemeyle. Kardeşime inanmıyordum ve artık Ryke da başını iki yana salladığına göre, onun bana itiraf etmek istediği bir şey olduğuna dair şüphelerim vardı. Daisy tam o sırada poşeti elimden alarak dikkatimi dağıttı.

Bununla bugün uğraşamayacağım için peşlerini bıraktım. Ofisteki işleri halletmem gerekiyordu ve eğer kardeşimin üstüne gidersem, birileri gerçekleri söyleyene kadar endişelenmeye devam edecektim. Muhtemelen o kadar da kötü bir şey değildi. Eminim otobanda *Ducati*’siyle hız yaparak neredeyse kendini öldürecek olması gibi bir şeydi. Daisy Calloway’in adrenalini dolu dünyasında bu tür olaylar güneşin doğup batması gibiydi.

“Ah,” dedi Daisy. “Hangisi benim peki? Batık olan mı, yoksa leopar desenli olan mı?”

Ryke kaşlarını çattı. “Ona ne sikim aldın?”

Ters bir bakış attım. “Düşündüğün şey değil.”

“Külot,” dedi Daisy.

“Bu tam da düşündüğüm o sikik şeydi.”

Daisy gülümsedi. “Biliyorum.” Ardından içinde külot *olmayan* plastik paketi poşetin içinden çıkardı. “Biber gazı.” Bana bakıyordu. “Sanırım bunu alacağım.” Elinde batık desenli olan vardı.

“Lily’yle birlikte şov yüzünden korumalarınızdan vazgeçtiğiniz için, böyle bir şeyin iyi olabileceğini düşündüm.” Scott çekimleri sebep göstermiş, Daisy ve Lily’nin artık sıradan birer insan yerine ünlü olarak sınıflandırılmasından beri bizimle

olan korumalardan kurtulmamızı söylemişti, onları paparaz-zilerden korunmak için tutmuştuk. “Ayrıca bizi bir kendini sa-vunma kursuna kaydettim.”

“Princeton’da hep o derslerden almıyor muydun sen? Ne-den bir tane daha almak istiyorsun?”

“Çünkü sizin öğrenmeniz gerekiyor.”

“Bunun için vaktim var mı bilmiyorum,” dedi Daisy dü-rüstçe. “Bu hafta çok fazla çekim var.”

Ryke, “Bence bu iyi bir fikir,” diyerek koltuktan söze girdi.

Kaşlarını havalandı. “Gerçekten mi?”

“Tabii ki,” dedi Ryke. Bakışları tıpkı benimkiler gibiydi, yumuşanıyordu. “Eğer Daisy’nin vakti yoksa bile burada Lo, Connor ve ben size yardım edebiliriz. Eşyaları duvara doğru iterek alan açarız.” Loren’in canına okumak isterdim. Ama Connor’ı yere sabitlemek daha cazip geliyordu. Bu zaferi ay-larca kutlardım.

“Yardım etmek mi istiyorsun?” diye sordum Ryke’a.

“Niye herkes bunu inanması çok zor sikik bir şeymiş görü-yor?”

“Zor değil,” dedim. “Sadece neden bir anda bu kadar ilgili olduğunu merak ediyorum.”

“Ben hep ilgiliyim. Sadece senin gibi beş saniyede bir dü-şüncelerimi dile getirmiyorum.”

“Mankafanın tekisin,” dedim sıradan bir şekilde.

“Sürtüğün tekisin.”

“Teşekkür ederim.” Çantamdan telefonumu çıkardım. “Bu arada yardımını kabul ediyorum. Lily’nin gerçekten de Lo’nun arkasına kaçmadan kendini korumayı öğrenmesi gerekiyor.”

“Evet,” dedi Ryke. “Ama siz kızların, mini bir biber gazı şi-şesi ve taşaklara atılacak tekmeyle bir grup öfkeli adama karşı kendinizi savunamayacağınızı kabul etmeniz gerekiyor. Bizim de orada olmamız iyi olur.”

Lily'nin numarasını tuşlarken, "Katılmıyorum," dedim. "Topuğumun ucu testislerine gelirse, sakat kalırsın."

"*Bir grup* sikik adam," diye tekrarladı Ryke. Bilinçli olarak kirli botlarını sehpa uzatıyordu.

Boynunu kırmamaya karar verdim. Bu seferlik.

Daisy plastik paketi açarak metal şişeyi çıkardı.

Kulağıma bastırdığım telefon aralıksız olarak çalıyordu.

Daisy biber gazını salladı. "Denemeli miyim?" Sırtarak şişeyi Ryke'a doğrulttu. "Uzak dur, sapık!"

Ryke'in ifadesi karardı, bundan hiç keyif almıyordu.

Daisy elini indirerek koltuğa doğru ilerledi ve Ryke'in yanına oturdu. Aralarında Brett'in, Daisy'ye yaklaşıp konuşulanları yakalamaya çalıştığı türden hararetli bir fısıldaşma vardı. Ryke elini kamera lensine uzatarak Brett'i geriye itti ve aralarına mesafe koydu.

Brett ona ters ters baktı. "Kameralara dokunamazsın, Ryke. Sana bunu kaç kez söylememiz gerekiyor?"

"Geri çekilersen dokunmayacağım."

Brett başını iki yana sallayarak geri çekildi.

Telefona odaklandım, son çalıştan sonra bir sinyal sesi yükselmişti. Homurdanarak kapatma tuşuna basıp, "LILY!" diye bağırdım. Üst katta olduğumu biliyordum ve gitmeden önce ona biber gazını vermek istiyordum.

Ardından bakışlarımı tekrar küçük kardeşime çevirerek bir şey fısıldarken Ryke'a doğru yaslanmasını inceledim. Daisy'nin gözleri meraklı ve dürtüsel bir tavırla Ryke'in yüzünde geziniyordu. Kalbim hızlandı.

Ryke'i öpecekti.

Daisy'nin dudakları hareket etmeyi bıraktığında Ryke bir elini onun yanağına koydu ve yüzünü kendinden uzaklaşması için hareket ettirdi. Bu nazik hareketi, Daisy'nin kahkaha atarak Ryke'i koltuktan devirmeye çalışmasına sebep oldu. Ry-

ke'in somurtkan ifadesi kızgın olduğunu söylese de flört etmenin eşiğinde gibi görünüyorlardı.

Daisy, onun kolunun altından geçip kaskını ele geçirmeye çalışırken Ryke da onu sabit tutmaya çalışıyordu. Daisy kaskı başına geçirdiğinde Ryke geri çıkarmaya çalıştı, dudakları yavaşça kıvrılıyordu. Ancak Daisy onun ellerinin arasında kıpırdanmaya başlamıştı, bundan saniyeler sonra bacaklarını açmış halde Ryke'in kucağında oturuyordu. Ryke kaskın siperliğini açarak Daisy'ye ters ters baktı. Dudaklarındaki yarım gülümsemeyi gizliyordu.

Kameraların, onların arasında *bir* kimya olduğunu yakalamasından endişeleniyordum. Annem, Ryke Meadows ve Daisy Calloway çiftini onaylamazdı. *Birçok sebep yüzünden.*

“İkiniz de kesin şunu.”

Ryke bir anda kendine gelerek onu kucağından tamamen itti. Daisy'nin sırtı yastıklara çarptı.

Ryke'in bakışları benden ayrılıp merdivene doğru çevrilmişti. “Lo!” diye bağırdı. “Lily! Kıçınızı kaldırıp buraya gelin!” Onun sesi benimkinden daha yüksekti.

Üst kattan ayak sesleri geldikten sonra adımlar durup sessizleşti. İnsanların arasına katılmak ve gerçek, yetişkin işlerine dahil olmak konusunda tereddüt ediyorlardı. İçlerine kapanıyor, kendi puslu ve bağımlı dünyalarında yaşıyorlardı. İşte bu biraz korkutucuydu.

“Loren Sikik Hale!” diye seslendi Ryke.

Hiçbir ses yoktu.

Daisy dizlerinin üzerinde doğrularak koltuğun arkasına tutundu. Arkamdaki merdivene doğru bakıyordu. “Lo! Lily! Kargodan size bir çizgi roman gelmiş!” Motosiklet kaskını çıkardı.

Lo'yu, *burada olmayan* bir şeyle ayartmak onun tadını daha çok kaçıracaktı.

Fakat bu işe yaramıştı.

Lo ve Lily koşarak merdivenlerden inmeye başladılar. Lily, “Benim!” diye bağırdı sevgilisine. “Yeni çıkan X-Men çizgi romanını sipariş ettim.” Lo’yu duvara itmeye çalıştığında merdivenin ortasında birbirlerini sıkıştırdılar.

“Ben de *New Mutants*’ın son sayısını sipariş ettim.” Lo bir adım attığında Lily ağzı açık bir şekilde onun önüne atladı.

“Onu çoktan okudun! Benimki daha önemli.” Lily kapıya doğru koşmak için dönmüştü.

Daisy koltuğun arkasına saklandı.

Lily en alt basamağa ulaşmadan Lo onu belinden tutarak omzuna attı.

“Bu adil değil!” dedi Lily, onun güçlü tutuşundan kurtulmaya çalışıyordu.

Lo, oturma odasındaki bize çok bakmadan onu kapıya taşıdı. Konu çizgi romanlar, seks ve içki olduğunda sabit fikirli oluyorlardı.

Ben merdivenlerden sürüklenerek inerken kamerası kolunun altındaydı. Onlarla yalnız kaldığı için kendinden geçmiş gibiydi. Gözleri irileşmişti, bacakları titriyordu.

Belli ki yatak odasında değil çalışma odasında vakit geçiriyorlardı, yoksa Ben onları çekemezdi. Ayrıca azgın bir kediden daha ateşli bir şekilde öpüştüklerinden emindim. Hem de yalnızca kameralara *siktirin gidin* demek için. Bunu tüm hafta boyunca yapmışlardı. Lo, Scott’a katlanmaya devam ettikçe daha da kötüleşiyordu.

Lily, bilinçli olarak yapımcıyla Lo’nun arasına mesafe koymaya çalıştığını ve mümkün olduğu kadar uzun bir süre boyunca onları ayrı tutmanın yollarını aradığını söylemişti. Ben de bu oldukça parlak bir fikirdi.

Ben, neredeyse kamerasını düşürüyordu.

“Sağlam tut,” dedi Savannah.

Brett gözlerini devirdi. (Pek Brett hayranı sayılmazdım.)

Ben gergin bir kahkaha attı. Lily ve Loren’i çekmek, üst dü-

zey bir dikizciymişsiniz ve onların samimi ilişkilerini gözetliyormuşsunuz gibi hissettiriyor olmalıydı. Sonrasında Ben'in kendini iğrenç ve yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissettiğine emindim. Benim için, Lily'nin seks hayatı hakkında internet-te yazılanları okumak bile bir ihlalde bulunuyormuşum gibi hissetmeme sebep oluyordu. Lily için bunun on kat daha kötü olduğunu hayal edebiliyordum.

"Bekle..." dedi Lily kapıdan. "Burada hiçbir şey yok."

Alışveriş poşetini alarak ikisine doğru ilerledim. "Bu senin için," dedim Lily'ye. Elimdekinin bir çizgi roman olduğunu düşündüğü için keyiflendi ama poşetin içine baktığı anda yüzü ikinci kez düştü. "Biber gazı mı?"

"Korunman için."

"O da tavaları yağlamak için aldığını sanmıştı," dedi Loren. Ona ters ters baktım.

"Bize aptalmışız gibi davranırsan," dedi Loren. "Karşılığında aptalca bir cevap alırsın."

Touché. * "Çıkacağım."

"Baksana, Lil. Kraliçe buradan ayrılacağını ilan etti. Önünde eğilmeli miyiz?"

Kardeşim, "Lo," diyerek ters bir bakışla onu uyardı. Lily'nin bu tarz tepkileriyle çok fazla karşılaşmıyorduk.

Loren çenesini kapattı, bu onun için çok büyük çaba gerektiriyor olmalıydı.

"Git de ahmak ağabeyinle birlikte koltukta otur," dedim. "Bilgin olsun diye söylüyorum, o ahmağı senden çok seviyorum ve onu on beş yıl daha az tanıyorum." Loren'a tatsız bir şekilde gülümsedim. "Yarın görüşürüz."

Genelde son sözü Loren söylerdi ama ona bu fırsatı vermeden kapıyı arkamdan kapattım. Onunla tartışmak günümü normalleştiriyordu. Kötü günler, her şeyin biraz farklı olduğu günlerdi. Şimdiye kadar her şey iyiydi.

* (Fr.) Tuş etmek, şah mat. (ç.n.)

Kendime kötü şans getirmiştım.

Connor'ın bu tarz şeylere inanmadığını biliyordum ama kahrolası bir şeyi yanlış yaptığımın *farkındaydım*. *Şimdiye kadar her şey iyiydi*, demiştım. *Tabii ki*, bir şeylerin yüzüme patlaması gerekmişti.

Scott buradaydı.

Ofisimde.

Stoklarımı plastik kutulara ayırma işimin tam ortasında-yken gelmişti. Kıyafetleri mevsimlere göre ayırırken yakın bir zamanda şovda giymemiz gereken ilkbahar ve yaz koleksiyonlarını çıkarıyordum. Belli zamanlarda kardeşlerimin kendi kıyafetlerini giymelerine izin veriyordum çünkü bir kıyafeti iki kez giysek bile altı aya yetecek kadar parçam yoktu. Umarım Scott, Lily'nin tercih ettiği *Old Navy** yerine; herkesin Calloway Modaevi parçalarını giydiği kayıtları kullanırdı.

“Çok çalışıyorsun,” dedi Scott. Beyaz masama plastik bir poşet koymuştu. Tavan arasındaki geniş alan kutularla doluydu. Kutular, masam ve bu domuz herif dışında içeride pek bir şey yoktu. Ah, bir dakika. Bir de bizi çeken Brett vardı.

Scott'ın nezaketi, yüzüne doğrultulan kameranın eseri olmalıydı. Onun nazik davrandığı bir kesit çekmeye çalışıyorlardı. Bu durum onun için acı verici olmalıydı.

“Çalışmıyorum,” dedim. “Çok çalışan insanlar, kendilerini ülkemizi korumaya adanmış insanlar; ki bu işi iyi yapıyorlar. Ben sadece kıyafet tasarlıyorum.” Kutulardan birinin kapağını kapatarak ellerimi siyah pileli eteğime sildim. Elbisem diz hizasının üstündeydi (bu iyi değildi) ve yakası köprücük kemikle rime doğru uzanıyordu (Tanrıya şükürler olsun). En azından düz, siyah bir külotlu çorap giyiyordum.

“Sana akşam yemeği getirdim.”

Poşetten *iki tane* köpük paket çıkarmasını izledim, az çok

* Bir Amerikan giyim markası. (ç.n.)

ilgimi çekiyordu. Buna rağmen beni guruldamakla tehdit eden midemi görmezden geldim.

Scott paketleri açmaya başladı. İçinde birkaç sıra *sushi*, biraz *wasabi* ve bir parça zencefil olduğunu gördüm. New York'taki favori *sushi* restoranımın ismini söylediğini zar zor duymuştum. Doğru bir şey getirdiği için ağzım açık kalmıştı. Belki de Kaliforniyalı olması ve birkaç saçma şey söylemesi yüzünden ona çok ters, sürtükçe ve yargılayıcı davranmıştım.

Onun yaptığı gibi *nazik* olmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Ardından boğazımı temizleyerek yerimde doğruldum. "Sadece bir tane sandalyem var." Masama doğru yaklaşıp plastik poşete baktım ve yemek çubuklarıyla soya sosunu dışarı çıkardım.

"Sorun yok. Kucağıma oturabilirsin."

Ona dik dik baktım.

"Dalga geçiyorum." Kahkaha attı. "Ben masana oturacağım."

Öyle olsun. Tekerlekli sandalyeme yerleşirken favorim olan *rainbow roll* paketini seçip aldım. Genelde bana şehirden akşam yemeği getiren kişi Connor olurdu, onun yerine Scott'ın gelmesi canımı sıkıyordu. "Peki sana *sushi* sevdiğimi kim söyledi?" diye sordum.

Söylediği gibi masama oturarak bacaklarını benim yanımdan geçecek şekilde aşağıya uzattı. "Favorinin bu olduğunu hep biliyordum, bebeğim."

Duraksadım. Yemek çubuklarım zencefilin üzerinde donakalmıştı. Belli ki eski *sahte* ilişkimiz üzerinden oynuyordu ama bu oyun iki kişilikti. "Seninle hiç *sushi* yemedim," diye cevap verdim. "Bundan nefret ettiğini söylemiştin, o yüzden de hep yalnız yemek zorunda kaldım."

Dudakları gerilse de bunu iyi bir şekilde saklamayı başardı. Bir an sonra yemek paketini kucağına koydu. "İşler değişti."

"Artık *sushi* seviyor musun?"

* Bir balık türü, yengeç çubuğu, salatalık ve avokadoyla hazırlanan bir *sushi* çeşidi. (ç.n.)

Bir parça alıp çiğnedi ve hemen ardından yuttu. “Artık *sushi* seviyorum.” O gülümserken yüzünü ve dağınık şekillendirilmiş açık kumral saçlarını süzdüm. Çenesindeki hafif kirli sakal onu olduğundan daha büyük gösteriyordu.

Çirkin olmamasından nefret ediyordum. Keşke bin tane siğili ve kıllı bir burnu olsaydı. Ama bir yapımcı yerine, gündüz dizilerinden birine aktör olarak girebilecek durumdaydı.

“Beni özledin,” dedi aniden.

Kaskatı kesildim. “Bir an olsun özlemedim.” Masadaki telefonum titredi.

Ben daha hareket edemedim Scott uzanıp telefonu aldı.

“Bu inanılmaz kaba bir hareket,” dedim, o sırada gelen mesajı açıyordu.

Scott bir kahkaha attı. “*Marilyn Monroe, Paul Newman, James Dean*. Sevgilin çok tuhaf.” Telefonu bana attığında yemek çubuklarımı düşürmeden onu zar zor yakalamayı başardım.

“Bazen, tuhaf normalden daha iyidir,” dedim. “Normal, sıkıcı olabilir.”

Göğsüne dokundu. “Ben sıkıcı değilim, tatlım.”

Neden her şeyi küçümsermiş gibi söylemesi gerekiyordu ki? “Sen her seks yapmak istediğinde ben uyuyakalıyordum. Buna ne diyeceksin?”

“Bu kişisel bir sorun.”

Gözlerimi devirerek Connor’a hızlı bir mesaj yazdım.

Becer. Evlen. Öldür.

Ne kadar garip görünürse görünsün, bir erkek yerine bir kadınla seks yapma fikri kendimi daha rahat hissetmemi sağlıyordu. Connor muhtemelen bunu anlayacaktı ama umurumda değildi. Gönder tuşuna bastıktan sonra telefonumu güvenli bir şekilde masaya geri koydum, Scott’ın sıkık açgözlü ellerinden uzağa yerleştirmiştim.

“Dün anneni gördüm,” dedi Scott.

“Öyle mi?” Şaşırmamış gibi davranmaya çalışsam da bir

anlığına kalbim boğazımda atmıştı. Neden annemi ziyaret etmişti ki?

“Öğle yemeği yedik ve arayı kapattık. Eski zamanlardaki gibi.” Bana bir su şişesi uzatarak kendi *Cherry Fizz*’inden bir yudum aldı. “Daisy’nin etrafta olmasını istediğini, siz kızların hepsi uzaktayken evin çok sessiz olduğunu söyledi.”

“Kes şunu,” dedim. Yerimden kalkarak *sushi* paketini masaya koydum. Bu tıpkı hazine kovuğuna girmeden önce üç başlı köpeğe verilen türden bir ödül maması gibiydi, bir tuzaktı.

Scott kaşlarını çatı. Bunun gerçek mi, yoksa sahte mi olduğunu bilmiyordum. Dürüst ya da düzenbaz olup olmadığını. “Sorun ne?”

“Beni tanıımıyorsun,” diye cevap verdim. Ardından kıyafet kutularına döndüm ama onun önünde yere eğilmek istemiyordum.

“Seni tanıyorum,” diyerek yalan söyledi.

Arkamı döndüğümde onun sıradan bir şekilde masamın ön tarafına yaslandığını fark ettim. “Lütfen gider misin?”

“Anlamıyorum. Annenle ilgili tek bir şey söyledim ve sen resmen bir sinir krizi geçiriyorsun.”

Kameraya baktım. Herkesin önünde annemi kötülemek istemiyordum. Canının yanmasına sebep olmak istemiyordum. Bazen kötü şeyler yapsa da iyi bir kadındı. Ancak o beni dürtmeye devam ettikçe daha fazla düşünce ve his yüzeye çıkıyordu, dilimi daha çok ısıırıyordum. Bu Connor’ın uzmanlık alanıydı. O, dağların arasından öylece akan nehirdi. Ben ise köyü mahveden volkandım.

“Ne oldu?” diye üsteledi Scott. Sesinde hiç nezaket yoktu. Yüzünce düşmanca bir gülümseme vardı. “Sana bir elmas kolye almadı mı? On sekizinci doğum gününü mü unuttu?”

“Annem asla doğum günümü unutmaz,” dedim ona. “Her zaman yanımda oldu.”

Scott, ben sanki bir deliymişim gibi omuz silkti. Belki de

öyleydim. Belki hislerim saçmaydı. Belki de hayatımdaki tüm bu stresle aklımı kaçıırıyordum. “Çocukları evi terk ettiği için üzgün. Bu çok normal, Rose.”

“Daisy’yi geri almasını istemiyorum,” dedim aniden.

Scott tekrar kaşlarını çattı. “Nedenmiş o? Onu büyütme, Connor seninle çocuk yapmayacağı için onun annesi olmak gibi sapkın bir fantezin falan mı var?”

“Siktir git,” diyerek küfrettim. Çantamı elime alıp kutulardan birini de kollarımın arasına tuhaf bir şekilde sıkıştırdıktan sonra yukarı kaldırdım. Scott bunları benim için taşımayı teklif etmedi, zaten ona müsaade de etmezdim. “Çıkışı kendin bulursun.”

“Zevkle.”

Tek elimle kapıyı açarken zorlandım. Bu sefer arkamda, kutuyu elimden kapıp bana yardım edecek bir Connor yoktu. İlk başta gayet iyi idare ediyordum. Kapıdan rüzgâr gibi çıktıktan sonra koridora yönelmiştim. Boğazımdan aşağıya ince birer bıçak gibi kayan düzensiz nefesler alıyordum.

Asansöre ulaştığım an kutu ellerimden düştü. Kapağı çatladığı için düşen her bir kıyafeti içine aceleyle yerleştirmeden önce katladım.

Zihnimdaki düşüncelere kapılmak istemiyordum. Bir şeyler düşündüğümde, geçmişin tıpkı soğuk ve tanıdık bir hayalet gibi ensemde doğru fısıldadığını hissedebiliyordum. Ablam Poppy’nin hepimizden önce büyüdüğünü, kapıdan çıkıp gittiğini, bir anda evli ve hamile biri haline geldiğini görmüştüm.

O gittiğinde annem ölçüsüz dikkatinin tamamını bana vermişti. Bale yapmaya devam etmem konusunda baskı uygulamış, her bir antrenmanıma ve resitalime gelmiş, programımı akşam yemeği randevularıyla doldurmuştu. Ben de onu gururlandırmak istemiştim. Size arzu ettiğiniz *her şeyi* veren birine başka nasıl teşekkür edebilirdiniz ki? Sizi parlayan şeylere bo-

ğan birine? Zevkle seyrettikleri bir şeye dönüşürdünüz, onların en büyük ödülllerine.

Connor haklıydı. O parasal değerlerden bahsederdi. Çıkarlardan. Fırsat maliyetinden. Lüks içinde büyümenin, karşılığında ödemeniz gereken bir bedeli vardı. Etrafınızdaki hiçbir şeyi hak etmiyormuşsunuz gibi hissederdiniz. Bu yüzden de bunu *hak etmek* için bir yol bulurdunuz. Akıllı, yetenekli ve başarılı olarak.

Kendi şirketinizi kurarak.

Calloway Modaevi'yle babamı gururlandırabilir, attığı girişimcilik adımlarını takip edebileceğimi ona gösterebilirdim. Şirketimin başarısız olması yalnızca hayallerimin değil, ailemdeki yerimin de başarısız olması anlamına geliyordu. Tüm bu güzel şeylere sahip olma hakkımın.

Ancak şirketimin, benim için başka ne anlama geldiğini hatırlamam gerekiyordu. Nasıl ilerlediğini. Beni nasıl kurtardığını. Annemin bitmek bilmez söylenmelerine rağmen yaratıcı olabileceğimi bulduğum bir yoldu bu. Eskiden eve gelir, bale ayakkabılarında hırpalanan ayaklarımı ovar ve yatağımda gizlice çizim yapardım. On iki yaşındaydım. On üç yaşındaydım. On dört. Modada bir avuntu bulmuştum. Huzur ve mutluluk bulmuştum.

Benim için bir şeydi. Annem tasarımlarımı elimden alamazdı. Kendinin yapamazdı. Her bir elbiseyi, bluzu, eteği ben tasarlamıştım. Bu sırada annem bana şekil vermeyi denemeye devam etse dahi, onlar sadece benim şekil verebileceğim bir kil gibilerdi.

On sekizime geldiğimde Princeton'a gitmiştim. Annem beni, en çok kavga ettiği ama aynı zamanda kendi başına yetiştirdiği ve konuştuğu; onun gevezeliklerini dinleyerek gecelerini geçiren, her zaman uymasa bile tavsiyelerini dinleyen o kızını kaybetmişti. Beni sevmesini seviyordum. Sadece, hayatımda bir an olsun nefes almama izin vermesini isterdim.

Annem benden sonra Lily'ye sahip olmaya devam etmişti. Ancak onun üzerine durmamış ve kardeşimin, neredeyse *Fizzle* kadar kazançlı olan multi milyarlık şirketin vârisi Loren Hale'le bir hayat kurduğuna inanmıştı.

Bu yüzden geriye Daisy kalmıştı.

Üniversiteye gittiğim an ona tam olarak ne olduğunu biliyordum. Mükemmelleştirilecek evlat rolünü aldığını ve ben kapıyı kapattığım an anneme evet demeye hazır olduğunu biliyordum. Ama bir ergen olarak, annemle bu yolun her bir adımında savaşmıştım. Şirret ve inatçıydım.

Kardeşimse bunların hiçbiri değildi.

Yurt odama yerleşmeyi bitirdiğimde ağlamıştım. Neler olacağını görebilecek kadar akıllıydım ve bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Daisy annemin arzularına, onun bencil isteklerine boyun eğecekti. Annem, kardeşimi önünü göremeyeceği kadar çok kursa yazdıracaktı. Daisy onun seçtiği kişilerle çıkacaktı. Annem ise ona bir sürü fırfırı ve danteli olan süslü abiyeler giydirecekti. Kız kardeşimi sesi ve beyni olmayan bir oyuncak bebekmiş gibi etrafta gezdirecekti. Bense kontrol etmek ve hatalı bir iyimserliğe kapılmadan önce onun kuracağı cümleleri duymak için Daisy'yi ne kadar ararsam arayayım, bu olayların akışını değiştiremeyecektim.

Daisy'nin uyuşturucuya yöneleceğini düşünüyordum.

Annemin tamamını içine çektiği o nefesi alabilmek için çok fazla partileyeceğini düşünüyordum.

Ben evde bir çizim defterine karalama yaparak bu durumla başa çıkabiliyordum. Fakat bunun Daisy için bir yol olduğunu düşünmüyordum. Onda sadece karanlık görüyordum. Olanlar yüzünden, bu kadar kör olmam yüzünden kendimi asla affetmeyecektim.

Yanlışı kardeşime odaklanıyordum.

Lily karanlık yola doğru sapıyor, birçok insanın anlamayacağı bağımlılığını besliyordu.

Daisy, o yola yaklaşmamıştı bile.

Ne olursa olsun yine aynı hatayı yapmaktan, Lily'ye geç kaldığım gibi Daisy'ye de yardım edememekten korkuyordum. Annemin sırf onun modellik kariyeriyle tenis arkadaşlarına hava atabilmesi için Daisy'yi sömürmesini istemiyordum. Kardeşimin geç saatte film maratonları yapmasını, pijama partileri vermesini ve bir sürü dondurma yemesini istiyordum. Ancak çocukluğu çoktan gece yarısı yaptığı fotoğraf çekimlerinden, gözleri yorulmuş halde döndüğü anlardan ibaretti. Ya da anıları insanların belini çimdikleyip ona şişko olduğunu söyledikleri modellik mülakatlarından eve yorgunluktan tükenmiş bir şekilde gelmesiyle doluydu.

Bu zenginliğim için ödediğim bedeldi.

Bundan emindim.

Kardeşlerimi kurtarmayı ve onları yakınımnda tutmayı ne kadar çok istersem isteyeyim, sanki düşüşlerini izlemek kaderimde varmış gibi hissediyordum.

BÖLÜM 13

CONNOR COBALT

Saatimi kontrol ettim. 04:00. Mutfak girişlerine sabitlenmiş olan kameralar beni çekiyordu ama şu anda, beni tek başımayken izlemek isteyen birinin olma ihtimali hiç yoktu. Sadece Scott'ın, ders çalışmak gibi monoton işler yaptığım bu saatler süren kayıtları inceleyecek olması fikri hoşuma gidiyordu. Çocukça olsa bile kameralara el hareketi çekecek vakti bir şekilde buluyordum.

Ryke da bunu kesinlikle yapardı.

Sabahın dördünde Scott'a siktirip gitmesini söyleyebileceğim, bu fırsatı memnuniyetle kabul ederdim. Bundan kesinlikle çok iyi bir çıkarım vardı.

Daha büyük bir kupaya sade kahve doldurduktan sonra demliği tekrar yerine yerleştirerek arkamı döndüm ve anında irkildim. Neredeyse elimdeki sıcak içeceği gömleğime ve kumaş pantolonuma dökecektim. "Lanet olsun, Rose."

Siyah ipek sabahlığını giyiyordu ama ben ellerinin kalçalarına sabitlenmiş olmasına odaklanmıştım. "Yatağa hiç gelmedin."

Kahvemden bir yudum alarak basitçe yanından geçtim ve mutfak masasına doğru yöneldim. Açık bilgisayarımınla birlikte

duran kâğıtlar masaya dağılmıştı. “Yarına teslim etmem gereken iş raporlarım var. Uyumaya vaktim yok.” Rose arkamdan gelerek beni takip etti ve oturacağım yere yaklaştığı anda sandalyenin bacaklarını tekmeledi. Sandalye devrilerek yere çarptı.

Kollarını göğsünde kavuşturan Rose’dan, yerdeki sandalyeye doğru döndüğüm sırada kaşlarım havalanmıştı. “Bir şey başlatmaya mı çalışıyorsun?” Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, bu yaptığına gülümserdim. Şakaklarım, sanki birisi sürekli suratıma yumruk atıyormuş gibi zonkluyordu. Ben bu kadar yorgunken Rose’un üzerimde daha çok gücü vardı.

“Raporuna yardımcı olayım,” diye karşılık verdi Rose.

“Hayır.” Onu ya da kendimi yakmamak için kupayı masaya bıraktım. Alıngan ifadesi ve delici sarımsı yeşil gözleri, bana birazdan neler yapabileceği hakkında ipucu veriyordu. Pek narin bir şey olmayacaktı.

“Richard, günde iki saat uyuyarak yaşayamazsın. Ya sana yardım edeceğim ya da raporunu geç teslim edecek ve ek süre almaya çalışacaksın.”

Son söylediği şey bir seçenek bile değildi. Bana bu konuda yardım edebilecek kadar yetkin olduğunu bilsem dahi onun da benim kadar uykuya ihtiyacı vardı. Ben işletme uzmanlığı yapmaya çalışırken ikimizin de eziyet çekmesine gerek yoktu.

“Yatağa dön,” dedim açıkça.

“İnatçısın.”

“Azimliyim,” diye cevap verdim. Dudaklarıma, göğsünün öfkeyle kabarmasına sebep olacak türden kayıtsız bir gülümseme yerleştirdim.

Beni sertçe ittiğinde baskı karşısında sendeledim. Bunu öngörmüş olsam da beni hazırlıksız yakalamış ve anında masaya doğru atılarak kâğıtları bir araya getirmişti. Aceleyle yazanlara göz gezdirdi.

“Rose,” diye uyardım. “Bana yardımcı olmuyorsun.” Kâğıt-

ları ondan almaya çalıştım ama bu yaptığı sanki işe yarayacakmış gibi kâğıtları başının üstüne doğru kaldırdı. Boy avantajımı kullanarak birkaçını elinden aldım.

“Bu sayıları hesaplayabilirim,” dedi bilgisayar ekranına bakarken.

“Yapabileceğine hiç şüphem yok ama yapmayacaksın.” Bilgisayarıma ulaşmaya çalıştı. Yorgun olmam ya da olmamam fark etmezdi, bilgisayara dokunmasına izin vermeyecektim. Önüne geçerek duvara doğru sendelemesine yetecek bir güç uygulayarak onu geriye ittim.

Ağzı bir anlığına açık kaldıktan sonra dudakları gerildi. “Bana sürekli, arada bir yardım kabul etmem gerektiği hakkında bir şeyler söyleyip duruyorsun. Sen tam bir-”

“O cümleyi bitirmeden önce iyi düşün, sevgilim.”

Gözleri meydan okurcasına parladı. “İkiyüzlüsün.”

İşte bu kadardı. Onu belinden tuttuğumda yumruklarını göğsüme indirmeye başladı. “Beni hemen yere indir, Richard!”

Onu mutfak lavabosuna doğru taşıdım. Elimle kalçasını kavrarken kollarımın arasında debeleniyordu. Kolumu ısırduğunda yüzümü buruşturarak bir kahkaha attım. “Sert mi oynamak istiyorsun?” Onu yere bırakıp toparlanmasına izin vermeden sertçe mutfak tezgâhına doğru ittim.

Ardından elimi saçına uzatıp sertçe çektim. Nefesi kesilirken hızla gözlerini kırıştırdı. “Sana yardım etmeme izin ver.”

“Hayır.”

Burun delikleri genişlerken avuçlarıyla göğsüme vurarak beni geri çekilmeye zorladı. “Raporunun yarısını *ben* hazırlıyorum.” Mutfak masasına doğru gitmek üzereyken onu tezgâha tekrar sıkıştırdım. Kıcını aletime doğru çekerken dudaklarım kulağını buldu.

“Hayır,” diyerek zorladım onu. “Yapacağın tek şey, uyumak.” Başımı eğdiğim sırada sıcak nefesim ona çarptı. Parfümünün kokusu beyaz gül ve sarmaşık gibiydi. Üzerimde sarhoş edici

bir etki bırakan, başımı döndüren bir kokuydu. İçime çektiğim her bir nefesi seviyordum. Tenini sert bir şekilde emmeye başlamadan önce dudaklarım boynunda gezindi.

Dudaklarından zevk dolu bir ses yükseldikten sonra tekrar masaya döndü, bakışları bilgisayarımdaydı.

“Hayır,” dedim.

“Evet.”

Aynı fikirde olmadığımızda genelde birimiz teslim olana kadar birkaç gün konuşmazdık. Bu gece öyle bir şey olmasını istemiyordum. Üst katta Scott benim bölgeme girmeye çalışırken olmazdı. Rose’un öfkeyle kıpırdanmasına ve bacaklarının üst kısmına doğru sıyrılan siyah sabahlığına baktım. Yakıcı bakışları üzerimde gezinirken damarlarımda adrenalin pompalanıyordu.

Hassaslaşmış olan dudaklarımı okşarken hesaplı bir karar verdim. Rose’u tekrar tezgâha ittiğimde kesik bir ses çıkardı. İlk başta bana karşı koymaya çalışsa da pelvisimi kullanarak onu olduğu yere sabitledim. Omurgası tezgâha doğru yaslanıyordu.

Çenesini sıkarak ona sanki kahrolası kötü bir kız oluyormuş gibi tersçe baktım. Bende nadiren gördüğü bir bakıştı. Tüm bedeni titredi. Geçirdiği her bir sarsıntıyı göğsümde, bacaklarımda, kollarımda ve kasıklarımda hissedebiliyordum. Dudakları aralandığında tiz sesli bir inilti serbest kaldı. Boğazımdan bir homurtu yükselmesine sebep olacak kadar sıkı bir şekilde aletimi kavrayan bir sestti bu. İçinde olmayı çok istiyordum. Göz kapakları titreyene kadar, uzuvları yorgun bir yenilgiyle gevşeyene kadar bacaklarının arasında gidip gelmek istiyordum.

Derin nefesler aldı, ben de öyle. Dudaklarına, kızaran yanaklarına ve kıstığı gözlerine baktım.

“Sana yardım ediyorum,” dedi tiz bir sesle.

“Hayır,” derken dudağını ısırdım. Tekrar inlediğinde dilimi

ağızına sokarak onu zorla öptüm. Aynı güç gösteriyle karşılık verirken onda bir süredir rastlamadığım bir çaresizlikle ellerini saçlarıma geçirdi.

Onu tezgâha kaldırarak bacaklarını kendime doğru çektim. Şüphe etmesi için ona vakit tanımadan bacaklarını belime doladım. Ellerim, sabahlığının altına uzanıp çıplak bacaklarında gezinirken rahatladı. Omuzlarını serin tezgâha doğru yönlendirirken onu öpüyordum. Dudaklarım dudaklarından ayrıldıktan sonra boynundan göğüslerine doğru tenini emerek inmeye başladım. Bir elimle yavaşça sabahlığının kemerini çözüyordum. Rose'un bakışları yukarıdaki kameralara çevrildi.

Yerinden doğrularak iki elini göğsüme yerleştirdi. "Bekle..." Gözleri yeniden kirislere çevrildi. Scott'ın onu şu an olduğundan daha çıplak görmesini en az Rose kadar istemiyordum ama onun geri çekilmesini sağlamanın en kolay yolunun bu olduğunu biliyordum.

Aslında, bu senaryoda kazanan taraf değildim. Aletim benden nefret ediyor, Rose'un bacaklarının arasına girip ikimizin de dayanabileceği noktaya kadar gidip gelmek için ölüyordu.

"İzin ver yardım edeyim."

"Ya seni şimdi becereceğim... ya da yatağa gideceksin."

Rose başka seçeneğinin olmadığını farkına varmıştı. Gerçekten de kameralar bize doğrultulmuşken mutfağın ortasında onunla birlikte olacak değildim. Azgın durumda olabilirdim ama bekâretini nasıl alacağıma dair bir fikrim vardı ve bu şekilde değildi.

"Tamam," diyerek teslim oldu. "Bu seferlik yatağa gideceğim ama eğer seni tekrar böyle yakalarsam, *yardım edeceğim*. Yoksa sabah yara bere içinde uyanırsın."

"Tehditlere bak." Yanağını öperken dudaklarım teninde oyalandı.

Rose kollarımı tutarak sertçe yutkundu. Aramıza biraz mesafe koysam da tezgâha oturmaya devam ettiği sırada bir eli-

mi dizine yerleřtirmiřtim. Zihnimde ani bir dűřűnce belirdi. Daha űnce sormaya niyetlendiđim bir soruydu. “Hayatında kaçıncı sıradayım?”

Kaşlarını çatarak şaşkınca başını iki yana salladı. “Seni bir sıralamaya koymamı mı istiyorsun?”

Başımı salladım. nem sırasında en bařa oturmak için kaç basamak tırmanmam gerektiğini bilmek istiyordum. Oraya ulaşmak için çok çabalamaya hazırdım ama kalbini benim űstűmde kimlerin doldurduğunu ve onları aşıp aşamayacağımı bilmem gerekiyordu.

“Kardeşlerim var,” dedi.

Kardeřleri benim űstűmdeydi. ű de. Bunun bűyle olduđunu tahmin etmiřtim. “Neredeyse benim de erkek kardeřlerim olacaktı,” dedim ona dűrűste.

Yűzű dűřű. “Ne?”

“İkizler. şimdiye on dűrt yaşına gelmiş olurlardı.” Parmağımı dizinde gezdirdim.

“Nasıl bűyle sűleyebiliyorsun?” diye sordu.

“Nasıl?”

“Kayıtsız.”

“Onları dokuz ay boyunca taşıyan ben değilim.”

Koluma vurdu. “Pislik yapma. Bu ciddi bir mesele.”

“Biliyorum. Bu yűzden sana sűylűyorum. Kardeřlerimin olması beni farklı birisi yapar mıydı emin deđilim.” Sık sık bunu ve varlıklarının hayatımı nasıl yeniden řekillendirebileceđini dűřűnűyordum. Ancak bildiđim her řey, net bir sonuç çıkar-tamayacađım kadar pusluydu. Benden on yař kűűk olurlardı. Bir yatılı okula giderlerdi, Penn’deki hayatımdan uzak olurlardı. Rose’un kardeřlerine karřı olduđu gibi ben de onlara karřı fazla korumacı olur muydum? Bilmiyordum. Bunu űđrenmem için bana bir řans verilmemiřti. “Annem dođum sırasında sorun yařamıř. İkisini de kaybetmiřsiz. Annem, sonrasında bununla nasıl bařa çıktı bilmiyorum. O... iyi gibiydi. Her zaman-

ki gibi soğuk olabilir ya da kederini sadece gizlemiş olabilir. Farkı anlayamazdım.”

“İki yıl sonrasında ebeveynlerin boşanmadı mı?”

Başımınla onayladım. “Yine de, bence annem hamileyken evlilikleri çoktan gerilmeye başlamıştı. Onları nadiren birlikte görürdüm.”

“Sence...” Kelimeleri tamamlayamadığı için sorusu yarıda kaldı.

“Annem onu aldattı mı? Onlar, babamın çocukları değil miydi?” Omuz silktim. “Olabilir. Fakat bunların konuyla alakası yok. Hepsi sadece... bitti.”

Gürültülü bir nefes verdi. “Sindirecek çok şey var, Richard.”

“Bunları Frederick dışında kimse bilmiyor. Önemli olduğunu düşünmüyordum.”

“Önemli,” dedi Rose.

Nedenini hâlâ anlamıyor olsam da zihnimin gizli bir yerlerinde bunun önemli olduğuna inanıyor olmalıydım, yoksa bunu neden paylaşacaktım ki? “Yani en çok kardeşlerini mi seviyorsun?”

Parmaklarını parlak kahverengi saçlarında gezdirdi. “Birini onlardan daha çok sevmeyi hayal edemiyorum.”

“Lily’nin Loren’ı, gezegendeki herkesten daha çok sevdiğinin farkında mısın? İkisine ya oksijenden ya da birbirlerinden vazgeçmeleri gerektiği söylense boğulmayı tercih edeceklerinden oldukça eminim.”

Bunu bir anlığına düşünürken kaşları çatıldı.

“Senden, beni sevmeni istemiyorum,” dedim. “Bence ikimiz de oksijeni seçecek kadar akıllıyız.” *Sevginin bana nasıl bir fayda sağlayacağını anlamıyorum.*

Yüzü düşerken dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Bir dakikalık sessizliğin ardından cevap verdi. “Kardeşlerimin yaşaması için ölmeyi seçerdim. Bunun aptalca olduğunu düşünebilirsin ama bazen sevgi, yaptığın tüm aptalca seçimlere değer.” Tezgâhtan aşağıya atladı. “Ah, ayrıca üçüncü sıramdasın.”

“Poppy’yi şimdiden yendim mi?” Filizlenen gülümsememle savaştım.

“Ablamı, seni gördüğümünden daha az görüyorum.”

Kollarımı beline doladım. “Bunu mahvetme,” dedim kısık sesle. Boynunu hafifçe öptüm. Elim beline doğru uzanırken bana diğer herkesten daha özgün olduğumu hissettiren son bir öpücüğü alnına kondurdum. “Bedenimi ve ruhumu büyüledin.”

Bana dik dik baktı. “*Aşk ve Gurur*’dan* yaptığın bir alıntıyla bunu *sen* mahvettin.”

Sırıttım. “Ne? Bilinçli olarak klişe olduğumuzu sanıyordum.”

“Belki bir dahaki sefere filminden değil de kitaptan alıntı yaparsın.”

Kaşlarımı kaldırarak tiyatral bir şekilde alıntıyı ezberden söyledim. “Ruhumu delip geçiyorsunuz. Bir yanım ıstırap, diğer yanım umut içinde.” Başımı iki yana salladım. “Aynı etkiyi bırakmıyor, sevgilim.”

Dudaklarından bir kahkaha firar etti. “İşine geri dön, sabah görüşürüz. Ah, bekle.” Şaşırmış gibi yaptı. “Zaten sabah oldu. Tekrar yollarımız kesiştiğinde görüşürüz.” Merdivene doğru yürümesini izledim. Güzel yuvarlak kıcı, ipek sabahlığının içinde salınıyordu.

“Karşılaşacağımızdan nasıl bu kadar eminsin?” diye sordum dikkatimi bilgisayarına vermeden önce. Beni hipnotize ediyor, olduğum yere sabitliyordu.

Omzunun üzerinden bakarken ipeksi saçları güzel yüzünü çevreledi. “Çünkü,” diye cevap verdi. “Biz hep karşılaşırız.”

* Orijinal ismi “*Pride and Prejudice*” olan, Jane Austen’ın *Gurur ve Önyargı* isimli kitabından uyarlanmış 2005 yapımı romantizm/dram filmi. (ç.n.)

BÖLÜM 14

ROSE CALLOWAY

Uyumaya gitmedim. Bunun yerine, evin geri kalanı uyanmadan önce bir duş almaya karar verdim. Tuvalet benim cehennemimdi, sanırım üçüncü ya da ikinci sıradaydı. Scott Van Wright ise kılık değiştiren bir şeytan olarak doğrudan birinci sıradaydı.

Göğüs hizasında bulunan fayans duvar, duşakabinleri *zar zor* birbirlerinden ayırıyordu. Sanki saçlarımızı şampuanlar-ken birbirimize beşlik çakmamız gerekiyormuş gibi.

Hızlıca yıkansam da uyguladığım belli bir rutinim vardı. En az iki kez tırnaklarımı ovuyordum, duruluyordum, şampuanlanıyordum, yıkıyordum, krem leniyordum ve bunu tekrarlıyordum. Bu adımları çoktan tamamlamıştım. Ancak diğer adımlar hâlâ bekliyordu.

Sıcak soğuk ayarı yaptığımız musluğa ayağımı uzatmış halde bacağımı tıraş ediyordum. Bileğimi ya da dizimi kesmemek için yavaş hareket ediyordum.

Sonra kapı açıldı.

Bacağımı aşağıya indirirken duş başlığından dökülen sıcak su beni ıslatıyordu. *Lütfen, Connor olsun.*

Bir anda farkına vardım. Herkesin içinde gelen kişinin o olmasını istiyor, bunu umut ediyordum. Bu onu işletme projesinden uzak tutacak olsa bile.

Sevginin yalnızca bir zayıflık olduğunu düşünen bir adama çekiliyor olmaktan nefret ediyordum. Aynı zamanda, bu dünyada Connor Cobalt'a biraz bile benzeyen hiç kimsenin olmadığını bilmek harika hissettiriyordu.

Ona sahip olan kişi ise bendim.

Başımı çevirdim. *Scott*, çoktan içeri girmiş ve ortada duran lavabolardan birine yönelmişti. Beni fark etmemişti bile. O musluğu açarak dişlerini fırçalamaya başlarken olduğum yerde taş kesilmiştim. Sadece kollarımla göğsümü örterek sanki üstüme dökülen sular beni örtecekmiş gibi duş başlığının altında dikilmeye devam ettim.

Onu görmezden gelip tıraş olmaya devam etmeliydim ama gerilen kaslarımı uyandıramıyordum.

Aynı zamanda onu izlememem de gerekirdi ama kendimi yüzünü aceleyle incelerken bulmuştum. Dağınık açık kumral saçlarına, kirli sakallı çenesine ve sabahın erken saati olduğu için kızaran gözlerine baktım.

Lavaboya tükürdü ve ağzını havluyla silerken bakışları benimle buluştu. "Evet?"

"Bir şey söylemedim." Sesim biraz bile nazik değildi. Her bir heceyi donduran soğuğu istesem dahi nasıl çözeceğimi bilmiyordum.

"Beni izliyorsun." Bu gerçek ona, bakışlarını puslu duşakabin camına indirme izni vermişti.

Bakışlarımı kaçırmadım. Ürkek bir kuş gibi davranmıyordum.

"Tüylü kızlardan mısın diye hep merak ediyordum. Artık cevabı biliyorum." Cümlesini yarım bir gülüşle tamamladı.

Dudaklarımı büzdüm. Camın ardından o *kadar* detay göremezdi. "Domuzun tekisin."

Diş fırçasını lavabonun altındaki dolaba koydu ve porselen lavaboya yaslandı. “Lo bana Bay Hollywood diye sesleniyor. Lakaplarla bir olayınız mı var?”

“Loren aynı cümle içerisinde sana bok yemeni de söylemişti, yerinde olsam böbürlenmezdim.”

Gülümsemesi hiç solmadı, aksine genişledi. “Her bir küfürün, her bir *domuz* lafının ve hakaretin reytingler için bir başarı olduğunu unutuyorsun. Yani bunu yapmaya devam edin, tatlım.”

Drama peşinde koştuğu için Loren’i kışkırtmayı tercih ediyordu. Ona küfretmemden hoşlanıyordu. Belki de dudaklarımı mühürleyip onun sessizlikle başa çıkmasına müsaade etmem gerekiyordu. Edepsiz olmadan da harika bir reyting kazanabilirdik. Ama kaba olmak yerine nazik olmak benim için zordu. Ne kadar korkunç görünse de durum böyleydi.

Scott duşakabinlere doğru adım attı. Ona dik dik bakmaktan gözlerim acıyordu. Kolumla göğüslerimi saklamaya devam etsem de diğer her şey açıktaydı. Havluya uzanabilirdim ama teslim olmak, kabul edeceğim bir durum değildi. Aptal ya da korkak gibi görünüyor olabilirdim. Zaten bu durum mideme ağır bir yük binmesine sebep oluyordu.

Scott *yavaşça* pantolonunu çıkardı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordum.

Başını eğdi. “Duş alıyorum, Rose.” Yanımdaki kabini gösterdi. Hani şu resmen beşlik çakacak kadar yakın olan kabini. “İznini mi almam gerekiyor?”

“Evet.” Omuzlarımı dikleştirdim. “Ve izin *alamayacaksın*.”

Kahkaha attı. “Bunu sorarken sadece hıyarlık ediyordum. Aslında iznini hiç umursamıyorum.”

Aslında iznini hiç umursamıyorum. Kelimeleri beynimi kemiriyordu. Önceden ondan nefret ediyordum. Şimdiyse sanırım ondan *iğreniyordum*.

Beyaz tişörtünü çıkarttığında bakışlarım iki saniyeliğine

karın kaslarında gezindi. Fena değillerdi... Belirginlerdi ama o doğal "vücudum böyle, ben kahrolası ateşliyim" görünüşünden ziyade "çok fazla ağırlık kaldırdım ve tonlarca protein karışımı içtim" tarzında biçimliydi. Birlikte antrenman yapıyor olmalarına *rağmen* evdeki diğer üç erkek kesinlikle ilk kategoriye giriyordu.

Benim sadakatim, Scott Van Wright'tan kilometrelerce uzaktaydı. Ayrıca, onun vücudu hakkında yapacağım basit bir iltifat bile sanki bahçeme pisleyen bir domuzun kıcını öpüyormuşum gibi hissettiriyordu.

Gözümün ucuyla kırmızı iç çamaşırını gördüm.

Bu hiç iyi değildi.

Siktir. Havlum neredeydi?

Cam kapının üzerinden uzanıp askıdaki havlumu almaya çalıştım ama Scott havluyu yakalayarak ellerimden aldı.

Benimle dalga geçiyor olmalıy... "O *benim* havlum." Bu iyi *değildi*.

"Artık benim." Scott, bir anda iffetli olmaya karar vermişti. Baksırını çıkartabilmek için havluyu beline doğru sardı.

Öfkeden deliriyordum. Bunu kesinlikle belli ediyordum da, kulaklarımdan duman çıkıyor olmalıydı. "Bu sabah dikizleme şovu yok mu?"

"Onu yatak odasına saklayacağız," diyerek göz kırptı. Bana *göz kırptı*. İçim tiksintiyle büzüştü, sanırım az önce rahmimi zehirlemişti.

Baksırını çıkartırken havluyu belinden ayırmamıştı. Bir anda iç çamaşırını kenara doğru tekmeledi. Gözleri bana odaklanırken dudaklarında bir gülümseme vardı. Evet, o havlunun altında çıplaktı.

Ve evet, ben de duşta oldukça çıplaktım.

İşlerin daha kötü olabileceğinden şüpheliydim.

"Telefon konuşması bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, sevgilim." Connor'ın sesi kapıdan içeriye yayıldı. "Or-

taklar, parmak boyları hakkında konuşmaya bir türlü son vermediler.”

Ani bir rahatlık beni sarmaladı. Takım arkadaşım, beni bu felaketten çekip çıkarmak için gelmişti. Bir şekilde Scott’ın tuvalete girdiğini görmüş ya da duymuş olmalıydı. Böylece buraya beni çıkarmak için gelmişti. Belki de sonunda, onun *için* projesini tamamlayabileceğimin farkına varmıştı.

Teşekkür ederim. Buradan gidiyorum.

Sonra Connor, “Şampuanım orada, değil mi?” diye sordu.

O rahatlık bir anda kaygının altında kaldı. Şimdi anlıyordum. Duşa gelmek istiyordu. Bu turda Scott’ı yenmeyi ve ilişkimizi halihazırda olması gereken yere getirmeyi planlıyordu. Göğsümün özgüvenle dolmasını sağlamaya çalıştım ama yine de... duşa yanıma gelmek istiyordu. Connor’ın kazanabilmesi için buraya gelmesine şaşırمامam gerekiyordu. Onu sanki erkek arkadaşım değilmiş gibi uzaklaştırmaya devam edemedim. Onun etrafında mümkün oldukça rahat olmalıydım. Az önce alt katta yaptığım gibi, “Bekle,” diyemezdim. Devam etmesine izin vermeliydim. Son sürat ileri, hiç frene basmadan. *Kendine biraz daha güven, Rose Calloway.*

Evet, sanırım bunu yapabilirdim.

Kadın ve erkek ürünleriyle dolu olan raf düzenine baktım. Biraz sonra saç kremimle duş jelimin toplamından bile daha pahalı olan siyah şişeyi bulmuştum. “Kıymetli şampuanın burada,” dedim iğneleyici bir ses tonuyla.

“Şampuanımı aşağılamamalısın. İkinci en iyi özelliğimin saçım olduğu söylenmişti.” Yapımcının hâlâ ikinci duşakabinin önünde dikildiği gerçeğini görmezden geliyordu. Scott elini cam kapıya uzatmış ve olduğu yerde bizi izlerken donakalmıştı.

Onu yalnızca gözümün ucuyla görüyordum. İçimizden birinin, onun varlığının farkına varmasını bekliyordu. Ama ben yapacağı küçümseyici yorumları duymak istemiyordum.

Buna rağmen, ortak kullanılan bir duşa birlikte girmek fazlasıyla kabaydı. Lily'nin bunu çoktan yaptığını biliyordum... mayosuyla olsa da. Daisy de (henüz kimsenin tanışmadığı) sevgiliyle aynısını yapsa şaşırmazdım.

Umursamamak ve "akışına bırakmak" istiyordum. Daha önce hiç böyle biri olmamıştım.

Connor hızla gömleğinin düğmelerini açtıktan sonra gömleği kenara attı ve siyah kumaş pantolonuyla kaldı. Duşakabinime yaklaşırken Scott'tan *belirgin* bir şekilde daha uzundu.

Eliyle saçlarını taradı. "Tutunmak için kalın ve dolgun."

Hâlâ saçından mı bahsediyordu? Sorgularcasına kaşlarımı kaldırdığımda bana milyon dolarlık gülümsemesini sundu. Kasıklarına doğru baktığım için utanmıyordum.

"Birinci en iyi özelliğin neymiş?" diye sordum meydan okuyarak. *Kesinlikle, aletin.*

"Kıçım." Gülümsemesi genişledi. Ardından pantolonunu ve baksırını öylece çıkardı. Tamamen, kahrolası bir şekilde çıplaktı.

Cam kapı bedenlerimizi birbirinden ayırıyordu ama Connor, Scott'ın *tam* önünde kıyafetlerini çıkartmıştı. Umursamıyordu bile. Yapımcıya, ilgi gösterilmeyi hiç hak etmiyormuş ve çatlak kaldırımındaki çimenler kadar alçakmış gibi davranıyordu.

Şu ana kadar olduğu en seksi halindeydi.

Özgüvenli bir şekilde duşakabinin kapısını açtığında kaçmamaya çalıştım. Hiçbir erkek beni *bu* kadar çıplak görmemişti ve artık bu da değişmek üzereydi.

Scott'a ortaparmak çekebilmek için, Connor'ın çıplak bedenini benimle temas ettiğinde telaşlanmamam gerekiyordu.

Bu senaryoda çok fazla çıplaklık vardı.

Korkuya hiç yer yoktu.

Korkusuz çıplaklık. Kulağa iyi geliyordu.

Connor içeri girerken omuzlarımı kaldırıp kolumu aşağıya indirdim ve vücudumu Scott'a göstermemeye dikkat ettim. Connor arkasından kabinin kapısını kapattı.

Üçüncü kişiyi göz ardı etme taktiği çoğunlukla işe yarıyordu. Scott duşakabinin dışında durmuş, sadece merakla bizi izliyordu. Sanki bir kamera alıp almamayı düşünüyor gibiydi. Eğer böyle bir şey yaparsa onun sikik şeyini keserdim...

Connor bana yaklaştığı an düşüncelerim dağıldı. Bakışları aşağı inerek çıplak bacaklarımı takip etti ve yukarı doğru çıkmaya başladı. Gözleri kısaca bacaklarımın arasındaki noktada duraksadığında çok hafifçe gülümsediğine yemin edebilirdim. Hiçbir adamın dokunmadığı o yerler sıkıntıyla sızlıyordu. Hepsi onun aptalca gülümsemesi yüzündendi. Ve sanırım, o gözleri yüzünden.

Beni tıpkı duşun buharı gibi ısıtıyordu. Mavi irisleri bir kez daha ayaklarımdan başlayarak göğüslerime doğru ilerlediğinde biraz oyalandı. Göğüs uçlarımla durumunu kontrol ettim. Dikleşmişlerdi. *Elbette*. Nabzım delirmiş gibi atarken her bir su damlası tenimi kavuruyordu.

Yine de hareket etmek istemiyordum. Tam burada durup bu ateşte yanmak istiyordum.

Connor bana yaklaştığında sertliği karnımı okşadı. Topuklu ayakkabılarım olmadan çok kısa hissediyordum. Su damlaları kaşlarının sertçe şekillendiği, çizgiler oluşturup aletine doğru indiği vücudunun üstüne yağıyordu. *Bunu* görmek bile çok derinlerimde bir hareketliliğe sebep oluyordu. Sıcaklık ve onun vücudu beynimi tamamen uyuşturuyordu.

Çok, çok uzun zamandır bunu reddettiğim ve karşımdaki de plastik değil gerçek bir sik olduğu için, içimde güçlü bir *istek* yükseliyordu. Bu on altı yaşındayken yatak odamda hayalini kuracağım türden bir şeydi. Connor Cobalt, dominant bir tanrı gibi benim duşakabinime giriyordu. Zekâsıyla beni uzun, uyaran bir an boyunca bozguna uğratiyordu.

Üzerimden uzanarak pahalı şampuanını aldığı anda kolu omzumu okşadı. Göğsüm kasıldı. Öylece.

Nefes almadım.

Hareket edemedim.

Beynim çalışmayı *tamamen* bırakmadığı için şaşkındım. Ama eğer öyle olsaydı gerçekten sinirlenirdim. Beynim beni daha önce hiç satmamıştı ve ilki asla bir penis yüzünden olmazdı.

Korkusuz çıplaklık. Doğru. Bir nefes alarak özgüvenime geri gelmesini emrettim.

“Projen,” diye fısıldadım Connor’a. Bu vakti çalışmak için kullanmalıydı, beni gevşek bir yapımcıdan korumak için değil. Normalde olsa bana yardımcı olduğu için isyan ederdim ama hiçbir şeyi, onun burada kalmasından daha çok istemiyordum.

“Bitirdim,” dedi. İfadesi doğal olarak anlaşılmazdı. Bu bir yalan olabilirdi, yine de tartışmayı yeniden alevlendirmemeye karar verdim.

Diğer duş açıldığında suyun fayanslara çarptığını duydum. Scott, bu durumu daha da tuhaf bir hale getirmeye karar vermişti. Ona şöyle bir bakıp imzam olan ölümcül bakışlardan atmak üzereydim. Ancak Connor, bir elini çıplak kalçama uzatarak karşısında durmamı sağladı. Benimle onun arasında duruyordu. Göğüs hizasındaki duvar da yapımcıyla bizim aramıza giren küçük bir bariyer oluşturuyordu. Islak bir tutam saçı dudağımdan çekti. Bir doksan beşlik kaslı bir adam beni koruyor olsa da öfkem kabarmıştı. “On dakika beklemen ne güzel olur, Scott. Eğer benim suyum soğursa, seni-”

“Ne? Ne yaparsın?” dedi Scott keyifle, daha çok *sırıttıyor* gibiydi. “Tırnaklarınla bana saldırır mısın? Beni parçalar mısın? Lütfen yap. Benim duşakabinime gelirken havlunu unuttuğundan emin ol.”

Ah... *siktir*. Bir anda, dikkatimi Scott’a vermenin Connor’ı yerde tekmelemekle aynı şey olduğunu fark ettim.

Sevgilim çoğu durumda büyüklüğünü koruyordu. Bense yanlış yollara sapıyordum.

Connor öfkesinin ifadesine yansımaya izin verdi. Çenesi

gergindi, gözleri kızgın bir şekilde *bana* bakıyordu. Bir kere sinde yapacağını söylediği gibi beni cezalandıracak mı diye merak ettim. Ama Connor bunun yerine şampuanına dönerek saçını gerçekten yıkamaya başladı.

Hayal kırıklığı beni sarıp sarmaladı. Beni cezalandırmasını istemiş olmam kötü bir şey miydi? Sanırım benim de rutinime dönmem gerekiyordu... Yanaklarımı ısırarak jiletimi alırken dikkatimin çok dağılmamasını sağlamaya çalıştım. Ama Connor, içime soktuğum her şeyden daha büyüktü ve yalnızca yarı yarıya sertleşmişti.

“Cobalt Şirketi’ndeki iş unvanın ne?” diye sordu Scott.

“Vekil CEO,” diye cevap verdi Connor medeni bir şekilde. Sanırım Scott, yalnızca onu kışkırtmak istiyordu.

“Yani geçici mi?”

“Koşullu, anlık, muhtasar,” diye listeledi Connor sıradan bir ses tonuyla. “Eğer ihtiyacın varsa, işte vekil için birkaç eş anlamlı kelime daha.”

Scott alayla güldü ama sevgilime başka bir laf atmadı.

Yıkanmaya konsantre oldum. Hâlâ bacağımı tıraş etmem gerekiyordu. Bu da Connor’ın önünde eğilmem gerektiği anlamına geliyordu. Beni Scott’tan gizlemeye devam ediyordu, yani şükürler olsun ki net bir şekilde onu göremiyordum. Onun kıcımı görmesini istemiyordum, tüm gün Connor’ın ki ne bakabilirdi. *En iyi özelliğiydi sonuçta.*

Belki de tıraş olmayı atlamalıyım.

Titredim.

Sikerler. Buraya kadar gelmiştim. Bir adamla birlikte duşa çıplaktım. Biraz olsun eğilebilirdim. Bacağımı köpürttükten sonra tıraş olmayı bitirmek için yere eğildim. Kalçam onun kasıklarına sürtündü. Doğrulup biraz kenara çekilmek, ondan uzaklaşmak istedim ama Connor elini sırtıma koyarak beni aşağıda kalmaya zorladı.

Diğer avucuyla kıcımın yumuşak tenini okşuyordu. Sertçe

tutup sıkıldığında, *Scott'a, sana ait olan hiçbir şeyi verme*, dercesine beni uyardığını hissettim.

Yüzümü buruştursam da gülümsemekten kendimi alamadım. Umursuyor olmasını seviyordum. Zorla tutmak ve nazikçe okşamak arasında gidip gelirken okşuyor, kavırıyor ve bacaklarımla arasındaki noktaya yaklaşıyordu. Yine de henüz içime girmiyordu. Tıraş olmaya çalışırken kollarım titriyordu, özellikle de kıcıma masaj yapıp sonra vurduğunda. *Ahh... Siktir...*

Bu neden çok iyi hissettirdi?

Sırtımdaki elini çekerek bana yerimden doğrulma seçeneği sundu ama parmakları tehlikeli bir şekilde kıcımın alt kısımlarına doğru uzanıyordu.

Parmaklarını aşağıya doğrulttuğunda kesik bir çığlık dudaklarımdan firar etti. Daha önce *hiç* çıkartmadığım bir sestti. Az önce kahrolası *düşüncelerimden* irkilerek kendime gelmiştim. Kahretsin... Diz kapağımı çizdiğimde kan akmaya başladı. Doğrularak Connor'ın ellerinin üstümden çekilmesine sebep oldum.

Scott kahkaha attı. Kahrolası pislik *kahkaha* atıyordu, bu bana daha çok suçluluk duygusu ve şaşkınlık hissettiriyordu. Az önce Scott'ın karşısında Connor'ı reddetmiştim, böyle mi görünüyordu? Yavaşça döndüğümde Connor'ın ilgisiz, sakın ve en önemlisi *anlaşılmaz* ifadesiyle karşılaştım. Yüz ifademle birçok farklı şekilde özür diliyordum. Son yirmi üç yıldır sabit kalan yüz kaslarımı kullanıyordum.

Scott'ın kıkırtıları hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Telaşla yapımıcıya dönmeye, ona küfretmeye ve duygusuzca konunun Connor olmadığını açıklamaya çalıştım. Bunu bana hangi adam yaparsa yapsın aynı telaşlı tepkiyle karşılaşırdı.

Fakat Connor, çenemi sıkarak beni ona bakmam için zorladı. Bakışlarımız, farklı bir seviyede birbirine bağlanmıştı. Dünya küçülüyordu.

Scott yoktu.

Duş yoktu.

Akan su ya da çıplaklık yoktu.

Sadece ben vardım. Sadece o vardı. Sadece biz vardık.

Tekrar birlikteydik.

Arzu, bedenimi sarıp içimde zonklayarak beni kurnaz ağ-larıyla örmeye başladı. Şehir evine taşındığımızdan beri kapalı tuttuğum arzu ve istek içimde yükseliyordu. Hepsi hayat bul-muştu. Onun masmavi gözlerinde yüzen arzuyu görüyordum.

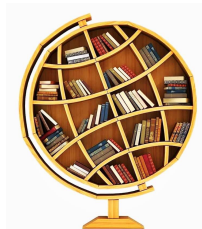
Bir süredir boşalmıyorduk. Ben yatağımızda hiç mastür-basyon yapmamıştım. Duvarların ardındaki mikrofonların sesleri yakalamasından korkuyordum. Connor ise duşta mas-türbasyon yapmıştı ve buradaki ortak yaşam olayı yüzünden durum oldukça karmaşıktı.

İkimiz de acayip azgındık. Özellikle alt katta birbirimizi tahrik ettikten sonra.

Başparmağı, çenemi ve altdudağımı okşadı. Sonra dudak-larımın arasına girdi.

İznimi, özlemimi ve aldığım hazı gösteren bir ses dudak-larımdan firar etti.

Bu bir inlemeydi ve bu sefer, yakalamak konusunda fazla hızlı davranamamıştım.

BÖLÜM 15

CONNOR COBALT

Dudaklarını başparmağımın etrafına kapattı. Yanakları zevkle kızarmıştı ve bana doğru yaklaşıyordu. Aletim onun darlığı için, hiçbir adamın girmesine izin vermediği o yer için zonkluyordu.

Bedeninin titremesine sebep olan kişinin diğer duşakabindeki lanet olası geri zekâlı değil de ben olduğumu ona hatırlatmak istedim. Rose'un, Scott'a karşı olan öfkesi o herifi gazlamaya yetiyordu. Sevgilimin üzerinde güç sahibi olduğuna Scott'ın inanmasını sağlıyordu. İğneleyici yorumlar ve hakaretler, bu aşk-nefret ilişkisi *bizim* dinamiğimizdi.

Scott buna sahip olamazdı.

Ancak Rose o sesi çıkarır çıkarmaz Scott suyu kapatmıştı. Beline bir havlu sarıp bana tek bir soğuk bakış attı, kapıyı açmadan önce gözleri öfkeyle doluydu. Bu durum beni rahatsız hissettirmiyordu ama sevgilimin *benim* temasımla inlediğini duymak Scott için bir limit olmalıydı.

Boştaki elimi Rose'un ensesine uzatarak onu yakınımdaya tuttum ve başımı eğerek fısıldadım. "Ağzına başka bir şey koyacağım, Rose."

Sorularla dolu olan bakışları beni buldu. Bakışıyla tek bir şey söylüyordum.

Benimle güvendesin.

Gidebilirdi, beni göğsümden itip onu dizlerinin üstüne çökmeye zorladığım için azarlamakta özgürdü. Rose utangaç biri değildi. Zayıf ya da güvensiz de değildi. Eğer bir şeyi istemiyorsa bunu bilmemi sağlardı.

O bir bakire, diye hatırlattım kendime. Açlık çektiği, sevdiği ama aynı zamanda reddettiği şeyi ona vermek biraz vakit alacaktı. Her ne kadar bedenim uzun süre beklemeye karşı isyan etse de. Yalnızca, şu an yapacağı şeyi kabul eder ve yatakta bana teslim olmaya başlarsa ileri gidebilirdik.

Kelimelerimi idrak ederken bedeni cevap olarak benimki-ne doğru kıvrıldı. Bir kez olsun rahatlamak istiyordu. Bunu biliyordum, o da biliyordu. Sadece bu zevk için kendine izin vermek ya da saçma bir ahlaki üstünlük yüzünden reddetmek konusunda bir karar vermesi gerekiyordu.

Parmakları bileğimi sarıyordu. Başparmağımı ağzından çektim. Oldukça yavaş ve çabasız bir şekilde dizlerinin üstüne çöktü, aletimle aynı hizadaydı. Onu ağzına sokmak ve tıpkı amını becermek istediğim gibi becermek istiyordum. *O bir bakire.*

Sabırlı ol, Connor.

Bir avuç dolusu ıslak saçına doğru uzandım. Su güzel bedenine dalgalar şeklinde dökülüyordu. Kısmi olarak sertleşen aletime bakarken nefesleri derinleşmişti. Bir elimi fayans duvarın üstüne koydum.

Rose, aletime yumuşak ve hassas elleriyle uzandığında nasıl tutacağı konusunda emin değildi.

“Ağzına al,” dedim boğuk ve baskın bir sesle.

Bana tutuşundan on kat daha sert olan bir bakış attı. Tüm bedenim onun bakışına tepki verirken kahrolası saf arzu yüzünden karıncalanıyordu. Bu kadar zor olmasından keyif alı-

yordum. Yukarıdan ona bakarken ağzını beni dudaklarının arasına alabilecek kadar açmasını izledim.

Durduğunda, henüz yarıya kadar bile girmemiştim. Elleri bacaklarına düştü, yine tereddüt ediyordu.

Geri çekilmeyi denedi ama anında saçlarına sarıldım. Gözleri yanıyordu, bakışlarında bir kargaşa ve yangın vardı. Fakat bu *dur* diyen bir bakış değildi. Tutkuyla, çirkin güzel kelimeler ve küfürlerle dolu olan bir bakıştı. *Şerefsiz, aşağılık herif, kahrolası evet ve beni becer* gibi sözlerle dolu olan bir bakıştı.

Karmaşıktı. Tam da sevdiğim gibi.

“Şimdi senin ağzını becereceğim, sevgilim,” dedim açıkça. Saçını daha sert çektiğimde elleri bileğime uzandı.

Boğazından bir inilti yükselirken aletim ağzında varla yok arası bir şekilde duruyordu. Beni tehdit etmeye niyetlendiği sırada, yaşadığı ani bir farkındalıkla birlikte gözlerinde şaşkınlık belirdi. Bundan, diğer her andan daha çok tahrik olmuştu.

Rose'dan uzaklaştığımda aletim dudaklarının arasından çıktı. Bir elimi fayans duvarda tutsam da diğeri saçlarından ensesine doğru uzanmıştı.

“Bunu yanlış yapıyorum,” dedi Rose. “Berbat olacağımı biliyordum.”

“Henüz hiçbir şey yapmadın,” dedim gülümseyerek. “Hiçbir şeyde berbat olamazsın.”

“Bana bebekmişim gibi davranma,” diye patladı. “Eğer bana öğreteceksen, her şeyi doğru yapmak istiyorum. En iyisi olmak istiyorum.” Eliyle beni işaret ederken gözleri bir meydan okuma ve daha fazla hazla birlikte belimin altına odaklanmıştı.

Bu beni daha fazla sertleştirmeyecekmiş gibi... *siktir*. Aletim büyürken gözleri irileşmeye başladı. Muhtemelen şimdi onu ağzına nasıl sığdıracağını merak ediyordu.

“En iyisi olacaksın, sevgilim,” dedim. “Onu tut.” Bu şekilde başlamak istiyordum. *Kendi* yöntemime sonra geçmek istiyordum.

Aynı narinlikle alt kısmını tuttu.

“Garip,” dedim.

“Ne?” Kaşlarını çatı.

“Günde on kez adamları hadım etmekten bahsediyorsun ama aletimi sanki yatağa yatırıp üstünü örtecekmiş gibi tutuyorsun.”

Tutuşu anında sıkılaştığında bu ani his yüzünden dudaklarım aralandı. Sonraki cümlemi kahkaha atarak söyledim. “Şimdiye kadar harika bir öğrencisin.”

“En yüksek onurla mezun oldum,” diye karşılık verdi. *Evet, biliyorum.* Mezuniyetine katılmışım. Sahneye yürüyüp diplomasını aldığını görmüştüm. Dört yıllık sıkı çalışma ve eğitimsel köleliğinin sonucunda ulaştığı başarı ve özgürlüğe şahit olabilmışım. Bunlar zihnimde sıkıca tuttuğum hatıralardı.

“Sen kibirli, küçük bir onur mezunusun.”

“Küçük mü?” Bakışlarını yukarıya çevirdi.

“Benden daha kısasın,” diye hatırlattım. “Sesini kesip aletimi tekrar ağzına koyma vaktin geldi.”

Kelimelerim karşısında bakışları ısınmaya başladı ama bedeninin kalanı farklı bir tepki veriyordu. Bacaklarını birbirine bastırmıştı. Arzuluydu. Hazırdı.

Beni boşaltmak için.

Beni tekrar yavaşça ağzına aldığında daha yarıya gelmeden boğulur gibi oldu. Bir elimi başına koyarak duruşunu düzelttim ve kalçalarımı onun için daha rahat olacak bir pozisyona getirdim. Bu açı daha çok işe yarardı. Aletimi ağzına biraz daha alırken gözlerini kapattı. Korkunç değildi ama fantastik de sayılmazdı.

Sonra gözleri daldı, tereddüt ediyordu.

O kahrolası güzel düşüncelerinde boğuluyordu. Yanlış ya da doğru bir şey yaptığını düşünmesini istemiyordum. Sadece hissetmesini istiyordum.

“Ellerini çek.”

Rose yüzüme dik dik bakarak beni azarlamak için geri çekilmeye çalıştı. Denemek istediğini, bana bunu yapabileceğini kanıtlamak istediğini biliyordum ama olması gereken bu değildi. Onu başının arkasından sıkıca kavrayarak yerinde tuttum.

“Beni memnun etmek mi istiyorsun? O zaman dediğimi yap.”

Gözlerini kıssa da beni tutmayı kesti. Böylece elimi ve kalçalarımı kullanarak kendimi ağzında daha ileriye ittim. *Siktir.* Çok iyi hissettiriyordu.

Bir kez öğürdüğü an elleri kalçalarımın uzandı ve beni sertçe sıktı.

“Rose,” diye inledim. Hareketlerim başta yüzeyseldi ama sonra derinleşmeye başladı, Rose’un göz kenarlarından yaşlar dökülene ve bedeni titremeye başlayana kadar.

Bacakları ağır ağır pes etti ve sırtını sıcak fayanslara dayadı. Su bedenlerimizi yıkıyordu. Ağzına giriyordum, pelvisim hareket ediyor ve dudaklarının arasına ne kadarımı aldığıнын kontrolünü tamamen elimde tutuyordum.

Ben tempomu arttırırken bacakları kıpırdanıyor, ayak parmakları kıvrılıyor ve göğsü inip kalkıyordu.

“İşte bu, sevgilim,” dedim gergin bir nefes alırken. “Benimle güvendesin.”

Birkaç dakika sonra boşaldım ve hızlıca ağzından çıktım.

“Tükür,” dedim dizlerimin üstünde otururken.

Başını çevirerek dediğimi yaptı. Dudaklarını silerken nefesleri ağırdı. Onu kollarıma alarak neler olduğunu sindirdiği sırada ona sarıldım.

Onun kolları da boynuma dolandı ve alnını köprücük kemiğime bastırdı.

Sırtını okşadım, su yavaşça ılıklaşıyordu. Rose kucağımda otururken güçlü bir şey kalbimi sıktı. Daha önce, hayatımda hiç bu kadar başka bir insanın elinde olduğum bir an olmamıştı. Bedenimi ve zihnimi, sözlü olarak dile getiremeyeceğim bir şekilde tüketiyordu.

Islak saçlarını yüzünden geriye doğru taradım.

Şu an bacaklarının arasındaki o noktayı öpmek istiyordum, muhtemelen onun anlam veremeyeceği kadar büyük bir istekle. Onun tadına bakmak ve sırtının kıvrıldığını görmek istiyordum. Benim yaptığım gibi zirveye ulaştığını görmek istiyordum. Birkaç dakika sonra duruşunu düzelter bacaklarını iki yanıma doğru açmaya başladım.

Kalçası fayanslara yaslandığı an elini göğsüme koyup, “Hayır,” dedi benden uzaklaşarak. Ardından yerinden kalktı.

Dizlerimin üstünde durup tavır değişikliğine karşı kaşlarımı çattım. Aklım karışmıştı ve bu sık olan bir şey değildi. “Bedeninin verdiği tepkiyi reddedemezsin. Bu hoşuna gitti ve bunda hiçbir sorun yok, Rose.”

“Biliyorum.” Daha cesaretli bir şekilde başını salladı. “Sadece, bana karşılığında bir şey vermene gerek yok. Bu senin içindi.”

“Seni boşaltmak istiyorum.” *Bu kahrolası şeyi yapacağım da.* Ayak bileğini tutarak dizini öptüm. “Bayılacaksın, güven bana.”

“Umurumda değil.” Elimi, bacağından uzaklaştırdı.

Yerimden kalkarken bakışlarım sertti. “Ben kahrolası umursuyorum.”

“Bu karşılıklı bir şey değildi. Beni boşaltman için sana sakso çekmedim.”

Kitabımızda yepyeni bir sayfaya geçmişti ve hangi sayfa olduğunu bulmam için beni yalnız bırakıyordu. “Tahrik oldun,” dedim ona. “Bana yalan söyle, odamıza dönüp kendine dokunmayacağını söyle.”

Çenesini kaldırarak geri çekilmeyi reddetti.

Onu duvara doğru itip dudaklarının arasından firar eden nefesi, bedeninin hain bir açlık tepkisi vermesini izleyebildim. Onu memnun etmeme izin verirdi. Ama anlık kuşkularını çözmeden Rose’u o duruma zorlamak istemiyordum.

Bana doğru bir adım attı. “Beni boşaltmana ihtiyacım yok.” Delici bakışlarında korku yüzüyordu.

Sonra taşlar yerine oturdu. Öylece. Kelimelerinin altındaki okyanusu, her şeyin altında yatan o derin anlamı gördüm. Onu kollarıma aldım, uzuvlarının gergin olması umurumda değildi.

Beni itmeye çalıştı ama onu sıkıca sararak kollarımda tuttum. Kulağını bulan dudaklarım aralandığında onu zorlayarak, “Vous avez tort,” dedim. *Yanılıyorsun.*

Bedeni kızardı. Onu bırakarak suyu kapattım ve yakındaki havlulardan birini bulup aldım. Rose bana sorgularcasına, ayrıntıya girecek miyim diye merakla bakarken onu yumuşak pamuk kumaşa sardım.

Sonunda dudakları aralandı. “Yanılmıyorum.”

“Bekâretinin, kazanıp sonra onunla kaçacağım bir ödül olduğunu düşünüyorsun. Haklı mıyım?”

“Beni manipüle etme.” Başını iki yana salladı. “Onu daha kolay kazanman için bana duymak istediklerimi söylemene ihtiyacım yok.”

Böylesi korkunç ve kahrolası bir şeye inandığı için delirmiş olmalıydı. Onu daha uzun süre, daha sıkıca kollarımda tutup sözlerimle sakinleştirmek istiyordum. “Seni manipüle etmiyorum, Rose. Beni anlayacak kadar akıllısın. Sırf becermek için bir kadını manipüle edeceğimi gerçekten düşünüyorsan, beni iyi tanıımıyorsundur.”

“Bana *yalan* söyleme.” Kendi göğsünü işaret ederken gözleri vahşiydi. “Ben senin için bir durağım. Hem yatak odasında hem de onun dışında sana diz çöküp itaat edecek bir kadın bulana kadar verdiğin bir molayım.”

“Sikik yatak odamı süsleyecek bir saksı isteseydim seninle hiç konuşmazdım, Rose.” Beni heyecanlandıran şey güçlü bir kadının o kapıdan geçtiği an kendini bana vermesiydi. Tutku nöbeti sırasında ona boyun eğdirmektir. Sonra tekrar birbiri-

mize uyum sağlamaya devam ederdik. Neden bana ayak uyduramayacak birini isteyecektim ki? Bu durumda, keyif tam olarak neredeydi?

Rose başını iki yana salladı, bana inanmıyordu. Neden bana *kahrolası* inanamıyordu? Lanet gerçek buydu!

“Her an senin yanında olacak birine ihtiyacın var,” diye cevap verdi. “Dikkatini senden ayırmasına sebep olan daha büyük yük yükümlülükleri olmayan birine. Ben senin için on yıllık bir kovalamacayım, Richard. Daha fazlası değil.”

Kırgınlığımı açık etmemeye çalıştım ama ifadem resmen parçalara ayrılmıştı, gizlenmeyecek kadar canlıydı. İçimdeki sert ve soğuk yanı harekete geçirmişti. “Hayır,” diye zorladım kendimi. “Hayır, Rose. Çok yanılıyorsun.”

Derin nefesler alırken sıkıca havluya tutunuyordu.

Ona yaklaşarak yüzünü büyük, sert ellerimin arasına aldım ve sarımsı yeşil gözlerine baktım. “Sen bir mola değilsin. *Sen benim bitiş çizgimsin.* Senden sonrası yok.” Onu güçlü bir şekilde öperek dilimle dudaklarını ayırdığımda bana karşılık verdi. Ancak umut ettiğim gibi değildi. Bu yüzden ondan ayrılarak sözlerime devam ettim. “Seni kısa bir an değil, ebedi olarak istiyorum.”

Her konuştuğumda sözlerim neden kulağa boş tavlama cümleleri gibi geliyordu anlamıyordum.

Rose’u kaybedemezdim.

Bu yüzden olmazdı.

Onun olmadığı bir hayat hayal etmeye çalıştığımda gri, hareketsiz bir şey gördüm. Renkleri olmayan, zaman ve mekânı olmayan bir dünya. Sıradanlığı, kasveti ve donukluğu gördüm.

Onu kaybedemezdim.

Hiçbir şey yüzünden olmazdı.

Yanağıma bir öpücük kondurdu. “Sana inanmak istiyorum. Sana güveneceğim ama bir uyarı olarak söylüyorum, bunun için gelecekte kelimelerden daha fazlası gerekebilir.” Duşaka-

binin kapısını açarak beni yeni bir meydan okumayla baş başa bıraktı. Testler olmadan, geçmemi sağlayacağı bu engeller olmadan da onunla olurdum. Bunlardan da keyif alıyordum.

Ancak ondan, çok daha fazla keyif alıyordum.

BÖLÜM 16

CONNOR COBALT

Gecikmiştim.

Geç kalmaktan aşırı nefret ediyordum. Beş saat boyunca Wharton'da bir konferansa katılmam ve New York'taki restoranda iki saat süren bir iş toplantısı yapmam gibi geçerli bahanelerim olmasına rağmen, bu duruma sinirleniyordum. Zaman inatçı, durağan ve inkâr edilemeyecek kadar can sıkıcı bir kavramdı. Ne kadar çok çabalarsam çabalayayım, benim arzularıma göre değişmeyecekti.

New York'tan Philly'ye uzanan yolun trafiği, hayal kırıklığımı tekrar su yüzüne çıkartıyordu. Sol şeridimdeki yeşil kamyonetli adam, sanki gürültü yapmak kalabalık otobanı sihirli bir şekilde ikiye bölecekmiş gibi kornasına bastı. Camı açıp ona Musa olmadığını ve sihrin de gerçekte var olmadığını hatırlatmamak için kendimi zor tuttum.

Rose'un son mesajını tekrar okurken burnumun kemerini sıkıyordum.

Yakında çıkacak. Ne olur ne olmaz diye kaydedeceğim. -Rose

Reality şovun ilk reklamı bugün çıkacaktı. Rose ise reklamı kaçıracığım için bana hazırlık yapıyordu. Birçok insan için

otuz saniyelik aptal bir televizyon reklamı büyük bir olay olmazdı. Umursamazlardı bile.

Ancak bu bir sorundu.

Tek gereken şey bir seferdi. Kapıdan içeri on dakika geç girdiğim tek bir anda her şey değişirdi. Hayatta olasılıklar imkânsızlıklardan ibaret değildi. Olasılıklar gerçekleşebilme ihtimali olan paralel seçeneklerdi. Bir anda bir *olasılık*, gerçek olabilirdi.

Scott Van Wright bir olasılıktı.

Eğer duvarlardan ve tavandan geçen borular yüzünden suyun aktığını duymuş olmasam üst kata hiç çıkmayacaktım. Eğer Rose'a yatağa dönüp duşu sonra almasını söylemeye niyetlenmiş olmasaydım, Scott'la onun birbirine karışan seslerini kapının ardından hiç duymayacaktım.

Acaba olabilecek şeyleri önlemek için tuvalete girmeseydim ne olurdu?

Scott'ın, Rose'u zorladığı görüntü kafamdaki diğer tüm düşünceleri bastırdı. Tam olarak bu yüzden Rose'un yanında olmak yerine bir arabada olmak canımı bu kadar yakıyordu.

Gelen yeni bir korna sesi düşüncelerimi böldü. Arkamdaki şerefsizi memnun etmek için hızlanarak önümdeki küçük boşluğu kapattım. Bakışlarım çıkış tabelalarına dönerken kelimeler bulanıklaşarak neredeyse okunamaz bir hal aldı. Gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım ama bunun pek yardımcı dokunmuyordu.

Endişelenme. Sakın endişelenme, Connor.

Uyumadan otuz altı saat geçirmenin etkilerini hissetmeye başlamıştım. Gece vardiyam. Ders için öneriler. Cobalt Şirketi için iş e-postaları. Dikkatimi gerektiren ne var ne yoksa. Daha önce tüm gece ayakta kalmamı gerektirecek projeler yapmıştım elbette, buna rağmen asla otuz altı saate ulaşmamak gibi bir kuralım vardı. Uykusuz kalmak beyin için faydalı değildi.

Limuzinimden vazgeçtiğim için böyle oluyordu. Gilligan

beni Philadelphia'ya götürürken arka koltukta biraz kestirebilirdim. Ama çekimler başladığından beri gümüş bir sedanı kendi başıma sürmeye karar vermiştim. Limuzin bir lüks olarak görülebilirdi ve ben çok çalışıyordum. Eğer limuzinimle seyahat ettiğim kayda alınırsa herkes tembel bir orospu çocuğu olduğumu düşünürdü.

Gözlerim kapanıyordu, kaslarımın üzerine çöken yorgunluğu hissedebiliyordum. Bir sonraki çıkışa yönelmek için bilinçli bir karar verdim ve bir eczanenin önünde park ettim.

Telefonumu cebimden çıkartırken içeri giriyordum.

"Bana *Adderall*" yazman gerekiyor," dedim ahizeye. Moka-sen ayakkabılarım fayans zemine çarparken görevli bana gözlerini kısarak bakıyordu. Siyah kumaş pantolonum ve beyaz gömleğimle, yol üstündeki bir eczaneden çok Wall Street'te** olmam gerekiyormuş gibi görünüyordum.

"Hayır." Frederick duraksamadı bile. "Ayrıca bir dahaki arayışında, konuşmaya *merhaba* diyerek başlayabilirsin."

Konjesyon gidericilerin olduğu bir kutunun önünde dururken dişlerimi sıktım. Frederick, ebeveynlerimin boşanmasından beri benimle olan terapistimdi. Annem, "*Eğer konuşmaya ihtiyacın varsa birini tutabilirim*," demişti. Böylece, tüm bu "konuşma" olayına bir fırsat vermek adına haftalar boyunca potansiyel psikiyatristlerle görüşmüştüm.

Frederick hızlandırılmış bir üniversite eğitimindeydi ve onunla tanıştığımda daha yirmi dört yaşındaydı, tıptan yeni mezun olmuştu. Farklı bir havası vardı. Bilgiye açtı, diğer görüştüğüm otuz ya da kırk yaşlarındaki psikiyatlarda eksik olan şey buydu. Bu yüzden onu seçmiştim.

On iki yıldır benim psikiyatristimdi. Ona en yakın arkadaşım diyebilirdim ama bana sürekli arkadaşlıkların satın alınmayacağını hatırlatıp duruyordu. Benden her yıl şaşırtıcı bir

* Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğunun tedavisinde kullanılan bir amfetamindir. (ç.n.)

** New York'ta finans kuruluşlarının toplandığı bir sokak. (ç.n.)

meblağ kazanıyordu ve tıpkı şu an gibi, günün herhangi bir saati onu arayıp tüm dikkatini bana vermesini istediğim anlar için fazladan ödeme yapıyordum.

Son seansımızda Scott Van Wright'ı tartışmıştık. Ben de (her ne kadar zavalıca olsa da) sanki yedi yaşındaymışım ve bir zorbaya tükürüyormuşum gibi davranmadan yapımcı hakkında ağzıma geleni söylememeye çalışmıştım. Frederick, Scott hakkında ne düşündüğümü sorduğunda “yanılabilir, ki-birli insan bakterisi” kelimelerini kullanmış olabilirdim.

Şükürler olsun ki, psikiyatristlerin sır tutmak gibi etik bir görevleri vardı.

“Merhaba, Frederick,” dedim, ses tonumu sakın tutmaya çalışırken. Beni en kötü halimde gören tek kişi oydu. Kırgın-ken. İşe yaramazken. Bu tür anların mümkün olduğunca nadir yaşanmasına özen gösteriyordum. “Philadelphia’daki en yakın eczaneyi arayabilirsin. Oradan alacağım.”

“Yapabilirim ama yapmayacağım.”

Raflara baktığım sırada uzunca bir nefes verdim. “Dik başlı olmanın zamanı değil. Zaten geç kaldım.”

“İlk olarak, sakın ol,” dedi Frederick. Hattın diğer ucunda hışırtı sesleri duydum. Kâğıtları karıştırıyor olabilirdi, not almayı seviyordu.

“Ben sakınım,” dedim. Söylediğim şeyin etkisini arttırmak için sesime biraz rehavet ekledim.

“Dik başlı olmak dedin,” diye karşılık verdi Frederick. “Genelde beni inatçı bir domuz olarak nitelendirirsin. Farkı görüyor musun?”

“Bana patronluk taslama.”

“O zaman sen de bana patronluk taslama,” diye cevap verdi. Normalde terapistler bu kadar tartışmacı olmazlardı ama ben de normal bir hasta değildim. “Sen Penn’de birinci sınıfa başlamadan önce yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?”

“Çok fazla konuşma yaptık, Rick,” dedim sıradan bir şekilde. Parmaklarım iki farklı marka konjesyon giderici arasında gidip geliyordu. İçindekiler kısımlarını kontrol ettim.

“Konuşma *Adderall* hakkındaydı, Connor.”

Dişlerimi daha sert bir şekilde sıktım. Azı dişlerim sızlıyordu. Üniversiteden önce, eğer *Adderall* yazması için ona gidersem beni reddetmesini söylemiştim. Ne olursa olsun. Üniversitede kendi marifetlerimle başarılı olmak istiyordum. Uyarıcı ilaçlar ya da güçlendiriciler olmadan. Diğer herkesten daha iyi olduğumu ve bunun için tek bir lanet hapa bile ihtiyaç duymadığımı kendime kanıtlamak istiyordum.

“İşler değişti.”

“Evet, değişti,” diyerek beni onayladı. “Lisansüstü eğitiminde birinci yılındasın. Bir kızla uzun süreli ilişkin var ve annen *şirketi* sana vermeye hazırlanıyor. Ayrıca, artık bir *reality* şovla da ilgilenmen gerekiyor. İtiraf etmeliyim ki, iş ve stresi bu gezegendeki insanların yüzde doksan dokuzundan daha iyi dengeliyorsun, Connor. Ancak bu yoğunluk insani olarak imkânsız olabilir, senin için bile.”

Bana ilk kez çok fazla şey sırtlandığımı söylemiyordu ama başka bir seçeneğim yoktu. *Her şeyi* istiyordum. Eğer yeterince sıkı çalışırsam hepsini alırdım. Hayatım hep böyle işlemişti, bunun farklı olabileceğine inanmayı reddediyordum.

En yüksek psödoefedrin miligramı olan konjesyon gidericiyi aldım ve kafein takviyelerinin olduğu reyona doğru ilerledim.

“Bunun insani olarak mümkün olmadığına katılıyorum. En azından uykudan biraz feragat etmeden olmuyor. Günümü beyni olmayan bir vücutla birlikte, yarı tutarlı ve tembel bakışlı birisi olarak geçirmek benim için bir seçenek değil. Uyarıcı ilaçlara ihtiyacım var.”

“Cemiyet çocuklarının numaralarına asla yenik düşmeme olayı ne oldu?”

“Bana kendimi suçlu mu hissettiriyorsun? Cidden mi, Rick? Bu senin için biraz alçakça değil mi?”

“Seni bundan vazgeçirmek için ne gerekirse söylememi benden sen istemiştin,” diye cevap verdi. “Hayatında, bir tane *Adderall* almak yerine köprüden atlamayı tercih edeceğin bir dönem vardı. İşlerin değiştiğini biliyorum ama benim için bunu bir düşün, tamam mı?”

Kafein takviyelerine bakarken alternatif bir yol bulmaya çalışıyordum. Fakat hiçbir yol yoktu. Her şeye sahip olmak için bir şeyi feda etmek gerekiyordu. O *bir şey* de uykuyla başlıyordu.

“Eğer bana *Adderall* yazmazsan internetten saf efedrin* sipariş edeceğim,” diyerek onu tehdit ettim. İnternetten hap sipariş etmek tehlikeliydi. İlaçlara yanlılıkla karışan, bilinmeyen ve test edilmemiş o malzemeleri hayal edebiliyordum.

Frederick’ten daha akıllıydım ve o da bunun farkındaydı. Uzun zaman önce, bir konuda dürüst olmam için beni ikna etmişti. Onu asla manipüle etmemem konusunda.

Etmeyecektim. Bu yüzden söylediğim şey blöf değildi.

“Şu an ne alıyorsun?” Ses tonu belirgin ölçüde değişmişti. Sanki heceleri dikkatli bir şekilde söylüyormuş gibi ahenkliydi. Endişeliydi, raftan ilaç aldığımı nereden bildiğini sormadım.

Kafamda on iki yıl geçirmişti.

“Konjesyon giderici ve *5 Hour Energy***.” Ürünleri kasaya götürdüğümde görevli miskin bir şekilde kasadan geçirmeye başladı. Konjesyon giderici için kimliğimi göstermem gerekmişti ve kadın bana uzun, sert bir bakış atmıştı. Evet, bu ürünleri birlikte almak biraz şüpheliydi. Ama ben yirmi dört yaşındaydım. Çocuk değildim.

“Bu söylediklerin ergenlerin kafayı bulmak için kullandıkları bir numara, farkında mısın?” dedi Frederick telefondan. Hâlâ beni durmam için ikna etmeye çalışıyordu.

* Bir merkezi sinir sistemi uyarıcı. (ç.n.)

** İsmi Türkçeye “5 Saatlik Enerji” olarak çevrilebilecek bir enerji içeceği. (ç.n.)

Görevliden kâğıt torbayı alarak eczaneden ayrıldım. Dışarı çıkarken kapıdaki çan çaldı.

“Araba sürüyorum,” diye karşılık verdim. “Ya uyarıcı ilaç alırım ya da bir kazaya sebep olurum. Dört arabalık bir zincirleme kaza vicdanını rahatlatır mı?”

“Ne kadar süredir uyanıksın?” diye sordu.

“Bu en başta sorman gereken bir soru değil mi?” İlaç şişesinin kapağını açarak ağzıma birkaç tane attım ve *5 Hour Energy*’yle birlikte yuttum.

“Bana direkt cevap vermeye başla, yoksa telefonu kapatacağım,” dedi Frederick sert bir şekilde. Gözlerimi devirdim, bana karşı bile bazı sınırları vardı. Koltukta arkama yaslanarak gözkapaklarımın kapanmaması için hapların etki etmeye başlamasını bekledim.

“37 saat.”

“Demek ki bu gece iki kuralını birden yıktın.”

“Henüz *Adderall* almadım.”

“Evet ama *bir şey* aldın.”

Hiçbir şey söylemedim. Frederick’in her an başlamak üzere olan zorunlu tavsiyesini bekliyordum.

“Bir şeyden vazgeçmek zorundasın,” dedi bana. “Bu da sağlığını etkilememeli. Hayatında gerekli olmayan şeylere bakmaya başla.”

Bunlar ne olabilirdi ki? Cobalt Şirketi benim mirasımdı. Sahip olduğum tek arzu da Wharton’da işletme uzmanlığı yapmaktı. Hayalim mi gereksizdi?

Geriye yalnızca Rose ve *reality* şov kalıyordu. İç içe geçmişlerdi. Biri olunca diğeri de olmak zorundaydı. Rose’un gerekliliği sorgulanabilirdi. Yaşamak için bir partnere ihtiyaç yoktu. Başarmak için. Ancak Rose, gönüllü olarak vazgeçeceğim bir şey değildi. Gerekli olsun ya da olmasın. O benimdi.

“Hayatım gerekli şeylerle dolu,” dedim Frederick’e.

Telefonun diğ er ucunda uzun, gergin bir sessizlik oldu. Bekledim.

Frederick sonunda konuştuğ unda sesi biraz yenilgiye uğ ramış gibiydi, yine de en az benim sesim kadar sakindi. “*Adderall* sipariş edeceğ im ama reçete yarına kadar yazılmayacak. Philly’ye döndüğ ünde mesaj atabilir ya da beni arayabilir misin?” Dört arabalık zincirleme kazayı hayal ediyor olmalıydı.

“Tabii ki.”

“Tamam, bu harika.” Sesi kulağ a hiç heyecanlı gelmiyordu. Biraz daha konuştuktan sonra kapattık. Bilinçlilik durumu mu kontrol ettim. Sabit eller. Net görüş. Tam dikkat.

Sonunda uyanıktım.

Şehir evinin tuğ ladan merdivenlerini tırmandığ ım sırada reklam çoktan yayınlanmış tı. Kendimi ne bulabileceğ ime hazırlamaya çalıştım. En kötü senaryo şuydu: Scott bir şekilde Rose’u baştan çıkartmış tı ve onu savunmasız bir halde yakalayıp kolunu sevgilime dolamış tı.

Konjesyon giderici kokteyl yüzünden zaten adrenalininim en üst seviyede ydi. Bu doğal olmayan korku da eklendiğ inde, kapı koluna uzanan ellerim titriyordu.

Kapıyı açtığ ım an korkum özgüvene dönüştü. Scott ve Rose koltukta sarmaş dolaş değ illerdi. Rose onun kollarında ağlamıyordu.

Oturma odası karmakarış ıktı. Bir sandalye devrilmiş tı. Yastıklar fırlatılmış ve parke zemine yayılmış tı. Rose’un topuklu ayakkabıları ellerinde ydi, sanki birer kılıç çekmiş gibi onlarla Scott’a vuruyordu. Daisy ve Lily de onu belinden tutup geriye doğru çekmeye çalışıyordu.

Kötü durumların üstesinden gelebilmek için azmimi sorgulamaktan nefret ederdim. Bunu yüzde yüz geri kazandığ ım için çok mutluydum.

Kapıyı arkamdan kapattım ama kimse içeriye girdiğ imi

duymamıştı. Lo kulağımı kanatacak kadar sert hakaretler kusmakla meşguldü. Rose vahşice küfrederken etrafa *aşağılık herif, orospu çocuğu, kadın düşküni, şerefsiz, piç, ahmak* gibi ifadeler savuruyordu. Beş ya da altı kez *hadım etmekten* bahsettiğini duymuştum.

Scott kendini savunurcasına ellerini havaya kaldırmış, televizyonun en uzağındaki duvara resmen yapışmıştı. Ama yüzünde bugüne kadar gördüğüm en büyük kendini beğenmiş sırıtma vardı.

Bu onun yarattığı dramaydı.

Kameralar oturma odasında dans ediyordu. Bir elini korumacı bir şekilde kardeşinin omzuna koyarken diğer elini yumruk yapıp açan Ryke'in etrafında dönüyorlardı. Sonra tamamen kendini kaybeden sevgilimin olduğu yere geçtiler.

Herkes birbirine bağırıyordu.

Sakince ilerleyerek kaosa adım attım. Rose kardeşlerinin elinden kurtularak Scott'a saldırma fırsatını değerlendirdi, topuklu ayakkabıları elindeydi. Aralarına girdiğim an topuklu ayakkabının sivri ucu göğsüme saplandı.

Çene kaslarımın seğirmesi, bunun canımı aşırı acıttığının tek kanıtıydı.

Rose'un gözleri korkuyla irileşti. On santimlik topuklusunu anında bıraktığında ayakkabı yere çarptı. Ardından bakışları hızla öfkeli, huysuz bir hal aldı ve bir parmağını suçlarcasına Scott'a doğru salladı. "O bir-"

"Adi mi? Domuz mu? Mankafa mı?"

Rose ellerini kalçalarına yerleştirirken öfkeden deliriyordu. Kolunu okşadığımda sakinleşmeye başlamıştı ama gözlerindeki nefret hâlâ yerindeydi.

Bakışlarım arkadaşlarımın üstünde gezindi. Her birine tek tek baktığımda bedenleri gevşemeye başladı, kaslarındaki gerginlik çözülüyordu. Lo ağzını kapattı ve Ryke yumruğunu bilinçsiz olarak gevşetti.

İnsanlar, diğerleri üzerinde bir çeşit *sihrim* olduğuna inanıyordu. Ağzımı bile açmadan kalabalığın ayrılmasını sağlayabileceğimi düşünüyorlardı. Yapmam gereken tek şey bir kalabalığın önünde durmaktı, böylece yavaş ve çabasız bir şekilde benim için bir yol açarlardı. En huzursuz ruhları bile eğer istersem sakinleştirebilirdim ve bu yaptığım, saçma bir doğaüstü beceriden kaynaklanmıyordu.

Benim gücüm özgüvenimde yatıyordu.

Bu kadar basitti.

Onların daha fazlasına, daha büyük bir şeye inanıyor olmaları etkiyi güçlendiriyordu. Grubun sağlam ve kararlı kalesi olmama ihtiyaçları vardı.

Ben de buradaydım.

“İzin verin reklamı izleyeyim,” dedim. *Sonra Scott’ın, kahrolası yüzüne bir topuklu ayakkabı hak edip etmediğine karar veririz.*

Lily kumandaya uzanırken Rose’un ayakkabılarını aldım. Ben ayakkabılarına doğru uzanırken sevgilim çoğunluğu temiz olan parke zemine burnunu kırıştırarak bakıyordu. Ancak ona göre, zemin yeterince temiz değildi.

İfadesi kin doluydu. Scott’ın gözüne bir kazık sokmayı ister gibiydi. Scott’tan nefret ediyor olsam da Rose’un onu kör bırakmasını istemezdim. Bu yüzden kolumu uzatarak topuklu ayakkabıları ondan uzaklaştırdım. “Fikrimi değiştirdim.”

Rose hayretle bana baktı. “Onları geri ver, Richard!” Şehir evinde çıplak ayaklarıyla gezmek istemiyordu. *Peki o zaman.* Rose’u kolaylıkla kollarıma alıp kaldırdığımda kesik bir nefes aldı. Buna rağmen, benimle tartışmak yerine kol kaslarıma tutundu. Bakışlarım, aldığı derin nefeslerle birlikte yükselen göğüslerine döndüğünde içten içe gülümsedim.

Kızı kapmıştım.

Kollarımdaydı. Dokunuşum başını döndürüyordu. Çok daha korkunç bir şeyle karşılaşmış olabilirdim.

Onu koltuğa taşıyıp bıraktığımda bacaklarını yan tarafa doğru kıvrırdı. Elbisesinin eteğinin dizlerinde kalması için çaba sarf etse de kumaş bacaklarının üst kısmına kadar sıyrılıyordu. Televizyona odaklanmam gerekiyordu ama tek arzum, onu yine *tamamen* görmektir. Belinin kıvrımı, dik pembe meme uçları, çıplak kıcı ve aletimle dolduğu için genişçe açılmış ağzı.

Bir anlığına gözlerime baktığında tek bir kelime söylemeye bile gerek yoktu. Aklımdaki şeyi biliyordu. Başka kimse göremese de, Rose gözlerimdeki özlemi görüyordu. Kemerime kısa bir bakış attığını gördüm, yanına otururken dudaklarım kıvrıldı.

O kadar yakın oturuyorduk ki göğsünde atan kalbini neredeyse duyabiliyordum. Kumandayı Lily'den almak için uzandığımda ağzım Rose'un kulağına yaklaştı ve ona fısıldadım. "Seni tekrar bağlayacağım." Ardından Lily'ye gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Lily sandalyede oturan sevgilisine doğru döndükten sonra kucağına yerleşti.

Rose gergindi ama bunun sebebi korku değildi. Bacaklarını sıkıca birbirine bastırıyordu. Kolumu kucağına koydum, elim çıplak bacağının üstündeydi. Televizyonu açtığımda bana daha da yaklaşarak başını omzuma yasladı. Rahatlamaya çalışıyordu ancak şu anda kemerimi, bileklerini, yatağımızı hayal ettiğini biliyordum.

Benim için yalvaracak kadar, aklındaki tek ismin benim isimim olmasını ve muhtemelen dile getirebileceği tek şeyin de bu olmasını sağlayacak kadar onu ıslatmak istiyordum. Vahşi, delirmiş bir coşkuyla çığlık attığını duymak istiyordum. Bir-birimiz için zihnen, bedenlen ve ruhen ne kadar mükemmel olduğumuzu görmesini istiyordum.

Bu sefer kelimeler yoktu.

Hareketler vardı.

“Geri sarman lazım,” dedi Rose. Kumandaya uzanmaya çalıştı ama ondan uzaklaştırdım.

Bana tersçe baktı. “Vous devez toujours avoir le control.” *Hep kontrolün sende olması gerekiyor.*

Gelen daha büyük bir gülümsemeyi bastırmaya çalıştım. “Vous aimez quand j’ai le control.” *Kontrolün bende olmasına bayılıyorsun.*

Dudakları gerilse de beni tıpkı onu izlediğim gibi dikkatle izledi. “C’est encore à prouver.” *Bu henüz kanıtlanmadı.*

Pürüzsüz, ipeksi bacağını okşadım. “Ne t’inquietes pas. Bientot ca sera un fait.” *Endişelenme. Yakında bunu bir gerçeğe çevireceğim.*

Ryke, “Hey,” diyerek araya girdi. “Sikik Fransızca yok.”

“Evet,” dedi Lo. “Lily, edepsiz konuşmalarınızı İngilizce olarak duymak istiyor.” Ardından sevgilisine gülümsedi.

Lo’nun itirafı karşısında Lily pancar gibi kızarmıştı. “Bunu onlara söylememen gerekiyordu,” diye fısıldadı. Hâlâ duyabileceğimiz kadar yüksek sesli konuşuyordu ama bunun farkındaymış gibi görünmüyordu. “Bu bir sırdı.”

“Ah aşkım, bu gizli tutulamayacak kadar iyi bir sırdı.” Lo, sevgilisinin dudaklarını öperek elini onun altında sutyen olmayan atletine sokarken bir saniyeliğine kameraya baktı. En iri göğüslü olan o değildi. Rose, kardeşleri arasında en büyük göğüslere, en dolgun kıça ve en geniş kalçalara sahip kişiydi. Tüm gün ona bakabilirdim ve sertleşmekle ilgili hiç sorun yaşamazdım.

Reklamın başına kadar geri sararak oynat tuşuna bastım. Reklam, hepimiz beyaz bir arka planın önünde dururken başladığında içerideki herkes sessizleşti. Bu metraj, çok da uzun olmayan bir süre önce Philly’deki bir stüdyoda çekilmişti.

Kameralar çekim yaparken bize sadece kendimiz gibi davranmamız söylenmişti, makyaj sanatçılarıyla ışıkçılar tarafından otuz dakika göz ardı edilmemizin ardından doğal olarak

kendimiz olmuştuk. Rol yapmaya gerek yoktu. Benim için bile gerçektir.

Reklam, en sonda Scott olmak üzere yedi kişiyi göstererek başlıyordu. Montaj yakın görüşe kesilerek en sağdaki kişiden başladı.

Ekranda amuda kalkan Daisy vardı. Beyaz tişörtü kıvrılarak çıplak karnını ve yeşil dantelli sutyenini açıkta bırakıyordu. Haylaz bir gülümsemeyle dilini çıkarttı. Göğüslerinin hemen üzerinde bir yazı belirdi.

Gözü kara.

Sonra Ryke, arkadan onun bacaklarını itti ve Daisy, kahkaha atarak düştü. Ryke'in göğsünde de bir yazı belirdi: **Mankafa.**

Demek bizi etiketliyorlardı.

Reklam süratle devam ederken bu düşüncem sessizleşti.

Sırada Lo ve Lily vardı. Lo, Lily'yi kollarına almıştı. Aç bir şekilde, tutkuyla, izlemesi zor olacak kadar yoğun bir arzuyla öpüşürken Lo'nun dudakları Lily'ninkilere karışıyordu. Çok samimi ve kişisel bir şeymiş gibi görünüyordu.

Aynı anda **Seks Bağımlısı** ve **Alkolik** kelimeleri vücutlarının önünde belirdi.

Sırada ben, Rose ve Scott vardık. Rose biraz öfkeli görünüyordu, gözleri parlıyordu ki bu normaldi. Ancak bana döndüğünde bedenlerimiz tıpkı bir mıknatıs gibi güçlü bir şekilde birbirine çekildi ve ben kulağına eğilip bir şey fısıldarken Rose'un yüzü alev aldı.

KRISTA & BECCA RITCHIE

Ne söylediğimi hatırlamıyordum bile. Sıradan bir şekilde onun favori feministlerine karşı konuşuyor ya da saçının güzel olduğunu söylüyor olabilirdim.

Videoda, Rose benim kolumu itti. İki kez. Onun gibi sinirlenmemi bekliyordu. Beni kışkırtmak istiyordu.

Sadece sıırıttım.

Ukala kelimesi hızla üzerimde belirdi.

Koltukta otururken kimsenin hoş karşılamayacağı kahkahamı bastırdım. Ama bunu aşırı zevkli buluyordum. Scott'a ne diyeceklerdi, kadın düşkün mü? Hayır, bu çok nazik olurdu. Belki, Adi Aşağılık Yapımcı (bakınız: Yalancı) olabilirdi.

Reklamda Rose'un yanındaki Scott'ın bakışları, onun göğüslerine çevrildi.

Bunu daha önce fark etmemiştim, hissettiğim tüm keyif bir anda yok oldu. Bunu nasıl kaçırmış olabilirdim? Rose'u da fark etmemiştim...

Scott'a kısa bir an tersçe baktı. Bu ilgi bile Scott'ın başını eğip iç çekmesine yetmişti.

Lütfen, bu tam bir...

Sonra Scott'ın yazısı ekranda belirdi.

Tutkun.

Bir kahkaha daha boğazıma takıldı. Bu saçmalığın daniskasıydı. Demek Scott, kulenin kapısını çalan şövalyeydi. Kah-

ramandı. Ben de Rose'u içeri kilitleyen kişiydim. Bu doğru değildi. Ancak tam anlamıyla da yanlış sayılmazdı, ben bir kahraman değildim.

Rose kraliçeyken, ben kraldım.

Sonra Scott ve ben aynı anda Rose'a baskarken kamera ona doğru yaklaştırmaya başladı. Scott'ın çaresizce arzuladığı aşk üçgeni sergileniyordu.

Rose'un yazısı büyük, kalın harflerle ekranda belirdi.

Bakire.

Kaşlarımı çattım. Bu neden onu üzmüştü ki? On dört yaşımızdan beri bakire olduğu için hiç utanmamıştı. Diğer kadınların, sanki yirmilerinde bekâretlerini kaybetmek zorundalarmış gibi hissetmelerini, üniversiteden sonra bekâretini korumanın onlara asla istenmeyeceklermiş gibi hissettirmesini istemiyordu. Bekliyor olduğu gerçeğinden gurur duyuyordu. Şu an bundan utanıyor olmasının benim için hiçbir anlamı yoktu. Tabii herhangi bir şeyle etiketlenmiş olmak onu öfkeli kendirmiyorsa.

Bu mümkündü.

Reklam Philly'nin Prensesleri logosuyla biterken aşağıda bir bitiş cümlesi vardı:

Bu şubat, Calloway kardeşlerin arasına katılın.

Kısaydı. Yalnızca otuz saniyeydi. Yeni düşmancıl hisleri meydana çıkarmaya yeterdi. Herkes bağırmaya başlamadan önce sakince yerimden kalktım.

Lily, sevgilisinin kucağında kıpırdanarak dudaklarını ara-

ladı. “Bu etiketlerin ahlaksızca olduğunu düşünen tek kişi ben değilimdir, değil mi?”

Son derece ciddiydi. Bu söylediği de ortamdaki ruh halini bir anda ateşe vermişti.

Lo, Rose’a başını salladı. “İşin iyi tarafı, yirmi üç yaşında bir bakire olmayı siklemiyorsun.”

“Sorun o değil,” dedi Rose. Onu iyi tanıyordum. Şöminenin üstüne monte edilen televizyonun önüne geçerek bana baktı. “O, hepimizi sanki karikatürmüşüz gibi *tek* kelimeyle birer kalıp haline getirdi.” Aptal gibi gösterilmekten korkuyordu. Ancak insanlar zaten aylardır dedikodu bloglarında Calloway kızlarını kalıp haline getiriyordu. Bunun bir farkı yoktu.

“Yani?” dedim Rose’a.

Ağzı açık kaldı.

Onun tarafında olacağımı düşünmüştü. Haksız olduğunda ona karşı çıkmaktan korkmuyordum.

“İnsanlar tanıştıkları an seni etiketliyorlar,” dedim Rose’a. “Buz gibi soğuk bir sürtüksün. Erkeklerden nefret eden bir namus düşkün, zengin, burnu havada bir veletsin. Sadece çarpıtılmış bir gerçeği söylüyorlar ve eğer seni incitmelerine izin verirsen, kazanmalarına da izin verirsin.”

Herkes sakinleşti. Hiç kimse kalıbını beslemek istemiyordu. Sanırım, öfke nöbetleri geçirmeye başlarsa, tıpkı Scott’ın istediği gibi iki boyutlu bir hal alacaklarını anlamaya başlıyorlardı. “Zengin çocuk züppeliği” imajını iyi vermişlerdi. Dışarıya böyle görünmek onları incitebilirdi.

Rose’un dudakları “erkek nefreti” ifadesiyle gerildi. Söylediğim şey onu rahatsız etmişti. Neredeyse, onu açıklamama eklediğim için pişman olacaktım. “Mağrur bir şerefsizsin,” dedi bana.

“Beni seviyorsun.”

Başını iki yana sallasa da dudakları yukarı kıvrıldı. “Kes şunu.”

“Neyi keseyim?”

“Haklı olmayı.” Rose inledi, ardından oflayarak koltuğa tekrar yaslandı. “Hepimiz bu durumun hakkından gelmeye çok hazırken birkaç kelime ederek her şeye tekrar anlam kazandırmış olmandan nefret ediyorum.”

Lo kollarındaki Lily’yle birlikte yerinden kalktı. “Bir kabiliyeti var.”

“*Kendim* tarafından verilen,” dedim. Savannah’nın *Canon*’ının odak sesini duyana kadar kameraların odada olduğunu unutmuştum bile. O bana odaklanırken Brett’in kamerası da Scott’a doğrultulmuştu. Kumral yapımcı duvarın kenarında durmuş ters ters bana bakıyordu.

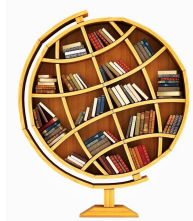
İçeri girip tam da istemediği şeyi yapmıştım.

Kahrolası herkesi sakinleştirmiştim.

Onun aldatmacasını bozmuş ve kraliçemi korumuştum.

Dudaklarımı oynatarak, “*Benimle uğraşma,*” dedim. Bu beş kişi, benim için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar önemliydi. Daha önce hiç *gerçek* bir ailem varmış gibi hissetmemiştim.

Ama onlarla birlikteyken, bir ailem olduğunu biliyordum.

BÖLÜM 17

ROSE CALLOWAY

Ebeveynlerim, New York'taki lüks bir otelin çatı katını kiralamışlardı. Otuz adet büyük düz ekran televizyon, ordövr tabakları ve en yakın arkadaşlarından iki yüz tanesiyle birlikte tüm hazırlıkları tamamlamışlardı. Buna ilk bölüm için bir gösterim partisi diyorlardı.

Bense kâbus diyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bu bir *reality* şovdu. Philadelphi-a'nın münasip, dürüst hanımları gibi görünmeyecektik. Düşüncelerimi annemle paylaştığımda bana kulak asmamıştı. "Bir *reality* şovun ne olduğunu biliyorum, Rose," demişti. "Ancak böyle olduğunda; size değil, sizinle güleceğiz."

Bunun daha iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.

Düğüne dört ay, yirmi beş gün kaldı. -Annem

Telefonumu el çantama attım. Ardından en yakındaki garsonun tepsisinden bir şampanya kadehi aldım, Calloway Mo-daevi'nin imza parçalarından bedene tam oturan, siyah pileli bir elbise giyiyordum. Yüzden fazla insanın sırf soytarılıklarımızı izlemek için burada olmasının bir diğer sebebi de büyük

çek defterlerinin olmasıydı. Bazıları yatırım yapmak ya da şovda Lily'nin, Daisy'nin veya benim giydiğim kıyafetlerden satın almak isteyebilirdi.

Telefonumda gezinerek milyonuncu kez CM internet sitesinin hâlâ açık olup olmadığını kontrol ettim. Tanrı korusun, şov sırasında çökebilirdi. Bu da tamamen benim kötü şansım olurdu.

Odadaki en büyük düz ekranda şovun başlamasına ayarlanmış bir geri sayım vardı. 10 dakika. *10 kahrolası dakika.*

Connor hangi cehennemdeydi?

Sinirlerim yepyeni bir seviyede gerilirken telefonumu çıkartıp tekrar internet sitesini kontrol etmemek için kendimi dizginledim.

Aceleyle kalabalığı incelediğimde Loren ve Lily'nin kenarda, büyük bir saksı bitkisinin yanında durduklarını gördüm. Lily'nin seks bağımlılığı etrafa yayıldığından beri, bu onların katıldığı ilk Calloway etkinliği idi. Odadaki insanların yarısı meraklı, kınayan bakışlarla onlara bakıyordu. Diğer yarısı da fısıldayarak dedikodu yapıyordu.

Lily ve Loren ise oldukça huzursuz görünüyor, oldukları yerde kıpırdanıp insanlarla göz teması kurmaktan kaçıyorlardı. Lo kolunu Lily'nin omzuna atmıştı. Rahatlaması için onunla temasını sürdürüyor, kameranın fazla yaklaştığı her anda kardeşimi diğer tarafa çeviriyordu.

İçeride on iki tane kameraman vardı. Şov için her bir anın kaydedildiğinden emin olmak adına buradalardı.

Manevi destek için Lily'ye doğru gitmek üzereydim ancak ben daha adım atmadan Ryke onlara doğru yaklaştı. Loren'a bir *Fizz Life*, Lily'ye de bir tabak İsveç köftesi uzattı. Ryke ona her ne söylediyse, Lo tüm gece boyunca ilk kez gülümsüyordu.

İki yıl önce olsa, Lo ve Lily bir köşede acınası bir şekilde dikilirdi. Bağımlı ve birbirlerine engel olmayarak. Birkaç ay

öncesinde olsak, dedikodular ve alaylar yüzünden hiç kimse kardeşimi evden çıkmaya ikna edemezdi.

Şimdi buradalardı.

Gülümsüyorlardı.

Genelde çok duygusal bir insan değildim. Ancak kardeşimin yalancılıktan kırgınlığa, oradan da yarı yarıya iyileşmiş bir duruma gelmesini izlemek beni ölçülemez bir şekilde etkilemişti.

Hiç sahip olmadığını düşündüğün bir gücü içinde bulmaktansa güçlü doğmak daha kolaydı. Bu yüzden Lily'nin, benim hep sahip olduğumdan daha fazla cesarete ve beceriye sahip olduğuna inanıyordum.

Bakışlarım onların üzerinde gezindikten sonra tekrar Connor'ı aramaya başladım. Önce Daisy'yi buldum, birkaç baş sallamasıyla annemin keyfini yerine getiriyordu. Loren sevgilisinin tabağındaki köftelerden birini çalarken, Ryke da odanın diğer tarafındaki Daisy'yi izliyordu. Gülümsemesi solarken ifadesi giderek endişeyle sertleşmeye başlamıştı.

Erkeklerin hiçbiri, annemizin etrafımızı çok uzun süre kuşatmasından hoşlanmıyordu. Ben de Daisy'nin, onun etrafında bir ya da iki saatten fazla durmasını istemiyordum. Annemiz, sahip olduğumuz enerjiyi tamamen kurutana kadar emiyordu; ancak bunun tek sebebi onun yıpratıcı, her şeyi tüketen kişiliğiydi. Bu duruma hiçbir zaman alışamayacak olsanız bile, bununla başa çıkmak zorundaydınız.

Sonunda Connor'ı bulduğumda, içimde yükselen tüm karmaşık ve (genelde yabancı olan) sıcak hisler, huzursuzlukla yer değiştirdi.

Sevgilimin kendinden daha genç bir çocuğa sarılarak ona selam vermesini ve tipik bir kanka sarılışı yapıp sırtına vurmasını izledim. Bu Connor Cobalt'ın doğasına, tanıdığım ve sevdiğim asıl kişiliğine çok tersti.

Ona doğru ilerlediğim sırada topuklu ayakkabılarım gü-

rültülü bir şekilde mermer zemine çarpıyordu. Şampanyamın kalanını kafama dikip Connor'ın yanına geçmeden önce boş kadehi bir tepsiye bıraktım.

"Richard," dedim öfkeli bakışlarımla. Sürtüğün teki gibi görünüyorsam da umurumda değildi. Olay buydu. Neysem oydum. Neden insanların gerçek onu görmesine izin vermiyordu? İnsanlar ondan hoşlanmayacak olsa bile kimin umurundaydı?

"İşte buradasın, bebeğim," dedi Connor. Kolunu belime sararak arkadaşına başını salladı. "Patrick, Rose'u tanıyorsun, değil mi?"

"Resmi olarak hiç tanıştırılmadık," dedi Patrick. Elini uzattı. "Patrick Nubell."

Elini sıkmadım. "Nubell Kurabiyeleri'ndeki gibi mi?" Şimdi anlıyordum. Connor, herkesle gevezelik etmiyordu. Size vaktini ayırması için bir sebebi vardı. Para ve prestij, iki önemli faktördü. Nubell, ticaret dünyasında *Kraft** (*Oreo*) ve *Kebbler***'in hemen altında yer alıyordu. Gerçi Nubell kurabiyeleri daha doğal ve daha az lezzetliydi.

Patrick kahkaha atarak elini indirdi, tokalaşmayacağımın farkına varmıştı. Alınmış gibi görünmüyordu. Belki de namımı duymuştu. Bu tip sosyal çevrelerde bana sıklıkla "Buz Kraliçe" diye hitap ederlerdi.

"Evet, büyük büyük büyükbabamın şirketi," diye açıkladı Patrick. "Muhtemelen nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuzdur. İnsanlar sana sürekli en çok hangi *Fizz* aromasını sevdiğini soruyorlardır. Bana da, '*Karışık olanı mı, yoksa tarçınlıyı mı tercih edersin?*' diye soruyorlar."

Sessiz kaldığımda Connor'a cevap verme fırsatı doğdu. "Kesinlikle, adamım." Bu karışık-tarçınlı muhabbeti karşısında mest olmuş gibi başını salladı.

* Birçok markayı içinde barındıran bir yiyecek, içecek şirketi. (ç.n.)

** Amerikan kurabiyesi ve kraker üreticisi olan bir şirket. (ç.n.)

Elbette bir noktada Patrick'le iyi ilişki kurmam gerekirdi ama şimdi birileriyle bağ kurmak için pek vaktim yoktu. Saatime baktım, şovun başlamasına dört dakika vardı. Ayrıca bir moral konuşmasına ihtiyaç duyuyordum. Tercihen şu an canlandırdığı ahmaktan değil, Connor Cobalt'tan.

"Bize bir dakika verebilir misin, Patrick?" diye sordum.

"Evet, tabii ki." Yanımızdan ayrıldı, muhtemelen orta yaşlılarla dolu olan kalabalıkta kendisi kadar genç birini bulmaya çalışıyordu.

Connor'a döndüğümde gözleri bana çevrildi. "Bu şey, seni kahrettiği kadar beni de ediyor," dedi hiç vakit kaybetmeden. "İnan bana, *bitirici* ve *ahbap* kelimelerini aynı kahrolası cümlede kullanmak zorunda kaldım."

"Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilsin," diye karşılık verdim. "Ayrıca *bebeğim* mi, gerçekten mi?" Koluna vurdum. "Ayrıca ona kanka sarılışı yaptın, Connor. Kimsin sen?" Ona cevap verme şansı sunmadım çünkü son derece can sıkıcı bir şey söyleyeceğini biliyordum. "Peki Nubell Kurabiyeleri'yle ne yapıyordun? Onlarla ortak olmaya mı çalışıyorsun? Bu şahane bir fikir gibi görünüyor. Konservelere magnet koyun ve herkesi hasta edin."

Atıp tutmaya son verdiğimde genişçe sırıtıyordu. Ama bu sefer yüz ifadesi farklıydı.

Sanki söylediğim her bir kelime özelmiş gibi gülümsüyordu. Sanki bu kelimeler ona ve bana aitmiş gibi.

"Ne?" diye tersledim onu. Fakat gözlerinde onun her şeyi olduğumu gösteren o bakışı gördüğümde ses tonum yumuşadı.

Parmaklarını parmaklarıma geçirerek beni göğsüne çekti. "Bir şey yok, sevgilim." Eğildiği sırada nefesi kulağımı ısıtıyordu. "Bu elbisenin içinde muhteşem görünüyorsun. Senin mi?"

Senin mi? Benim tasarımı olup olmadığını soruyordu. Başımı salladım.

Saçımı omzumdan geriye ittiğinde güçlü bir şekilde iç çektim. Parmakları elbisenin yakasına bağlanmış siyah kumaşa gezindikten sonra daha da hafif bir dokunuşla boynuma uzandı.

“Ne kadar mükemmel olsa da,” dedi. “Bu gece üstünden çıkarmak çok hoşuma gidecek.” Yanağımı öptüğünde, insan içinde olduğumuzu ona hatırlatmak için odaya bakmak zorunda kaldım.

Yüzlerce insanın arasındaydık.

Duygularım bir anda sakinleştiğinde Connor elimi sıktı, nedenini anlamıştım.

Lo haklıydı. Bir kabiliyeti vardı.

Ekrandaki sayaç ondan geriye sayıyordu.

On saniye.

Bu şovun başarısız olup olmadığına karar vermek için bu kadar süre kalmıştı.

On aptal saniye.

Otuz dakika sonra, işler pek de iyi görünmüyordu.

Yanımda duran Lily, eliyle gözlerini kapatıyor ve biz hayatlarımızın tren enkazı altında kalmasını izlerken ara sıra ekrana bakıyordu. Şov gösterilmeye devam ederken altımız da kahrolası saksı bitkisinin yanında dayanışma için bir araya gelmiştik. Scott, ebeveynlerimin yanında kalmayı seçmişti. Anneme bir şeyler fısıldıyordu ve annem de samimi kahkahalar atıyordu.

Connor’ın bakışları televizyon ekranlarıyla onlar arasında çok sık gidip geliyordu. Yanlarına gidip lafa karışmak, Scott’ın anne ve babamla arayı iyi tutmak için yaptığı role bir son vermek istediğini anlayabiliyordum. Buna rağmen burada kalıyordu. Benimle birlikte. Buna tahmin edebileceğinden daha çok minnettardım.

Medyum faciasını çoktan izlemiştik, sonrasında ise Daisy’nin *Ducati*’sinin lastiklerini patlattığı beş dakikalık bir kesite dayanmak zorunda kalmıştım. Motoru o kadar hızlandırmıştı

ki koltuğundan kayıp bunun cezasını çekmişti. Yine de ağlamak yerine onsuz giden motosikleti kaldırarak tekrar denmişti.

Annem bu görüntüleri izledikten sonra, bize doğru bir fırtına gibi gelip herkesin önünde Daisy'yi azarlamaya hazır görünüyordu. Onu durduran tek şey içerideki iki yüz seyirciydi.

İkinci şampanya kadehimi de bitirdikten sonra garson gitmeden önce bir tane daha aldım. *Philly'nin Prensesleri*'ndeki en ilgi çekici kısım röportaj kesitleriydi. Hiçbirimiz birbirimizin kayıtlarını izlememiştik. Scott, duvarları kitaplarla dolu çalışma odamızda Savannah'nın kamerasının arkasında durup röportajları yönetiyordu. Kendi sesi kaydolmasın diye Savannah'nın bize soracağı soruları önceden belirtiyordu. Tanrı korusun, kimse şovu onun düzenlediğini bilmemeliydi.

*"Lily ve Lo çok düzü*****lar," dedi Ryke. Ettiği her küfür bipleniyordu. Kahverengi deri bir koltukta oturuyordu. "İşi en çok kim pişiriyor diye sıralamam gerekirse kardeşim ve sevgilisi diyebilirim, bir de belki Connor Cobalt ve eli."*

Connor yanımda sırtırken şarabından bir yudum aldı. Ryke'in yorumunu bana kıyasla daha komik bulmuştu.

Ryke'in bakışları açılan kapıya yöneldi. Daisy başını içeri uzattıktan sonra doğruca odaya girdi. "Sana bir dakikalığına ön tarafta ihtiyacım var," dedi. "Son soru neydi? Eğer önemliyse sonra gelebilirim."

Ryke yerinden kalktı. "Hayır, sorun yok."

Bunun vardığı yer hoşuma gitmiyordu. Neden bu anı gösteriyorlardı ki?

Savannah'nın sesini duyduk ancak onu göremiyorduk. "Evde en çok seksi kimin yaptığını sıralıyordu. Sen buradakileri nasıl sıralarsın?" diye sordu Savannah.

Daisy'nin yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Ona cevap verme," dedi Ryke.

*"Lily ve Lo," dedi Daisy onu duymazdan gelerek. Yüzünde haylaz bir sırıtiş vardı. Sanki çok fazla kafein içmiş gibi ayaklarının üzerinde sıçrıyordu. "Çok düzü*****lar."*

Ryke gözlerini devirdi.

Saksı bitkisinin yanında duran Daisy, Lily'den özür diledi. "Çok üzgünüm." Ardından bakışları Ryke ve Lo arasında gidip geldi. "Lütfen üzölme." Bunu daha çok Lo'ya söylemişti.

Lo ağabeyine dönerek ters bir bakış attı. "Münasebetsizliğinin kaç tonunu daha görmek üzereyiz?"

"Elli," diyerek dalga geçti Ryke. Dudakları yavaşça kıvrılırken gösterimi devam eden şova rağmen hepimiz kahkahalara boğulduk. İnsanlar, sanki ekrandaki bir şeyi kaçırmış gibi bize baktılar. Kaçırmamışlardı. Ama kötü kısımları tekrar yaşamaktansa, hayatlarımızda gülecek bir şeyler bulmak çok daha iyiydi.

Savannah, "Sonra kim?" diye sordu Daisy'ye.

Ryke ters bir bakışla Daisy'ye döndü. "Ona cevap verme."

"Sen verdin."

"O raddeye gelmedim."

Daisy, sanki bu bilgiyi verecek ilk kişi

olduğu için heyecanlanmış gibi sırıttı. Et-
rafında dönerek direkt izleyicilere (ka-
meraya) baktı. Ryke, onu belinden tutarak
konuşmasını kesmeye çalışıyordu ama Daisy
yine de soruya cevap verdi. "Ben kesinlikle
Ryke Meadows'tan daha çok kış görüyorum."

Ryke'in elinde kıvrılırken kahkaha attı.

"Benden daha çok kış görmüyor," dedi Ryke.
Daisy'yi kollarından çekip kameradan uzaklaş-
tırmaya çalışıyordu. Ama Daisy hızlıca döne-
rek ellerini Ryke'in göğsüne yerleştirdi.

"Ah, öyle mi? Benim erkek arkadaşım var.
Senin neyin var?"

"Baklavalarım ve koca, si**k bir si**m."

Bunun üstüne kalabalık gürültülü bir şekilde konuşmaya
başladı. Loren'in gözleri sanki onu öldürecekmiş gibi ağabeyi-
ne çevrilmişti. Ryke ise yalnızca kendi kendine başını iki yana
sallıyordu.

Connor kahkahalarını durduramıyordu.

Daisy tekrar onunla güreşmeye çalışırken
tişörtü beline doğru kıvrılarak kalçası-
nın üst kısmındaki morluğu açığa çıkardı.
Ryke inanılmaz derece hareketsiz kalırken
Daisy'nin yüzü düştü ve hareket etmeyi bı-
raktı.

"Bir şey değil," dedi hızlıca. "Hadi, ön
tarafı sana ihtiyacım var."

Hepimiz yere oturmuş kendi kendine mesajlaşan Daisy'ye
döndük. Bilinçli olarak bizi görmezden geliyordu. Merak edi-
yordum...

Daisy'ye biber gazını verdiğim zaman Ryke'la birlikte bir sır saklıyormuş gibi görünüyordlardı. Bu tamamen aklımdan çıktığı için detayları öğrenmek adına peşlerine düşmemiştim. Sanırım sonunda bazı soruların karşılığını alacaktım, bana bu cevapları vereceklerdi. Çabaya gerek yoktu. İşte, şovun bir avantajı da buydu demek. Kimin aklına gelirdi ki?

"Hey." Lo ayağıyla Daisy'nin bacağını dürttü. "Ne haltlar dönüyor?"

"İcabına bakıldı," dedi Daisy çekimser bir şekilde, telefonuna odaklanmıştı.

Lo, Ryke'a baktı. "Neden bir şey söylemedin?"

"Sikik şeyi izle," dedi Ryke. "Artık önemi yok. Yayınlıyorlar."

Connor şarabından bir yudum aldı. "Belli ki aksini umuyormuşsun."

"Bir yanım umuyordu aslında. Ama ben onu koruyordum..." Kardeşinin arkasından uzanarak başını Lo'nun omzuna yaslanan Lily'yi işaret etti. "Bu yüzden bana biraz sikik huzur verin."

"Ne? Ben mi?" Lily köşeye sinmiş bir halde kendini işaret etti. "Ben iyiyim." Ancak sesi kısıktı, Lo'yla yiyiştığını görmek zorunda kalmıştı. Üç dakika boyunca hepimiz bu hafif pornografi sayılır mı diye tartışmaya girmiştik çünkü böyle şeyleri izleme izni yoktu.

Sonrasında Daisy düşüncesizce porno izlediğini itiraf etmişti. Bunu daha çok Lily'yi utançtan büzülüp kalmaktan kurtarmak için yapmıştı. Bunun üzerine ise Lo'nun yüz ifadesi sanki biri kulaklarına buz kıracağı sokmuş gibi bir hal almıştı.

Kardeşimin belirli bir cümlesini duyduğum an dikkatim anında şova döndü.

"Bana bir şey attı."

*Ryke derin nefesler alıyordu. "Seni si**k bir şekilde gasp etmiş gibi görünüyor."*

Daisy duraksadı. "Lütfen dışarı gelir misin? Açıklayacağım."

Ryke gergin omuzlarıyla birlikte Daisy'yi alt kata kadar takip etti ve oturma odasına girdiler, ardından ön kapıdan dışarıya çıktılar. Sokağa ulaştıkları anda Daisy onu kaldırıma park etmiş Ducati'ye yönlendirdi. Stop lambaları ve farlar kırılmıştı. Gidonlar da yamulmuş durumdaydı.

"Ne oluyor lan? Anasını *****min o***** çocuğu, benimle t**** geçiyor olmalısın." Ters ters Daisy'ye baktı. "Bu si**k şeyi kim yaptı?"

"Şehir merkezindeki aşağılık bir herif. Lucky's'den dışarı çıktığımda adam botuyla motorumu devirdi. Ardından bana aynen şöyle söyledi, 'Buradan defol, şımarık Philly a**cığı.'"

Ryke daha önce kullandığını hiç duymadığım bu küfür karşısında iki büklüm oldu. "Sevgilin değil miydi?"

"Hayır," dedi Daisy. "O beni incitmez. Ben sadece... Motorumu geri almaya çalışıyordum ve adamla biraz karşı karşıya geldik, morluğun sebebi bu. Cidden önemli değil. Paparazziler gelmediği için mutluyum."

Lily'nin ağzı açık kaldı. "Çekim yaptığımız için bize kızgınlar mı?" Gözleri korkuyla parıldadı. Eğer Philly'nin sakinleri Daisy'ye bunu yaptılarsa o zaman seks bağımlılığı ulusal haberlere yapışıp kalan küçük kardeşime ne yaparlardı?

İnsanların bizi köşeye sıkıştırması, daha önce üzerinde düşündüğüm bir ihtimal değildi.

"O kadar da kötü değildi," dedi Daisy ikimize.

Ancak Ryke'in kaskatı olmuş çenesi başka bir şey söylüyordu. Ekranda ve burada.

Ryke motordaki hasarı incelerken başını tekrar ve tekrar iki yana sallıyordu. "Şikâyetçi olmamız gerekiyor."

"Adını almadım."

"Ama adamı polise betimleyebilirsin."

Daisy sessiz kaldı.

*"Sana si**k bir saldırıda bulundu, Daisy. Bu b*ku yiyip kurtulamaz."*

"Daha fazla sorun çıkarmak istemiyorum, gerçekten. Sadece bunu unutalım gitsin."

*"Si**k şeyi unutmamı mı istiyorsun?" Ryke'in bakışları, morluğu gördüğü yere, Daisy'nin beline indi. Ardından kalkıp Daisy'nin tişörtünü sıyırmaya çalıştı.*

Connor'ın şarabı boğazına kaçtı. Mekanik bir şekilde sırtını ovuşturdum. Gerçekten Ryke'in kafasına vurmak istesem de kendimi tutuyordum, belli ki bu Ryke'in yapamadığı bir şeydi.

"Seni gözümde biraz fazla büyütmüşüm," dedi Connor, Ryke'a. "Bunu kameraların önünde yapmayacak kadar akıllı olduğunu sanıyordum."

Lo, "Kameraların önünde mi?" diyerek araya girdi. "Hiç yapmamaya ne dersiniz?"

Daisy geçiştirircesine elini salladı, mesajlaşmaya devam ediyordu. "Hemen yanınızda duruyorum, çocuklar."

Ryke ellerini öne doğru uzattı. "Benden ne istiyorsunuz? Bana sokaktaki sıkık, kızgın bir aptal tarafından hırpalandığını söyledi ama ne kadar kötü durumda olduğunu söylemedi."

"Kayıtlara geçsin, o kadar da kötü değildi."

“O kadar kötüydü.” Ryke ters bir şekilde Daisy’ye baktı. “Yan tarafın tamamen bok gibiydi.”

“*Bok gibiydi* de ne demek?” diye sordum endişeyle. “Doktora gitmen gerekiyor mu, Daisy?”

“Çoktan gittim,” dedi Daisy. “İyiyim. İç kanamam yok ve...”

“Seni boğacağım,” dedim Ryke’a. Ona doğru adım attığımda Connor beni kolumdan yakalayarak göğsüne çekti. Kardeşim *o kadar* yaralanmıştı ve kimse bana haber vermeyi aklına getirememiş miydi?

“Neden bana bağıırıyorsun?” diye bağırdı Ryke. “Onu yere fırlatan ben değilim.”

“Bana söylemen gerekirdi!”

“Daisy bilmeni istemedi,” diyerek karşılık verdi Ryke. “Bunu anlamak bu kadar zor mu? Sikik bir şekilde kafayı sıyrırıyorsun, Rose. Şu an bile nefeslerin kontrolsüz bir hal alıyor.”

Almıyordu.

Sonra göğsümün garip ve dengesiz bir ritimle inip kalktığını fark ettim. Tamam, belki de kafam yerinde değildi. Ama Daisy’nin yaralanmış olmasından ve bilinçli olarak bu sırrın dışında tutulmaktan nefret ediyordum. Benden bir şey sakladıklarını hatırlamam gerekirdi. Doktora gittiğinde onun yanında olmam gerekirdi. Bu benim hatamdı. Eğer bu *reality* şovu yapmış olmasaydık, koruması yanında *olmadan* öyle tehlikeli bir adamla karşılaşmamış olurdu.

“Doktorda yalnız mıydın?” diye sordum Daisy’ye.

“Ryke yanımdaydı.”

En azından yalnız değildi. Ancak Lo şu anda ters ters Ryke’a bakıyordu. Onun iyi bir refakatçi olduğunu düşünmüyordu. Ne olursa olsun, hiç kimsenin gitmemesinden daha iyiydi.

Tekrar büyük ekrana baktım.

Ryke ve Daisy, birbirleriyle kavga etmeyi bıraktılar. Daisy onun kahverengi gözlerine bakarken, Ryke onu kollarından tuttu.

"Ben iyiyim," dedi Daisy.

"Calloway, sen bunu söylemeye devam ettikçe sana daha az inanıyorum. Ne yaptı o adam, elli dört kiloluk bir kızı alıp si**k yere mi yapıştırdı?"

"Hayır, kavga ettik. Yerler çamurluydu. Amigolar da bize katıldı."

"Kes şunu."

Daisy sırıttı. "Komikti."

"Kahrolası si**k dünyada en az komik olan şey senin yaralanmış olman."

"Bu da tüm gün boyunca duyduğum en büyük abartı ifadesi."

Üç uzun saniye boyunca sadece birbirlerine baktılar. Ardından Ryke gözlerini kaçırarak gerilimi bölmeye çalıştı. "Motorunu oradan alacağım. Eğer bir modellik işin varsa benimkini sürebilirsin."

İnsanlar tekrar mırıldandılar. Annemin kemikleri sayılacak kadar ince olan göğsü aldığı nefesle birlikte kabardı, yapı olarak çok zayıftı. Skandalla birlikte giderek daha da az yemeye başlamıştı. Nefret dolu bakışlarının hedefini bulması çok uzun sürmedi. Gözleri Ryke'a doğru dönmüştü. *Tam isabet.*

"Anne Calloway, götünden kan alacak," dedi Lo. Ağabeyinin sırtına vurarak omzunu sertçe sıktı. "İyi şanslar, ağabey." Gülümsedi.

"Zor durumda olmamdan çok keyif alıyorsun."

"Böyleyken dünyam daha parlak oluyor."

Reklam arası girdiğinde annemin burada kalacak kadar özgüvenli olmasına şaşırmıştım. Kızlarının yersizliği, pervasızlığı ve sevgililerinin her şeyi açık açık söylemesi karşısında utançtan morali bozulmalıydı. Ancak gülümseyerek tipik

WASP arkadaşlarına el sallarken bir gram bile utanç duymuyordu. Ya kusursuz bir oyuncuydu ya da yakışıksız mizacımızı görmezden gelecek kadar olgunlaşmıştı.

Annemle ilgili daha iyi şeyler düşünmek isterdim ama insanlar bu kadar çabuk değişmezdi. Özellikle de inançlarına çok uzun süredir bağlı olan orta yaşlı kadınlar.

Belki de bu *reality* şov ona bağışlamayı ve nefret duymak yerine insanları kabul etmeyi öğretirdi.

Şov tekrar başladığında başım hafif bir sarhoşlukla dönüyordu. Bir kadeh şampanya daha aldım. Connor hemen arkamdaydı, elini belime yerleştirmişti. Saçlarımı bir omzumda topladığında soğuk dudakları çıplak enseme değdi.

İkimizin de dikkati anında ekrandaki montajdan ayrılarak dağılmıştı. Görüntüler yalnızca Lily'nin evde olduğu anlardan oluşuyordu.

Lily deri koltukta kıpırdanıyordu. Altındaki ayağını düzeltirken alnı sıkıntıyla kırıştı. Eli kot pantolonuna doğru inmeye başladı. Neredeyse anında elini geri çektiğinde yanakları kızarmaya başladı. Başka birisi gördü mü diye etrafına baktı. Sonra bakışları kameraya çarptı. Doğruca bize, izleyicilere baktıktan sonra yüzünü utançla yastığa bastırdı.

Kayıt burada bitmedi. Çevrimiçi derslere katıldığı için Lily'nin internet izinleri gözden geçirilmişti. Hepimiz, edepsiz sitelerden uzak duracağı konusunda ona güveniyorduk.

Koltukta uzanıyordu, dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerindeydi. Omzunun üzerinden baktığı an bilgisayarını kapattı. Tehlikeli

bir dürtüyle savaşıyordu. Eli kot pantolonuna indi ama kumaşın üzerinden bacaklarının ortasındaki noktaya uzanıp duraksadı.

“Bunu nasıl yayınlarlar?” diye sordum öfkeyle.

“PTC yarın icabına bakar,” dedi Connor sakince. “Bırakın devam etsin.” *The Parent’s Television Council*’in yayın ağı ve yapımcılara tırpan sallayacağına emindim ama bu görüntüler yine de tüm eğlence kanallarında ve bloglarda yayılacaktı. Bu da ateşin harlanmasına, daha fazla insanın kesiti izlemesine sebep olacaktı.

Lily elleriyle gözlerini kapattığında Lo dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. Kız kardeşim sessiz gözyaşları dökerken Lo hızla ona bir şeyler fısıldadı.

Klipler art arda eklenmişti.

Lily bilinçsizce bir mutfak sandalyesine sürtünüyordu. Ne yaptığının farkına varınca kızardı.

Lily, mutfak tezgâhının kenarına sürtünüyordu.

Lily’nin eli üç farklı anda aşağı iniyordu. Ancak durum ilerlemeden kendini hep durduruyordu.

Çok fazla şeyden utanç duymazdım ama parti odasındaki garip bakışların Lily’ye odaklandığını ve ortamda yargılayıcı bir hava oluştuğunu seziyordum. Resmen insanların kardeşime bakmadan önce bile yüzünü buruşturduğunu hissetmiştim.

Lily, sevgilisinin göğsüne dönerek onun siyah, sıfır yaka

* Televizyonda yayınlanan içeriklerin çocuklar için yararlı ya da zararlı olduğunu iddia eden bir ABD çıkar grubudur. (ç.n.)

tişörtüne tutundu. Başını içeri sokmuştu, Lo o tişörtü hâlâ giyerken tişörtün içine saklanmıştı. "Dışarı çıkmayacağım," dedi Lily. "Beni dışarı çıkarma, Lo."

Loren onun başına dokundu. "İstediğin kadar orada kal, aşkım." Loren başını kaldırdı, ona bakan herkese öldürücü bakışlar atıyordu. Onun bakışları benimki ya da Ryke'inkiler gibi değildi. Daha çok sizi paramparça edecek ve tüm kahrolası ailenizi katledecekmiş gibi hissettirecek şekilde bakıyordu. Babasının ona çok iyi öğrettiği *kaybedecek hiçbir şeyim yok* tarzında sadistçe bir bakıştı.

İçerideki herkesin yüzünü büyük ekranlara çevirmesine yetmişti.

Görüntü değiştiğinde Daisy, Lily ve benim röportajlarımızdan oluşan bir derleme ekrana geldi. Soruların seks odaklı olduğunu hatırlıyordum. Sürpriz değildi. *Philly'nin Prensesleri*'nin seyircilerini ilk elden çeken şey Lily'nin bağımlılığıydı.

Ayrı çekimler yaptığımız için her birimizin cevaplarını montajlamışlardı.

"Âşık olduğun ünlü kim?" diye sordu Savannah.

Daisy genişçe gülümsedi. "James Dean."

Bakışlarım kamerayı delip geçiyordu. "Audrey Hepburn."

Lily düşüncelere daldı. "Ahhh..." Kızardı. "Loren Hale."

Lo kahkaha atarak hâlâ tişörtünün altına gizlenen Lily'ye baktı. "Doğru cevap, aşkım."

Lily burnunu çekerek Lo'nun kıyafetlerinin altından kollarını onun beline doladı.

"Grinin Elli Tonu'nu* okudun mu?"

"Evet," dedi Daisy. "Tek elle." Sinsice kaşlarını oynattı.

Ben cevap verdim. "Bir kadını bunu okuduğu için utandıran her bir ataerkil adi şerefsizin yüzüne kendi-""

Lily kızardı. "Hmma....."

"Üst mü alt mı?"

"Annem beni öldürecek," dedi Daisy. "İkisi de. Üzgünüm, anne!"

Partideki insanlar kahkaha attı. Hatta annem bile biraz gülümsemişti. Sanırım Lily'den daha büyük görüldüğü ve inanılmaz alımlı olduğu için hepimiz Daisy'nin ne kadar küçük olduğunu unutuyorduk.

Ama benim cevabıma gelip de Daisy'yle kıyaslandığımda, tüm seyircilere cehenneme gitmelerini söyleyen asil bir sürtük gibi görünüyordum.

"Ben bakireyim," dedim. "Neden bana böyle anlamsız bir soru soruyorsun?"

"Hmm..." Lily'nin gözleri genişledi.

"Arka kapı mı, ön kapı mı?"

"G*tüme hiçbir s*k yaklaşılamaz, üzgünüm." Daisy soruya kabaca cevap verdikten sonra omuz silkti.

Lo ona bir bakış attı. "Ağabeyimle çok fazla vakit geçiriyorsun."

Daisy sadece kahkaha attı.

Başımı yana eğdim. "Sahiden mi?"

KRISTA & BECCA RITCHIE

"Hmm..." Lily'nin gözleri, her bir soruyla daha da irileşiyordu.

"Yatakta ne giyersin?"

"Çıplak uyurum," diye cevap verdi Daisy.

"Gecelik," diyerek karşılık verdim. İpek mi, yoksa bilek boy pamuk mu olduğu konusunda detay vermemiştim.

"Hmmm..." Lily başını kapıya çevirdi. "Lo!"

"Kırbaç mı kelepçe mi?"

"Ah," diyerek sırıttı Daisy. "Kırbaç fikri hoşuma gidiyor. Ama... Anlarsın ya, ben kırbaçlardan kaçırım. Bunu bir oyuna çeviririm." Bir kahkaha attı.

Odadaki erkeklerin duyulabilir bir arzuyla hırladıklarına yemin edebilirdim.

Yüzümde saf bir tiksinti olmalıydı çünkü Connor kalçamı sıkarak fısıldadı. "Hepimiz domuz değiliz, Rose."

Haklıydı. Tüm erkek ırkını, on altı yaşındaki kardeşimin fotoğrafıyla mastürbasyon kadar alçakça ve iğrenç şeyler yapacaklarmış gibi genellememeliydim.

Tam kendimi pişman hissederken pantolonunun ön kısmı belirgin bir şekilde kabaran takım elbiseli bir adam gördüm. "Buna ne diyeceksin?" diye fısıldadım iğrenerek.

"Ereksiyon."

Başımı iki yana salladım. "Sen tam bir..." Cümlemi yarıda keserek gülümsedim. "Ukalasın."

Alayla göğsüne dokundu. "Ça fait mal." İncindim.

"Je suis content." Memnun oldum.

Gülümsemesi sadece genişledi. "Sonuçta, beni herhangi başka bir kelimeyle etiketleyebilirlerdi. Bir numaralı tercihim 'dâhi' olurdu."

"Kasıntı," diye karşı çıktım.

"Ya da popüler..."

"Kibirli," diye devam ettim.

Bir kez daha gülümsedi. "Yakışıklı."

Bakışlarım bedenine harika bir şekilde oturan beyaz gömleğine ve masmavi gözlerine çevrildi. "Olabilir."

Şarabından bir yudum alıp devam etmemi işaret etti. "Neredeyse bana iltifat etmeni sağlıyordum, niye duruyorsun?"

Şakalaşmamız, kalbimin hemen altında bir yangın başlamasına sebep oldu. Onu öpebilirdim. Ama sonra pişmanlıkla büyük ekrana dönerek, "Kırbaç mı, kelepçe mi?" sorusuna verdiğim cevabı kaçırdığımı fark ettim, zaten soruyu baştan sarmıştım. Lily de büyük olasılıkla formaliteden *Hmm* demişti.

Şimdi erkeklere birkaç soru soruluyordu, tıpkı bizim gibi onların röportajları da montajlanmıştı.

Loren dik dik bakarak sabırsızca Savannah'nın kendisine bir şey sormasını bekliyordu.

"Sarışınlar mı, esmerler mi?"

Lo tersçe baktı. "Esmerler."

*"Saç rengi s*kimde değil," dedi Ryke. Deri koltukta otururken kollarının ön kısmını bacaklarına dayamıştı.*

Connor, ayak bileğini dizinin üstüne atmıştı ve multi milyar dolarlık bir şirketin CEO'su gibi arkasına yaslanıyordu. Yalandan düşüncelere dalmış gibi yaparken parmakları çenesindeydi. "Kızıllara ne oldu?"

Savannah boğazını temizledi. Onun saçları kızıldı. "Ya da kızılılar mı?"

"Peki ya gri saçlar?" Bakışları biraz yukarı çevrildi. Ekranın gerisinde duran Scott'a bakıyordu. "Siyah saçları da unutuyorsunuz. Morları, mavileri, turuncuları-"

Kamera Lo'ya geri döndü, dik dik bakıyordu.

"Vay be," dedi Lo. Eli, tişörtüne gizlenmeye devam eden Lily'nin başındaydı. "Küçük gevezeliğini kesmişler, Connor. Bu nasıl hissettirdi?"

"Kızgın," dedi Connor basitçe.

"Buraya gel, senin yerine kışını sıvazlayayım."

Connor şarabından bir yudum alırken gülümsedi. Ancak Scott'ın, onu basit bir düzenlemeyle susturacak gücü olması sinir bozucu olmalıydı. Çenesindeki gergin kaslardan öfkesini görebiliyordum.

"En dağınık kim?"

"Ryke."

"Ben."

"Ryke."

"Daha önce hiç, bir erkekle beraber oldun mu?"

Lo başını yana eğdi. Yüzüne sert, tatsız bir gülümseme yayıldı, kimseye duymak istediklerini vermiyordu.

"Hayır," dedi Ryke.

Connor'ın yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Çok fazla insan benimle olmak istiyor. Onlara tüm dikkatimi verebilirim ama yalnızca bir kısmıyla beraber olacağım ve onların da çok daha azından gerçekten hoşlanacağım."

"En iyi bacaklar kimin?"

"Lily," dedi Loren. "Ama bunu söylersem bana inanmayacaktır."

Ryke düşünceli bir şekilde dudaklarını ovuşturdu.

Loren, ağabeyine tıpkı "onun kahrolası adını söylememiş olsan iyi edersin" der gibi bakıyordu ama bence hepimiz aklından Daisy'nin geçtiğini biliyorduk.

"Rose." Ryke yüzünü buruşturdu.

Şampanyamdan bir yudum alırken kahkaha attım.

"Rose," dedi Connor. "Sonra ben, tabii."

"Üst mü, alt mı?"

Lo dik dik baktı. "Üst."

Ryke sıkıntılı bir şekilde başını iki yana salladı. "Umurumda değil."

"Üst." Connor sırtıttı. "Daima."

"Daisy'nin, Lily kadar cinsel olarak aktif olduğunu düşünüyor musun?"

Lo'nun bakışları buz kesti. Yerinden kalktı. "Bu b*ktan olayla işim bitti."

"Bu ne si**k bir soru?" diye sordu Ryke. Oturduğu yerden kalkarken yastıklardan birini fırlattı.

"Hayır, Daisy öyle değil," dedi Connor kesin bir dille. Ardından ayağa kalkıp takım elbisesinin ceketini ilikledi. "Bugünlük bu kadar yeter."

Reklam arasına girdiğimizde, Daisy elindeki telefonuyla birlikte yerden kalktı. Erkeklerin hiçbirisiyle göz teması kurmaya çalışıyordu. Medyanın, onun Lily'ye dönüşüp dönüşmeyeceği konusunda bir karar vermeye çalıştığı ortadaydı.

Bu durum Lily'nin, artık sadece utançla değil aynı zamanda da suçluluk duygusuyla dolarak Lo'nun tişörtüne daha çok gö-mülmesine sebep oluyordu.

İki kardeşim için de göğsüm sızlıyordu ama olanları tersine çevirmek gibi bir gücüm yoktu. Belki de giyim şirketim, *bu* kadar özene değmezdi.

Telefonumda gezindim. Satışlarım... şimdiye kadar yüzde on artmıştı. Çıkan küçük reklamlar etki ediyor olmalıydı, hep-si tam olarak şöyleydi: *Calloway kardeşlerin giydiği kıyafetleri şimdi satın alın!* Ayrıca CM internet sitesinin linklerini de gös-teriyorlardı.

Keşke bedenim, bu küçük başarıyla birlikte havada süzülü-yor olmasaydı. Bir yanımda bu *reality* şovun başarısız olmasını ve hayallerim yerine kolaylıkla kardeşlerimin refahını tercih etmemi diliyordu. Bunu yapmalıydım. İki yıl önce yapmış ol-malıydım. Ancak Lily, şirketimin yerle bir olmasından sonra kendini hiç affeder miydi bilmiyordum. Bence şirketin de iyi olduğunu, bağımlılığıyla her şeyi mahvetmediğini bilmeye ih-tiyacı vardı.

Daisy'nin telefonu parmaklarının arasından kayarak gürül-tüyle yere düştü. Benim tasarladığım sırtı açık ve uyluklarında biten siyah elbiseyi giydiğini unutarak telefonunu almak için eğildi. Elbise anında yukarı toplanarak giydiği kısa erkek iç a-maşırıyla birlikte kıcının yarısını ortaya serdi.

Küçük kardeşim kalabalığa kıcını yeterince göstermişti.

Daisy'nin en yakınında duran kişi Ryke'dı. "Siktir," diye küf-rederken hızlıca Daisy'nin arkasına geçti ve elbisenin eteğini tutarak aşağı çekti.

Üç erkek de omuzlarının üzerinden en yakındaki kameraya doğru dönüp baktı.

"Şeyi gördüler mi..." Lo, utanç duymadan Daisy'nin kıcın-dan bahsedemediği için sözü yarım kalmıştı.

"O gördü." Connor, kemik çerçevesi gözlüğü olan fotoğraf-

çıyı göstererek adama bize doğru gelmesini işaret etti. Fotoğrafçı başını sallayıp yaklaşırken Connor telefonunu çıkararak hızlı bir arama yaptı.

Daisy hâlâ telefonunu almaya çalışıyordu.

“Daisy, şu sikik şeyi al artık,” dedi Ryke. Daisy hareket ederken, Ryke tam olarak üç kez daha elbiseyi aşağı çekmek zorunda kaldı.

Daisy sonunda telefonu kaptığında dönüp kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. “Aldım!”

Ryke elbisenin eteğine bakarak kıvrılmadığına emin oldu. Bunu yapan ben olmalıydım ama biraz çakırkeyiftim ve on santimlik topuklularımla yanlış yöne hareket etmekten korkuyordum. Çoktan birazcık sallanmıştım bile. Connor’ın eli koruyucu bir şekilde belimde olmasaydı, şimdiye kadar kesinlikle olduğum yerde sendelemiş olurum.

“Kıçımı mı süzüyorsun?” diye sordu Daisy kaşlarını kaldırarak.

“Evet, sikik partinin geri kalanıyla birlikte hem de.”

“Ne düşünüyorsun peki? Birden ona kadar puanlayacak ol-san?” Daisy oyunbaz bir şekilde sırttı.

“Kıçımı puanlamayacağım.”

“Ondan faydalanacaksın o zaman?”

“Daisy,” diyerek araya girdim. *Dur*, dedim dudaklarımı oynatarak. Ryke’ı çok zorluyordu ve o kesinlikle bu tarz muhabbetlerde geri adım atacak türden biri değildi.

Daisy’nin gülümsemesi soldu. “Üzgünüm... Sadece dalga geçiyordum.” Elindeki telefonunu çevirdi. “Ben gidip... sosyalleşeceğim.”

Artık kötü hissediyordum.

“Hayır,” dedim hızla. “Burada kalıyorsun.”

“Hayır, sorun yok. Zaten gidip annemle konuşmam gerekiyor.” Saf bir endişeyle dolmuş sert bakışlarını ondan ayırma-

yan Ryke'a bakmaktan kaçınıyordu. Bu kadar katı bir adamın, diğer insanlara karşı böyle güçlü bir empati beslemesi garipti. Ama bu bakışı birden fazla kez görmüştüm.

Connor, telefonun ahizesine doğru konuşuyordu. "Greg, bana yaklaşan fotoğrafçıyı görüyor musun?"

Demek ki babamı aramıştı.

Connor devam etti. "Kızının kışının bir fotoğrafını çekti. Yapması için birini göndermezsen kamerayı ben alacağım."

Babamın cevabını duydum. "Hangi kızımın? Ayrıca, hemen birini yolluyorum. Teşekkür ederim."

"Daisy."

Babam dolu dolu iç çekti. "Bu kız beni öldürecek."

Connor'ın dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken gözlerine dizginsiz bir özlem parıltısı yayıldı. Güçlü ama zar zor seçilen bir parıltıydı. Kısacıktı. Tıpkı bir güneş tutulması gibi.

Gerçekten de çocuk istiyordu.

Her bir çocuğun ona getireceği meydan okumaları istiyordu.

Sanki ebeveyn olarak yapacağı zorlu seçimler, arada kalacağı ikilemler ve sakin kalması gereken kaotik durumlarla karşılaşacağı o gün için sabırsızlanıyormuş gibi gülümsedi.

Hepsini istiyordu.

Ancak korkarım ki, bunu ona veremeyebilirdim.

BÖLÜM 18

CONNOR COBALT

Samantha Calloway'ın, Scott'ın ağzından çıkan her bir zırvayı göklere çıkardığını izlemeye başlayana kadar gösterim partisi nispeten iyi geçiyordu. Kahrolası üç kez kadının kahverengi saçlarına iltifat etmişti ve Rose'un annesi çoktan eriyip gitmeye hazırdı. En azından babası benim tarafımdaydı. Bana mesaj atmıştı.

Ondan hoşlanmıyorum. -Greg

Doğru bir noktaya parmak basmıştı, iyi niyetli bir kalbi vardı. Boş laf yapmıyordu. Greg Calloway buydu. Karısı ise onun kadar iyi niyetli, zeki ya da yargılamayan birisi değildi. Kadında, annemin içten içe gözlerini devirmesine sebep olacak türden bir WASP elitizmi zihniyeti vardı.

Genellikle midemin düğümlenmesine sebep olan şey Rose'un ebeveynleriydi. Çünkü şovda yalnızca iki kez görünme ve sanki sevgilimi umursamıyormuşum gibi kurgulanan konuşmalarına rağmen, benim için önemli olan şey seyircinin ya da yabancıların değil; Rose'un ebeveynlerinin, etkilemem gereken insanların düşünceleriydi. Çünkü kahrolası bir gün, o kızla evlenmeyi planlıyordum ve Rose için en iyi adam

olduğumun farkına varmalarını sağlamak istiyordum. Ayrıca, başka kimsenin ona bu kadar yaklaşılamayacak olduğunu.

Rose'un kaygısı, beş kadeh şampanyayla birlikte sakinleşmişti. O göğsümde gevşerken ben de belinden tutuyordum. Son on beş dakikadır yayınlanan görüntüler çoğunlukla "aşk üçgeni" hakkında olduğundan, Lily hislerini bastırıp sonunda Lo'nun tişörtünden çıkmıştı. Yanakları kızarmıştı ve yüzünde gözyaşı izleri vardı. Lo'nun, onu mekândan kucaklayıp çıkaracağına dair bir his oluşmuştu içimde. Muhtemelen onu ön taraftan omzuna atacaktı.

Son beş dakikaya doğru yaklaşıyorduk. Bölümü Lo ve Lily'nin kesitiyle bitireceklerini sanıyordum ama Scott Van Wright'ın yüzü "*Tutkun. Rose'un Eski Sevgilisi*" yazısıyla birlikte büyük ekranı doldurduğunda, aşk üçgeninden faydalanmaya devam edeceklerini fark ettim.

İşte başlıyoruz, Scott. Acaba bana ne bıraktın?

"Hep onu düşünüyorum," dedi samimiyetsiz, arzulu bir gülümsemeyle. "O, asla bastırma-yacağım bir ateş fırtınası. Onu tutuşturan, yeni ve şaşırtıcı bir dereceye getiren benim. Aramızda mükemmel bir uyum var."

Yüzüm düştü. Gönülsüzce herkesin şaşkınlığını görmesine izin verdim. Bu sefer kendimi tutamıyordum.

Çünkü o son sözler benimdi. Onları bir röportajda söylemiştim.

Bu herif de benden çalmıştı.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Rose kısıp sesle, gözlerini kıpmıştı. Ben ona sarılırken önümde olduğu için tepkimi göremiyordu.

"Sorun ne?" diye sordum.

“Bunu senden çaldı.”

Bir nefes verdim. “Comment peux-tu le dire?” *Nereden anladın?*

“Onu tutuşturan, yeni ve şaşırtıcı bir dereceye getiren, mi?” diye cevap verdi. “Bunu sadece sen söylersin... belki bir de ben.”

Yanağını öperek belindeki kollarımı daha da sıktım. Bana yaslanıyordu. Scott aramıza giremezdi.

“Hâlâ ona âşığıym,” dedi Scott. “Ne hissettiğime engel olamıyorum ve o his, hâlâ olduğu yerde duruyor. Rose’u, sevmeyi hak ettiği şekilde seviyorum. Sadece...” Endişeliymiş gibi başını iki yana salladı. “Sadece Connor’ın, onun için en iyisi olduğunu sanmıyorum. O kızı, benim umursadığım gibi umursayamayacak kadar bencil biri. Umarım, tekrar birlikte yaşamaya başlamışken Rose birbirimiz için yaratıldığımızın farkına varır.”

“Pennsylvania’da cinayet hâlâ suç, değil mi?” diye sordu Rose.

“Birleşik Devletler’de ve dünyada da,” dedim.

“Lanet olsun.”

Sonra ekran benim görüntümle doldu.

Çalışma odasında masanın önündeki sandalyede oturuyordum.

“Scott hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Savannah.

Kayıtsız kaldım. “Evimin kilidini maymuncukla açmaya çalışan küçük bir ergenle

kıyaslanabilir olduğunu düşünüyorum." Doğrudan, ekranda görünmeyen ve beni çeken Savannah'nın omzunun üzerinden röportajı izleyen Scott'a bakıp ekledim. "Benim olana çalmaya çalışan önemsiz bir hırsızdan fazlası değil. Bu senin için yeterince dürüst mü?"

"Peki, Rose hakkında?"

"Rose hakkında ne?"

Burası, Scott'ın söylediklerini söylediğim yerdı. Onunla mükemmel bir uyuma sahip olduğumuzu söylüyordum ama tamamen kesilmişti.

"Onu seviyor musun?" diye sordu Savannah.

Kayıt ani bir şekilde kesildiği için normale göre daha duygusuz görünüyordum. Olmak isteyeceğimden daha insaniyetsiz ve hissiz.

Cevabımı tartıp kelimelerimi dikkatlice seçerken uzunca bir süre dalıp gittim. Gerçeği söylemek. Veya yalan söylemek.

"Bazılarına göre sevgi önemsizdir."

İnsanların çoğu orada durmamı sağılardı. Detay verdirmezdi.

Ancak Savannah bir soru daha sordu. "Sana göre de öyle mi?"

Birkaç parmağımı çeneme götürerek gülümsemem. Ekranda boş ve ruhsuz görünen bir gülümseme vardı. "Evet," dedim. "Sevginin hayatımda hiçbir anlamı yok."

Bu son cümleyle birlikte şov karardı. Röportajın tamamında konuşmaya devam ediyordum. *“Fakat ben kendime sevmek için izin versem de vermesem de Rose, dünyanın sıfır noktasında.”*

Hepsi kesilmişti.

Büyük kalabalık alkışlayıp şov hakkında konuşmaya başlarken, Lo ve Ryke çatık kaşlarıyla birlikte bana döndüler. Rose ise tepsiden bir şampanya kadehi daha alarak göğsüme yaslandı. Söylediklerimden diğerleri kadar etkilenmemişti.

“Gerçek Connor Cobalt, o muydu?” diye sordu Lo. Kolu bana aynı çatık kaşlarla bakan sevgilisine dolamıştı. Ancak Lily ablasına daha büyük bir endişeyle bakıyordu. Rose’un tarafındalardı. Tıpkı olması gerektiği gibi.

“Dürüstçe konuştum,” dedim. “Bunu ilk kez yapmıyorum.”

“Yani hiç kimseyi sevmedin mi?” diye sordu Lo. “Hiçbir sevgilini, anneni, babanı ya da arkadaşını?”

Onu, tıpkı Patrick Nubell gibi sadece bir tanıdık olarak görüp görmediğimi bilmek istiyordu. Loren Hale’i, babasının şirketi için, multi milyarlık bebek ürünleri imtiyazı için mi kullanıyordum? İlk başta, evet. Şu anda, hayır.

O benim gerçek arkadaşımdı. Belki de ilk arkadaşımdı.

Ama onu bir arkadaşın, arkadaş seveceği gibi seviyor muydum? O şekilde hissettiğimi sanmıyordum.

“Hayır,” dedim. “Hiç kimseyi sevmedim, Lo. Üzgünüm.”

Rose, Lo’yu işaret ederken parmaklarının arasındaki şampanya kadehini sıkıyordu. “Boş ver, Loren. Ben öyle yaptım.”

“Neden?” diye sordu Lo. “İkiniz de soğuk, insansı birer robot olduğunuz için mi?”

Rose, eğer bu gece bu kadar içmiş olmasaydı daha vahşi görünebilecek bir bakış attı. Kendinden geçmeden önce onu yatırmam gerekiyordu. “O böyle biri. Connor Cobalt’ın inançlarının yarısını bile anlayacak olsan başın dönerdi.”

“Rose,” dedim. Loren’la ilişkiyi bozmasından endişeleniyordum. Lo, beni Rose gibi tanıımıyordu ama ona hiç yalan

söylememiştim. Sadece, kendimi ona tamamen göstermemiştim. Bu kötü bir şey olmamalıydı. Yalnızlık bazı insanların doğasında vardı. Benim için öyleydi.

Rose beni savunmaya çalışarak Lo'ya doğru yaklaşıırken becerikli bir şekilde dik duruyordu. Hareketlerinin düzgün olmasını sağlamak için onu belinden tuttum. "Hayır, Connor hiçbir şeyi yanlış yapmadı."

"Seni *sevmiyor*," dedi Lo küçümseyerek. "Bir yıldır seninle birlikte, Rose."

Lily, "Lo," diyerek onu uyardı.

"Hayır," dedi Lo. "Bu lanet şeyleri duymalı." Suçlarcasına beni işaret etti. "Ne tür bir adam, karşılığında hiçbir şey almadan bunca zaman bir kızla sevgili olur? Eğer seni sevmiyorsa, o zaman seni becermeyi bekliyor."

Rose'la ilişkimdeki en hassas noktaya parmak basmıştı. "Senin korumana ihtiyacı yok," dedim Lo'ya. Sesimi soğukkanlı tutmaya çalışıyordum ama Rose kollarımda endişeli bir şekilde duraksamıştı. "Kim olduğumu biliyor."

"Yani bu senin için hiç sorun değil mi?" diye sordu Lo, Rose'a. "Seni becerecek ve sonra burayı terk edecek. Bu sana iyi hissettiriyor mu, Rose? O şeyi kaybetmek için lanet olası yirmi üç yıl bekledin ve seni sevdiğini bile kahrolası itiraf edemeyen bir adama vereceksin."

"Hissetmediğim bir şeyi itiraf etmeyeceğim," dedim Lo'ya. Ağzını açtı ama sözünü keserek devam ettim. "Seni bir kenara oturtup kafanı sayılarla, gerçeklerle ya da izafiyetle doldurmanı ister misin? Söylemek zorunda olduğum şeyleri kaldıramazsın çünkü anlamayacaksın ve bunun seni inciteceğini biliyorum. Buna rağmen, işlerin akışını değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. En az benim kadar sabit fikirli bir annenin eseriğim ve sana gösterdiğimden daha fazlasını asla göremeyeceğini söylediğimde bana güvenmelisin. Arkadaşım olmak için bu yeterli olmalı, Lo."

Bunu idrak etmeyi bekleyerek cevap verdi. “Peki ya sen? Rose, senin için bu yeterli mi?”

Lily uzanarak Rose’un eline dokundu.

Rose sertçe başını sallarken kardeşinin elini sıkıca tutuyordu. “Tuvalete gideceğim. Bizimle arabada buluşursunuz.” Lily, kolunu ablasının beline dolayarak dağınık kalabalığın arasından geçerken ona destek oldu.

Onu izledim. Güvenli bir şekilde gittiğine emin olduğumda dönüp tekrar Lo’ya baktım.

Yüzüme attığı bakış, beni birkaç saniyeden fazla bir süre boyunca nefessiz bıraktı.

Sanki süper kahraman pelerini çekip çıkarmış ve beni fani dünyayla cezalandırmış gibi bakıyordu.

“Sadece bilmeni istiyorum,” dedi Lo. “Bu gece sana karşı olan saygımın birazını kaybettin. Bunu da kahrolası kolay bir şekilde geri kazanamayacaksın.”

Ryke hiçbir şey söylemedi. Yüzünde sadece kötü, karanlık bir ifade vardı.

“Tabii,” dedim. “Seni anladım.”

Lo dudaklarını ovarken çenesi kasılmıştı. Başıyla Ryke’a bir işaret yaptı ve birlikte arabaya yöneldiler.

Yerimde kalıp sessiz bir kütle halindeki karmakarışık hislerimi toplamaya çalıştım.

Ne tür bir insan, nasıl hissettiğini ona söylemesi için bir terapist ihtiyacı duyardı?

Düşündüğüm kadar akıllı değil miydim, yoksa sadece bir insan mıydım?

BÖLÜM 19

ROSE CALLOWAY

Gelemiyorum. Çok, çok, çok üzgünüm! Sadece zambak olmadığından emin ol lütfen, tamam mı? Ayrıca senin zevkini, anneminkinden daha çok sevdiğimi unutma. TEŞEKKÜR EDERİM! -Lily

Düğün için aranjmanları alacağım çiçekçiye ulaştığım an bu mesaj gelmişti.

Dört ay, iki gün. -Annem

Kıyamete geri sayım gibiydi.

Sorun olmadığını söylemek için kardeşime cevap yazdım. En azından bu sefer aptalca bir bahane üretmemişti. Yargılayıcı annemizle yüz yüze gelme korkusundan ötürü son bir aydır “karın ağrıları” giderek artmıştı.

Lily annem tarafından görmezden gelinmekten, bacaklarını kapalı tutmasının söylendiği seviyeye atlamıştı. Makyaj yaptığı nadir günlerde daha açık renk pembe parlatıcılar sürmesinin söylenmesine. Seks sonrası dağınıklığı gibi görünmemesi için saçlarının taranmasının söylenmesine.

Annem eleştiriyordu. Ancak ikimiz de bunun sevgiden

değil, ailemizin itibarını koruma yükümlülüğünden geldiğini biliyorduk.

Aceleyle çiçekçiye baktım. Bugün sabit kamerasıyla birlikte Brett beni takip ediyor ve beni çekerken müşterilerden uzak duruyordu. Annem fikrimi ezip geçmeden önce sevdiğim şeyi seçebilmek için buraya yirmi dakika erkenden gelmiştim.

İlk olarak ortaya konması için pembe ve krem rengi güller seçtim. Çiçekli bir aranjman hazırlarken sabırsızca bekliyordum. “Daha basit,” dedim. “Sadece çiçekler olsun. Onların masanın ortasına uzunlamasına koyacağız. Ayrı ayrı vazolar olmayacak, bu yüzden uzayan bir süs gibi duracak.” Etrafa bakıp beyaz güllerin durduğu masayı buldum. “Bunlar buket için. Köklerine inci sarabiliriz.” Lily’nin onaylayıp onaylamayacağından emin değildim ama bu noktada umursamadığı ortadaydı.

Son iki aydır tek istediği *zambak olmamasıydı*. Bunun haricinde, geriye kalan her şeyi körlemesine seçiyordum.

Annemi beklerken *Twitter*’a girerek #PhillyninP yazdım. Gelen yorumlarla dolu bir liste karşıma çıktı:

@RaderBull595: *Calloway kızları ateşli ama uzun olan tam bir sürtük. Lils’le düzüşürdüm.*

@TVDFan70008: *Lo’nun Lily’ye nasıl baktığını gördünüz mü? *bayılır**

@thefieryheart: *Ryke ve Daisy için bir mihrap inşa edip hemen dönüyorum!*

@RealityXbites4: *Bu şova baaaayıldım!! #ScottTakımı*

@SlightlySpoiled: *Rose’un Connor’ı tekmelemesi için sabırsızlanıyorum. Onun sikini kızartmalısın! #lütfen*

Harika.

Şovla ilgili yorumlar tahmin ettiğimizden çok daha iyiydi. Hem de gerçek olduğumuz için bizi tebrik eden makalelerin

çoğunda “ağzı bozuk, zengin ve kibirli” olarak anılmamıza rağmen. Kameraların önünde sahte ifadeler yapmaya çalışmadığımız için bizi tebrik ediyorlardı. Daisy geçiriyordu, Lily yanlışlıkla cinsel yorumlar yapıyordu ve ben de adamları hadım etmekle tehdit ediyordum. Bazı insanlar bizi kusurlarımız için seviyordu. Diğerleriyse bizi hâlâ birer karikatür olarak görüyordu. Buna rağmen, bu yorumların beni rahatsız etmesine izin vermedim.

Herkesi memnun edemezsiniz.

@Fashion4Goddesses: *Calloway Modaevi elbisemi az önce teslim aldım! Muhteşem!*

Bu *tweet* karşısında gururlandım. İlk bölüm yayınlandıktan kısa bir süre sonra satışlarım aniden artmıştı. Her yeni bölümle birlikte katlanarak artmaya da devam ediyordu. *Fizzle* bile satışlarında ani bir yükseliş görmüştü. Umarım bu başarı devam ederdi.

Kapıdaki çanlar çaldığında hızlıca telefonumu çantama attım. Annem, sanki bir anda tüm dükkânı satın almış gibi kası-larak içeriye doğru yürüyordu.

Solmak üzere olan papatyaların olduğu vazoyu görünce burnunu havaya kaldırdı.

“Erkencisin,” dedim. Tam olarak on dakika erken gelmişti.

“Sen de öyle,” diye cevap verdi. “Kardeşin nerede?”

“Gelmiyor.” Aşırı derecede çok kullandığım için karın ağrısı bahanesini tekrar ortaya atmadım. Bunun yerine gerçeği söylemeyi denedim. “Onunla konuşma şeklinden hoşlanmıyor.”

“Lily kendi adına konuşabilir,” diye tersledi annem. “Eğer konuşma şeklimden hoşlanmıyorsa, bunu bana kendi söylemeli.”

Hiçbir şey söylemedim. Konuşulacak en kolay kadın olmadığımı, bunun beni bile sinirli ve huzursuz hissettirdiğini,

onunla konuşmanın hem pratik hem de beceri gerektiğini söylemedim.

“Çiçekleri seçtim bile,” dedim.

Şaşırmış görünmüyordu. “O zaman benimkiler ve seninkiler arasında seçim yapmak zorundayız çünkü sabah aranjmanlar için zaten aramıştım.” *Elbette*. Beyaz ve turuncu zambakların göl mavisi bir kurdeleyle bağlandığı vitrine doğru kibirle yürüdü.

“Lily, özellikle zambak *olmaz* dedi,” diyerek cevap verdim öfkeyle. “Bunu sana on milyon kez söyledim.” Sorun sadece bu da değildi, *turuncu ve göl mavisiydi*. Cidden mi? Daisy için bu belki olabilirdi ama Lily daha... dingindi.

Annem oflayarak boynundaki incilere uzandı. En bilindik tavrıydı. Özellikle stresli ya da sinirli hissettiğinde sanki onlar birer tesbih taşıymış gibi, karşısındaki tartışmacı kızının uysal ve sakin olması için Tanrı’ya dua ediyormuşçasına o incilere dokunurdu.

“Zambakların nesi var?” diye sordu annem. “Olivia Barnes’in kızı düğününde zambak kullandı ve muhteşem görünüyordlardı.”

“İsmi Lily*,” diyerek cevap verdim. “Bu kelime oyununu senin kadar eğlenceli bulmuyor. Her yerde zambak görürse üzülecek.” Neredeyse her hafta hayranlarının gönderdiği kargoların arasında istenmeyen zambak buketleri olduğundan anneme bahsetmedim. Seks bağımlısı kardeşimle ilgili fanteziler kuran erkeklerden. Lily’nin zihninde o çiçekler kusurluydu.

“Çoktan sipariş verdim, ne yapmamı istersin?” diye sordu annem. “Kalkıp da iptal edemem, değil mi?”

“Evet, edebilirsin.”

“Çiçekler seni neden bu kadar çileden çıkardı anlamıyorum.”

Israr etmeye devam ederek, “Lily’yi senden daha iyi tanıyorum,” diye hatırlattım. “Onun tek isteğine uygun hareket edeceğiz.”

* (İng.) Zambak. (ç.n.)

Annem, “*Bunu söylemek için kendisi burada bile değil,*” der gibi bir şeyler mırıldandı. Bakışları etrafta gezindikten sonra tekrar ofladı. “Aklında ne gibi alternatifler var?”

Seçtiğim beyaz ve pembe gülleri gösterdim.

Bana bir bakış attı. “Bunu kendine çevirme, Rose*.”

Dudaklarımı bir çizgi halinde birbirine bastırırken burun deliklerimin genişlediğine emindim. “İsmim ve bu çiçekler aynı şekilde yazılıyor olabilir ama eş anlamlı değiller, anne.”

Ablam Poppy, annemle konuşurken asla sorun yaşamazdı. Çoğunlukla seve seve annemin tüm söylediklerine katılırdı, bu yüzden de bir tartışma başlamazdı. Tıpkı Daisy gibi.

Annem olsun ya da olmasın, hatalı olduğunu bildiğim hiç kimseyle hemfikir olamazdım. Hayır diyecek cesareti ne zaman bulduğumu bilmiyordum. Yine de sırf onun kızı olduğum için fikrimin onunkinden daha aşağıda olmayacağını anlayamıyordu. Yirmi üç yaşındaydım. Beni hâlâ dans resitallerinde arkasında durduğu, okulda diğer kızlar hakkında fikir verdiği küçük bir kız olarak görüyor olabilirdi. Fakat artık bir yetişkindim.

Fikirlerini takdir ediyordum ama aynı zamanda onlara katılmama hakkım da vardı. Yine de bu şekilde ilerlemem sadece tartışmalara ve kavgalara sebep oluyordu. Eğer aynı odadaysak bu mücadeleyi ikimiz de kazanamıyorduk.

Annem, kıstığı gözleriyle güllere bakıyordu. Onun benimle tartışmaya son vermeyeceğini anladığımda Daisy’nin tavsiyesini hatırladım. “*Annemize onu sevdiğini söyle,*” demişti. “*Bir şey istediğim zaman bu hep işe yarar.*”

Şansımı denedim. “Seni seviyorum, anne-”

“Ah, buna hiç başlama, Rose. Beş yıldır bunu söylediğini hiç duymadım.”

Sanırım haklıydı. Anneme nadiren sevgimi gösterdiğim için Daisy’nin *seni seviyorum* sözleriyle kıyaslanınca benimkiler kör edici birer gökkuşağı gibi kendini gösteriyor olmalıydı.

* (İng.) Gül. (ç.n.)

Topukları üzerinde dönünce bakışları benimkilere çarptı. Hiç yumuşamamışlardı. “Siparişi iptal edebilirsin,” dedi. “Ancak çiçeklerle ve süslerle ilgili tartışmamız sonlanmadı. Tanrı bilir, ikimiz de dekorasyon için buzdan bir kuğudan daha güzel bir şey bulabiliriz.”

Gülümsemeye çalıştım. “Kulağa iyi geliyor.”

“Daisy nasıl?” diye sordu.

“İyi.” Detay vermedim. Daisy’yle yeterince konuşuyordu. Kardeşim telefonda olduğu zamanlarda çoğunlukla annemle konuşuyor oluyordu. *Reality* şov bittiğinde kardeşimi yanımda tutmak için kullanabileceğim hiçbir hakkım yoktu. Daisy büyü-yene, bizimle birlikte yaşamak ve annemizle arasına biraz daha mesafe koymak istiyor mu diye karar verene kadar, beklemek dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Sonunda istediğini bildiğim şekilde nefes alıncaya kadar. Bunun için uzunca bir süre beklemek gerekecekti ama bu yolda acı çekmeye hazırdım.

“Güzel.” Annem başını salladı.

Sorularının kalanını bekledim ama beklediğim sözler gelmedi. “Diğer kızını unutuyorsun.”

“Lily yirmi bir yaşında,” diye cevap verdi. “Kendi yaptıklarının sonuçlarıyla uğraşıyor.”

Hiçbir şey söylememeliydim.

“Skandal yüzünden hâlâ öfkeliysen nasıl onun düğününü planlayabiliyorsun?” diye sordum tiksinererek.

“Çünkü bu düğün, onun itibarını düzeltebilecek ve Calloway soyadına sürdüğü lekeyi silebilecek tek şey. Benim öfkemden daha önemli. Her şey harika olmalı.”

Düğünün *harika* olmasının benim işim olduğunu hatırlatırcasına bana baktı. “Hafta sonuna kadar mekânı ayarlamış olmalıyız. En iyi seçeneklerimi sana göndereceğim. Telefonunu açık tut.” Bana sıkı, sert bir şekilde sarıldıktan sonra dük-kândan çıktı. Öncekinden daha bunalmış hissettiğim sırada beni ardında bırakmıştı.

Yapacak çok fazla şey vardı. Bir bekârlığa veda partisi organize etmek gibi. Erkek striptizci çağırırdım ama iyileşen bir seks bağımlısı için, bu en akıllıca konsept olmazdı. Zaten Lily ve Lo'nun ortak bir bekârlığa veda partisi isteyeceğini düşünüyordum.

Kapıdan çıkıp *Escaledé*'imi kaldırımında bulduğumda, zihnim Connor'la ilgili olan her şeye döndü. Başparmağına. Duşa. Sevgiye.

Loren, işin sonunda Connor'ın benim için orada olacağına inanmıyor olabilirdi ama gösterim partisinin olduğu o gece, ona aslında ne kadar güvendiğimi fark etmiştim. Onu ne kadar iyi tanıdığımı. Lo birçok açıdan çok yanılıyordu. Connor, hayatının birkaç açıdan daha fazlasını bana gösterdiği için bunu biliyordum.

Connor'ın bunu söyleyip söylememesi önemli değildi, beni iç dünyasına kabul edecek kadar çok seviyordu. Farklı bir seviyede, benim de artık aynısını yapmamın zamanının geldiğini biliyordum.

Telefonumu çıkartarak Connor'a bir mesaj attım.

Bu gece şarap getir.

Lo ayık olduğundan alkolü göz önünde tutmamaya çalışıyorduk. Bu yüzden de yatak odamıza içki zulamızı koyduğumuz bir kutu almıştım. Alkol tercihimizi düşünmek için duraksadım. Şarap mı? Muhtemelen daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacaktı.

Ve tekila.

Bir nefes alarak cevabını bekledim.

Bu gece içmemiz için bir sebep var mı? -Connor

Sürpriz. Cevabımı gönderdim.

İple çekiyorum ;) -Connor

BÖLÜM 20

CONNOR COBALT

Frederick, son on dakikadır sessiz kalarak bana tepki gösteriyordu. Masasının arkasında oturmuş, bilgisayarındaki *The New York Times*'la ilgileniyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. *Adderall* aldığım için hâlâ öfkeliydi. Ama ilaç olmadan hayatıma devam edemiyordum.

Rose'a mesaj yazmayı tamamladıktan sonra deri sandalyede arkama yaslandım. Frederick henüz başını bilgisayardan kaldırmamıştı.

"Beni görmezden gelmen için sana ödeme yapmıyorum," dedim ona.

Gözleri bilgisayar ekranından ayrılmadı. "Haklısın. Açıkça hiç ilgini çekmeyen tavsiyelerim için bana ödeme yapıyorsun." Klavyesinde bir şeyler yazmaya başladı, tuşlara basma sesi açıklayamayacağım kadar can sıkıcıydı. Kare çenesi, darma-dağınık kahverengi saçları ve geniş omuzları vardı. Otuzlarında, epey iyi görünümlü bir adamdı ama hiç evlenmemişti. İşinin karısıydı.

Düşünceli bir şekilde parmaklarımı dudaklarıma bastır-

dım. “Rose’un bana ne mesaj attığını birazcık bile merak etmiyor musun?” diyerek tekrar denedim.

Yazı yazarken parmakları duraksadı ama hızını hemen geri kazandı.

Frederick, bunu kendine itiraf etse de etmese de benimle konuşmaktan keyif alıyordu. Onun en ilgi çekici hastasıydım.

“Eve giderken şarap ve tekila almamı istedi.” Başka bir şey söylemedim.

Frederick’in gözlerinde filizlenen merakı izledim. Ardından iç çekerek sandalyesini geriye doğru itti, bedeni bana doğru dönmüştü.

“Çok basitsin,” dedim.

“Bunu daha önce de söylemiştin.” Duraksadı. “Onunla ne kadar ileri gittin?”

Bunu söylemek konusunda tereddüt etmem beni bile şaşırtıyordu. Genelde Frederick’e karşı her konuda açık olurum ama Rose’la birlikte olmak, olanları birbirimiz dışında kimseyle paylaşmadığımız için her anımızı göğsümün yakınlarında tutmak istememe sebep oluyordu. Sonunda cevap vermem bir dakikamı aldı. “Aletimi emdi.”

Frederick’in kaşları şaşkınca havaya kalktı. “Ona sakso mu çektirdin?”

“Kararı Rose verdi.” Birimizin seks yüzünden kaybetmesini istemiyordum. İkimiz de bunun sonucunda başarılı ve tatmin dolu olmalıydık.

“Ne kadar sapıkçaydı?” diye sordu Frederick.

Alaycı bir şekilde iç çekerek tavana baktım. “Henüz oraya gelmedik.” Başımı eğdim. “Ona zaman tanı, Rick. O bir bakire.”

“Onu daha fazla zorlamamana şaşıyorum. Yıllardır konuştuğun tek şey ne kadar da çok istediğin...”

“Beni terk etmeden ilerleyebileceği kadar zorlayacağım onu. Daha önceden bir bavul hazırlamıştı, hatırladın mı? Sadece bir şeyi kanıtlamak için bir hafta boyunca Hamptons’taki otelde kalmıştı. O zaman daha birlikte bile yaşamıyorduk.”

Frederick kakhaha attı. “Hatırlıyorum. İzafiyet teorisi hakkında kavga ediyordunuz.”

“Bana karşı çıkmayı seviyor.” Teoriler hakkında çok fazla kavga ediyorduk çünkü basit bir şekilde tartışmaya açıklardı ama bir şekilde, hepsi bir öpücükle sonlanıyordu. Rose’un sonunda Princeton’a geri döndüğü günü onunla yatakta, boynunu emerken ve dokunuşları nazikçe daha ileri taşımak için onu rahatlatarak geçirmiştım. Daha fazlası için çok korkuyordu. Ancak şimdi, ilk defa bunu yapacağını düşünüyordum.

“Oral yaptığında, ellerini kullanmasına izin vermedin mi?” diye sordu bir anda.

“Hayır.” Bu sorular, beni normale göre daha çok sinir ediyordu.

“Bu onun hoşuna gitti mi?”

“Son derece.”

“Onunla ilgili çok sahiplenicisin,” diye belirtti not defterini çıkarırken.

“Nereden anladın?”

“Sesin öfkeli geliyor.”

Harika.

“Sonrasında ona oral yaptın mı?”

“Hayır.” Çenemi sıkarken kelimelerimin kahrolası kaba bir şekilde değil, işbirliği içinde çıkması için çaba sarf ediyordum.

“Çünkü vaktin mi yoktu?”

“Hayır.” *Neredeyse* onu terslemiştim. Frederick bir şeyler not alırken boğazımı temizledim.

“Çünkü sana izin vermedi.”

Bunu bir soru olarak değil, beyan eder gibi söylediği için sessiz kaldım.

“Kendisine dokunmana izin vermekten korkuyor. Almanı istediği alkol de tutukluğunu ve tereddütlerini gevşetecek. Eğer baştan korkuyorsa, belki de o bir itaatkâr değildir, Connor.”

Gözlerimi kısıtım, sahiplenici bir his içimde kaynıyordu.

“Bir itaatkârın tepki vereceği şekilde tepki veriyor. Kontrolün tamamını aldığında zevkten titriyor. Ancak bundan hâlâ korktuğunu kabul edebilirim. Rose’u, kendisini tahrik eden şeyleri kabul edebileceği bir noktaya getirmeye çalışıyorum.” Duraksadım. “Yatak odasının dışı konusunda haklısın. İtaat-kâr değil. Asla da olmayacak.”

“Bu senin hoşuna gidiyor mu?” diye sordu Frederick. Kalemi not defterinin üzerindeydi.

“Evet.”

“Bu senin için neden bu kadar çok cezbedici?”

“Nedenini biliyorsun.”

“Yine de senin söylemeni istiyorum.”

Usanmış bir şekilde iç çektikten sonra ikinci kez boğazımı temizledim. “Yatak odasının dışında eş olmayı seviyorum. Bu, oynaması eğlenceli olan değişmez bir oyun. Beni ayakta tutuyor.” Kelimeler, dudaklarımdan sanki daha önce çalışmışım gibi dökülüyordu. Ama bunun tek sebebi, daha önce de birçok kez aynı sözleri söylemiş olmamdı. “Buna rağmen, ona seks sırasında ihtiyacı olan her şeyi verip karşılığında aynısını alma kısmını seviyorum. Yatak odası kapısının ardında kontrol tekrar bende olacak ve onu bu konuda güçlendirebileceğim. Bu asla bıkmayan ve eskimeyen bir dinamik.”

Faust ve Penn’deyken sıklıkla Rose’u düşünürdüm. *Academic Bowl* ve konferanslar sırasında yaptığımız sohbetleri hatırlıyordum. Yatakta kontrolü bir başkasına vermekten keyif alacağını hiç düşünmemiştim. Ancak o ilgiden ürkmeye ve diğer erkeklerden geri çekilmeye devam ettiğinde, sadece bundan korktuğunu düşünmüştüm. Onun kadar güçlü ve küstah bir kadın nasıl olur da seksten korkardı? Kafama sonradan dank etmişti. Yatakta bir erkeği yönetmek istemiyordu. O *yönetilmek* istiyordu. Zayıf hissetmeden bunu nasıl isteyeceğini bilmiyordu. Bu yüzden de yalnız olmanın, cinsel olarak tatmin olmamanın daha iyi bir seçenek olduğunu düşünüyordu. Ben-

se bunun hiçbir zaman kahrolası bir çözüm olamayacağını ona ilk elden söylemek için buradaydım.

Frederick başını salladı.

“Dahası var.” Son zamanlarda olanlarla ilgili dürüst olmalıydım. “Kendisini bir kez bana teslim ettiğinde onu terk edeceğimi, kimseyi sevmek için kendime izin vermediğimden dolayı ilişkimizin bir oyundan daha fazlası olmadığını düşünüyor.”

“Peki onu neden sevmiyorsun, Connor?” Arkasına yaslandığında sandalyesi gıcırdadı ve dudaklarına bir gülümsemenin gölgesi yansıdı.

Ne yapamayacağımı anlıyormuş gibi davranıyor, beni kendimle çeliştiriyordu. Yıllarca sevgiyle ilgili inançlarımı dinlemişti ama bu, düzenli olarak bana bu soruyu sormasına engel olmuyordu.

“İnsanlar, sevgiyi sindirim sistemlerinde kanat çırpın böceklerle bağlıyorlar. Bu ıstırapı hiç tatmadım.”

Gülümsedi. “O bir metafor.”

“Metaforun ne olduğunu biliyorum, Rick.”

“O zaman ukalalık etmeyi bırak, böylece ben de bırakayım.”

Sandalyemde dik bir şekilde oturarak ciddileştim. “Sevginin zarar veren türünü gördüm. Loren Hale ve Lily Calloway’i örnek alalım. Biri bir hisle doluyken diğeri bunu hissediyor. Onları birbirlerinden ayırırsan kendilerini eksik hissederler. Eğer sevgi buysa, bunun bir parçası olmak istemiyorum.” Bütün olmak istiyordum. İncinme ya da kırılma riski olmadan, kendimin mümkün olan en iyi versiyonu olmak istiyordum.

“Rose’la empati kurabiliyor musun?” diye sordu.

“Evet ama sevgi, asla boyun eğmeyeceğim bir zayıflık.”

“Bazen her şeyi kontrol edemezsin, Connor,” dedi. “Senin kadar zeki birinin bile elinde olmayan şeyler vardır. Sevgi ve ölüm gibi. Bunların ikisini de öngöremezsin. Sadece gerçekleşirler.”

“Bunun çoktan olduğuna mı inanıyorsun?” diye sorarken çıkardığı sonucu reddettim. Hesaplanabilir değildi.

“Neden onunlasın?”

“Çekim.”

“Ve?”

“İlgi.”

“Başka?”

“Keyif. Bunlar sadece kelime, Frederick.”

“Sevgi de sadece bir kelime.”

“Onu sevemem,” dedim kesin bir şekilde. Yerimden kalkıp telefonumu cebime attım.

Frederick oturduğu yerde kalmıştı ama hâlâ avantaj ondaymış gibi hissediyordum. Benim göremediğimi görmeye devam ediyordu. “Nedenmiş o?”

“Zeki insanlar, birini sevdiklerinde aptalca şeyler yaparlar. Henüz budalaca bir şey yapmadım.”

Frederick sırtıttı. “Bunu zamana bırak.”

Gözlerimi devirme isteğimi bastırdım. Elimi sallayıp onu geçiştirerek kapıya yöneldim. “Haftaya görüşürüz.”

“İple çekiyorum.”

“Tabii çekersin,” diyerek cevap verdim. “Sevgilime şaplak attığımı duyabiliyorsun sonuçta.”

“Ofisimden defol, Connor.” Kâğıtlarına dönse de ben odadan çıkana kadar gülümsemesi yüzüne yayılmaya devam etti.

Frederick’le olan seansımın ardından içki dükkânında durdum, eve döndüğümde saat geç olmuştu. Oturma odasının ışıkları kapalıydı. Duvarların ardından Lily ya da Lo’nun doruğa ulaştığını duymuyordum.

İkinci kata çıkınca kapımızın önünde durdum, tıklatmayacaktım. Artık o kadar ince davranmıyordum, en azından aynı eve çıktığımızdan beri. Onun için yıkmayı seçtiğim bazı bariyerler vardı.

Kapı gıcırdayarak açıldığında Rose'u yatağa oturmuş *Vogue*'un son sayısını karıştırırken buldum. Bakışları bana döndü ve ardından kucağındaki dergiye çevrildi. "Getirdin mi?"

Kahverengi paketi kaldırdım. "Tıpkı istediğin gibi şarap ve tekila ama bu gece sadece birini seçmeni tavsiye ederim. Yoksa hasta olabilirsin."

"Şarap senin için," dedi tersçe.

Kaşlarım havalandı. Demek tekila onundu, gerginliği işte o kadar fazlaydı.

Eliyle yatağa vurdu. "Otursana, Richard. Korkak küçük bir kediye benziyorsun. Sadie, ödlekliğin yüzünden seni tırmalardı."

"Kedim beni koşulsuzca sever," diye cevap verdim. Oturup kahverengi paketi aramıza koyarken altımdaki yatak sallandı. "Ayrıca ben iyiyim, demek ki korkunu bana yansıtıyorsun." Gözlerinde titreşen o küçük kibri gördüğüm an gülümsedim.

"Korkmuyorum." Doğrularak omuzlarını geri attı. "Bu gece tam olarak ne yapacağımızı biliyorum. Ama senin için aynısını söyleyemem."

"Peki bu gece ne yapacağız, tatlım?" diye sordum. "Sarhoş olmak dışında?"

Karton pakete uzanarak *Boss** şişesini çıkardı. Kapağı açıp şişenin ağzını uyluklarına uzanan siyah geceliğinin eteğiyle silmesini izledim. Geceliği ipekti ve elbiselerin altına giyilebilecek türden bir kombinezona benziyordu.

Ansızın, ince kumaşı yavaşça bedeninden çıkarıp tenini dokunuşum için çıplak bıraktığımı hayal ettim. Çıplak olmasını istiyordum. Hemen.

Sabır.

Elimi pürüzsüz bacağına yerleştirdim, teni neredeyse geceliği kadar ipeksi ve fazlasıyla sıcaktı. Tek elimle onu kendime çektiğim an göğsü yükseldi. Buna rağmen sadece *Boss*'ın ucunu silmeye odaklanmıştı.

* Bir tekila markası, ismi aynı zamanda "Patron" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Rose, doğruca şişeden içmeyi planlıyordu. İlişkimizi ilerletmeyi, bir kadehten vazgeçecek kadar çok istiyordu. Bu, Rose Calloway'ın dünyasında büyük bir olaydı. Çabası gözümünden kaçmıyordu.

Şişeyi kendi dudakları için başarılı bir şekilde temizlediğinde içkiden bir yudum aldı. Ardından paketi işaret etti. “Şarabını al. Sonra bir oyun oynayacağız.”

“Ne oyunu?”

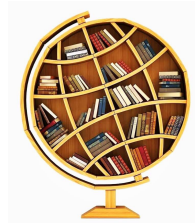
“Doğruluk mu, cesaret mi?”

Bunu dümdüz bir ifadeyle söylemişti, neredeyse kahkaha atmam için bana meydan okuyordu. İfademi kayıtsız tutsam da cevap vermekten kendimi alamadım. “*Cennette Yedi Dakika*’ya* da var mıyız?”

Bana kızgın bir bakış attı. “Oynuyoruz. Bana kendini bağlattırma.”

Kahkaha atarak dudaklarımı okşadım, eğlendiğimi gizleyemiyordum. “Sevgilim, eğer birisi bağlanacaksa,” dedim elim kıcına doğru çıkarken. “C’est toi.”

O sensin.

* Seçilen iki kişinin yedi dakika boyunca baş başa kaldıkları ve gençlik partilerinde çiftlerin genellikle öpüştüğü bir oyun. (ç.n.)

BÖLÜM 21

ROSE CALLOWAY

“Pislik yapma,” dedim Connor’a. “Eğer ben yapabiliyorsam, sen de bunu yapabilmelisin.” Buna rağmen, kendinden emin bir şekilde beni *bağlayacağını* söylediğinde cesur tavrım gözüme yalnızca bir paravan gibi görünmüştü.

“Küfretmek seni hayatta hiçbir yere taşımaz,” diye karşılık verdi rahat bir şekilde. “Bil diye söylüyorum, battaniyene dökmek adına kadehten içecektim. Sen kaybedersin.”

Şarap şişesini *yanlışlıkla* beyaz dantelli yatak örtüme dökcekmiş gibi yapıyordu. Kalbim boğazımda attı, gözlerim korkuyla irileşmişti.

Connor sırtarak şişeyi dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldı. Şarap ve tekila, stratejik bir hamleydi. İçkinin verdiği cesarete ondan daha çok ihtiyacım vardı. Sarhoş olmayı tercih ederdim. Onu hiç sarhoşken görmemiştim, bu da sarhoş bir şerefsize dönüşme ihtimalinin oldukça yüksek olduğu anlamına geliyordu. *Doğruluk mu, cesaret mi?* oynamak istemeyeceğim türden biriydi. Ne olursa olsun, bu kabul edeceğim bir riskti.

“Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordum tekiladan bir yudum daha aldıktan sonra. İçki sertçe boğazımdan inerken umursamak için fazla gergindim. Aynı yatağı paylaşan normal çiftler için *Doğruluk mu, cesaret mi?* oynamak sorun olmazdı. Bu normal olmadığının bir diğer kanıtıydı. *Biz* normal değildik. Gözünü bile kırpmadı. “Doğruluk.”

İşe sakince girmek istemiyordum. “Favori pozisyonun ne?”

“Seni incitmeyeceğim,” dedi, ifademi okuyarak. “Seks yapma konusunda gergin olduğumu biliyorum ama söz veriyorum ben...” Kendi düşüncesine gülümsedi. “...Hayır, bu pek de doğru değil.”

“Nazik olacağım diyecektin, değil mi?”

Dudakları daha da kıvrılarak varsayımımı onayladı.

Tekilanın tadı ağızımda kalmıştı ve Connor’ın nazik olmak dışında *her şey* olacağı fikri başımı döndürüyordu. Dünyadaki en yumuşak huylu kız sayılmazdım. Bu yüzden de bana yumuşak ve dikkatli bir şekilde davranan bir erkeğin ellerinde olma düşüncesi mutsuzlukla kıvrınmama sebep oluyordu.

“Sana söz veriyorum, kendim olacağım,” dedi Connor. Şarabından bir yudum daha alırken sırtımaya devam ediyordu.

“O zaman senden hoşlanmam iyi bir şey.” Sesim hâlâ buz gibiydi. Alkol henüz etki etmemişti.

“Benden *hoşlanman* mı? Qu’en est-il de l’amour?” *Sevmeye ne oldu?*

“Sevgiye inanmıyorsun,” diyerek karşılık verdim. “Bu yüzden, seni sevmem konusundaki hakkını kaybettin.” Kendimden emin bir şekilde takındığım bu yeni tavırla birlikte başımı salladım. “Ancak senden hâlâ hoşlanıyorum. Endişelenmene gerek yok.”

“Asla endişelenmem,” dedi Connor. “Sevgiye inanıyorum. Çocukken, bu duygunun gerçek olmadığını düşünürdüm ama sonrasında bazı insanlar için var olduğunu gördüm. Sadece benim için öyle değil.”

Doğru. O kimseyi sevemezdi. Sanırım bunun için fazla analitikti. Bunu kabul etmem gerekiyordu ama bir yanım delicesine, tıpkı onun benim için olduğu gibi; onun ilk aşkı olmayı istiyordu. Eli yukarı çıkmaya devam ederek ipek geceliğimin altından kıçımı kavradı. *Boss* şişesini kafama dikip yarım *shot* kadar içtim.

“Soruma cevap vermedin,” dedim.

“Favori pozisyonumun ne olduğuna mı?”

“Evet.”

“Çok fazla favorim var.”

“Birini seç, Richard,” diye tersledim onu.

Gülümsedi. “Misyoner... birkaç değişiklikte birlikte.”

“Ne değişikliği?”

Dudakları daha çok kıvrılırken sanki zihninde yaptığı bir espriye gülüyormuş gibi görünüyordu. Bu sırtıma için onu yumruklamak istiyordum ama aynı zamanda Connor’ın beni sertçe öpmesini de istiyordum. Kafamda zonklayıp duran garip bir karışımdı bu.

En azından, seksi dominant bir kadın gibi üstünde gidip gelmemi istemiyordu. Bunu kendimden emin bir şekilde yapabileceğimi sanmıyordum. Aynı zamanda, gözümün önüne getirebildiğim bir şey de değildi. Buna rağmen, insanların benimle tanıştıklarında yaptığı ilk varsayımın, gözlerinin önüne gelen ilk vahşi resmin bu olduğunu biliyordum: Stilettolarımı giydiğim, topuğumun bir adamın boğazında durduğu bir an. Onca yıl ben de bu klişeye inanmıştım. Yatak odasının dışında güçlü ve kendinden emin bir kadın olduğumdan, içeride de aynı şekilde baskın olmam gerektiğine. Üniversitedeyken nadiren erkekleri evime getirmemin sebebi buydu. Çünkü onları hayal kırıklığına uğrattırdım. Fantezilerini yerine getirmediğim için bana kahkahalarla gülmelerindense onları kapı dışarı etmeyi ve bana “buz gibi bir sürtük” demelerini tercih ederdim.

Hepimiz görüldüğümüzden daha fazlasıydık.

“Doğruluk mu, cesaret mi?” Connor’ın sorusu düşüncele-
rimi böldü.

“Doğruluk.”

“En garip fantezin ne?”

“Fikrimi değiştirdim. Cesareti seçiyorum,” dedim aceleyle.

Kahkaha attı. “Kurallara göre oyna, sevgilim.”

“Cesaret,” diye tekrar ettim geri adım atmayarak.

“Tamam. Bu seferlik hile yapmana izin vereceğim.”

Hile. Bu *alçak* bir kelimeydi ama duruşumu bozmadım.

“O zaman...” Bakışları odada gezindikten sonra bana dön-
dü. “Soruma cevap ver.” Genişçe sırtıyordu.

“Korkunçsun,” dedim ifadesizce.

“Beni seviyorsun. Artık söylemiyor olsan da.”

“Olabilir.” *Ahh.* Dilimin çözülmesine ve beynimin pes et-
mesine sebep olan hain *Boss* şişesine baktım.

Eli kıcımda daha da yukarılara çıkarak bedenimi ona doğru
yaklaştırdığında artık kucağında oturduğumu ve bacaklarımı
iki yanına açtığımı fark ettim. Boynumdaki saçları geriye doğ-
ru iterken enseme hafif bir öpücük kondurdu. Dokunuşuyla
bedenimin nasıl ürperdiğini izliyordu. Alkolden ısınmışım ve
başımın dönmesinin tek sebebi yakınlığıydı.

“Bu oyunu oynamayı sen istedin,” diye hatırlattı. “Kalbinde
bir yerlerde, bu şeylerin açığa çıkmasını istiyorsun.”

İstiyordum. Bu yüzden alkol almıştım. Cesaretimi arttır-
mak için. Şişeden küçük bir yudum daha aldım. Dudaklarım
içkiyle ıslandığında başparmağıyla yavaşça dudaklarımı okşa-
dı. Nefesim kesilirken Connor parmağını ağzına götürüp teki-
lanın tadına baktı.

“En garip fantezim mi?” diye tekrarladım, sanki evrende-
ki en ilgi çekici şeymiş gibi onu inceliyordum. Bana göre ke-
sinlikle öyleydi. Cevap aniden aklıma geldiğinde rengim attı.
Bunu ona söyleyecek *kadar* sarhoş olmaya henüz yakın bile

değildim. Ancak ona yalan söyleyemezdim. Hile yapan insanlardan nefret ederdim. “Bana başka bir şey sor.”

“Hayır,” dedi Connor, işi benim için kolaylaştırmıyordu. Bir elini enseme yaklaştırdı, göğsü göğüslerime değecek kadar yakındı. Güçlü bir şekilde nefes aldığında bedenim ona doğru yaklaştı. Hissettiğim heyecan gerilmeme ve bacak aramın dokunulmaya muhtaç bir şekilde zonklamasına sebep oluyordu. Dudaklarımın hemen kenarını öptü. “Bana cevap ver,” dedi derin, boğuk bir sesle.

“Garip kelimesini tanımla,” dedim kısık sesle.

Şarap şişesini bir yerlerde bırakmıştı. Nerede olduğunu aramayı ise hiç umursamıyordum. “Toplumun geleneksel standartlarına göre normal olmayan.”

Evet, fantezim kesinlikle garipti. Daha önce birkaç kez bunu düşünmüştüm, beni neden tahrik ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Bundan tahrik olmamalıyım.”

“Buna ben karar vereceğim.” Saçlarımı tekrar yüzümden çekti. Bakışları sabit ve yavaş bir şekilde her santimimi incelerken beni alkolden daha çok ısıtıyordu.

“Bence fantezim senin standartların için bile garip.”

Beni okşamayı bıraktığında kaşları havalandı. Bakışlarına saf bir merak yayılıyordu. “Artık söylemek zorundasın.”

“Seni hayal ediyorum.” Ses tellerim donmuştu.

“Güzel, devam et.”

Koluna vurdum.

“Ben de seni hayal ediyorum,” dedi. “On yedi yaşımdan beri.”

“Gerçekten mi?”

“Birlikte olduğum diğer insanlara karşı adil bir davranış değildi ama bana göre, sen dünyadaki en büyüleyici insansın. Zihnimde hiç kimse seninle kıyaslanamaz.”

Kelimelerini zihnimde tekrarladığımda *seni seviyorum* dediğini duydum. O bunu asla söylemeyecek olsa da. Bu açık-

laması cesaretimi alevlendirirken kucağında biraz daha doğruldum. Ardından dudaklarımı yalayarak sözlerime devam ettim. "Seni ve kendimi hayal ediyorum."

"Artık bir yere varacağımızı düşünüyorum."

Ona tersçe baktım. "Eğer duymak istemiyorsan atlayabiliriz."

"Rose," dedi ilgiyle. "Burada seksen yıl daha oturup senin konuşmanı dinleyebilirim. Ses tonunu ve kelimelerinin ardındaki her bir anlamı seviyorum."

"Yani sesimi seviyorsun ama beni sevmiyor musun?"

Kıçımı sertçe sıktığında nefesim kesildi. "Belki de düzüştükten sonra *seni* ukala olarak etiketlemeleri gerekir."

Gerçek bir kahkaha attım.

Benimle birlikte gülümsedi. "Söyle," diye fısıldadı, dudakları kulağımı gıdıklıyordu. "N'ai pas peur." *Korkma.*

Yutkundum. "Hayal ediyor olmama rağmen bundan hoşlanmıyor olabilirim."

Yarı hayal kırıklığı yarı tahrik dolu bir şekilde inledi. Az önceye göre daha ağır nefesler alıyordu. "Beni öldürüyorsun."

Altımda sertleşti. Bu gücü gerçekten çok seviyordum. "Belki de beklentiği uzatmalı ve sana *asla* söylememeliyim."

"*Olmaz.*" Güçlü eliyle yüzümü kavradı. "Eğer şu an zihnimde yaşıyor olsaydın, beni ne kadar deli ettiğini görürdün."

"Zihninde olmak isterim," dedim dürüstçe. Ellerimi göğsünde gezdirip beyaz gömleğinin düğmelerini açtığım sırada alkolün sihri devreye girmeye başlamıştı.

"Oraya varmak üzeresin."

Bu işe yaradı. Derin bir nefes alarak ona anlatmaya başladım. "Bu olduğunda hep uyuyor oluyorum." Bakışlarımı kaçırmadım, güçlü durmaya devam ettim. Ona fantezimi söyleyebilirdim. Bir korkak gibi direnmeden bunu yapabilirdim. "Sen içimde... gidip gelirken uyanıyorum..." Sessizleşirken ifadesini okumaya çalışıyordum.

Garip olduğumu düşünüp düşünmediğini anlamıyordum.

Elini ensemden çekip başımın arkasına uzattı ve ardından kıpırdamayan, korkak dudaklarımı öperek fısıldadı. “Daha tuhaf şeyler yaptım, Rose.” Kelimelerindeki gülümsemeyi duyabiliyordum, anında rahatlamıştım. “Senin sıran,” dedi Connor. Böylece, kendimi kaptırmamam için konuyu dağıtmıştı.

Bunu paylaşmak, cinsel anlamda açık olmak iyi hissettirmişti. Sanırım bunu Connor’la daha sık yapabilirdim. Çok zor değildi. “Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordum. *Boss* şişemi tutarken parmaklarım bembeyaz kesilmişti. O bana dokunmaya devam ettikçe hislerimi bastırıyordum.

“Doğruluk.”

“Seni en çok hangisi tahrik ediyor, bedenim mi beynim mi?”

Bir eli geceliğimi, külotumun üstüne doğru sıyrırken bakışları göğüslerimin üst kısmına düştü. “İkisi de, eşit derecede.”

Eğer varlığı ve içki beni bu kadar büyülemiş olmasaydı bana net bir cevap vermesini sağlayabilirdim ama bunun yerine anı yaşamaya karar verdim.

“Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordu.

Son doğruluk sorusu zordu ve onun daha kolayını sormayacağını biliyordum. Bu yüzden cevap verdim. “Cesaret.”

Derin bir nefes alırken oldukça tahrik olmuştu. Vücudumdaki noktalar daha önce hiç kasılmadıkları kadar çok kasılıyordu. “O zaman,” dedi Connor. “Geceliğini çıkartmama izin ver.”

Ben daha başımı sallamadan eli ipeğin altına girdi ve yavaşça kumaşı başımın üzerinden çıkardı. Göğüslerim, yoğun ve sert bakışlarının karşısında açıktaydı. Meme uçlarım çoktan ilgiyle dikleşmişti.

Bana bakışını seviyordum. Sadece güzel olmaktan daha fazlasıymışım gibi hissettiriyordu. Onunmuşum gibi hissediyordum. Sanki hiç kimsenin benimle mukayese edilmesi mümkün değilmiş gibi. Bunları söze dökmesine gerek bile yoktu. Gözlerinde görüyordum. Resmen zihnini okuyabiliyordum.

Kucağında yalnızca siyah külotumla oturuyordum, Connor ise tamamen giyinikti. Onu soymak istiyordum ama gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştığımda bileklerimi onaylamaz bir şekilde sertçe tuttu. Evet, hâlâ oyun oynuyorduk. “Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordum.

“Doğruluk.”

Gözlerimi kıstım. “Cesareti seçmen gerekiyordu.” Aletini tekrar görmek istiyordum ama pantolonun ardında gizliydi. Büyük kabarıklığa bakmak bile ıslanmama yetiyordu.

“Ama seçmedim.”

“Tamam. Bedenimdeki herhangi bir parçayı söküp bir kavanozda saklayabilecek olsan hangisini seçerdin?”

“Gözlerini.” Tereddüt dahi etmemişti.

Ona dik dik baktım.

“Onlar da bana aynen böyle bakardı.” Parmakları kalçamda süzülürken bilinçli olarak göğüslerimden uzak duruyordu. Bana kendini bastırmasını daha önce hiç bu kadar istememiştim. “Doğruluk mu, cesaret mi?”

“Cesaret.” *Her şeyi yapardım.*

“Seninle oynamama izin ver...” Kömür rengi *Rolex*’ine baktı. “...on dakikalığına.” İstedığı şey muğlaktı. Ben daha soru sormadan ya da kabul edemedim, (ki edecektim) beni sırtüstü yatağa bastırdı.

Derin bir nefesle birlikte dudaklarıma değen dudakları, bedenimin canlanarak onun bedeniyle buluşmasına sebep oldu.

Eli karnımın altına doğru kaybolurken dudakları çenemden göğüslerime doğru yöneldi. Meme ucumu yalayıp uç kısmını ısırduğunda boğazımda bir baskı oluşmaya başlamıştı.

Boynumda daha fazla baskı hissetmek istiyordum ama bunu söyleyemiyordum.

Hislerin arasında kaybolmuştum.

Bir saniyeliğine dizlerinin üstünde doğruldu. Ardından bacaklarımı iki yana ayırdı. Tek bir hızlı hareketle beni kendine

doğru çektiğinde sıcaklığım pantolonun içindeki sertliğine işliyordu.

Hassiktir...

Gözlerimi kapatmak istemiyordum ama göz kapaklarım gerilen her bir sinirimle birlikte titriyordu. Eli külotumun içinde kaybolduğunda iki büyük parmağını içime itti ve uzman bir hızla hareket ettirmeye başladı.

“İnanılmaz ıslaksın, sevgilim,” dedi derin bir nefes alarak. “Kötü bir kız oldun ve bedenine arzuladığı şeyi vermedin.” Beni biraz daha yukarı kaldırarak tamamen giyinik bir şekilde benimle hareket etmeye başladı. Bu baskı çok iyi hissettiriyordu. Uyluğumun iç kısmına bir şaplak attı.

Becer beni.

Tutuşunun altındaki uzuvlarım gergindi ve yapabildiğim tek şey çığlık atmamaktı. Tüm sesler göğsüme sıkıca hapsolmuştu. Sanırım, kendime dokunurken bile bu sesleri o kadar uzun zamandır bastırıyordum ki artık serbest bırakmam çok zordu.

“İzin ver seni duyayım.”

Daha sert hareket etmeye başladı. Keşke pantolonunu çıkartmış olsaydı. Kendini, parmaklarıyla senkronize bir şekilde bana bastırırken kıcının kasıldığını görmek istiyordum.

Bu sefer kıcıma doğru bir şaplak daha attığında, beni bile şaşırtan inatçı bir inilti dudaklarımdan döküldü.

“Bu hoşuna gitti,” dedi Connor.

“Tanrım... evet...”

“Tanrı, bu yatak odasında değil, Rose.”

Kolumla gözlerimi kapattım. Söylediklerini zar zor duyuyordum. “Siktir...” Dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralandı. Yorganıma sıkıca tutunurken, kalçamın alt kısmına doğru yayılan bir ıslaklık vardı. Başımı kaldırıp baktığımda tekilanın yatağıma döküldüğünü fark ettim.

Umursamıyordum bile.

“Connor,” dedim kısık sesle. “...Connor... daha sert.”

Göz kapaklarım tekrar kapanmadan önce dudaklarının kıvrıldığını gördüm. Parmaklarını hızlandırıp müthiş bir şekilde hareket ettirerek söylediğime uydu. Sonra eli boynuma uzandı. Parmaklarımı boğazıma dolayıp sertçe sıktığında gözlerimi açtım.

Nefes alamıyordum.

Bedenimdeki tüm kan başıma doğru yönelmişti. Beni boğuyordu. İncitecek kadar sert değildi ama sersemlemem için yeterliydi. Dakikalar önce istediğim şey buydu. Bana sormadan bunu anlamış olması beni yepyeni bir noktaya, daha önce hiç tatmadığım, hiç deneyimlemediğim bir doruğa ulaştırdı.

Çalkantılı, huzur dolu bir dalga halinde boşaldım. İçimde tutmaya devam ettiği parmaklarının etrafında kasıldığımı hissedebiliyordum. Bedenim, ince bir ter tabakasıyla sarılmıştı. Parmaklarını çekip çenemi tutarak beni kendine bakmaya zorladı.

Parmaklarını ağzına sokup bacaklarımın arasındaki ıslaklığı yalamasını izlememi sağlıyordu. Bu görüntü durgun nefeslerimin alev alır gibi hızlanmasına sebep oldu.

Elini ağzından çekti. “Tam da düşündüğüm gibi.”

“Ne?”

“Tadını seviyorum.” Bana doğru eğilerek aynı iki parmağı benim ağzıma soktu. Çoğunu yalayıp temizlediği için genel olarak onun ağız temizleme solüsyonunun, naneli nefesinin tadını almıştım. Kendimden çok onun tadına baktığımın farkında olduğundan şüpheleniyordum.

Saatini kontrol etti. “Üç dakika daha.” Dudakları boynumda gezinirken fısıldadı. “Bu süre içinde sana ne yapabilirim...”

Hemen ardından dilini ağzıma ittiğinde duvarın ardından büyük bir çarpma sesi yükseldi. Korkuyla sıçradım ve yanlışlıkla onu ısırdım. *Siktir.*

Connor doğrulurken bir elini yakama uzatıp sırtımı yataкта tuttu. “İyiymi,” diyerek rahatlattı beni.

Ancak kanın demir tadını almıştım. Ona ait olduğunu biliyordum. Ben onun dilini inceleyemedim arkamızdaki duvara tekrar bir şey çarptı.

İrkilsem de ona bakmayı sürdürdüm. “Diline bakmama izin ver.”

“Hayır.” Tek bir kelime, onu zorlayamayacağımı bana hatırlatıyordu. “Dilim iyi. Varla yok arası bir kesik.”

İyi.

Duvarın ardından gelen çarpma sesinin yanında bu sefer boğuk bir bağırma vardı.

Connor yataktan kalkarken artık sert değildi. Pantolonunu ve baksırını hızlıca değiştirdiğinde onun da boşaldığını fark ettim. Biraz önce bunun farkına varmamıştım. Kendi doruğuma ulaşmaya çok fazla gömülmüştüm.

“Muhtemelen sadece Lily ve Loren düzüşüyorlardır,” dedim.

Connor gözlerini kısarak bana baktı. “Beynini parmaklayıp çıkartmış olmalıyım.”

Kaşlarımı çattım.

“Orası, Daisy’nin odası.”

Bir anda doğrularak yataktan fırladım. Siyah ipek sabahlığımı alıp hemen üzerime geçirerek kemerini belimde bağladım. Duvara bir kez daha sertçe vuruldu. Kalbim boğazımda atıyordu.

“Burada kalmalısın,” dedi Connor siyah kumaş pantolonunun fermuarını çekerken.

Ona ters ters baktım.

“Denemeye değerdi.” Elini belime yerleştirdi. “Önden buyur.”

Connor’la kapıya ulaştığımızda Scott’ı orada, kollarını bağlamış bir şekilde manzarayı izlerken bulduk. Her ne oluyorsa durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Neler olduğuna baktığımda ağzım açık kaldı.

Yerde parçalara ayrılmış camdan bir lamba vardı. Bir kitap-

lık devrilmişti ve odadaki hassas süs eşyalarının hepsi parke zeminde parçalar halindeydi.

Ryke odanın ortasında orta yapılı bir adamla güreşiyordu. Adamın yaşının hızla farkına vardım. Kırklarındaydı. Yumruklandığı için kızıl saçları dikleşmişti. Dudağı patlamıştı ve bir eşofman altı giymesine rağmen üstsüz olan Ryke'a karşı iyi bir mücadele sergilemeye çalışıyordu. Ryke'ı geriye iterek iki yumruk salladığında vuruşlarından biri onun çenesine isabet etti.

"Siktir git başımdan!" diye bağırdı adam.

Hemen sonrasında Ryke tam olarak adamın karnına isabet eden bir darbe indirdi. Adam öne doğru eğilerek öksürmeye başladı.

Daisy köşedeydi, yatağının altına gizlenmiş bir şeyi eziyordu. Korkunç bir insan olup orada dikilmekten başka bir şey yapmadığı için Scott'a küçümseyici, uzun bir bakış attım. Hemen ardından da Connor kavgayı ayırmaya çalışırken kardeşimin yardımına koştum.

"Seni orospu çocuğu sapık," dedi Ryke dişlerinin arasından. Adamı boğazından tutuyordu, tam başını yere çarpmak üzereyken Connor onu bileğinden yakalayıp geriye doğru itti.

Aklıma gelen tek şey Ryke'ın, Daisy'nin sevgilisini bulmuş olmasıydı. İğrenç, yaşlı bir adam olan sevgilisini. İlk varsayımım buydu.

"Lily ve Lo'yu uyandırma," dedi Connor fısıldayarak. "Sakin ol."

Ryke'ın ifadesi çok karanlıktı. Neredeyse ona bakmak bile zordu.

Sonra adam kaçmaya çalıştı. Tam kapıdan fırlamak üzereydi ama Connor onu tişörtünden yakalayıp önüne çekti. Adam onun güçlü tutuşuna karşı koymaya çalışıyordu.

Daisy'ye ulaştığım an, neyi ezdiğinin farkına vardım.

Bir kamera.

Dizlerinin üstüne çökmüş, yerdeki cihaza aralıksız vururken her yöne doğru plastik parçalar saçılıyordu. Ezilmiş lens yerle her buluştuğunda kardeşim öfkeyle çığlık atıyordu.

“Daisy,” diye fısıldadım. Keskin parçalarla kendine zarar vermeden önce kollarını tuttum.

Kırılan kameradan geriye kalanları bırakarak yavaşça yere oturdu, kollarımda titriyordu. Odadaki kişinin onun sevgilisi olmadığını şimdi anlıyordum. Bir paparazzi olmalıydı. Belli ki aptaldı ve yasaların ne işe yaradığından haberi yoktu. Omzumun üzerinden Connor ve Ryke’a doğru baktım.

Connor, adamı tişörtünden tutarken bir yandan da telefonunu kulağına bastırıyordu. Adam her karşı koyduğunda eliyle onun nefesini kesiyordu. Sakin, uzun ve güçlüydü. Telefonun ucundaki kişiyle sessizce konuşuyordu.

Connor’ın söylediklerini duydum. “Bunu gazetelerden uzak tutmalıyız... Lily ve Lo’nun bilmesine gerek yok. Medyanın dikkatini çektikleri için yeterince suçlu hissediyorlar...”

“Ne oldu?” diye sordum Ryke yatağa yaklaşırken. Scott kahrolası kapının yanında durmuş, olan biteni izlemeye devam ediyordu. Bu olanlar kayda alınmıyor gibiydi. *Yatak odasındaydık*, bu da burada kamera olmadığı anlamına geliyordu.

“Daisy, beni aradı,” dedi Ryke.

Daisy yere bakarken yüzü hayalet gibiydi.

Kollarını sarsarken anaç ya da yumuşak davranmıyordum, neredeyse uyguladığım güç karşısında yere devrilecekti. “Daisy? Benimle konuş.”

“Odama daldı,” dedi kısık sesle.

Beline kadar uzanan saçlarını yüzünden iterken aklımı kaçırmamaya çalıştım. “Ve?” dedim dişlerimi sıkarak. *Eğer ona elini sürdüyse...*

Daisy’nin muhteşem yüzü yoğun hislerle buruştu. “...fotoğraflarımı çekmeye başladı... Ne yapacağımı bilmiyordum bu yüzden Ryke’ı aradım...” Başını iki yana sallarken gözyaşla-

rı yere damlıyordu. "...çok yorulдум..." Ağlamaya başladığında onu göğsüme çektim.

Ryke'a baktığımda, gösterim partisinde gördüğüm bakışın aynısıyla onu izlediğini gördüm. Endişe. Karanlık bir empati.

"Şşşt," diye fısıldadım. Parmaklarımla saçlarını taradım. Ardından çenemi başına yaslayarak onu kendime yaklaştırdım.

"Çok yorulдум..." dedi Daisy tekrar, sesi titriyordu. Annemiz, Lily'nin düğünüyle meşgul olmadığı zamanlarda küçük kız kardeşimi beş farklı yöne çekistirmekle uğraşıyordu. Fotoğraf çekimleri için programının dolu olduğundan emin olmak adına, Daisy son üç haftadır hiç yorulmadan çalışıyordu. Eğer okulda olmasaydı, annemiz onu alıp yeni modellik ajansı için New York'a götürürdü. Onu bu ay içerisinde zar zor görmüş olurdu.

Daisy'ye bir doğum günü partisi vermek için bile annemizi ikna etmem gerekmişti. Kutlama yapabilmesi için çekimlerinden birini iptal etmek zorunda kalmıştı. Telefonda yaptığımız dört adet gürültülü mücadelenin ardından kazanmıştım. Fakat Daisy adına alabildiğim şey yalnızca tek bir boş gündü.

"Okul nasıl gidiyor, Dais?" diye sordu Ryke.

Omzumun üzerinden bakarak Lily ve Lo'nun burada olmadığına emin oldum. En azından hâlâ uyuyorlardı.

Daisy seyrek nefesler alıyordu. "Ben... Ben iyiyim... gerçekten."

Ryke'la birbirimize endişeli bir bakış attık.

Dudaklarını oynatarak, "*Hiç iyi değil*," dedi.

"*Biliyorum*," diyerek sessiz bir cevap verdim.

Ancak bunun için ne yapabilirdik ki? Okulunu bitirmesi gerekiyordu ve ben onu zora sokan alaycı çocukları yalnızca tahmin edebilirdim. Artık ünlüydü. Ablası bir seks bağımlısıydı ve o da müstakbel-seks-bağımlısı olarak gösteriliyordu. Fotoğrafları her yerdeydi. Bazıları özellikle modellik için çekil-

mişti ama diğerleri paparazzilerden alınıyordu. Eski hayatıyla şimdiki hayatı arasında ani bir değişiklik olmuştu, ayrıca hiçbirimiz onun şu anki durumunu tahmin edemezdik. Hepimiz yirmilerimizdeydik ve okulla işimiz çoktan bitmişti. O tür bir zorbalık görmekle ilgili hiçbir endişemiz yoktu.

“Bunun icabına bakacağız,” dedim Daisy’ye. Kahrolası şehir evinin etrafını güvenliklerle saracaktım. Princeton’daki evimizde demir çitlerimiz ve bir güvenlik kapımız vardı. Burası için çok daha iyilerine ihtiyacımız vardı. “Ön kapıdan nasıl girmiş?” diye sordum Ryke’a.

Bana ters ters baktı. “Bu sikik soruyu sormak için vaktim olmadı.”

Dudaklarım gerildi. “Ona dokundu mu?”

Ryke bakışlarını kız kardeşime çevirdi. “O sikik herif sana dokundu mu, Daisy?”

Daisy başını durmaksızın iki yana salladı. “Hayır... üzgünüm...” Gözlerini aceleyle silerek hislerini bastırmaya çalıştı.

“Başka bir herifin kusuru için asla sikik bir özür dileme,” diye homurdandı Ryke. Tavana bakarken birkaç küfür daha etti.

Vay be. Ryke yirmi puan daha alarak benim kitabımda yükseslere çıkmıştı. Açık konuşmak gerekirse, küfrettiğinden dolayı değildi. “Ne zaman bu kadar feminist oldun?” diye sordum.

“Alkolik babamın annemi aldattığını öğrendiğim zaman. Bunun sonrasında da babam piçini büyütmek için annemi terk etti.” Hoşnutsuzluk ve kırgınlık sert kelimelerine yansiyordu.

“Sormamam gerekirdi.” *Soyağacı çok boktan.* Daisy’nin saçlarını düzelttim.

Connor bize doğru gelirken telefonunu cebine koydu. Artık adamın tişörtünü tutmuyordu. Hatta adam buradan gitmişti. “Babanızın güvenlik görevlisi gelip onu aldı,” dedi Connor. “İçeriye maymuncuk benzeri bir anahtarla girmiş.”

“Bizim güvenliğe-”

“Babanız, dışarıda durması için ekstra güvenlik çağırdı bile. Olayın icabına sessizce bakıyor. Scott yayınlamaya karar vermezse kimsenin bundan haberi olmayacak. Adam merdivenlerden çıkıp koridorda ilerlediği sırada kaydedilen bir görüntüsü var.”

Scott’a baktım ama o da gitmişti.

“Lily ve Lo...” diye mırıldandı Daisy, gözlerini ovuşturuyordu.

“Asla öğrenmeyecekler,” dedi Ryke. “Bu dördümüzün arasında kalacak.”

Ve Scott’ın. Ancak kimse onu ya da babamı bu listeye eklememi.

Lily ve Lo’nun bilmesine neden gerek olmadığını sorgulamadık. Connor telefonda babama bunun sebebini söylemişti. Suçluluk duygusu onları çok incitirdi. Deliye dönmüş olan medya, kardeşimin bağımlılığı kamuya yayıldığından beri etrafımızdaydı. Ama kardeşlerimi korkunç derecede güvenliksiz olan bir *reality* şova çektiğim ve korumalarından kurtulmalarına sebep olduğum için suçluluk duygusunun bir kısmını üstlenebilirdim. Yine de bu suçluluk duygusuyla başa çıkarak güçlü kalmam mümkündü.

Lily ve Lo bunu yapamazlardı. Onlar bağımlıydı. Bu doğal olarak onları ayırabilir ve uyuşan hisleriyle birlikte günahlarına geri dönmelerine sebep olabilirdi. Hiçbirimiz bunu istemezdik. Bu korkunç olaylardan onları koruyan duvarlar olacaktık. İyileşmek için ne kadar uzun bir süreye ihtiyaçları varsa, bu acıya o kadar katlanacaktık.

Lily evden çıkıp dünyayla yüzleşmekten korktuğunda dördümüz de bunu kabul etmiştik. Lo onu dışarı çıkması ve acımasız medyayla yüzleşmesi için ikna etmeye çalışırken Lily’nin hasta gibi görüldüğü her anda.

Hepimizin inandığı karanlık bir fikir vardı, birlikte ölebileceklerine dair bir fikir. İkisinin de pes edeceğine dair. Herhangi bir kızın bunca şeye nasıl dayanabildiğini merak ettim anlar oluyordu. Sonrasında ise bu dünyayı terk etmemiş olmalarının tek sebebinin, birlikte terk etmeyi reddetmeleri olduğunu düşünüyordum.

Ayrı ayrı terk etmek, o korkunç kaybı birbirlerinin tatmalarına sebep olmak, bence akıllarında olan bir seçenek bile değildi.

BÖLÜM 22

CONNOR COBALT

Kalabalık restoranda hesabı öderken Rose'a doğru döndüm. "O nedir?" Yedi kişilik bir akşam yemeği yemek için *Valentino's* restoranına gelmiştik, Rose ve ben birbirimize yakınlaştıkça kendini giderek daha çok bir parazit gibi hisseden Scott da buradaydı.

Philly'nin Prensesleri popüler oldukça basın da bizi bir o kadar esir alıyordu. Dışarıdaki asalak fotoğrafçıların yanı sıra, biz restorandaki uzun masada otururken diğer masalardaki aileler de telefonlarıyla bizim fotoğraflarımızı çekiyordu.

Ancak Rose'un kaşlarının çatılmasının sebebi bu değildi. Telefonunu kucığında tutarken tamamen mavi ekrana odaklanmıştı.

Ayak bileğimi sandalyesinin bacağına sarıp Rose'u kendime doğru çektim.

"Merhametsiz," dedi Rose sertçe.

Mesajı okudum.

Üç ay, yirmi dört gün. -Annem

"Gelinlik alışverişini sormalı mıyım?" En son pastayı sorduğumda Rose deliye dönmüş ve karmakarışık bir şekilde an-

nesinin ona söylediği şeyleri uzun uzun anlatmıştı. Fransızca konuşuyor olmasına rağmen söylediği şeyleri hiç anlamamıştım. Yatak odamızda volta atarken anormal bir şekilde nefes alıyordu. Onu sakinleştirmem tam bir saatimi almıştı.

“Lily, gitmek istemediğini söyledi,” dedi. “O orada olmadan Daisy ve Poppy’yi nedime elbiselerini denemeye götürebilirim ama onun adına bir gelinlik seçemem.” Nispeten sakin kalmıştı, bunun için bir çözüm düşünmüş olmalıydı.

“Ve?”

“Ona bir gelinlik dikeceğim,” diye cevap verdi. “Geçtiğimiz hafta boyunca bunu tasarlıyordum. Bence kalan zamanda tamamlayabilirim.”

Doğru olduğunu bilsem de Frederick’in bana söylediği şeyi tekrarlamak istemiyordum. Çok fazla sorumluluk alıyordu. Sadece Lily’nin düğününü ve bekârlığa veda partisini planlamıyordu, aynı zamanda usanmadan Calloway Modaevi’nde de çalışıyordu. Kâr marjı artana kadar eleman almayı reddediyordu. Bu yüzden, tüm sosyal medya ve depo işleriyle o ilgileniyordu. Umutlu yatırımcılarla büyük mağazalardan gelen aramaları saymıyordum bile.

Bir kişinin idare edemeyeceği kadar çok iş vardı. Bir gelinlik tasarlamamanın kaygısını nasıl hafifleteceğini anlamıyordum ama bu durumda ikiyeüzlülük etmek istemiyordum. Bedenim *Adderall* ile dolup taşıyordu. Asil bir seçim değildi ve bu ilacı Rose’un da almasını istemiyordum.

“Buna zaman bulabileceğinden eminim,” dedim. Kulağa bariz bir yalan gibi gelmemesi için kendi söylediklerime inanmaya çalıştım.

Ryke, “Gerçekten bir sevgilin var mı, yoksa bizimle taşak mı geçiyorsun?” diye sordu Daisy’ye. Peçetesini masaya attı, garsonlar kalan kirli tabaklarımızı topluyorlardı.

“Evet, nasıl oluyor da hiçbir bölümde yer almıyor?” diye sordu Lo.

Daisy sandalyesinin arka iki bacağına ağırlık vererek omuz silkti. “Bilmiyorum. Scott’a sor.”

“Prodüksiyondan bahsetmeyelim,” dedi Scott sıradan bir şekilde. Belki de tam bir geri zekâlı olamamak konusunda sıkıntı yaşıyordu; çünkü bakışları artık Daisy’nin üzerinde gezinmeye başlamıştı. Daisy’nin makyajsız yüzüne bakarken gördüğü doğal güzellik, onu daha uzun ve sert bir şekilde süzmesine yetmiş gibiydi. Hatta bir an sonra bakışları Daisy’nin göğüslerine inmişti. Yan tarafları açık altın rengi parıldayan bir Calloway Modaevi bluzu giyiyordu ve yakasında derin bir dekolte vardı.

“Gözler buraya,” dedi Ryke, bıçağıyla tehditkâr bir ifadeye bürünen kendi suratını işaret etti.

Scott bakışlarını olduğu yerden ayırmadı. Bu durum beni aşırı sinirlendiriyordu. Halk ezici bir çoğunlukla, bu aşk üçgeninde Scott Takımı’nda olduklarını belli etmişlerdi. Sanırım son okuduğum blog yorumu şöyle bir şeydi:

Connor, si-ik sinirlerimin gerilmesine sebep oluyor!! Rose, ONDA ne halt görüyor? Scott, Rose’u çooooooooook fazla seviyor. -LadyBug345

Aynı zamanda birçok insanın benimle kavga etmek istediğini öğrenmiştim. Sürekli “Connor Cobalt’ı yumruklamak istiyorum!” yorumları görüyordum. Hatta bu sabah yorumlarda gezerken o kadar çok gülmüştüm ki neredeyse kahvemi içerken boğulacaktım.

Hizaya gel, Connor. Eğer oğlum olsan, ağzını sabunla yıkar-dım. -DeeDeeJohnes

DeeDee, benim tarafımda olmasan da şevkini takdir ediyorum. Her bir kibirli görüşün ardından ben de tıpkı böyle hisse-

diyordum. En azından bu insanlar bir konuya, hakkında internete bir şeyler yazacak kadar derin hisler beslemişlerdi.

Hırslı bir ruh, bu gri dünyaya gerçekten de renk katabilirdi.

Halkın henüz farkına varmadığı şey, Scott'ın giderek Rose'dan daha çok uzaklaştığıydı. Dikkatini farklı bir yere vermişti. İki gün önce Lily'ye, onun kafasının fotoğraftan çıkarıldığı ve yerine çiftleşme hareketleri yapan bir tavşanın eklendiği bir gönderi göstermişti. Herifin biri, bunu internet üzerinden oluşturup *Tumblr*'dan etrafa yaymıştı. Hatta *Ünlü Takipçisi* bile bunu internet sitesinde paylaşmıştı.

Lily ise bu sırada kendisi ve şovla ilgili her türlü eleştiriden bilinçli olarak uzak duruyordu. Scott, bu durumu değiştirmeyi kendine görev edinmişti.

Lo eve gelip sevgilisini Rose'un kollarında haykırırken bulduğunda neredeyse aklını yitiriyordu. Scott'ı minicik, ayırt edilemeyecek parçalara bölmekle ilgili tehdit ettiği sırada resmen elimle onun ağzını kapatmak zorunda kalmıştım.

Bu durumdan elde ettiğimiz tek bir çıkar vardı. Scott'a karşı beslediğimiz ortak nefret, gösterim partisinde yaşadığımız zıtlaşmanın tamamını gölgede bırakmıştı. Lo'yla ilişkimizde sadece küçük bir değişiklik görüyordum. Şakalaşırken takındığı yüz ifadesi, sanki onu inandığı şekilde sevmediğimi hatırlamış gibi bir anda sertleşiyordu. Sonra Rose'u bile sevmediğimi hatırlıyordu. Hemen ardından da aramızda neyin gerçek neyin sahte olduğunu sorgulamaya başlıyordu.

Keşke bunu yapmasaydı ama geçmişte olanları değiştiremezdim. Hayatıma devam etmek zorundaydım.

"Meydan okumalardan hoşlanır mısın, Daisy?" diye sordu Scott. Bakışları göğüslerinden yüzüne doğru çevrilmişti.

"Tabii ki," dedi Daisy.

Daisy, grubumuzdaki zayıf halkaydı. Fakat Lily kesinlikle daha hassastı. Scott tüm dikkatini onlara yönlendiriyordu. Rose ve ben ise yapımcının onları ne kadar kırabileceği ve altı

kişilik grubumuza ne kadar zarar verebileceği hakkında endişeleniyorduk.

“Sana meydan okuyorum,” dedi Scott ürkütücü bir gülümsemeyle. “Giderken paparazzilere üstünü çıkarıp poz ver.”

Ryke bıçağını masaya, Scott’ın en yakınındaki yere attı. Bıçak gürültüyle onun kucağına düştü. “Ben de gidip kendini becermen için sana meydan okuyorum,” dedi Ryke dişlerinin arasından.

Scott alaylı bakışlarını Rose’un küçük kardeşinden ayırmıyordu.

Daisy yerinden kalktığı anda herkes kaskatı kesildi. “Hepinize sakın olmanız için meydan okuyorum. Bluzum yerinde kalıyor, çok teşekkür ederim.”

Restorandan çıkmak için hep birlikte ayağa kalkarken kolumu Rose’un beline doladım. Savannah, Brett ve Ben çoktan kalkmışlardı, kameralarıyla bizi çekiyorlardı.

Rose parmağını Scott’a doğrulttu. “İğrençsin.”

“On yedinci doğum günü partisinde striptizciler vardı. Birkaç kamera için üstündekini çıkartması bununla kıyaslanamaz bile.”

“Onlar dansçıydı ve hepsi tamamen giyinik kaldılar,” diye karşılık verdi Rose ölümcül bir bakışla.

“Hadi gidelim,” dedi Lily yumuşak bir sesle. “Lütfen, arkadaşlar...”

Restorandaki insanlar bize bakmaya başlamışlardı. Lo, Lily’nin omuzlarını okşadı.

Ben içerken Rose da benimle birlikte bir kadeh şarap içtiği için *Escalade*’in anahtarlarını Ryke’a attım. Kolaylıkla anahtarları yakalayarak Daisy’yle birlikte önden çıktı. Scott, Daisy’nin yanında durmaya çalıştığı anda Ryke bir elini göğsüne koyarak onu geriye doğru itti.

“Hayır,” dedi Scott’a. “Şovun kalanı boyunca onunla sikik bir şekilde konuşma iznin yok.”

Önlerinden yürüyen Daisy omzunun üzerinden onlara bakarken dudakları minnetle kıvrılmıştı. Scott, kalanımız için olduğu kadar onun için de sinir bozucu olmalıydı.

“Ne istersem yapabilirim,” dedi Scott. Diğerlerinin duymayacağı kadar sesini alçalttı. “Sana ve ona sahibim. Arkamdaki bu üç kişiye de. Bunu asla unutma.”

Ryke’ı ben zapt etmiyordum. Lo da öyle. Yine de o şaşırtıcı bir şekilde kendi kendini zapt etmeyi başardı ve yumruklarını cebine soktu. Yanından geçerken yapımcının omzuna sertçe çarptıktan sonra Daisy’nin yanına yürüyüp onu dışarıya yönlendirdi.

Scott olduğu yerde sendeledi ama restoranın filmli cam kapısı açıldığında dışarıda olanlara daha çok odaklanmış durumdaydım. Kameraların patlayan flaşları, kulüplerde yanıp sönen ultraviyole ışıklar kadar kötüydü. Paparazzilerin bağırışları ve bize yönelttikleri yüksek sesli sorular, restoranın mum ışığındaki sakin atmosferine yayılıyordu.

Lily, Lo’nun göğsüne gömüldü. “Keşke görünmezlik süper gücüm devreye girseydi,” diye mırıldandı ona.

“Böyle bir şeyi asla isteme,” dedi Lo, ardından onu yanağından öptü. “O zaman ben de seni göremezdim.”

“O zaman ışınlanma olsun.”

“Evet, onun için ben de hâlâ dua ediyorum.” Lily’nin omzunu sıktı.

Rose’la birlikte onları yakından izliyor, güvenli bir şekilde restorandan çıkıp ilerleyecek gücü göstermelerini bekliyorduk. Scott ise çoktan Ryke ve Daisy’yi dışarıya doğru takip etmişti.

Bir saniyeliğine Rose’u inceledim. Boynu gergindi, omuzları kasılmıştı ve cehennemdeki öfkeli bir ringe çıkmaya hazır-
mış gibi görünüyordu. Ancak nefes almıyordu.

“Tout van bien se passer,” diye fısıldadım. *Her şey iyi olacak.*

“Comment sais-tu?” *Nereden biliyorsun?*

“Çünkü ben buradayım,” dedim tüm özgüvenimi sesime, duruşuma ve *varlığıma* yansıtarak.

Dudakları kıvrıldı ama bugün ne kadar kibirli olduğumdan bahsetmedi. Elini benimkine uzatarak sıkıca tuttu. Ardından Lo’nun sonunda Lily’yi cesaretlendirmeyi başarmasını ve dışarıya ilk adımını attırmasını izledik.

BÖLÜM 23

CONNOR COBALI

Bir saat. Bu kadar uyumuştum. Annem, gecenin bir yarısı beni evrakları *dosyalamak* için aramıştı. Bu bir CEO'nun yapacağı türden bir iş hiç değildi ama annem, azmimi ve bu pozisyonu ne kadar çok istediğimi sınamayı severdi.

İkinci bir *Adderall* reçetesine ihtiyacım olacak kadar çok istiyordum. Bu onun için nasıldı?

Koltukta biraz kestirsem de bir araştırma projesini tamamlayabilmek adına kalkmam gerekiyordu, bu yüzden buradaydım. Altıncı kahve bardağımdan bir yudum alarak e-posta üzerinden ödevi teslim ettim. Rose için kahve demliğini doldurduğum sırada tezgâhtaki telefonum titredi.

Ekrana dönüp arayanın ismine baktım: FREDERICK. Telefonumu alıp cevap vermeden önce verandaya doğru ilerledim. “On beş dakikaya ofisine gelmek için yola çıkıyorum,” dedim bir dirseğimi büyük jakuzinin köşesine yaslarken. Nefesim, serin havada buhar oluşturunuyordu.

Kameranın *klik klik* sesini duyduğumda sokaktaki paparazzileri gördüm. Kolları ve lensleri, araba pencerelerinden dışarıya uzanıyordu. Arkamı dönmedim, fotoğrafımı çekip çekmemeleri umurumda değildi.

“Bu yüzden arıyorum,” dedi Frederick. “Benimle artık görüşmeyeceksin.”

Bunun *Adderal*’la ilgili olduğunu biliyordum. Geçen gece ikinci bir reçete imzalaması için ona mesaj atmıştım. Hiçbir cevap vermemişti.

Kahvemden büyük bir yudum alarak söylediği şeyi ve sesindeki katılığı görmezden geldim.

“Beni duydun mu?”

“Geleceği öngörmeye çalıştığını duydum. Ayrıca, başarısız olduğunu söylemeliyim.”

“O reçetenin sana altı ay yetmesi gerekiyordu, Connor. O hapları her gün almaman gerekiyordu. O vakti uyumak için kullanabilecekken artık seanslara gelmeni istemiyorum.”

“İyi uyuyorum.”

“O halde sana yeni bir reçete yazmasam da *iyi* olursun.” Blöf yapmıyordu ve sessizliğim onu devam etmesi için kışkırtmıştı. “Git biraz uyu. Sağlıklı bir rutine dönene kadar seninle konuşmak ya da seni görmek istemiyorum.”

“Hastanı öylece terk mi edeceksin?” dedim sakince. Jakuzinin basamaklarına oturmak zorunda kalmıştım. Frederick’in tavrı iyi niyet barındırsa da reddedilmek yüzüme bir tokat yemişim gibi hissettirmişti. Yine de hislerimi sesime yansıtmadım. On iki yıldır benim danışmanım olmasına rağmen beni bu kadar hızlı bir şekilde reddetmiş olması canımı yakıyordu.

“Senin iyiliğin için olacağını düşünüyorsam evet, bunu yapacağım.”

“Benim iyiliğim için olan şey,” dedim. “Terapistimle konuşmak olur, tüm günü uyuyarak geçirmek değil.”

“Tekrar ayaklarının üzerinde durduğunda, yani üç hafta sonra konuşuruz.”

“Ben hep ayaklarımın üzerindeyim.” Şu anki pozisyonuma baktım. Gerçek ve mecazi anlamda oturuyordum. *Harika*.

“Connor,” dedi Frederick, dikkatle dinlemem için ismimin

harflerini uzatmıştı. “Sen insanüstü bir varlık değilsin. Ne hissettiğini sana benim hatırlatmama gerek yok. Hepsi kafanın içinde.”

Kaşınan kuru gözlerimi ovalarken söylediklerini idrak ettim. Birkaç saniye sonra, “Benim için sen gözden çıkarılabilir biri değilsin, Frederick. Hayatım için gereklisin,” diye cevap verdim ona.

“Biliyorum. Bu geçici bir durum.”

“Tamam,” diyerek pes ettim. Bu kavgayı kaybetmişim. Yalnızca Frederick’e karşıyken mağlubiyeti bu kadar kolayca kabullenirdim. Bazı zamanlarda onun tavsiyelerine, kendiminkilerden daha çok güvenirdim. Ayrıca, bu benden alınabilecek en üst seviye övgüydü. “Uyuyacağım ve seni üç hafta sonra görmeye geleceğim.” Artık *Adderall* yoktu. Wharton’ın bu karardan zarar göreceği ilk şey olacağını hep biliyordum. Yine de aylar öncesiyle kıyaslandığında bunu o kadar çok umursamıyordum. Önceliklerim sürekli değişiyordu. “Seninle konuşacak çok şeyim var,” diye ekledim.

“Kategorisi?”

“Rose. Seks.” Bunu sadece bir yem olarak söylemişim. Seks hayatımın detaylarını Rose hariç kimseyle paylaşmaya niyetim yoktu ama belki bu onu ikna ederdi ve böylece fikrini bugün için değiştirirdi.

“Siz ikiniz-”

“Henüz değil. Ama artık bunu yapacak kadar rahat. Sadece henüz vakit bulamadık.” Frederick’in telefonda gülümsediğini neredeyse hissedebiliyordum. Seks hayatım, özellikle de inançlarım toplumun normlarına ters geldiği için tartıştığımız en ilgi çekici konu haline geliyordu.

Bana göre cinsellik çekimle ilgiliydi.

Erkek ya da kadın olması fark etmezdi. İnsan ırkı, tutku ve şehvetle doluydu. Heteroseksüellik, homoseksüellik ve hatta biseksüellik terimlerinin bile benim için bir anlamı yoktu.

İnsandınız. Kimi severseniz seviyordunuz. Kimi becermek istiyorsanız beceriyordunuz. Bu yeterli olmalıydı, etikete gerek yoktu. Utanç duymaya gerek yoktu. Hepsi bu kadardı. Olmak istediğiniz kişi olmalıydınız. Ancak hayat, o kadar nazik değildi. İnsanlar her zaman nefret edecek şeyler bulurlardı.

“Merakla bekliyorum,” dedi Frederick. “Üç hafta sonraya.”

“Tamam.” Vedalaştıktan sonra telefonu kapattık, eve dönüp boşalan kahve fincanımı bulaşık makinesine yerleştirdim. Frederick’in reddi karşısında garip hissetmemeye çalışıyordum. Tavsiyesini dikkate alıp uyuyacaktım. Ama yatağa girerken Rose’u uyandırmak istemiyordum, bu yüzden de uyumak için alt kata inen merdivenlere yöneldim. Daisy’nin farelerle paylaştığı odasına. Artık temiz olsa da orayı sadece depo olarak kullanıyorduk.

Merdivenlerden inip kısa, dar koridorda ilerlediğim sırada duvara bir şey çarptı. Kapıya dönüp içeri girmeden önce dikkatle dinledim, seslere odaklandım. Belki de bu sesler... inilti ve homurtuydu.

Sesler biraz daha yükseldiğinde sert nefeslerin arasında tanıdık olmayan bir erkek sesi duydum.

“Ahhh... evet... bebeğim, tam orası. Aferin kızıma.”

Kapıyı açmaya hakkım olduğunu düşünüyordum çünkü bu sesler her kiminse, burada seks yapmıyor olmalıydı. Bu yüzden kapı kolunu çevirdim ama sadece bir klik sesi yükseldi. Kilitliydi.

Adamın boğuk bir şekilde küfrettiğini duydum. “Birisi içeri girmeye çalışıyor,” dedi.

Mantıksız bir hüküm vermek istemiyordum. Sanki diğer taraftaki kişi Rose’muş gibi. İçeridekinin o olması için hiçbir sebep yoktu. Mantığım onun orada olmadığını söylüyordu. Buna rağmen tıpkı bir aptal gibi Rose’u kahrolası bir herifin karşısında diz çökmüşken hayal ediyordum.

Yumruğumu ahşap kapıya indirdim. “Açın şunu.” Doğal olmayan, anlamsız bir korku boğazıma bir yumru oturmasına sebep oluyordu. *Rose içeride değil, Connor.*

Emrimden saniyeler sonra kapı açıldığında karşımda beliren Daisy’ye baktım. Yaşadığım ne tür olduğu belirsiz anlık endişeyi rafa kaldırmaya ve duruma biraz daha analitik şekilde bakmaya çalıştım.

Kapıyı az çok aralamıştı, bedeni odayı görmeme engel oluyordu. Bu şekilde (umuyorum ki) sevgilisini gizliyordu.

Onu inceledim. Giyinikti, eşofman altı ve sıfır kol giyiyordu. Kızarmamıştı. Terli değildi. Heyecanlı ya da mutlu değildi. Fakat öfkeli de görünmüyordu. Sadece hayal kırıklığına uğramıştı. Tatminsizdi. Araya girdiğim için biraz memnun olmuş bile olabilirdi.

“Neye ihtiyacın var?” Bana cana yakın bir şekilde gülümsemi, oldukça ikna edici görünüyordu. Eğer insanları anlama konusunda bu kadar iyi olmasam hayatının en iyi gününü geçirdiğini düşünürdüm.

“Arkadaşın kim?” diye sordum, doğruca konuya girmeyi tercih etmiştim.

“Ah... Onu duydun demek...” Parmaklarıyla kapının çerçevesine vururken başını arkasına doğru çevirdi. “Sana söylemiştim, gürültü yapıyorsun.”

“Bu olur, özellikle bir kız sana-”

“Kahvaltı hazırlıyorsa,” dedi Daisy. Gülümsemesi parlıyordu. “Sanırım herkese kahvaltı hazırlamalıyım.”

“Öyle yap,” dedim. “Sen bunu yaparken ben de arkadaşınla konuşacağım.”

Sıradan bir şekilde beni geçiştirir gibi elini salladı. “Buna gerek yok. Alp Dağları’na gittiğimizde onu zaten göreceksin.” Boğazını temizledi. “Prodüksiyon, onu da seyahate getiriyor.” Gergin bir şekilde topukları üzerinde sallandı, onu ele veren tek şey buydu.

Demek ki *bu*, onun yeni sevgilisiydi. “Gelmesini istemiyor musun?”

Omuz silkti. “Bir haftalığına paparazzilerden uzaklaşacağımız için mutluyum ama Lo ve Ryke, onu kapsamlı olarak sorgulayacağı için pek de heyecanlı sayılmam.”

“O zaman benimle başlamalı, bu onu rahatlatır,” dedim. Daisy’yi biraz manipüle ediyordum ama iyi bir şey içindi. “Sadece onunla medeni bir şekilde konuşmak istiyorum.”

“Tamam, kulağa iyi geliyor.” Söylediği şeye rağmen yarattığı maskenin ardındaki endişeyi görebiliyordum. Daisy’nin, gerçek hislerini saklamak gibi bir yeteneği vardı ve bu da benim uzmanlık alanımdı.

Yanımızdan ayrılmadan önce koridora döndü ve geriye doğru adımlar atmaya başladı. “Acaba... bana bir iyilik yapıp o sesleri çıkaranın Julian olduğunu ablama söylemesen olur mu?”

Garipti.

Rose, kardeşinin cinsel olarak aktif olduğunu biliyordu. Aynı zamanda, kendisi bu konuda çok çekingen olsa da cinselliklerini keşfeden kadınları destekliyordu. Terlemediğini ve kızarmadığını varsaydığında, Daisy’nin seks yapmadığını düşünüyordum.

“Rose bunu sorun etmez,” dedim sonunda. Ama Daisy bunu zaten bildiğine göre, buradaki asıl sorun neydi?

Ellerini birbirine çarptı. “Doğru. Bu güzel.” Başparmağıyla merdivenleri işaret etti. “O zaman kahvaltı zamanı.” İçimde panikle karışık bir his bırakarak ortadan kayboldu.

Julian’la ilgili doğru olmayan bir şeyler vardı.

Yatak odasının kapısını iterek açtığımda dağınık kahverengi saçları ve tıraşsız bir yüzü olan bronz bir adamla karşılaştım. Muhtemelen bir İtalyan’dı.

İlk düşüncem onun kesinlikle bir model olduğuydu. Çarpıcı yüz hatlarından bunu kesinlikle söyleyebilirdim ve onun

Daisy'nin işten tanıştığı biri olduğuna emindim. Aynanın karşısında doğrulup düzeltmek için saçlarını parmaklarıyla taramığında asıl sorunu gördüm.

Bu adam bir ergen değildi. Hem de hiç.

"Selam, adamım," dedi başını sallayarak. "Ağabeyi değilsindir, değil mi?" Yüzünü buruşturdu, ona sert bir şeyler söylememi bekliyordu. Daisy'nin sadece iki tane ablası olduğundan bile haberdar değildi.

"Demek sen Daisy'nin yeni sevgilisisin?" diye sordum. Bilinçli olarak önceki sorusuna cevap vermiyordum.

Huzursuz bir şekilde kıpırdandı. "Öyle sayılır..."

"*Sevgili* kelimesinin birden fazla anlamı yok." Omzumu kapının pervazına yasladım. "Ya onunla çıkıyorsundur ya da çıkmıyorsundur."

Aklı karışmış gibi gözlerini kıstı.

"Yani... biz düzüşmüyoruz. Daisy henüz reşit değil." Sandalyeden ceketini aldı. "Buna ne denir?"

Yalan.

"Yine de ona sakso çektiğin için suçlu sayılabilirsin," diye karşılık verdim. "Bu yüzden buna düzüşmek derim."

Yüzü bembeyaz kesildi. "Bak, ben bir modelim. Daisy'yi neredeyse bir yıldır tanıyorum. Sadece iyi arkadaşız."

"Kaç yaşındasın sen... yirmi iki mi?" diye sordum.

"Yirmi üç."

Siktir. Ryke yirmi üç yaşındaydı. Bu herifi kesinlikle öldürecekti.

Başımı iki yana salladım.

Daisy'nin aklı karıştı. Onu her gördüğümde yüz ifadesinden bunu anlayabiliyordum. Bir kariyeri vardı; moda endüstrisi, ajanslar, fotoğrafçılar ve Julian gibi modeller on dört yaşından beri ona bir yetişkinmiş gibi davranıyorlardı. Ancak Lo ve Lily gibi, onu küçük kardeşleri olarak gören insanlar da vardı. Daisy'ye on yedisine girmek üzere olan, on altısındaki

bir kız ve henüz yetişkinliğe ulaşmamış birisiymiş gibi davranıyorlardı.

Yaş; durumu, ortamı ya da psikolojiyi yansıtmayan bir sayıydı. Otuz yaşlarındakiler çocuk gibi davranırken ve bazı ergenler evlerinin sorumluluğunu üstüne alıyorken, yaş benim için tamamen önemsizdi.

İnsanları, iki tane sayı üzerinden yargılamazdım. Onları içten dışa, bir bütün olarak yargıladım.

Bu durumu Daisy'yle konuşmayı düşünmüştüm. Her ne kadar karmaşık görünüyor olsa da, kendisini kaybolmuş hissetmesine sebep olan tek şeyin toplum yapısı olduğunu ona söylemek istemiştım. İnsanların sizi ne kadar farklı bir şekilde sınıflandırdığı önemsizdi, siz kendinizi tanıdığınız müddetçe sonunda hep iyi olurdunuz.

Oyunu onların kurallarına göre oynamanız gerekebilir, etiketlemelerine ve -hayatımda birçok kez yaptığım gibi- sözlerine katlanmanız gerekebilirdi ama en önemli olan şey *sizin* neye inandığınızı.

Ancak bu konuşmayı Daisy'yle hiç yapmamıştım. Frederick sık sık bana, dünyanın psikiyatristi olmadığımı hatırlatırdı. İnsanları anlayabiliyordum, buna rağmen bir noktada kimi ve neyi düzeltmek istediğimi seçmek zorundaydım. Daisy, bu sonuca kendi başına varacak kadar zeki-ydi. Sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

Arkadaşlıklarını ve ilişkilerini yasaklamak, onun sorunlarını çözmeyecekti. Sadece, bu iki sayının onun olgunluk seviyesi üzerinde daha büyük etkiye sahip olduğunu hatırlatacaktı. Bu yüzden de sevgilisine karşı nazik olma konusunda zorluk çekiyordum.

“Bir tavsiye vereyim,” dedim sıradan bir şekilde. “Eğer iyi arkadaşınla bu evde kalacaksan, orgazmlarını minimum seviyede tut. Bir dahaki sefere seni yakalayan ben olmayabilirim, sesin taşaklarına kadar zevk doluymuşsun gibi geliyordu.”

“Yani... tam olarak kimden kaçınmalıyım?” Bir kahkaha attı.

“Ben hariç herkesten,” diye cevap verdim.

Sanki bu bir şakaymış gibi tekrar kahkaha attı. Bakışlarımı ondan ayırmadığımda ise gülüşü yarım kaldı. “Ah...” diyerek mırıldandı. “Siktir, o kadar kötü ha?”

“Evet, *adamım*. İşte o kadar kötü.” Seçtiğim kelime yüzünden içten içe utansam da buna daha iyi bir karşılık verecekmiş gibi görünüyordu. Omuzları gevşemiş ve yüzüne tekrar küçük bir gülümseme yerleşmişti. Sanki arkadaşmışız gibi.

Koleksiyonuma ekleyeceğim birisi daha.

Bu tam olarak ne kadar hastalıklıydı? *Frederick*... Ah hayır, ona söyleyemezdim. Sıkıntım artıyor ve artıyordu. Belli ki kısa bir süre kestirmeye ihtiyacım vardı.

“Julian, acaba numaranı alabilir miyim? Bizimle Alp Dağları'na geliyorsun, öyle değil mi?”

“Evet.” Telefonuma kaydetmem için numarasını söyledi. Onu aramaya hiç niyetim yoktu ama onunlayken Daisy'ye bir şey olması ihtimaline karşın, bu önemli bir bilgiydi. “Üst kata çıktığında, Daisy'ye alt kata gelmesini söyleyebilir misin? Anlarsın ya, tam da bir şeylerin ortasındaydık.” Bele doğru dirsekle vurmaya tamamlanan o bakışlardan birini attı.

Gerçekten de bir aptaldı. “Hayır,” dedim açıkça. “İşini bitirmek için elini kullanabilirsin. Kahvaltıyı hazırlaması gerekiyor.” *İçimden bir ses Daisy'nin sana dokunmak istemediğini söylüyor.* Yüzünü, kapının arasına sıkıştırmak istemedi bu adama bakamıyordum bile.

Bu yüzden numarasını aldıktan sonra yanından ayrıldım. Üst kata çıkıp yatağa girerken Rose'u uyandırmamaya çalıştım.

Frederick sayesinde bugünü uyuyarak geçirebilecektim.

BÖLÜM 24

ROSE CALLOWAY

“Havaalanında ne olduğunu gördün mü?” diye sordu Lily, yüzünde büyük ve şapşal bir gülümseme vardı. “Tek bir kişi bile bana doğru bakmadı. Hem de yapmam gereken tek şey bir güneş gözlüğü takmaktı.” Minnettar bir şekilde iç çektikten sonra kendini yatağa bıraktı. “Sanırım Fransa’yı seviyorum.”

Gülümsemekten kendimi alamadım. Kardeşimi mutlu görmek özel bir andı.

Prodüksiyon tatil ortamında çekim yapmak istediğinden dolayı Alp Dağları’na bir seyahat planlanmıştı. Ve kesinlikle daha iyi bir zamana denk gelemezdi. Hepimizin o kuduz paparazzilerden uzaklaşması gerekiyordu. Kalmamız için bir kulübe kiralanmıştı, içerisi odunla doluydu. Mart ayının sonu olmasına rağmen hava hâlâ ısıracak derecede soğuktu.

Üç ay. -Annem

Üç ay içerisinde Lily evlenecekti. Üç ay içerisinde gelinliği dikmeyi bitirmeliydim. Beş çizimin ardından, en iyisini tasarladığımı düşünüyordum ve başlamak için buraya biraz kumaş getirmiştım. Connor bu işi bir terziye bırakmam gerektiğini

söylese de harika olmasını istiyordum. Eğer Lily için yapabileceğim tek doğru şey buysa, o zaman düğünün tamamı benim gözümde başarılı olacaktı. Annem için olmasa bile, kesinlikle benim için öyle olacaktı.

Lily'yle birlikte bize tahsis edilen odalardaki yataklarımıza göz attığımız sırada diğerleri de yiyecekleri yerleştiriyordu. Düğün konuşması yaparak Lily'nin anlık keyifli ruh halini bozmak istemiyordum ama durumumuz buna harika bir fırsat yaratmıştı.

“Fransa’yı sevdiğine göre, düğünün Paris’te olması senin için sorun olmaz.”

Lily dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Bu, muhabirlerin kayıt almayacağı anlamına mı geliyor?” Sanki Lily ve Loren kraliyet ailesindenmiş gibi, düğünlerinin ulusal haberlerde olması ve Uluslararası Yayın Birliği tarafından farklı kablo ağlarında yayınlanması gerekiyordu. UYB, bizi yayınlama haklarını ABC, NBC, CBS* gibi büyük kanallara karşı satın almıştı.

“Sanırım bunun için buraya uçabilirler.”

“Ah...”

Sessizlik uzaması gerekenden daha fazla uzarken içerideki gerginlik artıyordu. “Eğer istersen değiştirebilirim. Sadece, ne istediğinle ilgili bana şu ana kadar hiçbir fikir ya da ipucu vermedin.”

“Üç ay sonra hâlâ nişanlı olmak istiyorum.”

“Lily-”

Ellerini kaldırdı. “Biliyorum,” dedi iç çekerek. “Bu bir seçenek değil.” Bir saniyeliğine düşündü. “Sanırım Paris eğlenceli olacak.” Sırıttı. “Düğünde krep olabilir mi?”

“Çoktan sipariş edildi.”

Yataktan atlayarak ince kollarını belime sardı. “Teşekkür ederim, Rose...” Duraksadı. “Plan yapmanı bu kadar zorlaştırdığım için üzgünüm.”

* Amerika’da bulunan üç farklı yayın ağı. (ç.n.)

“Sorun yok, zorlukları severim,” diyerek yalan söyledim. Bu, Connor’ın olayıydı. Zorluklar. Oyunlar. Ben yolumun daha kolay olmasını tercih ederdim.

Ryke yorgun bir şekilde oflarken ön kapıdan içeri girdi, kucağında yirmi kiloluk bir bavul vardı. “Ne halt getirdin sen, Rose?”

Mutfaktan seslenerek, “Süveter ve ceketler, mayolardan daha çok yer tutuyor,” diye savundum kendimi. Lily ve Daisy’yle birlikte ahşap dolapları doldurmaya ve akşam yemeği için çorba hazırlamaya başlamıştık. Ben, Brett ve Savannah hâlâ buradalardı ama sessizce etrafta gezinip mümkün olan en hızlı şekilde kamera ekipmanlarını hazırlamaya çalışıyorlardı.

En hızlıları Savannah’ydı, onu takdir etmemek için kendimi tutsam da aslında övgüyü hak ediyordu. Sabit kamera düzenepleri ağır olmasına rağmen o çoktan yerinden kalkmış, bize doğru geliyordu.

Loren, omzunda Lily’nin spor çantasıyla Ryke’in peşinden karda yürüyordu. Ağabeyinin kollarında benim bavulumla zorluk yaşamasını izlemekle meşguldü. Daha önce bizimle *bir sürü* aile seyahatine çıktığı için yanıma bu kadar eşya aldığımı pek şaşırmamış gibi görünüyordu.

“Biliyorsun ki, bavulun tekerleri var,” dedi ağabeyine, Ryke sanki bir aptalmış gibi.

“Dışarıda sikik kar yağıyor,” diye homurdandı Ryke.

Loren bana döndü. “Senin zaten bir kölen, yani sevgilin yok mu?” Alayla sırtıyordu.

Connor mükemmel bir zamanlamayla kapıdan içeri girdi, hiçbir sorun yaşamadan diğer iki çantayı kolaylıkla buraya taşımıştı. Evet, yanıma fazla eşya almakla ilgili bir sorunum vardı. Kıyafetlerim arasında tercih yapabiliyor olmam gerekiyordu ve kendi bavullarımı seve seve içeri taşırdım ama burada bir görev dağılımı yapmıştık.

“Biz de tam senden bahsediyorduk,” dedi Loren.

“Duydum,” dedi Connor. “Sahiplik açısından konuşuyorsak, ikimiz de bu ilişkide eşitiz... Tabii, yataktan bahsetmiyorsan.”

“Rose’un ne kadar otoriter olduğunu görebiliyorum.”

Connor sırtarak onların yanından geçti ve çantalarını yere bıraktı. Boynum kızarıırken Loren aklı karışmış bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

Lily kollarımı çekiştirdi. “Bir şeyler yaptınız, değil mi?” diye sordu fısıldayarak. “Ve bana söylemedin mi?”

Savannah kamerasıyla bize yaklaştı. Kızıl saç örgüleri, üzerinde pembe kafatasları olan siyah süveterinin üzerindeydi. Gotik görünümünü aslında sevimliydi, ayrıca sadece Lily’nin cinsel bir şey yaptığını yakalayınca mutlu oluyormuş gibi görünen şişko Brett’e kıyasla gülümsemeye daha eğilimliydi.

O herif *hâlâ* üç kişilik ekipteki en az sevdiğim kişiydi.

“Olabilir,” diyerek Lily’ye kaçamak bir cevap verdim.

Daisy ocağın başında büyük bir kepçeyle çorba karıştırıyor, başını kaldırıp biriyle göz göze gelene kadar parlak bir şekilde gülümsüyordu.

Bakışlarını takip ettiğimde telefonunda mesaj yazan “sevgilisinin” kulübeye girdiğini gördüm. Uzun, koyu renk saçları olan bir İtalyan’dı, belki biraz da İspanyol kökenliydi. Uçakta onunla beş dakikalık bir sohbet etme fırsatım olmuştu ve Daisy’nin, onu yalnızca bir aptal olduğu için bizden saklamadığı ortadaydı.

Kendisinden altı yaş büyüktü.

Bunu grubumuza açıklamasının ardından hoşnutsuz olduğumuzu söylemek az kalırdı. Hiçbirimiz henüz bağırıp çağırmamıştık. Çoğunlukla kameralar seyahat boyunca yüzümüze çevrildiği ve Julian’a patlamamızı bekledikleri için.

Bu yüzden de Scott, Julian’la ilgili kayıtları tutmuştu. O anı bekliyorlardı. Şimdiye kadar kimse ona istediğini vermemişti.

Bu da Scott'ı oldukça lanet olası, huysuz bir ruh haline sokuyordu. Bu yüzden anormal derecede neşeliydim. Elbisemin eteklerini havalandırarak dönebilir, elimi uzatıp bir kuşun parmağıma konmasını bekleyebilirdim. Kötü Kalpli Cadı'nın o meşhur dans numarasını yaptığını düşünün, bu tam olarak şu anki halimdi.

Lily'ye döndüm. "Belli ki hepimiz sır saklıyoruz."

"Hey," dedi Daisy, ondan bahsettiğimi anlamıştı. Elini bana doğru salladı. "Onaylamayacağınızı biliyordum. Eğer prodüksiyon, onun da gelmesi için beni zorlamasaydı şu an Philly'de olacaktı."

"*Yalnızca* ikinizin takılması bir suç olduğu için bunu onaylamıyorum," diyerek hatırlattım. "Bir yıl. Beklemen gereken süre bu kadar."

"Konuya dönelim," diye ısrar etti Lily. "Connor, '*Tabii yaktan bahsetmiyorsan,*' dedi. Bu cümle, bir şeyler yaptığınızı ima ediyor."

Aylar öncesinde olsak, Lily seks konusunu tartışmaktan kaçmak için bir masanın altına saklanabilirdi. Şimdiyse detay almak istiyordu. Bu sessizliğimi bozmaya yetti. "Bir şeyler yaptık," dedim fısıldayarak. Ama Savannah'nın, her bir kelimeyi yakaladığını biliyordum.

"Bir şeyler mi? Ne gibi şeyler?" Ağzı kulaklarına varmıştı, benim için heyecanlıydı. Kendi ilk seferini mi hatırlıyordu, yoksa diğer cinsel deneyimleri gibi bulanık bir hatırayı mı merak ediyordum.

"Bekle, ben de dinlemek istiyorum," dedi Daisy. Ocaktan uzaklaşarak küçük çemberimize yaklaştı.

"Henüz seks yapmadık, o yüzden bu kadar heyecanlanmayın."

"Şeyler, bazen seksten daha iyi olabilir," dedi Lily. Bir deri bir kemik parmağını koluma bastırdı.

Daisy sessiz kaldı, bakışları bir yere dalıp gitmişti.

“Daisy sana katılmıyor, kardeşim,” dedim.

“Ne? Hayır, ben... Tamam, biraz öyle olabilir.” Birkaç hatıra gözünde canlanırken yüzünü buruşturdu ve tiyatral bir şekilde söylediği her bir kelimeyle birlikte ellerini sallamaya başladı. “Benim için oldukça eşit sayılırlar. Parmaklama, oral ve seks. Hepsi *eh işte* bölgesinde bir yerlerde. Sanırım ben seksi sevmeye programlanmamışım. Seks karşıtı bir tanrıça gibiyim. Lily’nin tam tersi gibi, anlarsınız ya?”

Lily kıpkırmızı kesildi. “Ah...” Ellerini sıcak yüzüne bastırdı. “Bedenim kahrolası her an bana ihanet ediyor! O kelimeler beni neden utandırıyor bilmiyorum.”

“Çünkü sen bir seks bağımlısısın,” diye hatırlattım. “Aptal insanlar, bu kelimeleri söylediğinde bir fahişe gibi hissetmene sebep oldular.” Ardından Daisy’ye döndüm. “Ayrıca bu saçmalık.”

Daisy gülümsüyordu ama hiçbir zaman düzgün kahrolası bir orgazm yaşayamayacağına dair bir korku yaşadığını görebiliyordum.

“Orgazm olabilirsin,” dedim. “Sadece doğru insanı bulman lazım.” Daha önce birisiyle zirveye ulaştığını sanıyordum ama Lily ve bana neler olduğunu açıklamıştı, anlattıkları kulağa hiç de orgazm gibi gelmiyordu. Sadece kendisine verilen şeyle yetinmiş gibiydi ki fazla bir şey de verilmemişti.

“Ya benim için doğru insan yoksa?” diye sordu ciddi bir şekilde. Sonra soğukkanlı bir hale bürünerek omuz silkti. “Yani, sıradan bir şekilde birileriyle çıkmakla ya da bekâr bir kadın olmakla ilgili bir sorunum yok. Connor’la tanışmadan önce sen de bunu yapıyordun, değil mi?”

“Evet ama kendimi memnun etmekle ilgili hiçbir zaman sorun yaşamadım.”

Daisy, ne kadar çok denerse denesin hiçbir zaman mastürbasyon yaparak orgazm olamadığını söylemişti. Aklıma gelen tek şey bunu yanlış yapıyor olduğuydu. Kelimenin tam anla-

mıyla kendine nasıl dokunması gerektiğini gösteren bir kitap bulduktan sonra bile, sonunda hiçbir şey olmadığını söylemişti.

Lily'nin gözleri irileşerek, “*Ona kendini kötü hissettiriyorsun,*” dercesine bana döndü.

Ah. Nezaket. Ara sıra bunu kullanmayı unutuyordum. “Birini bulacaksın,” dedim Daisy’ye. Cesaret verircesine omzunu sıktım. Ama sanırım biraz fazla sıkılmışım çünkü hemen sonrasında yüzünü buruşturdu. Elimi geri çektim. “Birileriyle çıkmaya devam et. Eziğin tekini bulursan da ondan çabucak kurtul. Lütfen.”

Daisy başıyla onayladı. “Peki, Connor’la ne kadar ileri gittiniz?”

“Bunu sormayı unutacağını düşünmüştüm.”

“Asla olmaz,” dediler aynı anda.

“Bir şeyler yaptık...” Ben keyifli bir zirveye ulaşırken boğazımı sıktığı günü ve sonrasında parmaklarıyla beni boşalttığı birçok anı anımsadım. Neredeyse her gece vakit geçiriyorduk ama henüz seks yapmamıştık. Bileklerimi yatak başlığına bağlamasından daha edepsiz bir şey yapmamıştık.

“Detay istiyoruz,” dedi Lily irileşen gözleriyle. “Yani... ne gibi şeyler?”

Kameranın varlığını hissedebiliyordum. *Bazı* şeyleri onlardan, *çoğu* şeyi de halktan saklamak istiyordum. “Güzel şeyler,” dedim kaçamak bir cevap vererek. Başımla hafifçe kamerayı işaret ettiğimde ikisi de ne söylemek istediğini anlayıp konuyu dağıtmaya çalıştı. “Hayal ettiğim her şeyden daha iyi,” diyerek son bir şey daha söyledim. *Bu da sana kapak olsun, Scott.*

Daisy gülümsedi, gözlerinde Lily ve benim sahip olduklarımıza benzer bir şeye sahip olma arzusu vardı. Bir gün aşkı ve *eh işte* seksinden daha fazlasını bulabilmesini gerçekten istiyordum.

Bakışları uzaklaştı. “Bakın kim gelmiş.”

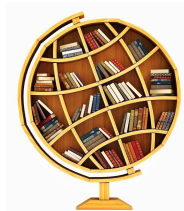
Scott, kapının girişinde durmuş telefonunda bir şeyler yazıyordu. Fransa'ya uçmadan önce UYB ile bir prodüksiyon toplantısı yapmak için Los Angeles'a gitmişti. Telefonunu cebine attığında bakışları benimkileri buldu. Sahte gülümsemesi yalnızca göğsümün kızgınlıkla ısınmasına sebep oluyordu. Artık havalanındaki kadar öfkeli değildi. Bir süre kaynayan sıcak çorba tenceresini başından aşağı dökmeyi ciddi ciddi düşündüm.

Ama yapmadım.

Çünkü ona saldırdığım için hapse girebilirdim. Sonra da muhtemelen normalde olduğumdan daha fazla bir düzeyde erkek düşmanı olarak anılırdım, ayrıca bu lakaba müsaade edebileceğimi sanmıyordum. Etsem bile... bunun üstünde çalışmam gerekirdi.

Hapis ve gururum, gerçekten de beni durduran iki şeydi. Scott'ın benim peşimde olmasıyla başa çıkabilirdim ama geçtiğimiz ay yaptığı gibi kaba ve saldırgan yorumlarıyla kardeşlerimle uğraşmaya devam ettiği sürece, *cinayet* kulağa oldukça makul geliyordu.

Bu hafta, yaşadığımız kaosa bir mola veriyor olmamız gerekiyordu. Ancak içimde, her şeyin yeni başladığına dair bir his vardı.

BÖLÜM 25

CONNOR COBALT

“Yani sizin bok gibi paranız var,” dedi Julian, bira şişesini elinde tutuyordu. Lo ve Ryke’la birlikte onu yemekten sonra dışarı çıkartmıştık. Daisy’nin bir ağabeyi olmadığı için yeni sevgilisini sorgulama görevini üçümüz üstlenmiştik.

Aslında ben, Ryke’in ona vurmayacağından ve Lo’nun da onu ağlatmayacağından emin olmak adına gelmiştim. Ben ise Brett ve Savannah’yla yaptığı taş kâğıt makas oyununu kaybettiğinden bizi çekmek için soğuk havaya karşı koyuyordu.

“Ebeveynlerimiz bok gibi zengin,” diye cevap verdi Loren. “Biz de onların cömert bağışlarıyla yaşıyoruz.”

“Güven fonlarıyla,” diye düzeltti Ryke.

“Ben kendi paramı kazanıyorum,” diyerek araya girip şarabımdan bir yudum aldım. Lo ve Ryke’in ellerinde *Fizz* kutuları vardı, her zamanki gibi alkol almıyorlardı.

Loren bana bir bakış attı. “Evet, annenin şirketinde.”

Başımı iki yana salladım. “Yirminci doğum günümde bana beş bin dolar verdi. Yatırım yaparak iyi bir para kazandım. Güven fonum yok.” Annemin bana önerdiği fonu reddetmiştim.

“Bir içki oyunu oynamalıyız,” dedi Lo. “Connor Cobalt, bana aptalmışım gibi hissettirdiği her anda bir *shot* atalım.”

“Sen on beş aydır ayıksın,” diyerek hatırlattı Ryke.

“Hep kara bulutları çağırıyorsun, *ağabey*,” diye cevap verdi Lo. Sesinde düşmanlıktan çok keyif vardı.

Ryke, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Julian’a.

Julian omuz silkti, Ryke’in gergin bakışlarından çok da etkilanmiyordu. “Ne hakkında ne düşünüyorum?”

Ortada detay verecek bir şey olmadığı için kimse ayrıntılı konuşmuyordu.

“Onun odasında uyumuyorsun,” diye uyardı Lo.

Julian kısa bir an düşüncelere dalarak birasını yudumladı. Ama belli ki çok fazla düşünmemişti çünkü, “Onunla daha önce zaten aynı yatakta yattım. Bence ortada büyük bir sorun yok,” diyerek cevap verdi.

Lo, “*Bu herif ciddi mi?*” dercesine kısa bir kahkaha attı. “Sence büyük bir sorun yok mu?” Julian’a doğru yaklaştı. “Senin için heceleyeyim, Julius-”

“Julian...” Lo’yu düzeltmek için vakti olmadı bile.

“Sen kahrolası yirmi üç yaşındasın,” dedi Lo bir an bile duraksamadan. “Sen kaç yaşındasın, Connor?”

“Yirmi dört.”

Lo, Ryke’a doğru dönerek alayla başını eğdi. “Ya sen, Ryke?”

“Yirmi üç,” dedi Ryke.

Lo kendi göğsüne dokundu. “Ben yirmi iki yaşımdayım.”

“Bu harika,” dedi Julian. Neler olduğu konusunda biraz serseme dönmüştü. *Sadece bekle, Julian. Sonuca gelmek üzere.*

“Epey akıllı olduğumu düşünüyorum,” dedi Lo. “Ancak senin yaşında birinin, sevgililerimizin on yedi yaşındaki *küçük* kardeşiyle yatmasına izin vereceğimizi düşünüyorsan, gerçekten kahrolası bir aptal olmalısın.”

Julian, Lo’nun cümlesindeki hatayı bulabilecek kadar akıllı değildi. Bu senaryoda, Ryke’in bir sevgilisi bile yoktu.

Julian omuz silkti, hâlâ olayı anlamıyordu. “O bir model, adamım. New York’ta arkadaşlarımızın dairelerinde birlikte birkaç gece geçirdik. Daha önce kokain çekti. Sanırım aşırı korumacı ağabey rutinini çoktan geçmiştir. Ya da belki siz farkında değilsiniz, Daisy oldukça olgun biri.”

Lo dişlerini sıkarak başını bana doğru çevirdi. “Bu herife inanabiliyor musun?”

Bir ahmak olduğuna inanabiliyorum, evet. Argümanı sağladı ama bu, geceyi Daisy’nin yatağında geçirmesi gerektiğini düşündüğüm anlamına gelmiyordu. Daisy’nin de bunu isteyeceğinden pek emin değildim. “Koltukta yatıyorsun,” dedim sakince.

Julian dudağını bükerek başını iki yana salladı, bunu düşünmemişti bile. “Hayır, yatmıyorum.”

Ryke, “Cidden onun sıkık götüne tekmeyi basmak üzereyim,” dedi bize doğru.

“Tam önünde duruyorum, adamım,” diye karşılık verdi Julian. “Senin olayın ne?”

“Yirmi üç yaşındasın,” diye tersledi Ryke. “Ve on yedi yaşındaki bir kızı beceriyorsun.”

“Birbirimizi becermiyoruz. Ayrıca sen, *Philly’nin Prensesleri*’nde sürekli Daisy’nin etrafında olan kişi değil misin?” Kaşları suçlarcasına havalandı. “Belki de sen onu beceriyorsundur. Ya da sadece onu kıskanıyorsundur. Evet, muhtemelen öyledir.”

Ryke onun üzerine çullanamadan Lo ileriye doğru atıldı ve Daisy’nin sevgilisinin önünde durdu.

“Julius,” dedi ona, çocuğun rahatsız olduğunu bildiğinden dolayı bilinçli olarak ismini yanlış söylüyordu. “On yedi yaşındaki bir kızla olduğun için kendini biraz kahrolası iğrenç hissediyor olabilirsin. Boktan hislerini kendine sakla ve onları ağabeyime yansıtma.”

“Hiçbir şeyi yansıttığım yok. Ona nasıl baktığınızı gördünüz mü? Şu an benim yerimde olmak istiyor.”

Normalde olsa Lo'nun alaycı cevabı hazır olurdu ama o sırada, ileri doğru atılıp Julian'ın yüzüne yumruğu indirmek isteyen Ryke'ı tutmakla meşguldü. Kolunu ağabeyinin göğsüne dayayarak onu geriye itiyordu.

Ryke, tiksinererek Daisy'nin sevgilisine bakıyordu. Çocuk ise yavaş yavaş birasını yudumlamakla meşguldü. Buna rağmen Julian'ın kararlı duruşunda ve Ryke'a çevirdiği keskin bakışlarında düşmancıl bir tavır seziyordum. Daha büyük bir adam olduğunu kanıtlamak için onunla kavga edecek türden biriydi. Ryke ise yalnızca içerideki kızı korumak istiyordu. İlginç bir dinamikti. Mücadeleye tanık olmak çok hoşuma giderdi ama bu durum yalnızca Scott'ın istediği şeyi almasına sebep olurdu. Onun o çıkarıcı gülümsemesinin genişlemesindense, yüzüne yumruğu indirmeyi tercih ederdim.

Julian, "Hepimiz bazen kazanırız," dedi Ryke'a. "Bazen de kaybederiz. Sana daha çok uyacak başka bir kız bulabilirsin. Her ne kadar, Daisy kadar ateşli ve sikini onun kadar iyi yalayabilecek olmasa da."

Lo'nun çenesi kasıldı.

Ryke neredeyse kendini kaybediyordu. Bağırarak bir dizi küfür savurdu. *Orospu çocuğu, adi şerefsiz* ve yeni bir küfür olan *sik kafalı* kulağıma çalınmıştı. Kahkaha atardım ama Julian'ı verandadan atmayı ben de çok fazla istiyordum. Sadece, kendimi bu tür vahşi bir saldırıyla ifade etmezdim.

Ryke'ın boynundaki damarlar belirginleşti. Kendisine karşılık vermeye başlayan Julian'a bağırıp onu işaret ettiği sırada yüzü kızarmaya başlamıştı.

"O kız hakkında hiçbir bok bilmiyorsun!" diye bağırdı Ryke.

"Sen biliyorsun, öyle mi?"

"Siktir git!" Ryke'ın tek cevabı buydu.

Bu ahmakça bir savaşa dönüyordu.

Yumruklar şu an daha uygun olabilirdi. Ancak Ryke'ın bu

çocuğa saldırmamasına engel olan tek şey, aralarında durarak bir bariyer oluşturan Loren'di.

Onu sakinleştirmeye çalışmadım bile. Derinlerde bir yerlerde, Ryke'ın bu çocuğa vurmasını istiyordum.

Julian, "Üzgünüm, adamım," dedi alayla. Ardından sesini alçalttı. "Onunla bir yıl önce, henüz bekârken takılmaya başlamalıydın. İşim bittiğinde onu alabilirsin."

Ağzıma iğrenç bir tat yayıldı.

Lo, sanki dünya ondan izin almadan altüst olmuş gibi Julian'a baktı. "Ne sikim dedin sen?"

Ryke'ın gözlerinde saf karanlık dışında hiçbir şey yoktu. Bu adama katlanmak zorunda kaldıkça kasları gerilmeye devam ediyordu.

"İşim bittiğinde onu alabilir," diye tekrarladı Julian. "Tam tarihi verebilirim. Önümüzdeki sene 20 Şubat'ta sadece üç saate ihtiyacım olacak. Sonra onu alabilirsin. Takvimine ekle."

20 Şubat. Daisy'nin on sekizinci doğum günü.

Lo kenara çekilip öfkeli ağabeyini serbest bırakmak üzereyken arka kapı açıldı. Lily dışarı çıkarken üstünde Rose'un montu vardı, siyah kürk zayıf bedenini sarmalamıştı. Herkes gerginliğini koruyordu, buna rağmen kimse Lily'nin önünde Julian'a vurmak için harekete geçmedi.

"Selam, beyler." Sessiz kaldığımızda bize doğru yaklaştı. Çocukların arasındaki gerginliği hissetmiş gibi hızlıca Lo ve Julian'ın arasına geçerek kavga ihtimalini ortadan kaldırmaya çalıştı.

Kızlar akıllıydı.

"Rose ve Daisy, bir oyun oynamak istiyor." Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bir içki oyunu."

Ryke, bakışlarını Julian'dan çekerek ona doğru döndü. "Biz üçümüz sikik içki içmiyoruz, oyun nasıl olacak peki?" Lily ve Lo'yu işaret etti.

Lily omuz silkti. "Bir şekilde katılmalıyız. Eğlenceli olacaktır."

“Siz üçünüz soyunma versiyonunu oynarsınız,” diyerek araya girdim.

Lo, kısa bir kahkaha attı. “Beni hep çıplak bırakmaya çalışıyorsun.”

Dudaklarım kıvrıldı.

“Ah... Bir de Rose, seninle konuşmak istiyor,” dedi Lily başıyla Julian’ı işaret ederek.

“Harika,” dedi Julian iğneli bir şekilde. Gözlerini bile devirmişti, muhtemelen evde kalmış olmayı diliyordu. Yanımızdan ayrıldı, Ryke ona yumruğunu indirme fırsatını kaçırmıştı.

Lo, onun içeride kaybolmasını izledi. “İlk kez bir herifi Rose’la konuşmadan önce taşaklarını koruması için uyarmadım.”

“Çünkü hepimiz Rose’un onu ezip geçmesini umut ediyoruz,” dedi Ryke sertçe.

İlk seferinde aletimi ne kadar nazikçe tuttuğunu anımsadığımda şarabımdan bir yudum daha alıp gülümsememi gizlemeye çalıştım.

Onu, herkesten iyi tanıyordum.

BÖLÜM 26

ROSE CALLOWAY

Lily'ye yardımcı olmak için oyunu üç kez değiştirmiştik ama hâlâ kaybediyordu. Neyse ki, başlamadan önce yatak odasına gidip kat kat kıyafet giymiş ve küçük bir kardan adam gibi sallanarak yanımıza gelmişti. Hatta tel tokalarımı bile saçına takıp bir “kıyafet” olarak oyunda onları da çıkartmıştı.

Üzerinde sadece bir kazak ve altındaki pijaması vardı. Çıkacak hiçbir aksesuarı kalmamıştı ve Scott farklı bir oyuna geçmemizi reddediyordu.

Biraz çakırkeyif olsam da şöminede yapmak için mutfaktaki marşmelovu ararken sendeleyeyen Daisy kadar sarhoş olmamıştım.

“Kendine zarar verecek,” dedim ama yardım etmek için kalktığımda her şey dönmeye başladı. Tamam, kesinlikle çakırkeyifliği aşmıştım. Kendimi tekrar koltuğa bırakarak toparlanmaya çalıştım. Belki de kimse neler olduğunu fark etmemişti.

Loren, “İyi misin, Rose?” diye sordu bilmiş bir bakışla.

Connor parmaklarıyla saçlarımı taradığında bu o kadar iyi hissettirdi ki, Lily'nin sevgilisini terslemeyi unuttum.

Ryke, “Hey, sikik bıçaklardan uzak dur!” dedi öfkeyle, gü-rültü yapan Daisy’ye bağıırıyordu. Karşımızdaki koltuktan fırlamak üzereydi fakat bunun yerine Julian -yani gerçek sevgi-lisi- ondan önce davranarak kalktı ve mutfğa doğru ilerledi.

Julian, reşit birinin ırzına geçme ve pedofili konusunda ona nutuk çekmemden sonra bile neredeyse hiç değişmemişti, kibirli ve ruhsuzdu. Bu sahiden sinir bozucuydu. Konuşma-mız sırasında ona taşaklarını keseceğimi söylediğimde sadece *omuz silkmişti*. Sanki küçük bir kızmışım gibi başımı okşama-sına saniyeler kaldığına yemin edebilirdim.

Connor onu çantamın hiddetinden kurtarmıştı. Çantamı Julian’ın kafasına yine de indirebilirdim ama Connor beni geri çekmiş ve bu gece yatakta yeni bir şey deneyeceğimizin sözünü vermişti. Buna rağmen, *yeninin* ne anlama geldiği konusunda asla detay vermiyordu. Bu yüzden sadece tahmin edebilirdim.

Connor’ın eli boynuma indiğinde işaretparmağı ve başparmağıyla çıplak tenimi okşadı. Ona doğru yaslanarak sırtımda-ki ısınmış koltuk minderini kenara çektim. Çok iyi hissettiri-yordu, tüm bedenimde bir uğultu vardı.

Scott, ahşap sehpadaki boş *shot* bardaklarının tamamını doldurmakla meşguldü. Parke zeminin üzerinde bir ayı kürkü vardı ve serin, kahverengi deri mobilyaların üzeri ince battani-yelerle örtülüydü. Ryke kimsenin üşümemesi için sürekli ateşe odun atıyordu. Bu hoştu. Hepimiz buradaydık. Hatta Savan-nah ve Ben bile içkilerini almış halde mutfakta dinleniyorlardı. Brett ise burada tek başına oyunumuzu kayda alıyordu.

Hıçkırarak dudaklarıma dokundum.

Sanırım, oynadığımız son oyun bizi sarhoş etmek için ha-zırlanmıştı. Tek sorun, Daisy ve benim oyundaki erkekler-den daha zayıf olmamızdı. Dolayısıyla, onlardan daha çabuk berbat duruma geçiyorduk. Yeni seçtiğimiz oyun *Daha Önce Hiç*’ti, odadaki en deneyimli insanı hedef alıyordu. Bu da Lil-y’nin ciddi bir dezavantajı olduğu anlamına geliyordu. Aslın-

da bu oyunu benim kazanmam gerekirdi ancak Lily ve Loren, “*Daha önce hiç matematik sınavından A almadım,*” gibi şeyler söylüyorlardı.

Asla çakırkeyif olmayan sevgilime döndüm. Ne kadar çok şarap içerse içsin, asla sarhoş olmuyordu. “Kaç *shot* attın?”

“Senden daha az.” Tercümesi: *Oyunu kazanıyor.*

“Sıradaki kim?” diye sordu Scott. Tüm gece boyunca bizi oynamaya iten kişi olmuştu. Sanırım gözü Lily’nin üzerindeydi. Onu herkesin önünde soymaya ya da neredeyse çıplak bırakmaya çalışıyordu. Lily şu anda Loren’in kucağındaydı, çıkarak tek bir tel tokası olmadan oyuna devam edeceği için taş kesilmiş gibi duruyordu.

“Sıra bende,” dedi Ryke. Sert bakışlarıyla Daisy’yi oturma odasına getiren Julian’ı izliyordu.

Julian ellerini kardeşimin kalçalarına koymuş, kulağına bir şey fısıldayarak onu göğsüne yaslanmaya zorluyordu. Daisy bu sarhoş haliyle bile, bizim yanımızdayken onun kollarında olmaktan oldukça huzursuz görünüyordu. O yüzden de Julian’ın kollarından kurtuldu. Sonrasında ise gülümseyerek yanağına bir özür yerine geçmesi için saf bir öpücük kondurdu.

Ama Julian onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermedi. Daisy’nin yüzünü ellerinin arasına alarak dilini resmen onun ağzına soktu.

“Hey, Julius. Otur kahrolası yerine,” diye tersledi onu Loren. *Teşekkür ederim, Loren.*

Julian’ın adını neden yanlış telaffuz ettiğini sormadım. Herkes, Lo’nun favori çizgi roman karakterinin *X-Men*’deki Julian Keller olduğunu biliyordu. Lo, bize (şehir evindeki herkese) Daisy’nin sevgilisinin o karakterle aynı adı paylaşmayı hak etmediğini açıklamıştı.

Daisy, ellerini Julian’ın göğsüne koyarak ondan ayrıldı. Ardından Ryke’in yanındaki yerine oturdu. Julian da Daisy’nin

diğer tarafına geçti. Kardeşim sırf o kolunu beline dolamasın diye koltuğun ucunda oturuyordu.

Connor'ın dudakları kulağıma sürtündü. "O iyi. Lo ve Ryke'in gözü çocuğun üstünde."

Başımı sallarken tüm gece dikkatimi kardeşime veremeyeceğimin farkına vardım. Daisy'nin bu çocuğu kara itip orada bırakmayı ne kadar istediğini görsem de. Gerçi kardeşim bunu yapacak kadar kaba biri değildi.

Muhtemelen ben olsam yapardım.

"Ryke," dedi Scott. "Hadi."

Ryke çenesini kaşıdı. "Daha önce hiç... yalandan orgazm taklidi yapmadım."

"Bu çok kaba," dedi Daisy *shot* bardağına uzanırken.

"O zaman belki de yapmaman gerekiyordur," diye karşılık verdi Ryke.

"Karşımdaki kişinin kalbini mi kırayım?"

Scott bana dönerek bardakları işaret etti ama bunun yerine başımı iki yana salladım. Connor'la birlikteyken orgazm taklidi yapmam için bir sebep yoktu. Ayrıca o, birlikte olduğum tek erkekti.

Connor bana daha da yaklaşarak bir *shot* almak için eğildi. Bardağı dudaklarına yaklaştırırken ona dik dik baktım. "Seninleyken değil," dedi bana. Bir erkeğin nasıl orgazm taklidi yapabileceğinden bile emin değildim ama bunu kişisel bir kazanç için yaptığından şüphe duymayacak kadar yaratıcı olduğunu biliyordum.

"Herkes öyle der," diye ekledi Scott beş yaşındaki bir çocuk gibi.

Ahh. Araya girmesi anında Connor'ı desteklememe ve sevgilime daha çok inanmama sebep oldu.

"Bu oyundan nefret ediyorum," diyerek şikâyet etti Lily. Bu raundu kaybeden diğer kişi oydu. Çıkartabileceği uygun kıyafetlerine göz attı.

“Gerçekten mi?” dedi Ryke. “Sen bir seks bağımlısısın. Orgazm taklidi yapmana gerek olduğunu hiç düşünmemiştim.” Ona yardımcı olmaya çalışıyor olmalıydı.

“Tüm erkekler Loren Hale gibi yaratılmamış.”

“Bunu kıskandım,” dedi Daisy.

Onu izleyen Julian’ın dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı.

“Ne? Seninleyken rol yapmadım,” diye yalan söyledi Daisy kolaylıkla. Yanağına hafif bir öpücük kondurup kulağına bir şey fısıldadığında Julian’ın omuzları gevşedi. “İnsanları” memnun etmek konusunda iyiydi, bu sebepten de bu becerisinin “sevgililerini” memnun etmeye dönüşmüş olmasına şaşırmiyordum.

“Al,” dedi Loren. Lily’yle birlikte oturduğu büyük televizyon koltuğundaki örtüyü çekti ve onun omuzlarına sararak sevgilisinin bedenini gizledi. “Kazağını çıkart.”

“Bu kuralları çiğniyor,” diyerek bir bilgi verdi Scott. Sehpanın en yakınında duran sallanan sandalyede oturuyordu.

Loren ona dik dik baktı. “Evet, belki yüzlerimize doğrultan sıkık bir kamera olmasa kurallara uyardım.” Dünyanın, Lily’yi yalnızca iç çamaşırıyla otururken görmesini istemiyordu. Hiçbirimiz istemiyorduk. Eve zaten yeterince hastalıklı hayran kargosu geliyordu. Lily’nin neredeyse çıplak olduğu bir fotoğraf için erkeklerin neler yapabileceğini kolaylıkla tahmin edebiliyorduk.

Lily becerikli bir şekilde örtünün altından kazağını çıkardı ve yere attı. Artık daha rahat görünüyordu.

“Rose, senin sıran,” dedi Scott.

“Daha önce hiç... bir lavaboya işemedim.” Kolaydı.

Soyunan Ryke ve Lo dışındaki erkekler birer *shot* attı. Ryke gömleğini çıkartırken, Lo da ucu ok şeklinde olan kolyesini çıkarmıştı.

Sonrasında, Daisy bir *shot* attı.

Ryke ve Julian oldukları yerde donup havalanan kaşlarıyla

ona baktılar. Connor ve Lo ise kahkahalarını bastırmaya çalışıyorlardı. İçki, dudaklarımın normalden daha fazla kıvrılmasına sebep oldu.

“Ne?” Daisy omuz silkerek içkiyi kafasına dikti ve bardağı sehpaye bırakırken biraz öksürdü.

“Açıkla,” dedi Ryke. Alkolü yatıştırması için ona bir *shot* portakal suyu uzattı.

Daisy dudaklarını oynatarak, “*Teşekkür ederim,*” dedikten sonra onu da içti. “New York’ta bir partideydim,” dedi bardağı bırakırken. “Çok fazla şişim vardı ama arkadaşım tuvaleti kullanıyordu. Ben de lavaboya işedim.” Göğsüne dokunarak hıçkırdı. “Ben tuhaf değilim.” Tekrar hıçkırdı. “Bunu hepiniz yaptınız.”

“Bizim sikimiz var,” dedi Ryke açıkça.

“Doğru.” Daisy gülümsedi.

Başımı Connor’ın omzuna koydum. Alkol, diğer herkesin önünde sıkı sıkıya geri planda tuttuğum şeyleri açığa çıkarıyordu. Connor çok güzel kokuyordu, pahalı parfümünün esansı turunçgil gibiydi. “Meyveyi severim,” diye fısıldadım ona. Boynuna bir öpücük kondurduğumu hayal ettim ama bunun için harekete geçmek çok iş gerektiriyormuş gibi hissettiriyordu.

Büyüyen gülümsemesiyle bana baktı. “Bunu aklımda tutarım, sevgilim.”

“Daha önce hiç... nişanlanmadım,” dedi Julian. Lily ve Loren’a karşı basit bir hamleydi.

Lo, uzun kollu siyah gömleğini çıkartırken Lily de örtünün altından pijamasını sıyırdı.

Connor ekledi. “Daha önce hiç... aldatılmadım.”

Kimse hareket etmedi. Scott sevgilime doğru bakarken gözlerini kırptı, sanki o şeytanın insan formuna bürünmüş haliymiş gibi. Connor dramaya engel oluyordu.

Sevgilim sadece gülümsedi. “Harika.”

Scott yeni bir kavram söylemesi için mutfaktaki Ben'e doğru döndü. Ben ağzı cips dolu bir şekilde, "Daha önce hiç kokain çekmedim," dedi.

Lily iç çekti. "Bu oyundan nefret ediyorum." Külotuna uzanmadan önce saçına dokunarak gülümsedi, ardından tutamlarının arasına gizlenen bir tel tokayı çıkarttı.

Lo baksırıyla kalmıştı, Lily'nin gözleri onu *neredeyse* çıplak göreceği için heyecanla parladı. Lo başını iki yana sallasa da gülümsemekten kendini alamıyordu.

Bir dalga halinde herkes *shot* attı. Scott, Julian ve Daisy. Ryke da saatini çıkartmıştı. Connor ve ben olduğumuz yerde kaldık. Herkesin uyuşturucuyla bir deneyimi olmasına şaşırmamış olsam da, kokaini denemeyi hiç istememiştim. Birisi bana akran baskısı uygulasa bile, *Hayır, hayır* derdim. *Hayır*. Arkadaşlarıyla kafayı çekmeyi reddeden odadaki tek erdem timsali olmakla ilgili hiçbir sorunum yoktu. Benden istedikleri kadar nefret edebilirlerdi. İrileşen göz bebeklerimle etrafta koşuşturmayacaktım.

Loren, Connor'a kaşlarını çattı. "Gerçekten hiç kokain çekmedin mi? Bir kez bile?"

"Uyuşturucularla ilgili bir kuralım var."

"Neymiş o?"

"Onları kullanma." Connor sırtıttı. "Bedenim bir tapınak."

"Sadece Rose'un girebildiği," diye takıldı Loren.

"Bir ara senin de girmene izin veririm, sevgilim. Bunun için endişelenme."

Loren bir kahkaha attı.

Gözlerimi devirdim ama bloglarda ciddi ciddi övülen "yakın arkadaşlıkları" karşısında gülümsüyordum. İnsanlar Connor'ı, yalnızca Loren'la birlikte olduğu zamanlarda seviyorlardı. Garipti. Buna rağmen, Loren Hale'e sinir olmak için başka bir nedene gerçekten de hiç ihtiyacım olmadığından bu işin peşini bıraktım. Göz ardı ettim. Önemsiz bir şeymiş gibi.

Tamam, sanırım sarhoş oluyordum.

Lo'nun kahkahası hızla kesilirken gözleri düşünceli bir şekilde daldı. Gösterim partisinden beri bunu sık sık yapıyordu. Şakalaşmalarını sessiz, mesafeli bir bakışla sonlandırıyor. Sanki Connor'la kavgalı olması gerektiğini son anda hatırlamış gibi.

On dakika sonra, sıra son kez Scott'a gelmişti ve kafamda *ciddi* bir uğuldama vardı. Artık sınıra gelmiştim, onun kızlara yardımcı olacak bir soru seçmesini umut ediyordum. "Daha önce hiç..." Bakışları kardeşlerimin ve benim üzerimde gezindi. "...bir erkeğin menisini yutmadım."

"Siktir git," dedi Lo. Scott oyun boyunca ayrımcılık yaptığı için üçümüzü ona karşı savunuyordu.

Daisy, *shot* bardağını ararken göz kapakları biraz kapanmıştı. İki bardağı yere devirdi.

Ryke dağınıklığı temizlemek için eğildi. "Bunu es geçebilirsin, Dais."

Julian, "Başa çıkabilir," dedi onun için bir *shot* bardağı alırken. "Al bakalım, bebeğim." Bardağı Daisy'ye uzattı. Kardeşim elindekini (dökerek) içmek üzereyken Ryke bardağı onun elinden aldı.

Lily örtünün altında çıplaktı, yani oyun bitmişti.

Aceleyle bir *shot* attığımda, içki bana kendimi iyi hissetti-recek kadar kolay bir şekilde boğazımdan kayıp gitti. Henüz o kadar *kötü* değildi. Daha fazlası olsa ortaya farklı bir hikâye çıkabilirdi.

Ancak Daisy kesinlikle sınırlarını aşmaya başlamıştı. Connor'la birlikte onu izlediğimiz sırada, kendinde olmamasına rağmen gerçekten de ilginç olan bir şey yaptı.

Julian ona biraz yaklaştığında yerinden kalktı ve sallanarak Ryke'in diğer tarafına oturdu, "sevgilisinden" uzaklaşmıştı. Ryke'a geveleyerek karman çorman bir şeyler fısıldadı. Yine de Ryke, sanki onun ne dediğini anlamış gibi başını salladı.

İşte o anda, kardeşimin Ryke'a onu kendi sevgilisinden bile koruyacak kadar güvendiğinin farkına vardım.

Julian öfkeyle kızardı. Boğazımdan onu azarlayacak hiçbir söz yükselmiyordu, alkol beni vıcık vıcık bir şekilde yumuşatmıştı. Bir anda bu durum, yalnızca bu sefer için hoşuma gitmeye başlamıştı.

Julian'ın sessiz öfkesini görmezden gelmeye çalıştık. Birkaç dakika sonra hepimiz tabletlerimizi almış, *Philly'nin Prensesleri* için açılan dedikodu bloglarında geziniyor ve en komik yorumları bulmaya çalışıyorduk.

Lily sevgilisinin kucağında kıvranıyordu. Örtünün altında çıplak olduğu için dürtülerini kontrol etmekte sorun yaşıyordu. Loren, kollarını onun beline sıkıca sardığında hareket etmeyi bıraktı.

Connor'ın eli uzun, pamuklu siyah elbisemden uyluğuma doğru uzanıyordu. Kumaş inceydi, parmaklarının onun için yalvaran o noktaya yakın olduğunu hissedebiliyordum. Dudaklarım omzuna değdiğinde, yoğun bir hazla dolu olan gözlerine bakmak için bakışlarımı ona çevirdim.

İfadesi benimkiyle aynıydı, iç çamaşırımın ıslandığını hissedebiliyordum.

"Seni çok sert becereceğim, Rose," dedi kısık sesle. Başımı okşayarak beni göğsüne yasladı. "O kadar sert ki, sabahına yürüyemeyeceksin." Bu neden kulağa çok güzel geliyordu?

Bir anlığına mikrofonunun batarya kutusuna dokunduğumda, kameraların bunu yakaladığını fark ettim. Muhtemelen yayınlamazlardı. Ulusal televizyon için çok edepsiz bir andı.

Bizimkilere baktığımda Daisy'nin çoktan kendinden geçtiğini fark ettim. Başını Ryke'in kucağına yaslamıştı. Julian'ın bakışları onun üzerindeydi ama henüz onu Ryke'dan almak için bir hamle yapmamıştı. Daisy'nin, Lo'nun ağabeyiyle bir-

likte kalmasını istiyordum. Sarhoş olsa bile kardeşimin kararına güveniyordum, Daisy onu seçmişti.

Connor tabletini açarak uzayan sayfada gezinmeye başladı. Ekranı bize doğrulttuğu için ben de okuyordum. Alkol bedene yayıldıkça kelimeler bulanıklaşmaya başlıyordu.

“İşte burada,” dedi Loren. “*Ryke Meadows, en büyük mankafa.*”

“Bunun neresi komik?” diye sordu Ryke kıstığı bakışlarıyla.

“Ah, sadece yorumları okuyoruz sanmıştım.” Ryke gözlerini devirirken Loren sırttı.

“Bende bir tane var!” Lily, ellerini çırpı. “*Connor bir şeref-siz ama onu becerirdim.*” Lily irileşen gözleriyle kameraya döndü. “Açık konuşalım, sadece burada yazan yorumu okudum!”

Yanımda oturan sevgilim gülümsedi. O kız her kimse, ona sahip olamayacaktı. Connor, tamamen benimdi. Veya belki de ben onundum.

Sanırım birbirimize sahiptik.

Connor’ın ekranına baktım ama kelimeler bana anlamlı gelmiyordu. Bu asla yaşanmazdı. “Bu da ne demek?” diye sordum Connor’a. Bunu sesli dile getirdiğim için gözlerimi devirmek üzereydim. Egosunun kabardığını hissedebiliyordum. “*Lo ve Lily, sonsuza kadar benim için OTP.*”

Lily, halinden memnun bir şekilde mırıldanarak elleriyle ağzını kapattı. Loren’in kucağında sersem gibi zıplarken Loren de hiçbir yeri görünmesin diye örtüyü tutuyordu. “Ciddi misin sen?” diye sordu heyecanla. “Bize OTP mi demişler? Lo, bunu duydun mu?”

“Duydum, aşkım,” dedi gülümseyerek. “Ancak buna inanamam için birinin söylemesine ihtiyacım yok.”

Bu cümle karşısında Lily’nin yüzü parladı.

Bense hâlâ OTP’de kalmıştım. Connor’a döndüğümde bana hiç bakma dercesine başını iki yana salladı.

“OTP ne anlama geliyor?” diye sordum kardeşime.

“Favori çift. Hayranların, birbiri için yaratıldığını düşündükleri çiftler gibi,” dedi Lily aceleyle. “Hayran grupları tarafından kullanılıyor. Sanırım artık bir *reality* şovda olduğumuz için buna hak kazandık.” Tuhaftı. Ama ikisi de çizgi romanlara düşkün olduğundan ve genel olarak da şu popüler kültür olayından bunu bilmeleri normaldi.

“İkiniz de anlamını bilmiyor muydunuz?” diye sordu Loren sırtarak.

“Özel bir anlamı varmış,” dedi Connor, sanki bu her şeyi açıklıyor gibi. Önemi yoktu. Kardeşimle sevgilisi bizi, odadaki en zeki insanları ezip geçmişti ve bu onları resmen saf sevinçle doldurmuştu.

“Tamam, buna ne diyorsunuz? *Ryke ve Daisy’yi o kadar çok shipliyorum ki canım acıyor*. Bu ne anlama geliyor?” Cümle- nin sonunda telaffuzum bozulmuştu. *Aman Tanrım. Kendini topla, Rose. Seni çok sert becerecek. Eğer kendinden geçersen beceremez!* Yutkundum ama boğazım tıpkı pamuk ve bulut gibiydi... söyleyebileceğim en aptalca şey de buydu. Gerçekten sarhoştum. Yüce Tanrım.

Connor parmaklarını kolumda o kadar hafif bir şekilde gezdirdi ki titredim. Beni kendine daha da yaklaştırdı. *Lütfen kendinden geçme, Rose.*

Connor, söylediğim şeyi benden daha anlaşılır bir şekilde tekrar okurken Lo homurdandı.

“Ne?” Ryke kaşlarını çattı.

Lily, açıklamak için çok heyecanlıydı. “*ShiPLEmek* demek, *yakıştırmak* gibi bir şey. Birilerini *shiPLersen*, takılmalarını istiyorsundur. Mesela ben, *X-Men: First Class*’taki Magneto ve Mystique’i *shiPLiyorum*.”

Lo, “Ancak daha sevgili olmadılar,” diyerek araya girdi. Benim için anlamsız olan bir terim daha bu konuşmaya eklemişti.

Lily açıkladı. “Yani gerçekten birlikte değiller. Sadece biz böyle istiyoruz ve isteğimiz gerçekleştiğinde de bir çift olacaklar. Umudumu hâlâ koruyorum.”

Connor, Lo ve Lily'ye baktı. "Doğru anlamış mıyım? İnsanlar Ryke ve Daisy'yi yakıştırıyorlar ama bu hiç gerçekleşmediği için henüz çift olmadılar."

Lily ellerini çırparken gülümsedi. "Harika bir öğretmenim."

Connor kahkaha attı.

"Asla da olmayacak," diye ekledi Lo, anladığına emin olmak için ağabeyine doğru başını salladı. Sanırım tekrar terk edilmekten korkuyordu. Eğer uzak gelecekte Ryke, Daisy'yle çıkarsa, Lo ağabeyini ve aile hissini kaybedecekti. Bu doğru değildi ama insanlar, kalplerinden geçen şeylere inanırlardı. Bunu kolaylıkla değiştiremezsiniz.

Julian sessiz kaldı. Artık Daisy'nin sevgilisi değilmiş ya da odada bile değilmiş gibi, konuştuğumuz sırada söylenen her şeyi sindiriyordu. Bana kalırsa, Daisy bu gece ondan ayrılmıştı. Kardeşimin, onları reddedecek cesareti olmadığı için bu eziklerle birlikte olduğunu düşünmeye başlıyordum.

"Hey," dedi Ryke, bilinçli olarak bakışlarını Julian'a odaklamıştı. "Kahrolası hayranlarım var." Bardaktaki suyunu havaya kaldırdı, kardeşimin onun kucığına başını yaslamış olduğu gerçeğini göz ardı etmek zordu.

Julian yerinden kalkarak ona yaklaştı. "Daisy'yi yatağına götüreceğim."

Beni yumuşatan içkiye rağmen karşı çıkmak için ağzımı açıp gözlerimi kıstım. Ancak Ryke (ayık olduğu için) daha hızlıydı.

"Sikeyim, seninle *yatmayacak* ki. Üzgünüm, *adamım*."

"Tamam. Artık bırak onu, dostum. Bu iş sıkmaya başladı."

"Sikik kafan basmıyor mu?" diye sordu Ryke, şimdiye kadar en kötü ters bakışlarından birini atıyordu. "Onu almıyorsun. Onunla yatmıyorsun. Burada kalıyor."

"Seninle, öyle mi? Böyle bir şey olmayacak. *Onun için sana güvenmiyorum*."

Lily, Lo'nun kucığında doğruldu. "Benim yatağımda yatabilir, Lo da Ryke'in odasına gider. Değil mi, Lo?" diye sordu.

Lo başını salladı. “Evet, tabii.” Ancak *sevgilisini* yalnız bırakacağı için endişeli görünüyordu. Sadece Scott’a karşı güvende olması için değil, aynı zamanda Daisy’yi sevgilisinden koruma görevini üstlendiği için de. Ya Julian, onların yatağına girerse ne olacaktı?

Onu iyi tanıımıyorduk.

“Ben de onlarla uyuyacağım,” dedim. Zaten Connor’la bir şey yapamayacak kadar sarhoş olduğumun farkındaydım. Fakat söyler söylemez bundan pişman olmuşum.

Connor hayal kırıklığına uğradıysa bile bunu harika bir şekilde maskeliyordu, ifadesi tamamen anlaşılmazdı.

“Harika,” dedi Julian. “Gidip onu ablasının yatağına koyayım.”

Ryke, kollarındaki Daisy’yle birlikte kalktı. Daisy’nin bacakları cansız bir şekilde sallanıyordu. Ryke, onu göğsüne doğru çevirip duruşunu düzeltti; artık daha az ölü, daha çok kendinden geçmiş gibi görünüyordu.

Julian, onun Daisy’yi kendisine vermesini bekledi.

“Cesedimi çiğnemen lazım,” diye homurdandı Ryke.

Onlar, kardeşimi çekıştirdikleri bir savaşa girmeden önce Loren araya girerek Daisy’yi kucağına aldı. “Onu yatağına *ben* götürüyorum.”

Lily, örtüyü çıplak bedenine sıkıca sararak oturma odasından çıkan sevgilisini takip etti.

Julian’ın göğsü, sanki Ryke’i itip yumruklamak istiyormuş gibi kabardı. Ama Ryke’in ifadesi daha çok “kafanı koparıp kara gömeceğim” der gibiydi. Yüz ifadelerine bakılırsa, bu mücadeleyi Ryke kazanırdı. Bu aptal kavga üzerine iddiaya girmem gerekseydi böyle söyledim.

Kardeşlerimle yatacağıma söz vermiş olmama rağmen Connor’la yalnız kalmayı gerçekten de çok istiyordum. Daha sonra odadan sıvışabilirdim, değil mi? Sarhoş ben, *Kesinlikle evet*, dedi zihnimden. Ayık Rose olsaydı, *Sadakatin nereye gitti, sürtük?* derdi.

Sarhoş olan şu an daha güçlüydü.

Connor yerinden kalktığında destek aldığım şey de gitmiş oldu. Neredeyse yastıkların üzerine düşecektim ama titreyen elimle kendimi kurtarmayı başardım.

“Hepimiz yatmaya gitmeliyiz. Geç oldu,” dedi Connor. Bana doğru dönüp kolaylıkla elimi tuttu ve bedenimi olduğu yerden kaldırarak belime doladığı koluyla destek oldu.

Scott, Brett’le konuşuyordu ve söylediklerini anlayamıyordum. Bir an sonrasında mutfakta eski kayıtları inceleyen Savannah ve Ben’e doğru yürüdüler.

“Evet, her neyse,” dedi Julian. Ryke’a son bir tehditkâr bakış attıktan sonra geri çekilip yatak odalarının olduğu tavan arasına yöneldi.

Kapının kapandığını duyduğumuzda Ryke’ın omuzları gevşedi. Başını durmaksızın iki yana sallarken elini saçlarından geçiriyordu.

“Daisy sana ne söyledi?” diye sordu Connor. Bunun önemli bir bilgi olduğunu fark etmemiştim. Tamam, seyahatimizin sonuna kadar bir daha içmeyecektim.

Ryke yere bakarken ifadesi sertleşti. “*Onun bana dokunmasına izin verme.*”

Yüzüme bir endişe yayıldı. Gerçekten de kendinde değilken Julian’ın bedeninden faydalanmasından mı endişelenmişti? “Ondan hoşlanmıyorum,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Sikik kulübe sen de katıl.”

Connor elini belime yerleştirdi. “Seyahatin kalanında Julian’a karşı medeni olalım. Daisy’nin onunla çalışması gerekiyor. Belli ki burada suyu bulandıran bir şey var.”

“Burada suyu bulandırmakla ilgili tek sikik bir şey bile görmüyorum,” diye karşılık verdi Ryke. “Julian’dan hoşlanmıyorum. Bu yüzden de onu terk etmesi gerekiyor.”

“Her şey siyah ve beyaz değil, Ryke,” dedi Connor. “Daisy’yle

aranızdaki durum düşünülürse, senin bunu anlamam gerekiyor.”

Ryke kaşlarını çatı. “Ortada bir durum yok.”

Connor başını eğdi. “Kardeşinin karşısında aptalı oynayabilirsin ama bu taktik bana karşı hiçbir zaman işe yaramayacak.”

“Ondan hoşlanıyorsun,” diye ekledim. Anlaşılmaz bir şekilde söylememek için kelimeleri yavaşça telaffuz etmişim. “Ondan hoşlanman sorun değil.” Lanet olsun, kardeşimi mutlu edecek ve ona iyi davranacak her erkeği severdim. Julian bunların ikisi de değildi.

Ryke bize ters ters baktı. “*Bu sikik şey* bir sorun. Onunla o şekilde ilgilenmiyorum. *İlgilenemem*. Daisy on yedi yaşında.”

“Peki ya on sekiz olduğunda?” diye sordu Connor tek kaşını kaldırarak.

Ryke inatla başını iki yana salladı. “Bir kız için kardeşimle ilişki feda edeceğimi mi düşünüyorsun? O zaman beni tanımiyorsun, Cobalt.”

“Lo bunu aşacaktır.”

“Buna ihtimal vermiyorum. Sikeyim, belki de haklısındır. Tüm bunlar çok kafa karıştırıyor.” Nefes verirken burun delikleri genişledi. “Sevgilisine vurmamaya çalışacağım, tamam mı? Yalnızca, birlikte çalıştıkları için.” Bize bir cevap verme şansı tanımadı. Üst kata çıkıp gözden kaybolduktan sonra kapısını kapattı.

Connor’a dönerek ellerimi sert göğsüne yasladım. “Belki...” Sesim kısıldı. “Lily’nin odasına sonra sızabilirim?”

Gözleri bedenimde gezinirken omzumdaki saçları geriye attı. Ardından bana cevap vermek yerine yanımdan ayrılıp kendinden emin bir şekilde buzdolabına yöneldi.

Mutfak masasındaki Scott, kamera ekipmanlarından başını kaldırarak bize baktı. Ancak Connor’ın karşısında mest olmuş bir haldeydim. Kendine güveni ölçülemez bir seviyedeydi ve bu çok, çok çekiciydi.

Oturma odasında onun bana geri dönmesini beklerken bilinçsizce sallanıyordum. Bir kutu çilek aldı ve arkasına dönerken buzdolabının kapağını kapattı. Elindeki meyveden bir ısırık aldığı anda dudakları bir saniyeliğine kırmızı bir renk aldı, hemen ardından çileğin suyunu yaladı.

Bana yaklaşıp bedenimi giriş kattaki yatak odamıza yönlendirdi. Hemen sonra göğsünü sırtıma yaslayıp belimdeki sağlam eliyle beni ilerletti. Kafamda vahşi düşünceler geziniyor ve içtiğim *shot* votkaların da etkisiyle bu düşünceler çılgınca dönüp duruyordu. Bana ne yapacaktı?

Ayı temasıyla dekore edilen odamıza girdiğimizde arkasından kapıyı kapattı ve beni yatağın köşesine oturttu. Hemen altımda kırmızı ve kahverengi bir yatak örtüsü vardı.

“Seks yapacak mıyız?” diye sordum. Bu kelimeleri sindirdiğim sırada boynum telaşla gerildi. *Bekâretimi kaybetmek mi üzereyim?*

“Hayır, Rose. Şu anda sarhoşsun,” diyerek bir hatırlatma yaptı. “Hayatının sonuna kadar ilk seferimizi hatırlayacaksın. Bunu senin ya da benim elimden alkol alamayacak.”

Ona ters ters bakarken omuzlarım savunmaya geçer gibi geriye doğru eğildi. “O zaman beni sadece yatıracaksın?” Belli ki uyarılmış durumdaydım.

Kutuyu tekrar açarak bir çilek daha yedi, öyle ya da böyle hiçbir şey söylemiyordu. Otoriter duruşu, yavaşça olduğum yere çökmeme sebep oldu. Yatağın üzerinde dururken dirseklerim bedenimi destekliyordu. Keskin bakışları beni baştan aşağıya süzerek onun güçlü dokunuşuna muhtaç yerlerde gezindi.

Üzerimde ve *içimde* olduğu anların görüntüleri muhteşem, toksik bir karmaşa halinde beynime doluyordu. Ne istediğimin farkına vardığımda sertçe yutkundum. “Bana karşı sert olur musun?” Son birkaç ayda yatakta daha fazla cesaret ka-

zanmış olmama rağmen, alkol olmadan bunu soracak kadar cesur olabilir miydim bilmiyordum.

Connor çilekleri yatağa koydu. Sıradan, basit ve rahat bir şekilde hareket ediyordu. Ne yapacağına dair hissettiğim bilinmezlik kalbimin hızlanmasına sebep oluyordu. Gözleri benimle buluştuğu an, tek bir etkileyici bakışı her şeyi söyledi. *Sana onu ve daha fazlasını vereceğim.*

Beni kaldırarak yatakta daha geriye atarken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Ben kendimi doğrultmadan, yatağa çıkartarak beni yüzüstü çevirdi. “Bir oyun oynayacağız...” Kasıklarının kıcıma doğru bastırırken beni iki eliyle nezaketsiz bir şekilde soydu ve elbisemi bir kenara attı. Soğuk, çıplak tenimi ısıırıyordu. Sutyenimi de çıkartmıştı ama mavi renkli pamuk külotumu olduğu yerde bıraktı.

“Ne oyunu?” diye sordum nefessiz bir şekilde.

Başımı hafifçe çevirerek gömleğinin düğmelerini açmasını ve kumaşı omuzlarından atmasını izledim. Connor kemerini çözerken, bacaklarımın arasındaki o nokta onun için sızladı. İniltimi bastırarak oturmaya çalışsam da Connor elini sırtıma yerleştirerek göğüslerimin yatak örtüsünde kalmasını sağladı.

Yalnızca yanağımı yatağa bastırarak onu izleyebiliyordum. En azından buna izin veriyordu. Kumaş pantolonunu çıkartarak lacivert baksırıyla kaldı. İnanılmaz sertti ve baksırını indirdiğinde, aleti içime girmeye hazır bir şekilde yükseldi.

Gerçi bu gece planladığı şeyin bu olmadığını açıkça söylemişti.

Büyüklüğüne bakmaktan kendimi alamıyordum. “Sığabileceğini biliyorum,” dedim. “Aptal değilim ama bunu yaptığında, sanırım canım yanacak... çok.”

“Büyük ihtimalle,” dedi Connor, reddetmiyordu. Yatağın üstüne çıkıp diz çöktükten sonra bedenimi yan çevirdi, artık gövdem ona dönük duruyordu. Bileklerimi bir araya getirerek kemeriyle sırtımda bağladı.

Deri, tenimi sıktığı an dudaklarım aralandı. Kemerin tokası, bileğime soğuk bir şekilde değiyordu. Heyecan içimde dalgalanıp ıstırap içindeki noktalarda yer edinirken gözlerimi kapattım.

Dudakları kulağımı buldu. “Ağrı çekmekten korkuyor musun?”

Başımı iki yana salladım. O güç için şu an yalvarabilirdim ama kelimeler, karmakarışık olan zihnimde kaybolup gitmişti.

Külotumu yukarı doğru sertçe çektiğinde kumaş sıcaklığıma saplandı.

“Connor.” Nefesim kesilmişti. Kollarım, beni kısıtlayan kemeri çekiştiriyordu.

İnleyerek derin, boğuk bir nefes verdi. “İçine yerleşmek için sabırsızlanıyorum.” Belime küçük bir öpücük bırakarak külotumu çıkartmadan kıcımı tamamen açıkta bıraktı. Dudakları, kalçamdaki hassas teni emiyordu. “Sert. *Kaba*. Durmaksızın, ıslak ve yoğun bir seks.”

“Önce kim teslim olacak? Sen mi, yoksa ben mi?” diye sordum.

Kıcımı ısırdığında alnımı yatağa bastırdım. *Ahh*. Kesik bir nefes dudaklarımdan firar ederken tiz sesli bir inilti ona eşlik etti.

“Birlikte boşalacağız,” dedi. “Daima.” Ardından meyve kutusunu açtı. Yanağım yatak örtüsüne yaslıyken ve tamamen onun merhametine kalmışken, ne görebileceğime yalnızca o karar veriyordu. Sonra aniden, dudaklarıma bir çilek yaslandı.

“Kocaman aç. Yeme. Bu meyveye, sanki ağzında aletim varmış gibi davran,” dedi. “Çok sert ısıırırsan, çok *sert* şaplak yiyeceksin. Anladın mı?”

“Aptal değilim,” diyerek hatırlattım ona.

“Sarhoşsun, sevgilim. Sadece tutarlı olduğundan emin oluyorum. Aksi halde, bu sona erer.”

“Hayır, buradayım,” dedim sertçe. “Beni bırakmıyorsun.”

Öne doğru eğilip beni sertçe öptü. Dudaklarının ve açlıkla hareket eden dilinin baskısı neredeyse beni boğacaktı. Buna ve ona daha fazla sahip olabilmek için sızlayan bacaklarımı sıktım. Ancak Connor aniden geri çekildi. “Kahrolası emirleri ben veriyorum.” Ardından bir şaplak attı.

Sertçe.

Dişlerimi sıktım. Yüzüm kızgınlıkla ısınıyor olsa da bacaklarımın arasındaki nokta bambaşka bir tepki veriyordu. Oraya da şaplak atmasını arzuluyordum. *Tanrım, evet.* Beni bırakacak olmasına, asla tamamen sevmeyeceğine dair sahip olduğum güvensizlikler zihnimin arka taraflarına itiliyordu. Sadece bunun nasıl hissettirdiğine odaklandım. Yalnızca bir alkol dalgasına kapıldığımda yapabildiğim şeyi yaparak tüm düşüncelerimi geride bıraktım.

Çileği ağzıma ittiğinde yeşil kısmı dudaklarıma batıyordu. Meyvenin kalanı dilimdeydi. Dişlerimi geçirmemeye dikkat ettim.

Büyük eliyle kıcıma masaj yapıyordu. Aynı zamanda aletini okşarken arkamdan aldığı derin nefesleri de duyabiliyordum. İzlemek isterdim fakat bunda söz hakkım yoktu. Bu yüzden elimde sadece, aleti giderek büyürken ve dudakları baş döndürücü bir zevkle aralanıp başı geriye düşerken nasıl görüneceğini hayal etmek vardı. O adrenalinle dolu “kendimden geçmeye çok yakıным” bakışını daha önce görmüştüm. Kendini iterken o kaslı kıcının gerildiğini görmüştüm. Bunların hepsini, o derinlerimdeyken görmekten başka istediğim hiçbir şey yoktu.

Parmakları iç çamaşırımı kenara iterken o ıslak, muhtaç noktaya gömüldü.

Ani dokunuşuyla kasıldım. Daha yarısını ısırduğımın farkına bile varamadan çileğin tatlı tadı ağzıma doldu. Çiğnedim ve yuttum. Belki de Connor fark etmezdi. *Evet, çok haklısın, Rose. Onun IQ’su, senden yüzde bir daha yüksek.*

Eli kıcıma sertçe indiğinde nefesim kesildi. Ardından yü-

zümü buruşturarak ona ters ters baktım. “Bu oldukça... acıdı,” diye cevap verdim yavaşça. Ama bunu dediğim an parmakları tekrar o muhtaç noktaya uzanarak klitorisimi okşamaya başladı. Ahhh... Anında kendimden geçtim, sanırım artık yatağa doğru inliyordum. Bu yabancı sese başka ne deneceğini bilmiyordum.

“Aletimi ağzına alamayacak kadar sarhoşsun,” dedi.

Bu söylediği karşısında yüzümü astım. Ancak tatlı çileğin ağzımda bıraktığı tat onun haklı olduğunu ve benim de oldukça yanlışı düşündüğümü gösteriyordu. Sarhoş olsam bile bu kadar kolay teslim olamazdım. “Değilim.”

Bir anda bağlı bileklerimden çekerek beni oturttu ama sırtım hâlâ ona dönüktü. Dizlerinin üzerinde doğrulduğunu hissedebiliyordum. Yatak, onun ağırlığıyla hareket ediyordu. Sert aleti sırtıma değdiğinde, “Connor,” diye inledim, yalvarmaya çok yakın bir sestti.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu. “Alkolden başının dönmemesinin yanı sıra.” Saçımın bir tutamını tutup çekerek çenemi kaldırdı. Aşağı doğru bana baktığı sırada gözlerini görebiliyordum.

“Ben...” Kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken birkaç kez göz kırptım. Dudaklarımı yalayarak devam ettim. “Bana her şeyi yapmanı istiyormuşum gibi hissediyorum.” Kelimeleri bir araya getirmek bile nefesimin kesilmesine sebep oluyordu.

Bana o sert, sahiplenici bakışlarıyla bakarken kolunu omzumun üzerinden uzattı ve parmakları tekrar içime girdi. Fakat hareket etmedi.

“Detay ver.”

“Senin... hareket etmene... ihtiyacım var.”

Elini hızlıca çekerek beni, dizlerimin üzerinde durmaya zorladı. Bedenimdeki tüm kan başıma doğru yönelirken bir şaplak daha attı. Acı, daha öncesiyle kıyaslandığında içki yü-

zünden daha uyuşuktu. İnlemediğim, tepki vermediğim ya da irkilmediğim için bunu fark etmiş olmalıydı.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek bileklerimi çözmeye başladı.

“Bekle, hayır,” dedim. “Dur.”

“Sadece aylar önce, sana dokunmamam için durmamı söylüyordun. Şimdiyse devam etmemi istiyorsun ve ben hâlâ senin emirlerine uymuyorum, Rose.” Kemerini kenara iterek beni sırtüstü çevirdi. Başım yastıkta rahatlamaya başlıyordu. “Nedenini biliyor musun?” diye sordu. Bana doğru eğilirken iki eli de omuzlarıma yanındaydı.

“Çünkü sen bir şerefsizsin,” diye tersledim onu.

Tek eliyle yanaklarımı sıktı. “Çünkü yanıliyorsun. Senin ağzını, amını ya da kışını sarhoşken sikmeyeceğim. Seni, ayıkken sikeceğim.” Dudaklarımı kaba bir şekilde öptükten sonra bir kez daha tekrarladı. “Detay ver.”

Ne hissettiğimle ilgili.

Masmavi gözlerine baktım. İçlerindeki güçte kayboluyordum. Bir saniyeliğine elini tutarak bacaklarıma arasına yerleştirdim. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. “Bu senin,” dedim ona. “Hissettiğim bu.”

Bir adamın beni kalbinden geldiği, hoşuna gittiği gibi savurmasını ve bedenimi arzuları için kullanmasını daha önce hiç istememiştim. Ancak şu an, yatak odasının dışında neye inandığının hiçbir önemi yoktu. Gerçek hayatta güçlü olsam da burada beni gücüyle, kuvvetiyle doldurması konusunda ona güvenebilirdim. Bu sorun olmazdı. Çünkü tüm düşüncelerin ve mantığın ardında, bana aşırı iyi hissettiren şey buydu.

Dudakları kıvrıldı. “Ca vous a pris pas mal de temps.” *Çok uzun sürdü.*

“Daha ne kadar vaktimiz var?” diye sordum yavaşça. Bedeni bulanıklaşmaya başlıyordu.

Saçlarımı okşadı. “Pour toujours.” *Sonsuza kadar.*

Her şey siyaha karışırken gülümsedim.

BÖLÜM 27

CONNOR COBALT

Havluyla ıslak saçlarımı kurularak pantolonumu düğmedim. Bu sırada Rose'un, kırmızı ve kahverengi yatak örtüsünün altında huzurla uyumasını izliyordum. Ben gömleğimi giymeden önce küçük bir iniltiyle kıpırdandı ve karanlıkta gözlerini araladı. Odadaki tek ışık, ayı desenli perdelerin arasındaki ince aralıktan içeriye sızıyordu.

"Günaydın, sevgilim." Yatağın ucuna oturarak komodindeki suyu aldım. "Comment te sens-tu?" *Nasıl hissediyorsun?*

Yavaşça yatak başlığına doğru yaslandı, eli şakağındaydı. Saçları beş farklı yöne doğru dikilmişti. Gülümsememi bastırmaya çalışmak zordu ama Rose'u böyle darmadağınık görmek, neredeyse imkânsızdı. Onun diğer yanları kadar bu yanına da bayılıyordum.

"Az önce ne dediğinle ilgili hiçbir fikrim yok," dedi bir elini ağzına kapatıp esnerken. "Akşamdan kalma halim Fransızca söylediklerini mahvetti."

"İmkânsız," dedim. "Bu halin beni yenemez."

Şakalaşamayacak kadar yorgun ve akşamdan kalmaydı. Tekrar esnedi. "Cidden... Ne dedin?"

Suyu ona uzattığımda küçük bir yudum aldı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye tekrarladım.

“Beş haftamı *Academic Bowl* için hazırlanarak geçirmişim gibi.”

“O kadar da kötü değil o zaman?” Gülümsedim.

Gözlerini kıstı. “Herkes iki saat boyunca çalışıp her bir bilgi kırıntısını aklında tutamıyor.”

“Üniversitede yarışmalar için iki saatten fazla çalışıyordum.” Uzanarak komodinden bir *Advil* şişesi aldım ve kapağını açtım. “Penn’e sadece beni görmek için gelmemiş olman çok yazıktı. Birlikte çalışabilirdik.” Durup ekledim. “Harika bir özel hocayımdır. Kardeşine sor.”

Gözlerini devirdi ama ifadesinde gizli bir gülümseme vardı. Eğer Lily’ye ekonomi dersi vermiş olmasaydım burada olmayacağımızı düşünüyordu. Ancak ben, kendi kaderimi çizen kişiydim. İkimiz de burada olmayı, başka yerlerde olmaktan daha çok istediğimiz için birlikteydik. Bunun için seçim şansımız olmuştu ve ikimiz de buna, ilişkimize evet demiştik.

Bu kader değildi.

Sadece arzuydu.

Kararlılık. Hırs. Azim.

Hepsi bizde vardı.

“Dün gecenin ne kadarını hatırlıyorsun?” diye sordum. Nefret edeceğim bir cevap almayı bekliyordum. Çilekler ve sonrasıyla ilgili her şeyin, votkayla aklından silindiğine neredeyse emindim. Bunu çoktan kabullenmiştim ama uykuya dalmadan önce istediğim tek şey Rose’un dün geceyi hatırlaması ve o anların zihnimize işlenmiş olmasıydı. Ya bir daha asla yaşanmazlarsa?

Bunun *düşüncesi* bile, kalbimi beş farklı yönden sıkıyordu.

“Sen ne kadarını hatırlıyorsun?” diye sordu daha çok su içerken. Saldırgan doğası neredeyse tamamen geri dönmüştü.

“Hepsini.”

“Bu nasıl mümkün olabilir? Benden çok içtin.”

“Bunu hatırlıyor musun?” Kaşlarımı çattım.

“Evet, Richard.”

Uzun bir bekleyişin ardından cevap verdim. “Toleransım yüksek.” Bu tam anlamıyla doğru değildi. Bir süredir *Adderall* kullanıyordum. Frederick’in ofisine dönmemin ve seanslarımızda bir hafta boyunca hiç ses çıkarmamamın ardından bana tekrar *Adderall* yazmıştı. Tüm detayları analiz edebilmek için hayatım hakkında konuşmak istiyordu, bu yüzden yedinci gün pes etmişti.

Adderall ve alkolü karıştırmak iyi ya da akıllıca bir kombinasyon değildi. İlaç alkolün etkisini hafiflettiği için daha uzun süre bilinçli kalabiliyordum.

Rose’un gözleri bir saniyeliğine uzaklara daldı. “Şeyi de hatırlıyorum...” Kızardı. “Kıçımın acımasına şaşırmamak gerek.”

Göğsüm kabardı. “Ne?”

“Bana şaplak attın.” Bunu söylerken koluma vurdu. “...ve hoşuma gitti.” Ardından devam etti. “Bir dahaki sefere ayık olacağım. Söz veriyorum.”

Yüzüme yayılan gülümseme kahkahaya dönüştü. İçimi dolduran keyfi bastıramıyordum. Yanağını, dudaklarını öptüm. *Hatırlıyordu*. Bu kelimeler beni yepyeni bir varoluş düzlemine çıkarmıştı. Artık aklım, *Adderall* içtiğimden olduğundan daha aydınlıktı.

“Sen, ‘Sonsuza kadar,’ dedikten sonra ne oldu?” diye sordu burnunu öptüğüm sırada.

“Kendinden geçtin,” dedim. “Ben de seni yatırdım ve üstüne kusmadığına emin oldum.”

Tersçe baktı. “Ne kadar da romantik.”

“Ne kadar da gerçek,” diye karşılık verdim. “Bizim romantizmimizin sahte olmadığını unutma.”

“Eğer *Philly’nin Prensesleri*’ni izlemiyorsan,” dedi çenesini kaldırarak. Ben cevap vermeden önce gözleri yavaşça irileşti.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bir dakika...” Bileğimi tuttuğu sırada aklına gelen şeyle ağzı açık kaldı.

“Rose?” Kalbim tekledi. Yerinden fırladığında onu takip ederek belinden yakaladım.

“Kardeşlerim,” dedi. “Onların odasında uyumaya söz vermiştim ama buradayım. *Burada* uyandım. Bu da...” Dün geceki siyah pamuk elbiseyi üstüne geçirirken kapıdan fırladı.

On kat daha az telaşlı bir şekilde arkasından yürüdüm. Mutfağı geçip üst kata yöneldiğimiz sırada mutfak masasında mısır gevreği yiyen Ben aceleyle yerinden kalktı. Kamerasını da alarak peşimizden geldi. Ekip içinde uyanan ilk kişiler olmalıydık.

Cılız Ben, *Canon* kamerasıyla birlikte beceriksiz bir şekilde merdivende beni geçmeye ve Rose’u çekmeye çalışıyordu ama geride kalması için kolumu havaya kaldırdım. Bu durumda Rose’a en yakın olan kişi ben olacaktım. Ben arkadan gelebilirdi.

Rose, Lily’nin odasının kapısını açarak panikle içeri girdi. Kapının pervazına yaslandım, Ben ise koridorda kaldı. Oda-nın içini çekemeyeceği için kamerasını bana doğrultmuştu. Mesafesini koruyacak kadar nazikti.

Rose kardeşlerini gördüğü an çığlık atarak durdu. Daisy yatağa yayılmış, etrafındaki örtüleri itmişti. Lily ise diğer tarafta örtüler dağının altında kaybolmuştu. Dokunulmamışlardı. İncinmemişlerdi.

İki adam da yerde uyuyordu.

Ryke, Rose’un odaya bir fırtına gibi girmesiyle uyanmıştı. Başını yastıktan kaldırarak yatak örtüsünü tekmeledi. Lo ise gözlerini ovuşturarak koridordan giren ışığa alışmaya çalıştı.

“Ne oluyor lan?” diye fısıldadı Ryke, kızları uyandırmamaya çalışıyordu. Bana doğru ters ters baktı. “Neden ona söylemedin?”

Ona bir bakış attım. “Sence bana inanır mıydı?” *Lo ve Ryke, kardeşlerini korumak için kızların odasında kamp kurmaya karar verdiler*, deseydim bile hiç kuşkusuz, Rose yüzde yüz ihtimalle buraya gelirdi. Ayrıca, dün gece olanları hatırladığı için mest olmuş durumdaydım.

Ryke omzunun üzerinden bakıp, Lily’nin esneyerek kollarını esnetmesini izleyen kardeşine döndü. Hemen ardından yerinden kalkıp kapıya yöneldi, bu sırada Lily de yorgana sarılı şekilde yataktan kalkmıştı

Lo’yu yerde bulduğunda Lily’nin yüzüne bir parıltı yayıldı. Dudağını ısırarak düşüncesiz bir şekilde sevgilisinin kucağına oturduğunda Lo’nun sırtı duvara yaslandı. Lily, yanağını öperek hafifçe bir şeyler söylerken öne eğilip bedenini ona bastırıyordu. Bunu yaptığının farkında mıydı bilmiyordum ama Lo iniltisini bastırırken bir yandan da boynu kasılmaya başlamıştı.

Rose büzdüğü dudaklarıyla onları izliyordu.

On dakika içerisinde, Lo’nun seks yapmasına engel olacaktı. Bu, Rose’un hobilerinden biriydi. Aslında ona engel olabildim ama bu soğuk, sürtükçe tavrı beni insanların tahmin edemeyeceği kadar keyiflendiriyordu.

Ryke’a başımı salladım. “Yerde uyumana şaşırdım. Genelde *REI’nin** yürüyen reklam panosu gibisin. Bavulunda bir hamak yok muydu?”

Gülümseyerek formaliteden “*siktir git*” demesini bekledim. Ancak Ryke hiçbir şey söylemedi. Kapı eşiğinde durup beni hazırlıksız yakaladığında, yüz ifadesi endişe ve öfkeyle gölgelenmişti. Çenesinin sert hatlarında bu hisleri görebiliyordum.

“Seninle konuşmam gerekiyor,” dedi kısık bir sesle. Daisy, gürültü yüzünden uyanarak yatakta kıpırdandı. Ryke telefonunu aceleyle bana uzattığında ekranda bir mesaj açıldı.

Aşağı kaydurdım.

* Kampçılık ve tırmanışa uygun ürünler satan bir marka. (ç.n.)

Onun ıslak amına boşaldıktan sonra kızı sana vereceğim. Hatta birkaç arkadaşımın da sana katılmasını sağlayabilirim.
-212-555-9877

Hemen bir yargıda bulunmamaya çalıştım ama kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı, *Adderall* bile şu an kalbimin yavaşlamasına yardımcı olmuyordu.

Kimsin lan sen? -Ryke

Julian. -212-555-9877

Konuşma burada bitiyordu. Bakışlarım ona çevrildi. “Dün gece ona yumruk attın mı?” diye fısıldadım sadece onun duyacağı şekilde.

“Hayır.”

Mesajın saat bilgisine baktım. “Sabahın dördünde bunu okuyup hiçbir şey yapmamış olmanı hayal edemiyorum.” Ryke’in kapıları çarparak Julian’ın yatak odasına girdiğini ve onu öldüresiye dövdüğünü gözümde canlandırdım. Ryke’in, testosteronla dolu bir aptal olmadığını unutuyordum. Birçok kişinin olamayacağı açılardan zekiydi.

“Onun numarası olmadığını umuyorum. Karşılaştırmak için Julian’ın numarasının sende olup olmadığını kontrol etmeyi bekledim.”

Telefonumu cebimden çıkararak hızla rehberimde aşağılara indim. Ben aramaya devam ederken Ryke dönüp omzunun üzerinden Daisy’ye baktı.

“Ona bakma,” diyerek öneri verdim. “Bir şeylerin ters gittiğini anlayacak.”

“Anlamayacak,” derken ellerini ceplerine soktu.

“Hislerini belli ediyorsun.”

Yüzüne hoşnut bir ifade yaymaya çalıştı.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. “Şimdi de kabız olmuş gibi duruyorsun.”

“Siktir git.” İşte söylemişti. Tekrar düşünceli tavrına dönüp endişesini gizlemeyi bıraktığında gülümsedim.

İki numarayı karşılaştırdığımda midem tepetaklak oldu.

“Şimdi kim hislerini belli ediyormuş?” diye karşılık verdi Ryke. “Aynı sikik numara.” Başını iki yana salladı. “Dün gece onu canı çıkana kadar dövmeliydim.”

“Sesini alçalt,” diye fısıldadım. “Ben tam şurada duruyor.”

Ryke kapının pervazından uzanarak koridorda duran Ben’e baktı. Ardından içeri girerek bana döndü. “Ne sikim yapacağız?”

“Sorun ne?” Daisy aramızdan geçti. Koridora çıkmak üzereyken Ryke’la kollarımızı kaldırarak onu durdurduk.

Rose, Lily ve Lo odanın içinde ağız dalaşına girmişlerdi. Elimden geldiğince onların sesini duymazdan gelmeye çalıştım. Ancak Lo’nun ağzından çıkanları duymuştum. “Gidip Gucci çantana kusarsan daha iyi hissedersin. Belki içindeki *sürtüklüğün* bir kısmı da böylece dışarı çıkar.”

“Dedi, insandan çok tembel hayvana benzeyen adam. Gidip bir ağaca sarılarak karınca ye.”

Kalanını duymazdan geldim. Tekrar Daisy’ye dönmeden önce Ryke’la birbirimize baktık.

Daisy şakağını ovuşturuyordu, uzun saçları bileğine dolanmıştı. “Siz ikiniz şu *yanımda dikilme* olayını yapınca kendimi gerçekten çok kısa hissediyorum.” Yutkundu. “Sanırım biraz su içmek istiyorum.” Tekrar dışarı çıkmaya çalıştı ama ona engel olduk. “Tamam. Ciddiyim, burada neler oluyor?”

Ryke’ın telefonunu Daisy’ye uzattım. İkimiz de bununla başa çıkabileceğini biliyorduk. Ryke bunu yalnızca Lo ve Lily’nin duymaması gerektiği için saklamıştı.

“Bir dakika...” Daisy yüzünü astı, kaşları çatılmıştı. “...bu yanlış numara olmalı.”

“Değil,” dedim. “Kontrol ettik.”

Başını iki yana salladı. “Bana bunları söyleyemez. Bu kadar kaba değil.”

“Sana söylemedi,” dedi Ryke. “Mesajı *bana* gönderdi. O sikik bir herif, Dais. Sevgilisine karşı değil, bana karşı kabalaşacak.”

Daisy düşünceli bir şekilde yere baktı. “Dün... Dün gece ne oldu? Bir şey mi yaptım?”

“Siktir,” diyerek küfretti Ryke. Ardından bakışlarını bana çevirdi. “Hiçbir şey hatırlamıyor.”

Rose ya da Daisy’nin her şeyi unutması arasında bir seçim yapacak olsam, bencil bir şekilde bu seçeneği seçerdim. “Sorun yok. Kendine yakışmayacak hiçbir şey yapmadın, Daisy.”

Tam da hedeflediğim gibi, bunu söylediğimde endişesi hiç dağılmadı. Julian’dan ayrılmasını istiyordum. Hepimiz istiyorduk. Kafasında bir yerlerde, o da istiyordu. Sadece bunu yapamayacak kadar korkuyordu.

“Tamam...” Ryke’in telefonunu ona geri uzattı. Parmaklarını saçlarından geçirmeye çalıştı ama hepsi büyük bir düğüm haline gelmişti. Boğazını temizledi. “Tamam, bunu düşüneceğim-”

“Bu sikik şeyde düşünecek ne var?” diye homurdandı Ryke.

Daisy bakışlarını kaldırdığında gözleri normale göre biraz daha genişlemiş haldeydi. Korkuyordu. “Onunla yakında bir çekimim var, bir kot reklamı. Ben... oradayken aramızda garip bir gerilim olmasını kaldıramam. O...” Başını iki yana salladı. “...tasarımcıya beni şikâyet edebilir. Mahvolan ben olurum. Julian’dan gerçekten hoşlanıyorlar. Annem...” Düzgün nefes alma konusunda zorluk çekiyordu.

Koridorun karşısındaki Julian’ın kapısı yavaşça açıldı.

Daisy’nin gözleri irileşirken mırıldandı. “Benim koşmam... lazım.” Kapıdan fırlayarak merdivenlerden aşağı koşmaya başladı.

“Siktir,” diye küfretti Ryke. Ardından Daisy’nin peşinden fırladı.

Onlar gittiklerinde arkamdaki kapıyı kapattım. Lily, Lo ve Rose’u burada olanları görmemeleri için içeriye kapatıyordum.

Julian odadan çıkıp yorgun bakışlarıyla bana bakarken başını salladı. “Hiç sıcak su kaldı mı?”

“Evet,” diye cevap verdim. “Bak, adamım,” derken bir elimi omzuna koyarak onu durdurdum. “Sana sormam gereken bir şey var.” Aramızın iyi olduğunu düşünüyordu. Bu da ağzından laf almamı kolaylaştırıyordu ama ona katlanmak zorunda kaldığım her an kaslarım geriliyordu. Mesajı görmüştüm ve Rose’un kardeşiyle toplu cinsel ilişkiye gireceğine dair ortaya attığı o tehdit, onun gerçekte kim olduğunu gösteren bir uyarı gibi aklımdaydı.

Julian inledi. “Eğer bu arkadaşın Ryke’la ilgiliyse, kendine saklayabilirsin. Daisy’yle birlikte olduğum için bir sürü saçmalığa katlanmak zorunda kalıyorum ama o olay gerçekten de anlamsızdı. Kız, *benim* sevgilim ve onun Ryke’in kucagında olmasına katlandım.”

Her ne kadar bunu yapmak istiyor olsam da şu an Ryke’i savunamazdım. Daisy’yi *bir kez*, hem de *kendisi* bunu bizzat istediği için korumak üzere kucagina almıştı.

Gözlerimi kırptım. “Onun sevgilin olmadığını sanıyordum.”

Bir elini dağınık saçlarından geçirdi. “Çıkar arkadaşınız, her neyse. Çıkıyoruz işte.”

“Tam anlamıyla mı çıkıyorsunuz?”

Ters ters baktı. “Evet, daha önce de dediğim gibi.” *Hayır demedin, seni şerefsiz.*

Ellerimi kaldırdım. “Sadece işleri yoluna sokmaya çalışıyorum.”

“Yoluna sok bakalım,” dedi. “Arkadaşın, Daisy’yle birlikte olmayacak. Gidip kendine başka bir kız bulması ve benimkinden gözlerini çekmesi gerekiyor.”

“Tamam,” dedim. “Dün gece ona mesaj attın mı acaba? Attığını söyledi...”

Julian kaşlarını çattı. “Neyden bahsediyorsun sen?”

“Sabahın dördünde-”

“Uyuyordum.”

Kontrol etmesi için Ryke’in telefonunu ona uzattım.

“Bu ne lan?” Başını iki yana sallayarak telefonu göğsüme itti. “Bunu ben göndermedim.”

Aklı karışmış gibi görüldüğü için ona inanmak istiyordum. Ancak tüm modeller Daisy gibiyse, gerçekten iyi oyuncular olduklarını söylemek mümkündü.

“Tamam,” dedim Ryke’ın telefonunu cebime atarak. “Ona söylerim. Bir tür şaka olmalı.”

Julian tekrar başını iki yana salladı. “Buradaki herkes kahrolası delirmiş.” Kolumu dürttü. “En azından ikimiz normaliz.”

“Aynen, adamım.” Gülümseyerek başımı salladığımda tek kelime daha etmeden düş almaya gitti. Astığım yüzümü gizlemeye çalışırken ağrıyan çenemi ovaladım. Kime inanacağımı bilmiyordum ama sanırım hepimiz Daisy’yi, o fotoğraf çekiminde Julian’dan uzak tutmak istiyorduk. Kovulmaktan ya da bunun sonucunda annesini hayal kırıklığına uğratmaktan korkmadan o heriften ayrılacağı zamana kadar da istemeye devam edecektik.

Kahvaltıyı hazırlamak için aşağı indim. Ben ise adımlarımı takip ederek peşimden geldi. Mutfağa gitmeden önce oturma odasının penceresinden baktım.

Daisy karların üstünde koşuyordu. Çıplak ayaklarıyla. Montsuz.

Ryke, onu kolaylıkla yakalayarak büyük montunu, Daisy’nin bedenine sardı. Karşı koymasına fırsat bile bırakmadan bacaklarının altından ve sırtından tutarak onu kucağına aldı. Ayaklarının altı kızarmış ve soğuktan donmuştu. Ryke sakinleşmesi için onunla konuşurken, Daisy başını onun göğsüne gömdü.

Geri çekildim.

Ryke’a ne kadar kök söktürmüş olursam olayım, ruhu ondan daha nazik olan hiç kimse aklıma gelmiyordu.

BÖLÜM 28

CONNOR COBALT

Loren ve Lily'ye nasıl kayak yapacaklarını öğretmek için Rose'la birlikte üç gün harcamıştık. Bunu aile tatillerinde hiç öğrenmediklerini itiraf etmişlerdi. Aylak aylak dolaşmak için dersleri ettiklerini söylemişlerdi. Belli bir yaşa geldiklerinde de normal ergence tavırlarının yerini daha tehlikeli şeyler almıştı. Lo tüm gün barda takılıp baylına kadar içerken, Lily de istekli olan herkesle yatıyordu.

Daisy, kar kayağına yönelmiş, hatta bunun için kara elmas rampasını* seçmişti. Ryke ve Julian da onunla birlikte gitmişlerdi. Savannah, bu sırada onları çekebilecek beceriye sahip olan tek kişiydi. Ryke ve Julian'ın birbirlerinin boğazlarına sarıldıklarını hayal edebiliyordum. Bu bölüm, milyonlarca seyirciyi kendine çekecekti.

Kulübede kalan tek kişi Scott olmuştu. Ender rastlanır bir durumdu. Genelde peşimize takılmayı seviyordu ama belli ki, artık taktiklerini değiştiriyordu. Henüz ne planladığını bilmiyor olsam da sürekli tetikte olmaya devam ediyordum.

* Orijinali "*black diamond slope*" olup ileri seviyede kayakçıların tercih ettiği, yüzde kırk ya da daha fazla eğime sahip olan rampalara verilen isimdir. (ç.n.)

Herkes ıslak ve kaba kıyafetlerini kapının önünde çıkarttığında, ateş yakmak için oturma odasına giren ilk kişi ben oldum. Hemen arkamda Lily vardı. Arkama baktığımda Rose'un üçüncü kazağını çıkartıp saçlarını kızaran yanaklarından geriye ittiğini gördüm. Lo hemen yanındaydı, botlarını çıkarmaya çalışırken onunla atışıyordu.

Lily boğazını temizledi.

Belli ki konuşmak istiyordu. "Evet?" diye sordum.

Isıtmak için ellerini taştan şömineye doğru kaldırdı.

"Gerçekten onu sevmiyor musun?" dedi bir anda.

Bir nefes verdim. Kimseye inançlarımdan bahsetmememin sebebi buydu. Sırf anlaşılacak için haftalarca, aylarca kendimi açıklamak zorunda kalıyordum.

"Bu biraz karmaşık, Lily," diyerek şansımı denedim.

Karşılık vermek için ağzını açtı ama tam o sırada cebindeki telefon çalmaya başladı. Eğilerek bir şömine demiriyle alevlerin arasındaki odunları çevirdim.

Arayanın kim olduğuna baktıktan sonra telefonu açtı. "Selam, ben Lily." Kaşlarını çatarak aceleyle omzuma dokundu. "Avukatımla konuşur musunuz?"

Yerimden kalktığımda telefonunu bana uzattı. Yüzüne daha da sıkıntılı bir ifade yaylıyordu.

Brett'in botları yere çarptı. Kayak ekipmanlarını çıkartmış, köşeden bizi kaydediyordu.

Lily'nin telefonunu kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Merhaba, ben *Red Hot Films*'ten Mark Cole. Lily Calloway'e, yeni prodüksiyonlarımızdan birinin yıldızı olması için teklifte bulunmak istiyoruz."

Porno.

İlk kez bir rol teklifi almıyordu ama bu kez, birisi onun kişisel telefonunu aramıştı. Genellikle babasının avukatlarına ve menajerlerine ulaşırlardı.

“Bu numarayı nereden aldın, Mark?”

“Bir bağlantımız vardı,” diye cevap verdi adam. “Eğer kabul ederse iki milyon dolarlık teklif etmeye hazırız. Eğer yönetmenlik yapmak isterse de bir milyon veririz, bu daha çok kamera arkası işi oluyor. Ekranda görünmesine gerek bile yok.” Ama ismi görünecekti.

“İlgilenmiyor,” dedim sakince.

Lily, çok iyi gittiğimi söylercesine başparmaklarını kaldırdı ve cesaretlendirici şekilde gülümsedi.

“Lily, multi milyar dolarlık bir imparatorun kızı. Para teklif ederek ya da adını bir yerde geçirerek onu etkileyemezsiniz. Bir daha aramayın.” Telefonu kapattım.

“Teşekkürler,” dedi Lily telefonunu uzattığım sırada. “Ne zaman insanlara *hayır* demeye çalışsam sözümü kesiyorlar.”

“Seni hiç aramamaları gerekiyor.”

Bunun farkındaymış gibi başını salladı. “Sanırım numaram sızdırılmış. Bir numara alıp sadece...” Kafasından saydı. “Altı kişiye vermeliyim.”

“Lo, kardeşlerin ve ebeveynlerin mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Ebeveynlerim değil. Sen ve Ryke. Eğer sizin için sorun olmazsa. Numarayı paylaşmayacakları konusunda ebeveynlerime pek güvenmiyorum.”

Birinin şahsi bağlantıları arasında olmak garipti. İnsanların gerçekten ihtiyaçları olduğunda kullanabilecekleri bir listenin ve bağlantıların arasında olmaya alıştım. Lily ve Calloway ailesine bu kadar yakın olmak ise, bana Rose’la birlikte olarak gerçekten neler kazandığımı gösteriyordu.

Bir ailem vardı. Gerçek bir aile. Kazanabileceğiniz bir şey değildi. Buna ulaşmak için kimseyi manipüle etmemiştim. Benden, ben olduğum için hoşlanıyorlardı.

Her gün, onlara daha da minnettar oluyordum. Ve kaybedecek ne kadar çok şeyim olduğunun daha da farkına varıyordum.

“Harika,” dedim. “O zaman arayıp sınavlarına çalışman gerektiğini sana hatırlatabileceğim.”

Gözleri irileşti. “Bir sonraki sınavım ne zaman?” Ders çalışmak ve okul (hatta *online* okul), Lily Calloway’ın öncelik sırasının sonlarındaymış gibi görünüyordu. Oysa benim için üniversite derslerim hep yüksek sıralarda olmuştu.

“İki hafta sonra,” dedim. Bana gösterdiğinde programını ezberlemiştim. Lily’yi gerçekten umursuyor olsam da bunun tamamen fedakâr bir davranış olmadığını itiraf etmeliydim. Rose’un kalbine giden yolun kardeşlerinden geçtiğini biliyordum.

Omuzları gevşedi, muhtemelen sınavın birkaç gün sonra olmamasına sevinmişti.

“Lily!” diye seslendi Scott, oturma odasına giriyordu. “Senin için bir şeyim var.”

Brett, Scott’ı yakalamak için kamerayı çevirdi.

Ellerinde, içine bir kitabın sığabileceği büyüklükte kartondan bir paket vardı.

Lily kaşlarını çattı, aklı en az benim kadar karışmıştı.

“Sana küçük bir teşekkür hediyesi almak istedim,” diye açıkladı Scott. “Son ayların reytingleri alışılmışın dışına çıktı ve hepimiz bu başarının senden kaynaklandığını biliyoruz.”

Lily, Scott’ın uzattığı paketi alarak aceleyle açtığında içinden bir *Magic Mike* DVD’si çıktı. Katıksız bir öfke içime yayıldı. Loren kameranın önünde *birçok* kez, sevgilisinin bu filmi izlemesini istemediğini çünkü en büyük dürtüsü olan porno hevesini tetiklemesinden korktuğunu söylemişti.

Scott’ın, onun arkasından iş çevirmesi alçakçaydı.

Rose ve Loren ön kapıda tartışmaya devam ediyorlardı. Islak kayak kıyafetlerini yavaşça çıkartırken Scott’ın, Lily’ye verdiği şeyi henüz fark etmemişlerdi.

Scott her şeyi daha da kötüleştirecek şekilde elini Lily’nin koluna koydu ve kulağına doğru eğilerek ona bir şeyler fısıldadı.

Lily kıpkırmızı kesildi. Belli ki Scott'ın yakınlığından ya da söylediklerinden rahatsız olmuştu.

Araya girerek, "Scott, onu rahat bırak," dedim. "Uygunsuz hediyeni de geri al." Midem, zapt edemeyeceğim şekilde düğümleniyordu. Düşünebildiğim tek şey Lo'ydu. Tam orada, kapının girişindeydi. Bizden bir koltuk ve bir sandalye uzaktaydı. Bu durumun, canını ne kadar çok yakacağını biliyordum.

Gösterim partisinde söylediklerinin aksine, arkadaşlığımızın benim için önemi vardı. Onun ve Lily'nin hakkını savunmak zorundaydım.

Scott onun kulağından çekilse de Lily kıpkırmızı ve hareketsiz kalmaya devam etti. Kahrolası odanın ortasında donakalmış bir heykel gibiydi. Ardından Scott bana döndü. "Onun için harika bir hediye aslında. Bu filmi izlemeyi ne kadar çok istediğini söylüyordu."

Lily elinde sıkıca tuttuğu filme baktı. Uzun bir an düşündükten sonra kapağını açarak içindeki diski inceledi.

Scott bir sınırı aşmıştı. Belki bu hareketini, dramaya sebep olacak bir hamle olarak görüyor olabilirdi ama bundan daha da ötesiydi. Lily'ye bir film vermekten daha öteydi. Bir uyuşturucu bağımlısına esrar vermek gibiydi. Lily'nin çöpe atmak zorunda olduğu ne kadar çok pornoya sahip olduğunu görmüştüm. Rose onu yatıştırana kadar Lily'nin yatağının dibinde ağladığını görmüştüm. Lo rehabilitasyondan dönene kadar yalnızca üç ayı vardı, bağımlılığını bırakıp iyileşmeye çalışırken zorlanıyordu. Yanında ben ve ablası dışında kimse yoktu. Biz de onun sağlıklı olması ve iyileşmesi için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorduk.

Böyle boktan şeyler, kötü olayları peşi sıra getiriyordu. Küçük bir an, her şeyi değiştirebilirdi.

"Konuşmamız gerekiyor," dedim Scott'a. "Yalnız."

Mecburen beni giriş kattaki yatak odasına takip etti. Brett hemen arkamızdaydı ama Scott içeri girdiği an odanın kapı-

sını kapattım. Ahşap, neredeyse kameraya çarpacaktı. Kapıyı kilitlerken Brett'in huysuz ifadesini görmezden geldim.

Scott'ın yatağında iki bilgisayar vardı. Her şeye hızla baktım. Yastığına yayılan kâğıtlar, açık ama durdurulmuş bir kamera. Küçük ekrandaki görüntüyü zar zor görebiliyordum, içki oyunundan bir kareye benziyordu.

"Ne var?" diye tersledi beni. "Tüm günü sana ayıramam." Sanki şovunu mahvetmişim gibi öfkeyle bana baktı.

Arkadaşlarımla uğraşıyordu.

Ancak eşit değildik. Onunla asla aynı seviyede olmayacaktım.

"İstedğini söyle," dedim, hoşnutluğum yavaş ve acı verici bir şekilde bedenimi terk ediyordu. "Bana şerefsiz, Rose'a erdemli erkek düşmanı de. Lily'ye sürtük, Loren'a piç de. Ama onların bağımlılıklarıyla uğraşma."

"Ona bir film verdim, Connor," dedi sanki saçmalıyormuşum gibi. Rose burada olsa onun yüzüne tükürürdü. "Dildo vermedim."

"Seks bağımlılığının ne olduğunu anlamıyorsun. Bu sorun değil. Herkes bunu anlayamaz. Fakat ne yaptığının *tam olarak* farkındasın. Nazik bir şekilde senden durmanı istiyorum. Bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım."

Scott keyifsiz bir kahkaha attığında öfkem katlandı. "Bu komik," diye cevap verdi. "Uzun süredir ilk kez karşıma geçiyorsun ve Rose için bile değil..." Beni baştan aşağı süzdü. "Kardeşinden hoşlandığını biliyor mu?"

Dişlerimi sıkarak ona yaklaştım. "Dramaya *doymuyorsun*. Gerçekten de ele geçirebileceğin bütün saçmalıkları kendine çekiyorsun. Seni eğitsem nasıl olur?" Ağzını açsa da ona karşılık verme fırsatı tanımadım. "Rose'la *ilişkimiz* gayet sağlam olduğu için ona karşı bir hata yapan ya da sürtük diyen erkeklerin sikini kopartmıyorum. Bunu kendi yapabilecek yeteneğe sahip. Oturma odasındaki, sana dişlerini gösteremeyecek o kız için buradayım."

Brett kapıyı tıklattığında ahşabın ardından boğuk, öfkeli bir bağırma duyuldu.

Gözlerimi Scott'tan çekmedim. "Onlar bağımlı, Scott. Rose'la beni devirebilirsin, kendimizi bok gibi hissederez ama ayağa kalkarız. Loren ve Lily'yi devirirsen, kalkamayabilirler. Bu televizyon için uydurulmuş bir drama değil. Gerçek ve acı verici. Eğer onları o konuma düşürürsen, benim dışımda kimseden korkmana gerek kalmaz. Seni, kendi ellerimle öldürürüm."

Bu konuda ciddi dim.

Lily, Rose'un kardeşi olduğu için değildi. Loren, arkadaşım olduğu için değildi.

Dünyada yanlış olan bazı şeyler olduğu içindi.

Scott başını salladı, samimi olup olmadığını bilmiyordum. "Bunu dikkate alacağım." *Almayacaktı.*

Burada kalamazdım. Onu yumruklayabilirdim. İnsanlara vurmak aptalca olduğunu düşündüğüm bir şeydi. Hiçbir şeyi çözmiyordu.

Arkamı dönüp oradan ayrılırken deliye dönmüş tıknaz kameramanın yanından geçtim.

Oturma odasında Lily, Lo'yla konuşuyordu. "Lütfen. Bir kerecik. Bu porno değil ki, Lo. Hatta dans sahnelerini ileriye sarabiliriz. Sadece tekrar normal bir insan gibi bir film izlemek istiyorum."

"Film izleyebiliriz," dedi Lo. "Sadece dürtülerini tetiklemeyecek filmleri-"

"*Tetiklemeyecek!* İşte anahtar kelime. Tetiklemez! Söz veriyorum!"

Lo'nun yüzü acıyla kaplandı. Lily'ye hayır demekten ne kadar nefret ettiğini bana söylemişti fakat ona artık bu şekilde davranıyordu. "Lil, eğer senden bira isteseydim, ne yapardın?"

"Aynı şey değil!"

"Evet, aynı şey!" diye bağırdı Lo. "Bunu anlamıyor olman beni endişelendiriyor."

Aralarında oluşan uzun sessizliğin ardından Lily dudaklarını araladı. “Tamam...” DVD’yi ona uzattı. “Lo... sadece normal olmak istiyorum.”

Lo onu göğsüne doğru çekerek başının üstünü öptü. “Biliyorum, aşkım.”

Oturma odasına Lo’nun beni görmesini sağlayacak kadar yaklaştım. Gözleri benimle buluştuğunda, “Nerede o?” diye homurdandı, Scott’tan bahsediyordu. Lily’den ayrılarak ileriye atıldığında elimi göğsüne koydum.

“Onunla konuştum.”

Lo’nun gözleri nefret ve incinmişlikle kızardı. Scott’ın neye kalkıştığını biliyordu. “Bu sikik şeyi yapamaz, Connor.”

“Biliyorum.”

Yüzümde bir şey aradı. Belki de güç, rahatlık, güvence arıyordu. Ona elimden gelenin en iyisini vermeyi denedim.

“Bir daha olmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum. İlişkiniz ya da bağımlılıklarınızla uğraşamayacak.” Bu büyük bir sözdü. Sadece tutabileceğime yüzde yüz emin olduğumda verdiğim sözlerdendi. Fakat bu sözü tutabileceğimden emin değildim.

“Teşekkür ederim,” dedi Lo. Kehribar rengi gözleri minnetle dolmuştu. İçlerinde bir şey gördüm. Bir özür. Gösterim partisinde arkadaşlığımızdan şüphe ettiği için. Benden şüphe ettiği için.

Tekrar Loren Hale ile aramızın iyi olması güzel hissettiriyordu. Sanırım insanları hayatlarına kolayca dahil etmeyen arkadaşların olayı buydu.

Sonunda size dostluklarını sunduklarında, bu bir arkadaşlıktan çok daha fazlasını ifade ediyordu.

BÖLÜM 29

CONNOR COBALT

Yoğun karla birlikte daha çok bir yürüyüş gibi hissettirmeye başlayan koşumuz sırasında donmuş bir göle ulaşmıştık. Sakar olduğu kanıtlanmış olan Ben, üç kez uzun ve zayıf bacaklarına takılmış, hatta kalın beyaz örtünün altına gömülü bir dala takılarak sendelemişti. Ryke, ikinci ve üçüncü düşüşünün ardından bileğini burkmadığına emin olmak için ona yardım etmişti. Brett koşamadığı için Lo, Ryke ve beni takip etme görevi Ben'e verilmişti. Rose da favori kameramanını seçerek Savannah'yı almıştı. Favorisinin bir kadın olduğuna şaşırıyordum.

Elinde kamera tutan bir adamı görmezden gelmek çok zordu. Özellikle de o kamera yüzünüze çevrilmişse. Ama son birkaç ayda hepimiz bu duruma biraz adapte olmuştuk.

Lo, kararlı bir ifadeyle Ryke ve bana doğru döndü. "Size büyük haberlerim var."

"Sikerler, lütfen Lily'nin hamile olduğunu söyleme," diyen Ryke doğrudan bir yargıda bulundu.

Lo, ağabeyine Hale ailesine özel olan ters bakışını attı. "Haber düğünle ilgili, göt herif."

"Bana sikik bir ipucu bile vermedin. Mızımızlanma."

“Bu kardeş atışmasından keyif almadığımdan değil ama hava soğuk. Sadede gelebilir miyiz?” diye sordum.

“Bekârlığa veda partim yaklaşıyor,” dedi Lo. “Ve sağdıcımı seçmem gerekiyor...” İkimize baktı. “İkilemde kaldığımı görebilirsiniz.”

“Nasıl?” diye sordu Ryke. Kaşlarını huysuz bir şekilde çattı. “Ben senin kahrolası ağabeyimim.”

“Evet ama Connor’ı daha uzun zamandır tanıyorum.”

“Ne kadar? Yalnızca birkaç ay.” Suçlarcasına beni işaret etti. “Seni sevmiyor bile.” Ryke’in sesi, ağaç dallarındaki kuşları rahatsız ederek uçmalarına sebep oldu.

“Kişisel bir şey değil,” diyerek kendimi savundum. Sesim, Ryke’inkine kıyasla daha rahat, daha sakindi. “Ben kimseyi sevmiyorum.”

“Al işte,” dedi Loren tamamen mantıklı bir şey söylemişim gibi. Dün gerçekten de affedilmiş olmalıydım. “Zor bir karar. En iyi erkek arkadaşım...” En iyi arkadaşı Lily olduğu için mecburen “erkek” diye belirterek beni işaret etti. “...ve üvey ağabeyim. Kararımı verdiğimde biriniz bana fena kızmış olacak.”

“Connor hiç kızmıyor,” dedi Ryke.

“Kızıyorum,” diye karşılık verdim. “Sadece, öfkemi görme-
ne izin vermiyorum.”

Ryke bana öfkeyle baktı. “Sağdıcı olmak istemiyorsun bile.”

“Bu doğru değil. O pozisyonda olmayı çok severim.” Keli-
me tercihlerimin onu rahatsız etmesini bekledim.

“Sen hiçbir şeyi sevmezsin,” diye homurdandı Ryke endişeli
bir şekilde.

“Hey!” Lo araya girerek bana doğru yaklaşan Ryke’ı geriye
itti. Ancak onun bana yumruk atmasından korkmuyordum.
“Adil olması için yazı tura atabilirsiniz.”

“Hayır,” dedim hızla. “Bunu şansa bırakmayacağım.”

Lo omuz silkti. “O zaman bu mevkiyi paylaşmanız gereke-
cek.” Bir elini onun, bir elini benim omzuma koyarak aramız-

da durdu. “Sağdıç ortağı,” dedi Ryke’a ve ardından bana doğru döndü. “Sağdıç ortağı.”

Ryke ters ters bana baktı.

Rahatlıkla konuşmaya devam ettim. “Bil diye söylüyorum, düğünde ilk ben kadeh kaldıracam. Korkarım ki sen çocukların ödünü koparırsın.”

“Siktir git.”

“Bundan bahsediyordum.”

Bana el hareketi çekmemek için kendini dizginledi. “Lily mihraba yürürken Lo’nun en yakınında ben duracağım.”

Bu kısmı kaybetmek hoşuma gitmezdi. “Arkamda durabilirsin,” dedim.

Ryke daha da ters bir şekilde baktı.

“Ya da yanımda. Sağ tarafımda durabilirsin.”

“Siktir git.”

“Seni kemerle bağlayabiliriz.” Bundan gerçekten keyif alırdım. “Susamaman için bir kâsede su bırakırım.”

Ryke başını iki yana sallarken Lo bir kahkaha attı.

“Bu düğünde kemer olmayacak,” diye hatırlattı Ryke. “Kahrolası bir kilisenin içinde olacak.”

Doğru, bunu unutmuştum. Düğün resmiydi. Gelenekseldi. Lily ve Lo, bir çizgi roman kongresinin ortasında ya da standartlardan uzak herhangi bir şekilde evlenmeye daha yatkınlardı. Rose annesine bir dış mekân düğünü yapmayı teklif ettiğinde, bu istek hızla reddedilmişti. Üç kez. Mesajla, telefonla ve e-postayla. Kimse için iyi bir gün değildi.

“O zaman seni kilise sıralarından birine bağlarım.”

Ryke bir adım daha attığında Loren elini onun göğsüne yerleştirdi.

“Onur duymalısın,” dedim. “Sadece gerçekten hoşlandığım insanları bağlıyorum.”

Ryke dramatik bir şekilde gözlerini devirerek başını iki yana salladı. “Geri adım atmayacağım.”

Lo'nun ağabeyiydi. Sağdıç o olmalıydı. Bunu kaybetmek acıtacaktı ama başa çıkabilirdim. Bu görevden feragat etmek üzereyken Lo'nun gözlerindeki sorgulayan bakışı gördüm. Gözlerini kısmış, bunun için ne kadar savaşıcağımı merak ediyordu. Umursayıp umursamadığımı. Sadece birkaç tane arkadaş olduğu için, doğal olarak bu konuda güvensizdi.

Bu yüzden dönüp Ryke'a baktım. "Hadi yazı tura atalım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Neden olmasın?" *Çünkü şansım artık yarı yarıya.*

Lo, cebindeki çeyrekliği çıkarttı. "Kim söylemek ister?"

Ryke başıyla beni işaret etti. "Hadi bakalım, prenses."

"Kes şunu, beni utandırırıyorsun," dedim sıkıcı bir şekilde.

Gerçek bir kahkaha attığında Lo'yla birlikte gülümsedik. Ryke tüm bu yolculuk boyunca pek rahat değildi. Julian buradayken ve Scott da kardeşinin hayatını mahvetmekle tehdit ederken rahat olamıyordu.

Kahkaha attığını duymak, koşumuz sırasındaki tüm enerjiyi yükseltmişti. "Tura," dedim Lo'ya.

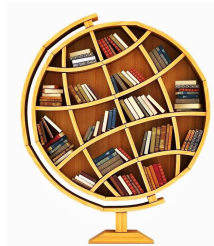
Parayı havaya attı ve çeyreklik tekrar avucuna düştü. Elini çeyrekliğin üstüne kapattığında, Ben'in omzumun üzerinden yaklaşan kamerasının mekanik sesini duydum.

Lo elini açtı.

Yazı.

Kumardan bu yüzden nefret ederdim.

Genelde kaybediyordum.

BÖLÜM 30

ROSE CALLOWAY

“Bu hafta çok hızlı geçti,” derken dışarıda yağan karı izliyordum. Karanlık gökyüzü, uzak mesafedeki kayak tesislerinin parlak ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Yakında eve dönecektik. Kuduz paparazzilere. Amerikan televizyonuna. Anneme. Ben, Brett ve Savannah’nın peşimizden ayrılmıyor olmasına rağmen, burası yedi yirmi dört kameralarla donatılmış bir evde olmaktan daha iyiydi.

Connor yavaşça yanıma gelerek ellerini belime doladı. Göğsüne yaslandım. Bu hareket artık çok daha doğal geliyordu. Aylar önce bu samimiyetten korktuğuma inanmak zordu. Şimdi düşünebildiğim tek şey ona daha yakın olmaktı.

Saçımı omzumdan geriye atarak hassas tenime bir öpücük kondurdu, ardından ensemden kulağıma doğru bir yol izledi. Varla yok arası hissettiğim her bir temasıyla birlikte sinirlerim geriliyordu. “Bu hafta çok hızlı geçmiş olabilir ama bu gece çok...” Sıcak nefesi beni gıdıkladı. “...katlanılamaz derecede...” Geceliğimin askılarını okşayarak omuzlarımdan düşürdü. “...yavaş geçecek.”

Soğuk hava tenimi ısıırıyordu. Connor elini uyluğumdan kalçama doğru çıkarmaya başlamıştı, en sonunda avucunu göğsüme yasladı. Göğüslerimi açmak için üstümdeki ipek kumaşı çekiştirip bir eliyle göğsümü yoğurmaya başladığında nefesim kesildi. Ben yağın karı izlerken hemen arkamda duruyordu. Kaslı bedeni, bedenimi tamamen örterek aramızda hiç mesafe bırakmamıştı. Teninin tenimle buluşmasını, gömleğinin çıkmasını ve pantolonunun yok olmasını hevesle bekliyordum. *Lütfen, evet...*

Güçlü ve istekli bir şekilde göğsüme masaj yaparken karnımın altına yeni bir his yayılmaya başladı. Onu arzuluyordum. Her şeyini. Başparmağı, sertleşen göğsümde ileri geri hareket ederken omurgamdan aşağıya dalga dalga ilerleyen bir titreme yayıldı.

Sonra beni kendine çevirdi. Bakışlarıyla göğüslerimi ve belimden düşen geceliği süzdükten sonra, “Üstündekileri çıkar,” dedi.

Ayak bileğime inen geceliği kıpırdanarak bedenimden uzaklaştırırken aklım ne olacağıyla ilgili bir mantık kurmaya ve kendine gelmeye çalışıyordu. “Biz...” Sözüm havada kaldı. Karşısında çıplak dururken gözlerinin bedenimdeki her bir kıvrımı delip geçercesine süzmesi beni kendimden geçiriyordu. Altımda sadece pamuk siyah iç çamaşırım vardı.

Connor sonunda bakışlarımla buluştu. “Seni sikeceğim.”

Sevişeceğiz, değil. Seks yapacağız, değil. Sadece, Seni sikeceğim.

Ağzımın açık kalmasına ve iç çamaşırımın sıırılsıklam olmasına neden olan bir talepti bu. Tam oradaydı. Hepsi bu kaddı. Hazırdım, bana istediğı her şekilde sahip olabilirdi.

Hâlâ bakire olduğum için bana saldırmaya hazırlanan gerginliğimi kapı dışarı ettim. Bir yıl boyunca onunla olmama ve güven kazanmama rağmen, bu şey yine de yeni sayılırdı. Çoğu kızın, ilk seferlerinde gergin olduklarını anımsamıştım.

Zihnimin derinliklerinde daha çok kaybolmadan önce Connor belimden tuttu. Beni omzuna attığında nefes nefese kaldım. Başım tepetaklak bir şekilde dururken kıcıma hafifçe vurdu. Tüm kan beynime doğru gidiyordu.

“Düşünme,” diye emrettikten sonra bedenimi yumuşak yatağa attı. Nefesim de düşüncelerim de beni aynı anda terk etmişti.

Tanrım... Pantolonundaki deri kemeri yavaşça çıkarmasını izledim. Öne doğru eğilip bileğimi eline aldığı sırada kalp atışlarım hızlandı. Deriyi bileğime sarıp ahşap yatak başlığına bağladı ve tokayı düzelttikten sonra bavuluna uzanarak bir kemer daha buldu.

Diğer bileğim için.

“İlk seferim bağlıyken mi olacak?” diye sordum. Karnımda ani bir korku oluştu. *Düşünmemek buraya kadardı.*

“Evet,” dedi sol bileğimi uzak köşeye bağlarken. Saçımı okşadığı sırada gözlerimiz buluştu. “Sana dolu dolu...” Gözleri dudaklarıma indiğinde göğsümü içime çektim. “...sert...” *Ah, siktir...* Bacaklarımdaki nokta kasılarak büyük ve güçlü bir şey için zonklamaya başladı. “...kaba bir şekilde sahip olacağım...” Dudağımı ısırduğunda inledim.

Hadi, şimdi içime gir.

Altdudağım dişlerinin arasındayken gülümsedi, ardından da bileklerimi bırakarak ekledi. “Sabır.”

Benden daha fazlasına sahipti.

Tüm bedenim bu kahredici *arzuyla* kızardı.

Üstüme geçip özenli bir şekilde külotumu leğenkemiklerimden, biçimli kalçamdan, uyluklarımdan, ince bacaklarımdan ve ayaklarımdan ilerleterek çıkardı. Artık tamamen çıplaktım. Oynaması için ona aittim. İlgilenecek ve tüketecek olan oydu.

Ama Connor bunun yerine yataktan kalktı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordum.

“Artık soru yok, Rose.”

Öfkeyle ona baktım. “Bekâretimi kaybetmek üzereyim. Ne halt istersem sorabilirim.”

Bana yaklaşıırken gömleğinin düğmeleri açıldı. Büyük eliyle ağzımı kapattı. Dudakları yanağıma değene kadar üstüme eğildi. Nefesi tenimi ısıtıyordu. “Sikimi övebilirsin, yalvarabilirsin, nazıkçe daha fazlasını isteyebilirsin. Başka bir şey duymak istemiyorum ve eğer duyarsam, konuşmaman için külotunu ağzına sokacağım.” Parmaklarını yanaklarıma bastırdı. “İnan bana, bunu hiç yapmak istemiyorum. Çıkardığın tüm sesleri duymak istiyorum. Boşaldığını duymak istiyorum.”

Tercümesi şuydu: *Kapa o lanet çeneni.* Lanet olsun ki, bu beni tahrik ediyordu. Bedenim fırlamaya hazır gergin bir lastik gibiydi.

Avucunu dudaklarımdan üstünden çekmeden önce bana neden soru sormamam gerektiğini hatırlattı. “Vous êtes en sécurité avec moi.” *Benimle güvendesin.*

Alnımı öperek geri çekildi. Dolaba ilerlediği sırada beni yatakta çıplak ve bağlı bir şekilde bırakmıştı. Kapıyı kilitlediğine, biz seks yaparken odaya kimsenin dalmayacağına güvenmek zorundaydım. Böyle bir şey yalnızca benim başıma gelmez miydi?

Geri döndüğünde elinde bir havlu vardı. Midem beklenti ve gerginlikle bulanıyor olsa da sessiz kaldım. Tekrar bana yaklaştığında, belimi yukarı kaldırıp havluyu altına serdi. Hemen ardından ise gömleğini omuzlarından çıkartarak belirgin ve sert karın kaslarını gözler önüne serdi.

Ben ona çok fazla bakmadan bana sırtını dönerek yatağın altına doğru kayboldu. Yine bavulunu karıştırıyordu. Sadece dalgalı kahverengi saçlarını görebiliyordum.

“Senin için bir şeyim var,” derken elindeki ince, siyah kutuyla birlikte yerinden kalktı. Onun bir kolye olduğunu anlayacak kadar çok mücevher kutusu görmüştüm.

Elmas olduğunu umuyordum.

Favorimdi.

Yatağa tırmanıp belimin yakınlarındaki bir yere oturduğu sırada gözlerim parladı ve kaygım dağılıp gitti. Bileğimi çekti. Sadece kutuya değil, onun bedenine, omuzlarından beline ve oradan da pantolonun köşesine kadar tenine dokunmak istiyordum. Bileklerimdeki baskı beni bu şekilde sabit tutuyordu, bu yüzden de ayak bileklerimi üst üste atarak onu bekledim.

Avucuyla yumuşak siyah kadifemsi kutuyu okşarken oyalanıyor, beni tahrik ediyordu. O elin *beni* okşaması için neler vermezdim.

“Burası, yalvarmam gereken yer mi?” diye sordum. Ters bir şekilde kısılan bakışlarımı yumuşatamıyordum.

Dudakları kıvrıldı, gözleri hissettiği cinsel heyecanla doluydu. “Bu harika bir fikir,” dedi. “Bu kutu için yalvar.”

Daha da ters baktım. “Dalga geçiyordum.”

“Ben geçmiyorum.”

Lanet olsun. Bir kutu için yalvaracak değildim. Kutuya daha sert bir şekilde bakarak mücevheri hayal ettim. Benimle alay ediyordu. Kolyenin muhteşem ve seveceğim bir şey olduğuna bahse girerdim. Kararlılığım zayıflamaya başladı. Sonuçta... onun siki için yalvarmıyordum. Yine de... o noktaya da gelmek üzereydim. Arzu ettiğim mücevher... bir elmastı. Elmas için yalvarabilirdim.

Fakat yalvarmak kulağa zayıf geliyordu. *İçten içe*, onun siki için yakarabilirdim. Peki bunu dışarıdan nasıl yapacaktım?

“Lütfen, kutuyu alabilir miyim?” diye sordum. Kaba kelimelerimi yumuşattım. Çok kötü sayılmazdım, değil mi?

Hareket etmedi. “Onurla mezun olduğuna dair bir şey söylememiş miydin?” diye sordu keyifle. Evet, tartışmalarımızda bunu ona sık sık hatırlatırdım. Onun da aynı şekilde mezun olduğu düşünüldüğünde, pek kazançlı bir nokta değildi.

“En yüksek onur,” diye tersledim onu. Gözlerimde meydan okuma vardı. Onunla tartışmayı çok seviyordum ama bu gece, bu sevgi başımı belaya sokacakmış gibi hissediyordum.

“*En yüksek onur.*” Dudakları kıvrıldı. “Tamam o zaman. Madem o kadar akıllısın, düzgün bir şekilde yalvarmayı da bilmen gerek.”

“Lütfen demiştim.”

“İçinden gelerek söyle.” Siyah kutuyu çıplak göğsüme bıraktı. Pürüzsüz kadife tenime değiyordu. Ellerim yatak başlığına bağlıyken kutuyu kendi başıma açmam mümkün değildi.

“Sana *efendim* dememi mi istiyorsun, olay bu mu?” Bu işi ne kadar ileriye götüreceğimize dair bir fikrim yoktu.

Gözleri karardı. “İşleri kendi bildiğim gibi, kendi kurallarımla yaparım.” Parmaklarını bacağımda gezdirdi. Bu arzusunun artmasına ve büyük bir içtenlikle onu arzulayan noktanın sinirlenmesine sebep olmuştu. “Efendim, kişisel olmayan bir sıfat. Bana Connor diyebilirsin. Hatta gerçekten iyi olursan, bana Richard demene bile izin verebilirim.”

Kelimeleri omuzlarımın rahatlamasına sebep oldu. Ardından bakışlarım tekrar göğsümdeki kutuya döndü. Sabırsızlık soğuk bir şekilde içimi sarıyordu. “Aç şunu, *Connor*,” dedim öfkeyle.

Sert bir şekilde diz kapağımı sıktı ve eli uyluğuma doğru yükseldi. Parmakları tenime gömülüyordu. “*Hayır.*”

Tek bir kelime, nasıl bu kadar çok gücü barındırabilirdi? Uyluklarımı içeriye doğru bastırdığım sırada birbirine sarılan zayıf ayak bileklerim acıyordu. Çok çıplaktım. Çok tahrik olmuşum. İstedğim şey için yalvarmak zorundaydım. Ne kadar ıslandığımı hissedebiliyordum ve Connor sadece bilmiş bir şekilde kaşlarını kaldırıyordu.

Bacaklarımın arasındaki nokta kasıldı.

Yüce İsa.

Daha çok bekledikçe eziyetim de artıyordu. Bu yüzden gururumu bir kenara atarak derin bir nefes aldım.

“Lütfen, lütfen, *lütfe*n kutuyu aç,” diye yalvardım fısıldayarak. “Çok istiyorum.”

Beni şaşırtacak bir şekilde kadife kutuyu aldı ve kapağını kaldırdı. Uzun sıralar şeklinde dizilen elmaslara bakarken kalbim tekledi. Kolyenin tamamı elmaslardan yapılmıştı. Loş ışıktaki parıltıya mücevher, beni neredeyse onun sözleri kadar tahrik etmişti.

Sonunda birbirine bağlanmış olan değerli taşlarının ötesini görebildiğimde bunun nasıl bir kolye olduğunu fark ettim. Öylesine bir *choker* kolye değildi. Hayır. Bu elmaslar, arkasında gümüş bir tokası olan siyah bir şeridin üstüne dizilmişlerdi.

Bu bir tasmaydı.

Öfke, içimi daha önce hiç olmadığı kadar sıkı bir şekilde sardı. “Ben, senin evcil hayvanın değilim.”

“Sen, benim evcil hayvanımsın.” Yatakta bana doğru yaklaştı. “Aynı zamanda da benim kadınımsın. Benim aşkımsın. Ben de senin erkeğimin. Tek fark...” Duraksayarak aramızdaki gerginliği içine çekti. “Ben daima üstte olacağım.” İki eliyle bacaklarıma uzanarak tek hareketiyle onları araladı. Ona karşı koymaya çalışarak uyluklarımı tekrar “bana-sahip-olamazsın” pozisyonuna getirmeye çalıştım ama bana ters ters baktı. Connor Cobalt’ın ters bakışı, diğer insanlarla kıyaslandığında çok, çok sertti. Bu yeni, sert ifadesi bedenimin tamamen hareketsiz kalmasına sebep oldu.

Sonra dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. Tıpkı kahrolası bir şerefsiz gibi.

“İstediğin kadar gül. Onu takmayacağım,” dedim tersleyerek.

Gülümsemesi dudaklarından gözlerine yansıdı. “Beni durdur o zaman,” diyerek meydan okudu. Ancak bedeniyle beni olduğum yere sabitlemişti. Kasıkları benimkinin sınırındaydı,

ereksiyonunun sertliğini ondan nefret eden ve onu seven noktanın üstünde hissedebiliyordum.

Connor'ı durduramazdım.

Gerçekten istesem bile.

Deri kolyeyi dikkatli bir şekilde boynuma taktığı sırada zar zor nefes alıyordum. Kolyenin tokasını geçirirken parmakları tenime değiyordu.

Öfkem, ona karşı olan öldürücü isteğimle yer değiştirmişti. Tüm bedenim onun dokunuşu için, içimdeyken nasıl hissettireceğini bilmek için haykırıyordu. Üstelik ilk kez, bunu gerçekten öğrenmek üzereydim.

Bedenimi, pozisyonumu ve ne kadar hazır olduğumu incelemek için geri çekildi. Gözlerinin yeni elmas tasmamda, elleri yüzünden kızaran göğüslerimde ve onu çağıran çıplak tenimde gezinmesini izledim. *Hadi, artık içime gir.*

Elini hemen altımdaki yatağa dayayarak şakağımı öptü. Dudakları tenimi emerken enseme doğru bir yol çiziyordu. Dolgun göğüslerime doğru kışkırtıcı bir yavaşlıkla ilerledi.

“Connor,” diye inledim. Acele etmesine ihtiyacım vardı.

“Konuşmak yok,” derken sesi boğuktu. Güçlü bir şekilde tenimi emerken dudakları meme ucuma kapandı. Bunun etkisiyle ona daha çok temas edebilmek adına kalçalarım yukarı doğru kıvrıldı. Sertliğini bana bastırarak hareketlerimi dizginliyor, arzumu arttırıyordu.

“Con-”

Eli dudaklarıma uzanarak sesimin boğuk çıkmasına sebep oldu. Diliyle bedenimde yaptığı keşfi durdurmuştu. Ağır, ısırtıplı bir tempoyla aşağıya doğru inen ağzının merhametine kalmıştım.

Zekânın her bir zerresi beni terk ediyordu. Düşüncelerim aptalca, saçma bir kelimeyi tekrar etmeye odaklanmıştı. *Aşağı, aşağı, AŞAĞI!*

“Aşağı!” diye mırıldandım eline doğru.

Connor, kalçamın yumuşak etini *sertçe* ısırdı. Acı yükselerek içimde yeni bir şeyin alevlenmesine sebep oldu. Daha güçlü ve baş döndürücü bir şeyin. Şaplaktan hoşlanmıştım. Boğulmaktan da hoşlanmıştım. Kalçamı ısırdığı için yanaklarımın ve boynumun kızarmış olmasına şaşırıyordum. Ama şaşıırıyordum.

Isırılmak hoşuma gitmişti.

Kahrolası bir vampir gibi.

Yüce Tanrım.

“Şşşt,” diye fısıldadı güçlü bir ses tonuyla. Kalçamdaki kızaran noktayı öperek yoluna devam etti. Dudakları sonunda klitorisime hafifçe sürüp, o hassas şişliğe bir darbe indirdiğinde tüm bedenim sıçrayarak tepki verdi. En büyük sıçrama kalbimde gerçekleşmişti. Tiz bir ses boğazımdan yükselirken inledim.

Çıkarttığım ses karşısında dudakları aralanırken nefesleri derinleşmeye başladı. Elini ağzımdan çekerek bacaklarımın arasındaki başını yukarıya kaldırdı. Bakışlarım anında pantolonunun ardında acınası bir şekilde gizli kalmaya çalışan ereksiyonuna yöneldi.

Kumaşın altında bile büyüktü.

Söylemeyi umduğum bütün cümleler, bu saf hisler karşısında kayıplara karışmıştı. Connor pantolonunu yavaşça çıkarırken gözlerini bir an olsun benimkilerden ayırmadı. Arzu, tutku ve şehvet; hepsi sanki bu hislerin ucu bucağı ya da sonu yokmuş gibi, bir girdap misali içimde sürükleniyorlardı.

Lacivert baksırından kurtulduğunda aleti artık tamamen ortada ve öncekinden daha yakınımdaydı. Connor, dizleriyle bacaklarımı açarak vücudumu işine yarayacak bir pozisyona getirdi. Kıçımı tutup sıkarak beni elleriyle kaldırdığında, yatak başlığına bağlı olan kollarım gerildi.

Azgındım ve aklım çok karıştı.

Çünkü hiç yavaşlamıyor, tereddüt etmiyordu. Prezervatif

takmamıştı. Kenara ittiğim gerginliğim, bir anda üç metrelik bir dalga gibi bana çarptı.

Connor olduğu yerde donup kaldı. Endişe, güçlü bakışlarını gölgeliyordu.

Bu benim için nadir görülen bir şey olsa da ifademde bir karmaşa olmalıydı.

“Konuş,” diye emretti.

Boğazım kurudu. *Her şeyi yine yanlış yapıyorum*, diye düşündüm. Connor elleriyle kalçalarımı tutmaya devam ederken bacaklarım onun beline dolanmıştı. Bir an sonra beni yatağa geri bıraktı, artık içime girmeye hazır değildi.

Siktir.

“Lanet olsun, Rose,” dedi Connor ters ters bakarak. “Bana sorunun ne olduğunu söyle.”

“Prezervatif takacaksın, değil mi?” Bunu soruyor olmak rahatsız hissetmeme sebep olmuştu. Normalde olsa, prezervatifi sikine geçirmesini emrederdim.

Connor’ın omuzları gevşedi ve rahat bir nefes verdi. *Onun* nadiren hissettiği bir duygu olmasına rağmen, Connor’ı korkuttuğumu fark ettim. Sanırım birbirimize yeni duygular tatırıyorduk.

Ayak bileğimle uyluğuna dokundum. “Çantamda var.”

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Öyle mi? Bu tatilde seks yapmayı mı bekliyordun?”

“Ben hep hazırım,” diye hatırlattım. Kendi gülümseme mi gizlemeye çalışıyordum.

Ayağımı kaldırıp topuğumun alt kısmına hafif bir öpücük kondururken, “Prezervatif yok,” dedi aniden.

“Ne?” diye sordum tersleyerek.

“Aramızda hiçbir şey istemiyorum,” dedi Connor, öne doğru eğildiğinde sertliği çok yakındaydı. Elleri dizlerimden uyluklarıma doğru ilerleyerek yükseldi. “İçinden çıkıp seni kollarıma aldığımda bile seni doldurmuş olmak istiyorum, Rose.”

İçine boşalmak istiyor, Rose. Tavana bakarak *Teşekkürler, Tanrım*, diyebilirdim ama Connor buna çok kızardı. Bu düşünce beni kışkırtsa da içimdeki hassas yan çoktan geri dönmüştü.

Çünkü prezervatif kullanmaması demek... “Yapamayız...” Başımı iki yana salladım. “İkiyüzlülük edemeyiz. Loren ve Lil-”

“Sorumluzlar,” diye tamamladı Connor. “Lily banyo yapmayı ve yemek yemeyi unutuyor. İkimiz de onun doğum kontrol hapı içmeyi sürekli unuttuğunu biliyoruz, bu yüzden Loren’a prezervatif takmasını hatırlatıyoruz. Ancak sen, tanıdığım en sorumluluk sahibi kadınsın.”

Kelimelerinde, benim endişelerimi bile yatıştırabilecek bir yan vardı.

Başımı salladım. Hepsi buraya kadardı.

Tanıdık bir ihtiras ve tutkuyla dolu olan masmavi gözlerine bakmaktan kendimi alamadım. *Bu Connor*, diye hatırlattım kendime. Onu on yıldır tanıyordum. Çok fazla insan onu gerçekten tanıyamıyordu.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan derin bir nefes aldı. Nemlenmiş, terli bir tutam saçı yanağımdan geriye itti. “Hayatta istediğim çok fazla şey var,” dedi yavaşça. “Ama sen, benim için en çok anlam ifade eden şeysin.”

Tercümesi: *Seni seviyorum.*

Başparmağı altdudağımlı okşadı. Ah, o parmağı...

Sonra o kadar sert ve hızlı bir şekilde içime girdi ki acıyla inledim. Acı bir anda yayılsa da yavaşça daha keyifli bir hisse dönüştü. İçimde gidip geliyor, derinlerime kendini her ittiğinde bu ritim görüşümü bulanıklaştırıyordu. Başımı geriye attım. Göz kapaklarım titriyordu, zihnimi açık tutmaya çalışıyordum. Doluluk beni yepyeni bir noktaya taşısa da beni kendimden geçiren şey, ben hâlâ yatak başlığına bağlıyken kollarının güçlü bir şekilde bedenime çarpıyor olmasıydı.

Daha derine girebilmek adına bacaklarımı kavradıktan sonra, içime daha iyi bir şekilde sığabilmek için bir bacağımlı

yukarı kaldırdı. Zorlukla nefes alırken bileklerimdeki kemeri çekiştirdim. *Connor...*

Tüm dünyam dönüyordu.

Onun teni sıcak bir katmanla kaplanırken ben terden sırlıklam olmuşum. Aynı zamanda bacaklarımın arası da sırlıklamandı. Ne kadar derinde olduğuna, kendini ne kadar ittiğine ve onu sanki aleti karnımın içindeymiş gibi hissettiğime odaklandığımda sırtım kıvrılmaya başladı. Dönen dünyam alev alıyordu.

Bacağımı kolunun altına alıp kaldırırken inledi. Sanki bedenim, sadece bu amaç için ona aitmiş gibi bana saldırıyordu.

Tanrım, evet...

Ne halt yemeye bu kadar beklemiştim?

Yatak başlığı duvara *tak, tak, tak* sesleriyle vuruyordu. Connor ise burnundan kesik nefesler alırken en az aleti kadar gözlerindeki kararlılıkla da beni beceriyordu. Beni boğmasını istiyordum. Bir saniyeliğine olsun oksijenimi kesmesini istiyordum.

İçimde gidip gelirken bir anda deri tasmamı tuttu, tereddüt bile etmemişti. Boynumu yüzüne doğru çekmek için tasmayı kullandığında dudaklarımız buluştu. Beni aç bir şekilde, tutkuyla, *hevesle* öpüyordu. Aldığım nefesi bu şekilde kesiyordu. Dudaklarının altındaki dudaklarım şişti, baskıdan uyuşmuşlardı. Naneli tadı, diliyle birlikte ağzıma karışıyordu.

Kendini tekrar ittiğinde dudaklarımın aralanmasına ve inlememe sebep olacak bir noktaya ulaştı. Bu on beş kilometre öteden, bulutların arasından gelen bir sestti.

Heyecanımı izlerken onun cinsel heyecanı da artıyordu. Kasları kasıldı, asla pes etmiyordu. Hızını arttırdı. *Daha hızlı. Ah...*

Durmuyordu. Tenimiz daha fazla terle kaplansa bile. Sanki birer tanrıymışız gibi, etrafımızda bir sıcaklık oluşturuyorduk.

Hareketlerini nasıl derinleştirdiğini bilmiyordum ama de-

rinleştirmişti. Artık kendime hâkim olamadığım noktaya gelince sesim yükseldi. Tasmayı tekrar çekti ve aralık dudaklarımı öperek başımı yastığa tekrar yerleştirdi. Ardından yatak başlığına bağlı olan elime uzanıp parmaklarını parmaklarıma doladı ve beni zirveye taşıırken elimi tuttu.

Kadınlığım onun etrafında üç ya da dört kez kasıldı, tüm bedenim kıvranıyordu. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve iniltilerim, baş döndürücü zevkle birlikte verilen derin nefeslere dönüştü.

“Serbest bırak,” diye fısıldadı kulağıma. Yıkıcı temposuna devam ediyordu.

Yüksekten düştüğüm sırada gözlerim yaşardı ancak onun işi daha bitmemişti. Henüz boşalmadığını fark etmiştim, üstümde hareket ederken beni tekrar göklere çıkardı.

Bu hissin bitmesini hiç istemiyordum.

Sanki hislerimi sezmişçesine, bu anın bir şekilde sonsuzluk gibi geçmesini sağladı.

İkimiz de aynı anda doruğa ulaştık.

Boşalırken kendini sertçe ileri ittikten sonra kalçalarını bana doğru hareket ettirmeye başladı. İkimizin de başı dönene, nefeslerimiz ağırlaşana kadar derinliklerime boşaldı.

Her şey yavaşlarken aniden nerede olduğumun ve düşündüklerimin farkına vardım. Neler olduğunun. Bu senaryoda ben, bakireydim. Connor ise bunu daha önce yapmıştı ve kötü olup olmadığımı merak ediyordum. Yoksa daha iyi biriyle yapmış mıydı? Doğam gereği rekabetçiydim. Yatakta, sahip olduğunun en iyisini vermek istiyordum ona. Belki de çok fazla şey istiyordum.

Nefesini toplamaya çalışırken göğsü yükselip iniyordu. Sanki hepsini tekrar yapmaya hazırlanıyormuş gibi üstümde doğruldu.

Sanırım bunu umuyordum.

Ama sonra kahkaha atmaya başladı. Alaycı değildi, mutlu bir gülümseme yüzüne yayılmıştı.

“Ne?” diye sordum nazikçe.

Bana, sanki burada istediği tek kişi benmişim gibi bakıyordu. Burada, onun hemen altında. “Sen ve ben,” diyerek dudaklarını yaladı. “Kazananlar gibi sikişiyoruz.”

Sırıttım. Kazanan biri gibi *sikiştim*, dememişti. *Biz demişti*. Biz. Birlikte.

“On saniyen var,” diye ekledi. “Sonra sana tekrar sahip olacağım. Hazır mısın?”

Ah, evet. Hazırdım.

BÖLÜM 31

CONNOR COBALT

Bir kez yapmamıştık. İki kez de. Hatta üç kez de. Rose'un zihnini ve bedenini yormayı başardığımda, sonunda bileklerini yataktan çözmeye başladım.

Gözleri bitkin bir halde kapanıyor olsa da uyanık kalmak için savaş vermeye devam ediyordu. Hayran olduğum bir özellikti.

“Ne, dahası yok mu?” diye sordu yavaşça. Sesinde bir alay vardı.

“Uyku vakti.” Kemerimi yere atıp kızaran bileğini öptüm. Çıplak bedeninde soluk morluklar ve lekeler vardı. Sabah olunca bunlar hakkında ne düşüneceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Ellerini nazikçe yan tarafına bıraktıktan sonra dikkatli bir şekilde havluyla bacaklarının arasını sildim. Bundan çok az rahatsız olmuştu. Beklediğimden daha sıkıydı ama aynı zamanda inanılmaz ıslaktı da. Buna rağmen, ona yavaş bir şekilde sahip olmak istememiştim. Sabah uyandığında ağrısı olacaktı. Her ağrısında ve hareketinde, içinde olduğumu hatırlayacağını düşününce sııttım.

Hızlıca havluyu kirli sepetine atıp kendi temizliğini yaptım. Bavulumdan yeni bir baksır alıp üstüme geçirdikten sonra ise yatağa yöneldim.

Rose'un gözleri kapanmıştı ama yanına, örtülerin altına girdiğimde yavaşça onları araladı. Tanıdığım tedbirli kıza zıt bir hareket yaparak bana yaklaştı. Ben de bundan faydalana-bilmek için kolumu beline doladım ve onu kucağıma çektim.

Başını göğsüme yasladı. Dudakları çıplak tenime yumuşak bir öpücük kondururken hiçbir şey söylemedi. Elim onun yuvarlak kıkına doğru indi. Rose'un bu hassas yanına alışabilirdim.

"Sanırım birinin nasıl sekse bağımlı olabileceğini anlayabiliyorum," dedi yavaşça.

"Evet ama kardeşin hiç böyle bir seks yapmamıştır." Nemli saçını geriye doğru iterken söylediğim şey onu neredeyse tamamen uyandırmıştı.

"Sen nereden biliyorsun?" diyerek karşı koydu. Lily'yle yatmış olabileceğimi düşünüyormuş gibiydi. *Ve işte o hassas yanı ortadan kaybolmuştu.*

Gülümsedim. "Belki de bir dahaki sefere daha yavaş ilerleriz," dedim. "Belli ki tüm bu endorfin ve hormonlar seni birazcık-"

Gözleri alevlendi. "Eğer aptal etmiş dersen..."

Dudaklarını öperek sözünü kestim. Muhtemelen teslim olmaktan ziyade yorulduğu için sakinleşti. Korkunç bir ita-atkârdı. Ancak onda bayıldığım şey de buydu. O bir meydan okumaydı. *Benim* meydan okumam.

Rose'a doğru baktım, gözleri tam anlamıyla açık sayılmazdı. "Sana sahip olduğum için mutluyum," dedi göz kapakları tamamen kapanmadan önce. Ardından kollarımda uykuya daldı. Ama mutlu olması gereken kişi bendim.

Rose'dan önce kimsem yoktu. Gerçek arkadaşım yoktu. Aslında ailem de yoktu.

Şimdiyse o vardı. Önem verdiğim insanlar vardı. Korumak istediğim insanlar.

Şimdi her şeyim vardı.

Her şeye sahip olmanın tek sorunu, tümünü kaybedebilecek olmaktı.

BÖLÜM 32

ROSE CALLOWAY

Yürüyemiyordum. Gerçekten. Tuvalete yaptığım kısa yolculuk boyunca o kadar ağrım vardı ki acıyla inlemiştim. Ama dün geceyi düşündüğümde, kendimi dikkat çeken ve sersem gülümsemesini gizleyemeyen küçük bir kız gibi hissediyordum. Erkeklerle ağzının suyunu akıtan o tip kızlara hep dik dik bakardım, şimdi onları anlıyordum. Bazı şeyler sizi çok ezici bir şekilde mutlu ederdi. Seks yapmak kesinlikle bana bunu yaşatmıştı.

Bu ağrılar, pervasız hislerime değerdi. Ayrıca bu dünyada, Connor Cobalt tarafından şımartılmak kadar güzel bir şey yoktu.

Yatağa benim için kahvaltı getirmişti ve çok sevmeye başladığım bir hissi bana yaşatarak boynumu öpüp ısırılmıştı. Günün çoğunu koltukta ya da yatakta geçirmeyi planlıyordum ama tuvalete gidip en azından saçımı düzeltmem ve yüzümü yıkamam gerekiyordu. Normal sabah rutinimin yarısıydı.

Dişlerimi fırçaladığım sırada sabahlığım kollarımdan sarkıyordu. Sabahlığın kollarının, akan musluğa yaklaşmamasına dikkat ettim. Ağzımı çalkaladıktan sonra bir havluyla du-

daklarımı kuruladım. Bakışlarım, elmas tasmama odaklandı. Beni, onun evcil hayvanı gibi gösterse de muhteşemdi. Tuvalet malzemelerimin olduğu çantanın fermuarını çektiğimde sabahlığım omzumdan düştü. Tam onu düzelteceğim sırada kolumdaki bir morluk dikkatimi çekti.

Bedenimin kalanına baktığımda göğüslerimde, kollarımda, bacaklarımda ve bileklerimde daha çok kızarıklığa benzeyen belirgin izler olduğunu gördüm. Sabahlığımı tamamen çıkarttığımda kalçamdaki ısırık izini fark ettim. Connor'ın dişlerinin izi. Parmaklarım o hassas bölgede gezindiğinde gülümsedim.

Bu morluklar hoşuma gitmişti.

Tıpkı savaş yaraları gibilerdi.

Vahşi bir seksten sağ çıkmıştım.

Külotumu alıp giyerken uzuvlarımda hareket ettiğim için isyan ediyor olmasına rağmen *hâlâ* gülümsememi durduramıyordum. Tamam... işte gülümsemem şimdi siliniyordu. Sabahlığın kumaşı, temastan uzak olmak isteyen hassas noktaya değdiğinde yüzümü astım.

Öfkeyle kenarda duran sutyene baktım. Meme uçlarım acıyordu. Soldaki kızarık ve hassastı. Connor Cobalt'ın ağzının merhametine kaldığı için biraz sıkıntı çekmişti. Sanki sutyende dikenler varmış gibi henüz onu üstüme geçirememiştim.

Ben bu zor kararı veremediğim tuvaletin kapısı açıldı, kolumla hızla göğüslerimi örttüm. *Scott olmasın. Lütfen Scott olmasın.*

Connor arkasından kapıyı kapattığı an bir nefes verdim.

Kolumu indirdiğimde aceleyle vücudumu inceledi. Elindeki losyon şişesine baktım. "Onu nereden aldın?" Pahalı ve kadınsı görünüyordu.

"Yola çıkmadan önce New York'tan almıştım," dedi neredeyse ilgisiz bir şekilde. "Nasıl hissediyorsun?"

Özgüvenli bir şekilde omuzlarımı geriye atarak yüzümdeki acıyı gizledim. "Harika," dedim. Parmaklarımla saçlarımı ta-

radım. “Yeni raunda hazırım...” Dün gece gerçekten kaç kez yapmıştık? O kadar kendimden geçmiştim ki sayamamıştım. Normalde hiçbir şeyin hesabını karıştırmazdım.

Siktir. Düşüncelerim bile g steriş iydi.

Connor’ın huyları bana da bulaşmış olmalıydı. Belki de hep böyleydim.

“Ne zaman hazır olacağına ben karar vereceğim,” dedi Connor. Bir kolunu musluğa yaslamış halde beni izliyordu.

Ona bir bakış attım. “Bence vücudumu senden daha iyi tanıyorum.”

Meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. “Bu tartışılabilir, ayrıca inatçı ve rekabet isin. Bu iki özellik berbat kararlar vermene sebep oluyor.” Losyonun kapağını açarak avucuna sıktı.

“Kendim yaparım,” dedim. Bunu söylediğime anında pişman olmuştum. Onun tarafından şımartılmayı tercih ederdim.

“Ama bu morluklara sebep olmanın en harika yanı, onlarla ilgilenecek olmam.” Connor, (şükürler olsun ki) söylediğimi duymazdan gelerek losyonu omzumdaki hafif morluklara sürdü. Dikkatli ve hassastı, yataktaki tavrının tam tersiydi.

Bir kadın buna kolaylıkla alışabilirdi.

Isırık izine masaj yapması, acının daha çok yayılmasına sebep oldu. Yüzümü asmamaya çalışsam da belli ki başarısız olmuştum çünkü Connor tam olarak o noktayı öptü. Sonrasında da günlük konularla ilgili benimle Fransızca konuşmaya başladı. Calloway Modaevi. Cobalt şirketi. Yarın Philly’ye döndüğümüzde neler yapacağımız.

İlgileniliyor olmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Morluklarımı kontrol etmeyi bitirdiğinde bacaklarımın arasındaki noktaya odaklandı. Kadınlığıma uzandığında dişlerimi sıktım. “Lütfen beni becer” şeklinde olmasa da ne kadar acıdığını göstermeyi reddediyordum.

“Bunun çıkması gerekiyor.” Yavaşça külotumu çekerek bacaklarımdan indirdi.  ıkartmasına yardım ederken omuzları-

na tutundum. Sabahlığımı tekrar kollarımdan geçirmeme yardımcı olduktan sonra kemeri belimde bağladı. Tenimi nazikçe okşayan ipek kumaşın, pamuk külotumla hiç alakası yoktu.

Connor elmas tasmama baktı ve hemen ardından enseme uzandı.

Bir adım geri çekilerek sahiplenici bir şekildeki boğazımdaki deriye tutundum.

Tüm ifadesi aydınlandı. Kahkahasını tutarken ses çıkartmamak için dudaklarını birbirine sürttü. “Artık hoşuna mı gidiyor yani?”

“Bunlar elmas,” dedim sanki o delirmiş gibi. “Ayrıca bir hediye. Geri alamazsın.”

“Geri almayacağım,” diyerek güvence verdi. “Onu güvende tutacağım.” Tekrar yaklaştığında bu sefer geri çekilmedim. Kolyenin tokasını açtı ve boynum, o sıcak deriden uzakta tamamen çıplak kaldı.

“Neden takamıyorum?” diye sordum yavaşça, bakışlarım dudaklarındaydı. Konuşurken dudaklarının nasıl hareket ettiğini izliyordum.

“Çünkü bunu seninle oynadığım zaman takacaksın,” diye cevap verdi. “Bugün, seninle ilgileneceğim.” Saçlarımı bir elinde toplayarak losyonu kolyenin tokasının iz bıraktığı yere sürdü. Parmakları becerikli bir şekilde hassas noktalarda dans ediyordu. İnlememek ve ağzından salyalar akan bir köpek yavrusu gibi durmamak için tüm irademi topladım.

Losyonun kapağını kapattı, kolyeyi cebine koydu ve tek kelime daha etmeden tuvaletten çıktı. İlk başta aklım karıştığı için kaşlarımı çattım. Ancak sonra, dün gecekiyle aynı boyutta olan siyah bir kutuyla geri geldi. Bir kolye daha mı?

Gözlerim heyecanla genişledi.

Bu sefer beni bunun için yalvartmadan kutuyu açtı. “Bu seferki, bunun gibi günler için.”

Kolyeyi kutudan çıkartarak arkama geçti ve boynumun

önünden alarak taktı. Daha önce de bana mücevher almıştı. İlk çıkmaya başladığımızda damla şeklinde bir kolye almıştı. Ama bunun anlamı benim için çok daha büyüktü. Sadece göğsümde duran *elmas* ucu yüzünden değil. Basit ama kibar olduğu ve neredeyse her kıyafetimle takabileceğim incecik bir zinciri olduğu için. Bu hediyeği bunu düşünerek aldığıının farkındaydım.

Sanırım ağlamak üzereydim. Ben hiç ağlamazdım.

Belki de bir mücevher için ağlamak sorun olmazdı. Beni normalden daha çok buz kraliçe ya da maddiyatçı bir züppe gibi göstermezdi, değil mi? Ah, bunu kim takardı ki?

Gözyaşlarım ortadaydı.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Dudaklarımı öperek kollarını omuzlarımin etrafına sardı. “Daima.”

Connor’la birlikte tüm sabahı Discovery ve History kanalları arasında gezinerek geçirdik. Eğitsel açılardan, *reality* şovları izlemekten kaçınıyorduk. (Evet, bunun biraz riyakarca olduğunu farkındaydım ama bir *reality* şovda olmamız, bu tarz şeyleri izlemekten hoşlandığım anlamına gelmiyordu.) Kendimizi yatak odasına kapatmıştık. Kardeşlerim beni sorduğunda, Connor onlara kendimi pek iyi hissetmediğimi söylemişti. Buna bizi yalnız bırakacak kadar inanmışlardı.

Kara Veba’yla ilgili bir bölüm başladığında telefonu çaldı. “Şimdi gidemezsin,” dedim. “Veba ve kangrene ait tüm resimleri kaçıracaksın.”

Telefonundan başını kaldırdı. “Cezbedici.” Bunu içinden gelerek söylediğini gösterircesine gülümsedi.

Bubonik vebayla ilgili üniversiteden, bilgi yarışmalarından ve hobi olarak kendi araştırmalarımından öğrendiğim şeyleri düşündüm. “Yaşamla da ölümle de alay eden, tamamen kaybolmuş ruhların bile dalga geçemeyeceği şeyler vardır.” *Kızıl*

Ölümün Maskesi'nden alıntı yaparak onu test ediyor ve tek bir cümleyle aklını karıştırıyordum.

Gözleri meydan okurcasına parlarken elinde titreyen telefonu hiç umursamadan aşağıya indirdi. "Edgar Allen Poe," diye cevap verdi kolaylıkla. Oltama hemen gelmişti.

Connor, yatakta yanıma geldiğinde bacakları benimkilere değiyordu. Elmas kolyeme uzanarak ince zincirini düzeltti ve kasıtsız bir şekilde boynumu okşadı. Bu his beni kıvrandırmadan önce elini tuttum.

Bana derin bir şekilde bakarak fısıldadı. "Herkesi sev, az kişiye güven, kimseye yanlış yapma."

En sevdiğim alıntılardan biriydi. Dudaklarımız bir anda birbirine çarpmasın diye yavaşça döndüm. "Shakespeare," diye fısıldadım.

"Çok iyi."

Düşüncelerim, kalbimde yer ediyordu. Öpücüğü bir nefes uzağımdaydı. Ağrıyan vücuduma rağmen dün geceyi tekrar etmek istiyordum.

Herkesi sev. Sevmek. Sevgi onun inançlarına karşı olsa da Connor'ı olduğu gibi kabul ediyordum. Ama neden bu alıntıyı seçmişti ki?

"Beni, Shakespeare'le baştan çıkartamazsın." Düşünceleme, tekrar beynime dönmeleri için emir verdim. *Geri dön, Vıcık-Vıcık-Olmayan Rose.* Dudaklarımızın arasına hatırı sayılır bir mesafe koyup sağa doğru kaydım. "Özellikle de sevgiyle ilgili bir alıntıyla."

"Sevgilim, seni baştan çıkartmama gerek yok," dedi Connor. "Sana zaten sahibim."

Ben gözlerimi kısarken onun yüzüne daha çok şehvet yayılıyordu. Ben sinirlendikçe, o daha da çok tahrik oluyordu. Bunu yıllar içinde öğrenmiş olmama rağmen hâlâ ona karşı kazanmak için bile olsa öfkemi dizginleyemiyordum.

Dudaklarını yalayarak bir alıntı daha söyledi. Ancak bu

sefer kelimeler ağır, kesik nefeslerle döküldü dudaklarından. Sanki kelimelerle sevişiyor gibiydi. “Ne olduğumuzu biliyoruz ama ne olabileceğimizi bilmiyoruz.”

Neden bu kadar seksiydi?

Ve neden beni kaslardan ve sıkı karınlardan ziyade, zekâ tahrik ediyordu?

“*Hamlet*,” diye cevap verirken doğrulup yatak başlığına yaslandım. Bacaklarımın arasında yeni alevlenen bir tutku olduğu gerçeğini gizlemeye çalışıyordum.

“Rüya dediğin şey de bizlerden olur işte. Minicik ömrümüzü yine bir uyku noktalar.”

İçten içe ağzım kulaklarıma varıyordu. İlk buluşmamızda bu oyunu birlikte izlemiştik. “*Basit. Fırtına.*”

“Tamam o zaman, Bayan En Yüksek Onur Mezunu...” Bir dizini belimin diğer yanına koydu ama bedeni kucağımında değildi. Üzerimde dikilmiş, yukarıdan bana bakarken bir elini yatak başlığına dayamıştı. Beni, etkili bir şekilde kaslı ve uzun bir kafesin içine almıştı. *Onun, benim sevgilim olduğuna inanmıyorum.* Şu an düşünebildiğim tek şey buydu.

“Aşk delilikten farksızdır.”

Söylediklerini idrak etmem biraz vaktimi aldı. “*Size Nasıl Geliyorsa.*”

Başını eğdi. Dudakları neredeyse dudaklarıma değecekti fakat beni oyuna getirerek onları kulağıma doğru yönlendirdi. “Ufak tefektir ama çok azgındır.” Her bir kelimeyi, kalbimin takla atmasına sebep olacak kadar bastırarak söylüyordu.

Ah, Tanrım.

Düşün. Düşün. Kazanmak zorundaydım. “*Bir Yaz Gecesi Rüyası.*”

Bir eli hâlâ yatak başlığındayken diğer eliyle daha az ağrıyan sağ göğsümü okşadı. “Geçmiş, artık yeni bir oyunun ön-sözü sayılır.”

“*Yine Fırtına.*”

Çenemi kaldırarak dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve diliyle dudaklarımı ayırarak bir kez daha nefesimi kesti. Meme uçlarım büzüşmüştü ama Connor bir alıntı daha yaparken geri çekildi. “Olan oldu, artık bozulamaz.”

Elinin boynuma inip hassas tenimi okşamasını izledim. Sonra göğsüme indi. Koluma. Kelimelerine zar zor odaklanabiliyordum. Kaybolmuştum, cinsel heyecanım tekrar artıyordu. “Ben...” Siktir. “...tekrar söyle.”

“Olan oldu artık bozulamaz.”

Düşün, Rose.

Aynı oyundan bana bir alıntı daha yaptı. “Bir aptalın anlattığı bir masal bu; sırf gürültü, patırtı. Bir anlama geldiği de yok.”

Bu seferkini biraz anımsıyordum, gözlerimi kıstım. “Kısalttın mı?” Kısaltmalardan nefret ederdi ama beni şaşırtmak için yapmış olmalıydı.

“Olabilir.”

Ona hile yaptığını söylemek üzereyken eliyle ağzımı kapattı. “Sana yardım etmek için ikinci bir alıntı vermek zorunda değildim, Rose.”

Bu doğruydı.

Alnımı öperken konuşmaya devam etti. “Ömür bir yürür gölge; zavallı bir kukla ki sahnede salınıp çırpınarak saatini dolduruyor, sonra bir daha adı duyulmuyor: Bir aptalın anlattığı bir masal bu; sırf gürültü, patırtı. Bir anlama geldiği de yok.”

“*Macbeth*.” Gururla doldum, gerçekten de tamamını paylaşmıştı. Yenildiği için somurtmak yerine kazanmama karşı sırtı.

Ancak bir an sonra ekledi. “Bir ahmaktır zaman, biz kudretli ellerine düştükçe.”

Kaşlarımı çattım. Bunu hiç bilmiyordum. Ona ters ters bakarken yenilmeyi onun kadar iyi karşılamıyordum.

“Bir Connor Cobalt sözü,” dedi.

Yüzüne bir yastık attığımda beni sardığı kafesten serbest bırakmadan önce yastığı yakaladı. Bu yatakta tüm gün boyunca onunla hapis kalmak benim için hiç sorun değildi.

Ama hemen sonra elinde telefonuyla yataktan çıkarak ayaklarını parke zemine bastı. “Frederick’i geri arayacağım, sonra birlikte bir şehrin ölümünü izleyebiliriz.” Başparmağıyla Avrupa’yı mahvetmeye başlayan, televizyondaki Kara Ölüm’ü işaret etti.

“Benim hakkımda konuşacak mısın?” diye sordum merakla.

“Evet,” diye cevap verdi. “Böbürleneceğim, bu yüzden dışarı çıksam daha iyi olur.” Verandayı işaret etti.

“Benden selam söyle,” dedim zoraki bir gülümsemeyle. Frederick’le bir kez tanışmıştım. Hoştu ama kısa sürmüştü, muhtemelen ağzından bir şey kaçırmaktan endişeleniyordu. Benim hakkımda belli ettiğinden çok daha fazla şey bildiğine emindim.

Connor sürgülü cam kapıdan çıkıp kaybolduğunda, komodinin üstünde kendi telefonumu buldum. Poppy’nin numarasını aramak üzereyken Philly’de sabahın altısı olduğunu hatırladım. Onları da buraya davet etmişim ama kıızıyla evde kalmayı tercih ettiğini söylemişti. Poppy benden yalnızca dört yaş büyük olmasına rağmen, aramızda on yaş varmış gibi hissediyordum.

Kendi ailesine sahipti ve Sam’le Maria’nın iyiliği için kardeşleriyle arasına mesafe koymaya başlamıştı. Çocuğunuz olduğunda böyle mi oluyordu? Yeni aile üyeleri elde ediyordunuz ama bunun için diğerleriyle olan bağınızı feda etmeniz mi gerekiyordu?

Bu, beni korkutan bir şeydi. Kardeşlerimle şu an sahip olduğumuz ilişkinin, evlenip “yeni” hayatlarımızı kurduğumuzda dağılacak olması. Bundan daha yakın olamayacak mıydık?

Umarım öyle olmazdı.

Kapı gıcırdayarak açılmadan önce birisi kapıya vurdu. “Şşşt,” diye fısıldadı Lily. “Uyuyor olabilir.”

Ellerimi kucağımda birleştirerek bir hanımefendi gibi ayak bileklerimi üst üste attım. İçeri girmelerini beklerken hafifçe gülümsedim. Eğer birkaç yıl içinde yollarımız ayrılacaksa, bu anların tadını çıkartmalıydım.

“Hayır... Onu gördüm. Uyanık,” dedi Daisy. Odama bakmak için Lily’nin üzerinden kafasını uzatıyordu.

Lily kapıyı daha da geniş açtığında Daisy öne çıktı. İçinde marşmelovların yüzdüğü iki tane kupa taşıyordu.

Lily’nin elinde de kendi kırmızı kupası vardı. “Sana sıcak çikolata yaptık.”

“Migrenine iyi gelir diye düşündük,” diye ekledi Daisy.

Yatağa, bacaklarımın yanına oturdular. Daisy lacivert kupayı bana uzattı.

Migren mi? Connor’ın yalanı bu muydu? Daha iyisini söylemesi gerekirdi ama sanırım söylediği şey yüzünden kimseyi endişelendirmek istememişti.

Lily başıyla, büyük hendeklere atılan cesetlerin gösterildiği televizyonu işaret etti. Biraz dehşete kapılmış gibiydi. “Ne izliyorsun?”

Elimdeki kupaya doğru gülümsedim. “Kara Ölüm.” Büyük bir yudum aldıktan sonra Daisy’nin elini boynumda gezdirdiğini, elmas kolye ucunu incelediğini hissettim.

“Bu yeni mi?”

Başımı salladım. “Connor’ın hediyesi.”

“Hoşmuş,” dedi içtenlikle. Nazikçe kolyeyi göğsüme bıraksa da gözlerinin ardındaki üzüntüyü görebiliyordum. Sıra dışı olan hiçbir şeyi belli etmemeye çalışırken bir eliyle saçlarını büyük bir topuz yaptı.

“Ne kaçırdım?” diye sordum Daisy’ye.

“Scott’ın şerefsiz bir geri zekâlı olması dışında hiçbir şey,” dedi sıradan bir şekilde.

Gözlerimi kısıtım. “Ne yaptı?”

“Şerefsiz bir geri zekâlı değil,” dedi Lily. Çok nadiren yüzüne yayılan, kınayan garip ifadesiyle Daisy’ye baktı.

Ağzım açık kaldı. “Scott’ı mı koruyorsun, Lily?” Connor beni öyle bir becermişti ki sanırım başka boyuta geçmiştim.

Lily kızardı. “Hayır,” dedi aceleyle. “Yani, Scott hâlâ bir şerefsiz. Koridorda yanımdan geçerken *sürtük* diye fısıldamaya devam ediyor. Ama...” Omuz silktili. “...diğer herkes gibi ben de onu görmezden gelmeyi öğreniyorum.” Ters abla bakışlarını tekrar Daisy’ye çevirdi.

Kaskatı kesildim. “Sorun ne o zaman?” Daisy’nin kelimeleri bir araya getirmesinden daha hızlı bir şekilde bağlantıyı kurdum. “Julian, değil mi?”

Daisy başını iki yana sallasa da Lily başıyla onaylayarak parmağıyla onu gösterdi. “*Ryke*’ın önünde, elini Daisy’nin pantolonuna uzattı. Bu bir sorun!”

“Ben de elini, pantolonumdan *çektim*,” dedi Daisy kısık sesli bir fısıltıyla. “Kimse zarar görmedi.”

Lily, neler olduğuyla ilgili ipucu verdi. “*Ryke* neredeyse onu yumrukluyordu.”

“Buna eminim,” dedim sıcak çikolatamı yudumlarken.

Lily’nin gözbebekleri küçülürken dikkatle bana bakıyordu. “Bu konuda sakinsin.”

“Buraya geldiğimizden beri Julian kendi bölgesini işaretlemeye çalışıyor. Daisy’nin kıcını avuçlamaya karar vermesine şaşırmadım.”

“Pantolonunun *içine* soktu,” diye netleştirdi Lily.

“Ben buradayım yalnız.” Daisy elini salladı.

“Öylesin,” dedim. “Sana aldığım biber gazı nerede? Eğer onun gözlerini sen yakmayacaksan ben seve seve yapabilirim.”

“O benim sevgilim. Onu incitmek istemiyorum.”

“Gerçekten de sevgilin mi, Daisy?” diye sordum gereğinden fazla soğuk bir şekilde. Ancak bu ses tonuna engel olamamıştım.

“Evet.”

“O zaman, onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu anlat.”

İrkildi.

Lily bir kez daha parmağını ona doğrulttu. “Aha! Ondan hoşlanmıyorsun.”

Daisy’nin omuzları düştü. “Bunun için çaba gösteriyorum.”

“*Daima* bunun için çaba göstermeyeceğine söz ver,” dedim.

“Senden büyük ve seni bir ilişkiye hapsedmemesi gerekiyor.”

“Hapsedmiyor. Gerçekten. İstedğim zaman son verebilirim. Sadece, harekete geçmek için doğru anı bekliyorum.” Bacağıma hafifçe vurarak hızla konuyu değiştirdi. “Her neyse, sen nasıl hissediyorsun?”

Bu sefer dikkat dağıtmaya çalışmasını kabul ettim çünkü Daisy, Julian’ı reddedene kadar konuşmamızın bir sonu olmayacakmış gibiydi. Eğer bunu yapamazsa, araya girip o herifin yüzünü kahrolası kara gömmek benim için hiç sorun olmazdı.

Boğazımı temizleyerek doğruldum. “Tamam... Haberlerim var...” Birkaç ay önce Lily’ye bir söz vermiş ve eğer çok büyük bir olaymış gibi davranmamayı kabul ederse bekâretimi kaybettiğimde bunu onunla paylaşacağımı söylemiştim. Bunu söylerken gülümsememeye çalıştım. “Seks yaptım.”

“AAAAAAA!” Lily’nin heyecanlı bağıışı daha çok korkunç bir çığlık gibiydi.

Bunun karşılığında odanın kapısı tam da beklediğim gibi bir anda açıldı. Loren ve Ryke içeri dalarken Connor da verandanın kapısından geçip elindeki telefonuyla birlikte hızla odaya girmişti.

“Ne sikim oluyor burada?” diye soran ilk kişi Ryke oldu. Tamamen sessiz kalan üçümüze bakıyordu. Daisy, sanki büyülenmiş gibi sıcak çikolatasına odaklanmıştı.

Lo endişeyle Lily’ye bakmayı sürdürüyor, yüz hatları giderek daha da sert bir hal alıyordu. Tıpkı ağabeyi gibi, o da burada neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Sessizlik Lily'yi rahatsız etmiş olacak ki battaniyeye uzanarak başının üzerine çekti ve altına saklandı.

Neler olduğunu açıklamak üzereydim ama tam o anda, burası çekim dışı bir bölge olmasına rağmen Brett görüntü alabilmek için kamerasını kapıdan uzattı. Odaya davetsiz girişi, Ryke'i kapıyı onun yüzüne kapatacak kadar sinirlendirmişti.

"Ooff!" Kameramanın çıkardığı sesi ve koridorda sendelemesini duydum. Kapıdaki kişi Savannah ya da Ben olsa daha çok üzülebilirdim. Aksi takdirde, Ryke'in öfke nöbetini pek de umursamıyordum.

Connor'a baktığımda kaşlarını kaldırdığını gördüm. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Kardeşlerime söylediğimi biliyordu.

Loren yatağa yaklaşarak Lily'nin battaniyeyle örttüğü bedenini dürttü. Üstü örtülü olsa da kardeşimin yatağa doğru erimek üzere olduğundan emindim.

"Neler oluyor, Lil?" diye sordu Lo. Lily'nin sırtını sıvazlıyordu.

Lily başını iki yana sallayarak yüzü bana dönük olacak şekilde oturdu. Yani sanırım öyleydi, burnu biraz kendini belli ediyordu. Ekoseli örtünün altında onu pek göremediğim için konudan tam da emin değildim.

"Üzgünüm, Rose," dedi Lily. "Sadece senin adına sevinmiştim." Bir battaniye canavarı benden özür diliyormuş gibiydi.

"Sorun yok, Lily," dedim. "Önemli değil." Eninde sonunda zaten öğreneceklerdi. Connor'ın bir noktada onlara söyleyeceğinden emindim. Şu anki durum biraz garipti ama hayatım hep böyleydi.

"Siz kızların, mutluyken çıkardığınız sikik sesler üzerinde çalışmanız gerekiyor," dedi Ryke öfkeyle. "Birisi saldırıya uğramış gibi duyulmamalılar."

Loren üstündeki battaniyeyi çektiğinde kardeşimin saçları elektriklendi. "Ne için sevinmiştin?"

Lily hiç sesini çıkartmadı, biraz rengi atmıştı. *Yüce İsa aşkına.*

“Seks yaptım,” dedim ikinci kez.

Tüm gözler bir anda çok sessiz olan Connor’a odaklandı. Telefonu ortada yoktu ve elleri ceplerindeydi. Sevgilim, “Evet, benimleydi,” diye cevap verdi var olmayan bir soru karşısında. Odadaki garip gerginliğin bir kısmını sakinleştirmişti.

“Gerçekten mi?” diye sordum yalandan. “Sen de orada mıydın?”

“Je te rappellerai plus tard.” *Sana sonra hatırlatacağım.* Kelimeler, Fransızca olduğu zaman kulağa çok daha seksi geliyordu.

“Bu benim buradan gitmem gerektiğini gösteriyor.” Ryke, hiçbir kameranın içeriye girmemesine özen göstererek odadan çıktı.

“Tebrik ederim, abla,” dedi Daisy büyük bir gülümsemeye. Bana sarıldıktan sonra Ryke’in adımlarını takip etti.

Odada Lily, Loren, Connor ve ben olarak kalmıştık.

Loren’in bana hakaret etmesini bekledim. Muhtemelen, seks yapmak beni daha olgun ve akıllı yapmış gibi “kadın olmaktan” bahsetmeye başlayacaktı. Öyle değildi. Beni sadece daha deneyimli yapmıştı. Ne olmuştu yani?

Loren ensesini ovaladıktan sonra dudaklarını araladı. “İkiniz adına sevindim.”

Şaşkın bir şekilde baktığımda gözlerini devirdi. “Ne? Bir kez olsun nazik olamaz mıyım?”

“Garip,” diye itiraf ettim.

Başıyla Connor’ı işaret etti. “Bir yere ayrılmıyor musun yani?” Hâlâ Connor’ın benimle seks yaptıktan sonra beni terk edeceğini mi düşünüyordu?

“Hayır, Lo,” dedi Connor, gözlerinde hafif bir kırgınlık belirmişti. Diğerlerinin bu ifadeyi görmesine müsaade etmesine şaşırdım. “Bir yere ayrılmıyorum.”

Lo tekrar başını sallayarak gerçeği sindirmeye çalıştı. “Tebrikler, adamım. Bir anlığına, Scott seni yenecek diye endişelenmiştim.” Tatsız bir şekilde gülümsedi.

“Şimdiye kadar beni yenebileceği tek şey-”

“Rose,” dedi Scott elindeki telefonla odaya girerken. Telefonu bana uzatıyor olsa da yataktaki hanım hanımcık oturuşumu bozmadım.

Az önce bekâretim bozulduğunu duyurmuştum, elbette ki Scott araya girmek için bu uygunsuz anı seçmişti. Kesinlikle Connor’ın ve benim en büyük başarımızın önüne geçmek istiyordu.

Ancak sonra başka bir şey söyledi. “Annen telefonda. Düğünün oturma düzeni hakkında konuşmak istiyor.”

Yapımcı bana ulaşmadan Connor yatakla onun arasına geçti. Sevgilimin bakışları, daha önce hiç görmediğim bir şekilde kinle doluydu. Telefonu Scott’ın elinden sertçe aldı.

O telefonu kulağına götürmeden önce Scott ekledi. “Samantha’ya bir saatlik sohbeti için teşekkür ettiğimi söylemeyi unutma. Gününün nasıl geçtiğini dinlemek çok güzeldi. Bu... bilgilendirici bir konuşmaydı.”

Connor’la uğraşıyordu.

Annem, uysal ve parası olan tatlı dilli adamlardan kolayca etkilenen bir kadındı. Lanet olsun, sadece istediği zaman nazık olan *Loren Hale*’den hoşlanıyordu. Hiçbir ebeveynin onu kızlarının üstüne iteceğini düşünmezdim bile. Fakat annem, Lily ve Lo birlikte değilken bile aralarında bir ilişki olması için dua ediyordu.

Reality şovun, onun zihnini ne kadar çok çarpıttığını merak etmeye başlıyordum. Connor ekranda kibirli ve gösterişçi bir şerefsiz olarak yansıtıldığı için seyircilerin kalanı gibi annemin arkadaşları da Connor’la ilişkimizi desteklemeyecekti. Scott’tan yana oy kullanacaklardı ve annem genellikle çoğunluğa katılan biriydi.

Harika.

“Samantha...” dedi Connor telefonu kulağına koyarken. Gözlerini Scott’tan bir an olsun ayırmadı. “Müsait değil... evet... tabii ki...” Bakışlarını yapımcıdan çekerek Loren’a baktı. Sessizce odamda kalmasını istemişti. Loren başını sallayınca Connor da annemle konuşmak için tekrar verandaya çıktı. Sürgülü kapı kapandığında, ona katılmak için ağırlı kaslarımı hareket ettirmeyi düşündüm.

“Defol,” dedi Loren bir anda.

Yapımcı teslim olurcasına ellerini kaldırdı ancak samimi-yetsiz bakışları bana odaklanarak geceliğimin dekoltesinden açıkta kalan göğüslerimin üst kısmına doğru inmişti. “Rahibeliği kesinlikle bırakmışsın, Rose Calloway.” Keyifli bir kahkaha attı. “Sonra görüşürüz.” Düşünceli bir şekilde duraksadı. “Aslında ne var biliyor musun? Sen ve kardeşlerin... Daisy’nin, *Valentino’s* restoranında giydiği o altın rengi bluzdan giymelisiniz. O bölümün reytingleri harikaydı.” Islık çaldı. “O fotoğrafı kaç kişinin paylaştığını görmek gerekiyor. Yandan göğüs dekoltesi gerçekten işe yarıyor.”

Onu öldürecektim. Dişi bir aslan, vahşi bir kedi, gözlerini yuvalarından çıkartabilecek herhangi vahşi bir yaratık olarak ellerim ve ayaklarımın üzerinde ona doğru yaklaştığımı hayal ettim. Ancak sonra, bu saldırı sırasında dekoltemin harika manzarasına bakarken nasıl sırtacağı gözümün önüne geldi. Üzgün bir şekilde kendimi durdurup yerimden ayrılmadım. Tıpkı bir hanımefendi gibi.

Loren, “Defol. Git. Seni. *Sikik*. Şerefsiz,” dedi sanki o bir ahmakmış gibi yavaş bir şekilde.

Scott teslim olurcasına ellerini kaldırdı ama tüm kozlar ondaymış gibi davranmaya devam ediyordu. Belki de öyleydi. Bize ve içinde yaşadığımız şehir evine sahipti. Aynı zamanda müdahale edebileceği tüm kayıtlar da ondaydı. Bizler sadece onun oyunundaki birer kukladan ibarettik.

Kapı kapandı ama gerginlik silinmedi. Hiçbir zaman silineceğini de sanmıyordum.

Kameralar sonunda çekimi bırakana kadar silinmeyecekti.

BÖLÜM 33

CONNOR COBALT

“Yirmi üç yaşında, bir yıllık ilişkisi var...”

“Bir yıldan fazla.”

“Bir yıldan *fazla* ve *hiç* seks yapmamış. Bu kızın bir sıkıntısı var.”

Cobalt Şirketi’nde günü sonlandırıp eve gitmeden önce masama oturmuş *TMZ* izliyordum. Koridorlar boşalmıştı. Sadece dinlenme odasının gri halısını süpüren temizlik görevlisi vardı.

“Kesin uçuk virüsü var,” dedi masadaki muhabirlerden biri. Sonra stüdyo kahkahalara boğuldu. “Başka nasıl açıklanabilir ki?”

Alp tatili, dün gece UYB’de yayınlanmıştı. Rose’un bekâretini kaybetmesinden bahsedilmiyordu. Ancak Rose, şu anda *TMZ*’nin kendisini karalamaya çalıştığını görürse çok kızacaktı. Onun yaşındaki, seks için beklemeyi seçmiş tüm kadınları mahcup ediyorlardı.

* Açılımı “*Thirty Mile Zone*” olan ve ünlüler hakkındaki haberleri paylaşan bir program. (ç.n.)

Rose'un, prodüksiyonun bekâretini gizli tutmasıyla ilgili bir sıkıntısı yoktu. Ama uçakla eve dönerken sırf Scott'ın ne yapacağını görmek için direkt kameralardan birine dönmüş ve benimle seks yaptığını itiraf etmişti. Bu Lily'yi rahatlatmıştı çünkü bu sırrı tüm dünyaya itiraf etmemek için, uzun süredir kendisinden beklenmeyecek kadar sessizdi.

Scott, muhtemelen şovdaki "bakire" etiketinin kalması için kaydı kullanmamıştı. Bir de Rose'la birlikte olabilecek kişiler arasında en seilmeyen kişi bendim. Annesi telefonda böyle söylemişti. Yaptığım en zorlu konuşmalardan biriydi. Ona hak ettiği şeyleri söylemek istemişim ama onun yerine dilimi ısırmış, sevgilime ve kızına yeterince ilgili davranmadığımla ilgili azarlamalarını dinlemişim.

Bir kez kayıtları kötü bir şekilde kestiklerinden bahsettiğimde alaycı bir şekilde bahane üretmeye bir son vermemi söylemişti. Ben de, "Üzgünüm, Samantha. Daha iyi olacağım," diyerek cevap vermişim. Sonrasında beni şöyle tehdit etmişti. "İyi edersin. Yoksa kızımı, Scott'a hak ettiği o diğer şansı vermesi için ikna edeceğim."

Gerçekten de daha önce çıktıklarına inanıyordu. Bu... benim için yeni bir saçmalık seviyesiydi.

Scott'tan nefret ediyordum.

Yine de, en azından yaptığım en iyi seksi mahvetmemişti. Sadece eve gidip Rose'u becermek, tüm bu saçmalıkları unutmak ve ikimize de iyi hissettirecek bir şeyler yapmak istiyordum. Ancak zaman bizim tarafımızda değildi. Sürekli onunla daha çok vakit geçirebilmek için savaşıyordum. Wharton, canımı çıkartıyordu. Cobalt Şirketi, idare edilebilirdi. Fakat her gece saat iki civarında, Rose uyumadan önce eve gidersem şanslı oluyordum.

Yerimden kalkıp evraklarımı topladım ve bir dosyaya yerleştirdim. Çıkmadan önce son kez kanallarda gezinirken *Philly'nin Prensesleri*'nin tekrarına denk geldim. Bir kısmını daha

önce görmüştüm ama Lo'nun, Lily'yi kulübenin koltuğuna yasladığı bu kısmı görmemiştim. Tutkulu bir şekilde Lily'nin dudaklarını öperken her derin nefes alışında onu kucağına çekiyordu.

Tabii bunu yaparken Lo'nun gözleri, kameraya kilitlenmişti. Sanki ağzıyla izleyicileri *beceriyormuş* gibi. Dudaklarımı yalar-ken kahkahamı tuttum. Rose gördüğünde delirmiş olmalıydı ama Lo bunu çok sık yapıyordu. Philly'de birkaç araçta "*Beni becer, Loren Hale.*" yazan bir çıkartmaya rastlamıştım. Özellikle de Lily'nin son röportajı yayınlandıktan sonra. Loren'in nasıl, onun tüm cinsel ihtiyaçlarını karşılayabilecek dünyadaki tek adam olduğunu uzun uzun açıklıyordu.

Ünlü Takipçisi bile bununla ilgili bir makale kaleme alarak Lo'nun sikinin kaç santim olduğunu tahmin etmeye çalışmıştı. Korkunç bir gazetecilik örneğiydi ama bu tarz makaleler, *reality* şovun ne kadar popüler bir hal aldığını gösteriyordu.

Ve bizim bir anda ne kadar ünlü olduğumuzu.

Lily, bu bölümler geldiğinde kendisini sevgilisiyle öpüşür-ken izleyemiyordu bile, Lo onun gözlerini kapatıyordu. Bu Lily için tahrik ediciydi.

Televizyonu kapatıp ışıkları söndürdükten sonra birkaç *Adderall* yuttum. Wharton'dan, henüz yarısını bitirdiğim bir işletme dersi projem vardı. Ödeve "canın cehenneme" deyip sevgilimle sert bir şekilde seks yapmak istiyordum.

Onu bağlamak ve yapılacaklar listemdeki her şeyi yaparken onu izlemek istiyordum. İçini sikimle doldurduğum ilk an yüzünün nasıl olduğunu hatırlayınca vücudum ısındı. Ağzı açılmıştı ve en büyüleyici seslerin bazılarını yutmuştu.

O an dışında Rose'un, hiç bu kadar bana ait olduğunu hissetmemiştim. Bedeniyle ne istersem yapmama izin verirken bana tamamen güvenmişti. Engeller ve kısıtlamalar koymamıştı. Dayanabileceğini bildiğim için ona sertçe sahip olmuş-tum. Darlığıyla beni bir mengene gibi öyle sarmıştı ki bunu hiçbir zaman unutmak istemiyordum.

Tam da bu yüzden, eve gidip aynısını yapmayı planlıyordum.

Asansör gözümün önündeydi. Çoktan Rose'u hangi pozis-
yona sokacağımı düşünüyordum. Yüzü yatağa dönük. Elleri
arkasında bağlı.

Sanırım ona şaplak atacaktım.

“Connor!”

Koridorda hareketsiz kaldım. Güzel düşüncelerimi mahve-
delebilecek tek kişi buradaydı. Temizlik görevlisi işini bitirirken
çalışmaya devam edebilecek tek bir kişi olabilirdi. Hızlı ve ken-
dinden emin adımlarla bana doğru yaklaşan anneme döndüm.

“Teklifimi masana bıraktım,” dedim. *Bırak gideyim*, diye
sessizce yakarıyordum.

“Aldım,” dedi canlı bir şekilde. “Cumartesi günü için
l’Bleu’da bir rezervasyon yaptırdım. Saat yedide. Rose’u yanın-
da getir.” Arkasını dönüp koridorda kaybolurken bana bir ba-
hane sunma şansı vermedi.

Göğsümde yabancı bir his vardı. Sanırım bu, kaygı olabilir-
di. Frederick’i aramak için telefonumu açtım ama tam o sırada
gözden kaçırdığım bir mesaj olduğunu fark ettim.

Hemen eve gel, lütfen. Bir Lily ve Loren sorunumuz var. -Rose
Siktir.

Ne tarz bir sorun olduğunu tahmin etme işini hayal gücü-
me bırakmadan hızlıca asansöre doğru ilerledim ve kendimi
karşılaşacağım şeye hazırladım.

Kapıdan içeri girdiğim an Lily ve Lo’nun koltuğa kıvrılıp
birlikte çizgi roman okuduklarını fark ettim. İkisiyle ilgili olan
“sorunlar”, genelde bağırmayı, hatta ağlamayı içerirdi. Bu ga-
ripti. Yine de olanları öğrenene kadar yargıda bulunmamaya
karar verdim.

Ben daha onları sorgulayamadan Rose merdivenlerden
inerek sertçe bileğimi tuttu. Gözleri alev alevdi. Onun çıkar-
tacağı olay karşısında daha çok endişelenmem gerekiyordu.

Ancak aletimin kendi fikirleri vardı ve hücum etmek için acı içinde ona yalvarıyordu. Rose beni ikinci kata yönlendirmeye çalıştığında parmaklarını bileğimden uzaklaştırdım.

“Sanırım yatak odasının yerini biliyorum,” dedim.

Dudakları ince bir çizgi halini alırken kızardı. “Şu an seks yapmayacağız.”

Başımı yana eğerek kaşlarımı çattım. “Söylemeye çalıştığım tek şey, üst kata kendi başıma çıkabileceğimdi. Seksle ilgili hiçbir şey söylemedim.” Merdivenlerde yanından geçerek önünden yürüdüm.

Ofladı. “Egonu tatmin edecek vaktimiz yok.” Acil duruma değerli vaktimi vermediğim için öfkeliydi.

Merdivenlerde beni geçmeye çalıştığı sırada kolumu uzatarak ona bir bakış attım.

“Daha hızlı hareket et!” diye emretti.

“Şehir evi yanıyor mu? Birisi ayakkabı koleksiyonunu mu çaldı?” diye sordum genişleyen gülümsememle.

Boynu çok gergindi. Zar zor nefes alıyordu. “Seni tokatlayacağım.”

Bunu gerçekten yapabileceğini düşündüm.

Lily ve Lo dramasını, bu tartışmayı başlatmayacak kadar merak ediyordum ama yine de cezbediciydi. Elinin, hızla yanağıma çarptığını resmen hayal edebiliyordum. Onu duvara doğru itip dudağını ısırırdım ve sinirini alarak yerine, memnuniyetle birlikte savunmasız bir teslimiyet yerleştirirdim.

Beni izlerken sonunda bir nefes verdi. O kadar derin bir nefesti ki, gözlerinde gördüğüm şeyin özlem olduğunu fark ettim. Fakat koridorda sevişemezdik. Etraf kameralarla doluydu.

Bakışmamızı bölerek tek kelime daha etmeden yatak odasına girdim. Kapı arkamızdan kapandığında, Ryke’ın içeride olduğunu ve sıkığı yumruklarıyla yatağın önünde volta attığını gördüm. Yatağın üstünde duran Savannah’nın *Canon Rebel*’i

dikkatimi çekti. Kameranın burada ne işi olduğunu sormama gerek kalmadan Rose neler olduğunu açıkladı.

“Tekila ve şarap ortada yok,” dedi bana. Ellerini sert bir şekilde kalçasına yerleştirdi. Evi aradığını, sonrasında da Ryke’in şişeleri Lo’nun dolabında içi boş bir halde bulduğunu söyledi, bir yığın kirli çamaşırın altındalardı.

Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Bana bir yumruk indir-meye çalışan hislerimi görmezden gelmeye çalıştım. Beni doğ-rudan etkilemeyecek, menfaat dengemi bozmayacak bir olaya karşı bir şeyler hissetmeye alışık değildim.

“Tekila şişesinde çok bir şey kalmamıştı. Çoğunu yatağa dökmüştük,” diye hatırlattım Rose’a soğukkanlı bir şekilde. Ancak boğazımı gıcıklayan bir yumru vardı. Bundan kurtul-mak için yumruğuma doğru öksürmem gerekmişti.

“Fark etmez.” Rose, bir parmağıyla kapıyı işaret etti. “*On altı aydır* ayıktı.”

“Biliyorum.” Ayıklığını bozmuş olması, çok büyük bir olaydı.

Aşırı öfkeli olan Ryke’a doğru döndüm. Düşmancıl bir ta-vırla öne arkaya volta atıyordu.

“Kardeşinle yüzleşmek için aşağıya koşmadın mı?” diye sordum kuşkuyla.

Odanın ortasında durarak sevgilimin yaptığı gibi kapıyı işaret etti. “O sikik şeyi yapmaya çok *yaklaştım*,” diye homur-dandı. “Ama bu, tam da o sik kafalıların istediği şey.”

İrkildim. “Şu küfrü etmesen olur mu? Resmen saçmalık.”

İkisi de tersçe bana baktı.

“Adi şerefsizi tercih ederim,” diye takıldım. Ryke’in gergin kaslarını ve Rose’un öfkeli bakışlarını biraz yumuşatabilmeyi umuyordum ama sonra, bu öfkenin benim için olduğunu fark ettim. Konuyu değiştiriyordum. Konuyu hiçbir zaman değış-tirmezdim. Sadece duyduklarımın doğru olmasını istemiyor-dum. Lo’nun tekrar içmeye başlamasını, o karanlık yola tekrar girmesini istemiyordum. O çocuğu kendi şeytanlarından kur-

taramazdım ve boğulmasını da bir gösteri gibi ön sıralardan izlemek istemiyordum.

Ryke beni duymazdan gelmeyi seçerek konuşmaya devam etti. “Lo’ya bağırmamı istiyorlar, sonra tüm dünya onun sorumsuz, zengin bir şerefsiz gibi kötüye gittiğini düşünecek. Belki de öyledir...” Ryke, ellerini başına yerleştirerek derin bir nefes aldı.

“Buna inanmıyorsun,” dedim.

İfadesi değişirken başını iki yana salladı. Gözleri cam gibi parlıyordu. “Her gün *onun yerinde olabilirdim* diye düşünüyorum. Sıkık yirmi iki yılımı aklım beş karış havada geçirdim,” dedi. “Babamızla, *bizim* babamızla yaşadığını *bildiğim* sıkık üvey kardeşimi sikime bile takmadım...” Cümlesini bitiremedi.

Rose, onda gördüğüm en yoğun empati duygusuyla Ryke’a bakıyordu. Yüzü tıpkı Ryke’inki gibi acı içindeydi. Midem düğümlendi, bu düğümü nasıl çözeceğimi bilmiyordum.

Prodüksiyon; böyle özel ve acı verici detayları, bizi olduğumuz insana dönüştüren kısımları hiç yayınlamıyordu. Bence hepimiz bunları sıklıkla gizliyorduk. Bazı zamanlar birbirimizden de.

Lo hayatı boyunca babası tarafından sözlü şiddet görmüştü ve Ryke, bundan kaçmıştı.

Gerçek buydu.

Hepimiz bunu biliyorduk.

Prodüksiyon Ryke Meadows’u gerçekten de *tamamen* göstermek isteseydi; üniversitedeki son yılını, üvey kardeşinin ayık kalmasını sağlamak için harcadığını izleyicilere söylerdi. Üniversitedeki kankalarıyla takılmayı ve sporcular için düzenlenen partilere gitmeyi, sırf Loren’in alkolik babalarına benzememesi için ve daha iyi olan bir yolda ilerlerken ona ışık tutabilmek için bırakmıştı.

Birçok sebepten Ryke’a hayranlık duyuyordum. Fakat sanırım en büyüğü şuydu: Loren Hale, Ryke’in ailesini mahveden

pişti. Babası, başka bir kadını hamile bırakarak Lo'yu peydahlamıştı. Bunun sonucunda da Ryke boşanmadan sonra bekâr annesiyle birlikte yaşamıştı. Buna rağmen burada sadece, dağılan hayatının katalizörü olan çocuğu korumak istiyordu.

Ryke, Lo'nun hayatında bıraktığı etkinin farkında bile değildi. Yaptığı tüm iyilikleri gerçekten göremiyordu. Çünkü hayatının ilk yirmi iki yılında yaptığı bencillikten dolayı, babalarına kan ve akrabalık bağıyla bağlı olan Lo'yu görmezden geldiği için kendini suçlamakla işi bitmemişti.

Kendini affetmesi gerekiyordu. O noktaya gelse bile bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Sadece bekleyip görmemiz gerekiyordu.

Ryke, kızaran gözlerini ovuşturdu. Çılgılık atmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ya da bir şeyleri tekmelemeye. “Ne bok yiyeceğimi bilmiyorum.”

“Ryke,” dedim sakince. Ses tonumun mümkün olduğunca güven verici olmasını sağladım. “Eğer kötüye gidiyorsa, bu konuda yalnız değilsin. Onunla ilgilenmene yardım edeceğiz.”

Ryke kendi kendine başını salladı, buna inanmaya çalışıyordu.

Kardeşini yüzüstü bırakmadın, diye eklemek istedim ancak bu kulağa çok basmakalıp ya da klişe geliyordu. Ve buna rağmen doğruydı.

“Hepsi bu değil,” dedi Rose, sesi belli belirsiz titriyordu.

Siktir.

Yatağa ilerleyerek Savannah'nın kamerasını aldı.

Lily.

Orada her ne varsa, kardeşiyle ilgiliydi.

Rose ekranı ayarlayıp sesi açmadan ve kaydı geriye sarmadan bir an önce gözlerimiz buluştu. Bazen Lily ve Lo, hepimizin kalbindeymiş gibi hissediyordum. Onlar kötüye gittiğinde, içimizdeki güç yavaşça çatlamaya başlıyordu. Hepimizin insan olduğunun acı verici bir hatırlatıcısıydı. Hepimizin kusurları

vardı. Birlikte ayakta kaldığımızı ne kadar inanırsak inanalım, bizi en çok inciten şey diğer insanlar oluyordu.

Sevgi, şerefsizin tekiydi. Ya da sürtüğün. Birbirimizle daha ne kadar sürtüşmeye devam edeceğimizi merak ediyordum.

Rose oynat tuşuna bastığında ekrandaki görüntüyü izlemeye başladım.

Lily ve Lo, onların açısından nadir olsa da bir kitapçıya gitmişlerdi. Genelde odalarına kapanır ya da çizgi roman ve grafik romanlar için bir yayıncılık şirketi kurmaya çalışan Loren'in ofisine saklanırlardı.

Lily'nin, Lo'yu umumi bir tuvalete çekmesini izledim.

Siktir.

Lily'nin iyileşme planının bazı kuralları vardı. En büyük kurallardan biri de halka açık yerlerde seks yapmamaktı. Savannah, bu sırada kapının dışından çekim yapıyordu ama sesleri kıyafetlerinin altındaki mikrofonlardan geliyordu.

"Herkes bakıyor," diye fısıldadı Lily.

"Sen bir seks bağımlısıydın, ben de bir alkoliğim," diye hatırlattı Lo. "Tüm kahrolası dünya da bunu biliyor. Bize bakan insanlara alışmalıyız, aşkım."

Lily soru sormadan önce uzun bir bekleyiş oldu. "Sana sakso çekebilir miyim?"

Hâlâ kamerayı tutan Rose'a baktım. Sarımsı yeşil gözleri içten içe yayılan bir öfkeyle beni delip geçiyordu. Bir kolumu omzuna sardım. Mermer bir heykel kadar hareketsizdi.

Lo tam olarak Lily'ye bir cevap vermedi. Ama tuvaletten sesler çıkmaya başladı. Emme. Şapırtı. Kısa süre sonra da iniltiler.

Rose, kamerayı kapattı. “Bu otuz dakika sürüyor,” dedi soğukça. “*Otuz dakika*, Richard. Lo ne olduğunu daha iyi bilmeli ve böyle bir şey yapmamalıydı.”

“Bu sırada senin kardeşin de çok masum,” diye tersledi Ryke. “En başında onun seks yapmayı teklif etmemesi gerekiyordu!”

Sanki kardeşleri adına bir kavgaya girişeceklermiş gibi Rose onun karşısına geçti. “Lily, oldukça iyi gidiyordu...”

Ryke tatsız bir kahkaha attı. “Bu mu iyi gitmek?” Kamerayı işaret etti. “Atlayacağı yer direkt Lo’nun-”

“Çok stres altında,” dedi Rose onun sözünü keserek. “Tüm seks hayatı ve bağımlılığı, alay etmeleri için halka sunuldu. Acaba binlerce insan sikinin hastalık kapmış bir çöl olduğunu söylediğinde sen bununla nasıl başa çıkardın?”

“Lily temiz,” diye cevap verdi Ryke. “Bunu biliyor. *Hepimiz* biliyoruz.” Odayı işaret etti. “Başka insanların ne sikim dediğinin bir önemi yok.”

“Daha güçlü olmaya çalışıyor!” diye bağırdı Rose. Burun delikleri genişlediğinde öne yaklaşarak sakinleştirmek için beline dokundum ancak ellerimden uzaklaştı. “Senin kardeşinse...”

Elimle ağzını kapattım. Rose, kurtulmak için bileğime uzansa da gücüm onu kontrol altında tutuyordu. Bu durumu kötüden, zapt edilemeyecek boktan bir duruma sürükleyecek hiçbir şey yapmayacak ya da söylemeyecekti.

“Yeter,” dedim sakince. İkisi de sessizleşti. Aslında Rose, buna mecbur kalmıştı. Ama şükürler olsun ki omuzları yavaşça rahatlamaya başladı, artık çok saldırgan değildi. “Siz ikiniz, kimin kardeşinin daha iyi olduğunu tartışırken bir yere varamayacağız. İkisi de berbat. Konuyu kapatın.”

“Birlikte olmamalılar,” dedi Ryke. Lily ve Lo hakkında konuştuğumuz her seferde ortaya atılan bir cümleydi.

Rose, bu sefer kolumu çekmeye çalışmak yerine nazikçe vurdu. Ben de onu serbest bıraktım.

“Onları ayır ve sonrasında neler olduğuna bir bak,” dedi tehditkâr bir şekilde. Dudaklarına yapışan bir tutam saçı çekti. Bunu yapabiliydik. Sözde, grubumuzdaki yaşça en büyük kişilerdik, Lily ve Lo’yu birkaç yıl ayrı kalmaya zorlamak zor olmazdı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğinin farkına varmadan önce hepimiz bunu beş dakikalığına düşündük.

Birbirlerini çok derinden seviyorlardı. Hâlâ sağlıklı olmaya çalışmalarının tek sebebi ilişkileriydi. Bu desteği aldığımızda tekrar bağımlılıklarının kölesi olabilirlerdi.

O yüzden de bunun yerine saatlerce oturup alternatif planları tartışıyorduk. İkisini de bir çizgi roman kongresine götürmek gibi. Bunu aylar önce yapmıştık. Onları evden çıkartmaya, kafalarını dağıtmaya çalışmıştık. Küçük şeyler önemliydi.

Onların bunu detaylıca konuştuğumuzdan hiç haberleri yoktu. Bilselerdi, muhtemelen kendilerini suçlu hissederlerdi.

“İçki içtiğini bilmiyoruz bile,” dedim. “Lily de olabilir ya da...” Bu düşünceye karşı başımı iki yana salladım. “Prodüksiyon.”

“Yapmazlar,” dedi Ryke, gözleri kararmıştı. “Eğer onların bağımlılıklarıyla uğraşırlarsa, benim işim biter. Bu siktiğimin şovundan çıkarım ve onlar da sikimde olmaz.”

Art arda ettiği küfürleri duymaya devam ettikçe aptallaştığıma yemin edebilirdim.

“Öğrenmemizin tek yolu onlara sormamız,” dedim Ryke’a.

“Yalan söylerler. Sence üçümüzün, kınayarak ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde boğazlarına çökmemizi isterler mi?”

“O zaman hiç sormayalım,” dedim sıradan bir şekilde omuz silkerek. “Onlara, olayı kendi taraflarından anlatmayı bile hak etmeyen, yalancı, iki ahlaksızmış gibi davranalım.”

Ryke gözlerini kısarak bana baktı. “Biliyor musun, prodüksiyon seni aşırı sikik bir şerefsiz gibi yansıttığı için çok mutluyum. Çünkü bu...” Elini salladı, öfkелendiğinde jestlerini *aşırı*

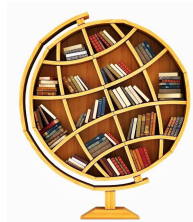
kullanan birine dönüşüyordu. İçten içe onu durdurmak için bir şeyle bağlamak istiyordum. "...bu sıkık gün içinde uğraşmak zorunda olduğum en can sıkıcı durum."

Yanlış düşündüğünü birçok şekilde ispat edebilirdim ama Ryke'ı kışkırtmak vakit alıyordu. Ve şu an buna zamanım yoktu.

"O zaman Lily ve Lo'yla konuşmak konusunda hemfikiriz?"

Ryke öfkeyle bana baktı.

Rose, "Ben onları getiririm," diyerek araya girdi ve ikimizin ortasından geçerek kapıdan çıktı.

BÖLÜM 34

ROSE CALLOWAY

Connor durumu açıklarken Lily başını iki yana sallayıp duruyordu, Loren’la birlikte yatağın üstüne oturmuşlardı. Connor boş tekila şişesinden bahsettiğinde, Lily en sonunda patladı. “Eğer içse kusardı! *Antabus* kullanıyor.”

Antabus alkoliklerin iyileşmesi için alınan bir ilaçtı ve eğer içki içerlerse kusmalarına sebep oluyordu. İçme arzusunu bastırmıyor, sadece bu ihtimalden uzaklaştırıyordu.

Loren yere bakarken kaşlarını şaşkın bir şekilde çatmıştı.

“Hâlâ kullanıyor musun?” diye sordu Ryke sertçe.

Lo ona ters ters baktı. “Bunu bilmen gerekmiyor mu? Haplarımı sayıyorsun.” Anormal derecede kaba davranıyordu. Ağabeyinin sorusuna kesin bir cevap vermek yerine konuyu saptırıyordu. Neredeyse saldırgan bir şekilde ileri atılacaktım ama Connor iki elini belime uzatarak beni durdurdu.

Ryke ensesini ovalıyordu. “Sana güvenmeye çalıştığım için saymayı bıraktım.”

“Bana neden sorduğunu anlamıyorum ki,” diye cevap verdi Lo öfkeyle. “Zaten içtiğimi düşünüyorsun.”

“Dürüst olmak gerekirse, ne sikim düşünmem gerektiğini bilmiyorum.”

Connor, Lo patlamadan önce araya girdi. “Bu konuyu çok basitçe kapatabiliriz. Seni birkaç haftadır hiç kusarken görmedik. Sadece, ilaçları içtiğini anlamamız için bize göstermen gerekiyor.”

“Bu senin kahrolası vücudun değil, Connor,” dedi Loren küçümseyerek. “Bu durum, beni ve belki de Lil’i etkilediği kadar, odadaki *hiç kimseyi* etkilemeyecek. Sana hiçbir bok söylemem gerekmiyor.” Gitmeye hazırmış gibi yerinden kalktığında Lily’nin ifadesine bir kafa karışıklığı yayıldı.

Öfkeden köpürüyordum. Alevler içindeydin. Bu kadar aptal olduğu için Lo’yu yumruklamak istiyordum! Connor’ın ellerini üzerimden çektikten sonra Loren’la kapının arasına girmek için kenara çekildim ve ellerimi kapının pervazına dayadım. “Senin bağımlılığın, bu odadaki *herkesi* etkiliyor. Eğer bunu anlayamıyorsan...”

“Gayet iyi anlıyorum,” diyerek araya girdi. Ses tonu her bir kelimesiyle daha sert bir hal alıyordu. Elmacıkkemikleri çok sertti, yüz hatları aynı anda hem güzel hem de korkutucuydu.

“Aptallık etme.”

Lo kısa ve sert bir kahkaha attı. “Bu senin için çok kolay, değil mi?” dedi fesat bir şekilde. “Akıllı olmak. Bayan Harika. Endişelenecek neyin var ki? Bugün saçım güzel görünüyor mu? Ayakkabılarım, elbiseme uyuyor mu?”

Connor, “Lo,” diyerek onu uyardı.

Fakat bu onu durdurmadı.

Loren, nefeslerimin saf öfkeyle derinleşmesini izledi. Görebildiğim tek şey kardeşimdi. Lily’yi koruyacağını söylemişti ve şimdi tekrar bağımlılığına göz yumuyordu. Ne halt yemeye bunu yapıyordu ki? Neden Lo’nun hayatındaki en önemli kişi aynı zamanda hem kurtarıcısı hem de şeytanydı ki?

Lo'nun canını yakmayı çok istiyordum. Bunu yapmamı çok kolaylaştırıyordu. Sorun da buydu.

Lo titiz bir şekilde düzenlediğim kitaplığımı doğru ilerledi. "Görelim bakalım, Rose..." Bir kitabı alarak sırtından tutup salladı ve umursamazca fırlattı. Göğsüm aldığım nefesle yükseldi. "Bu nasıl hissettirdi?"

Korkunç.

Sonra tasarımlarımı açarak tüm kâğıtlar yere dökülene kadar dosyaları salladı. "Kes şunu!" diye bağırdım. Kâğıtları toplamaya çalışıyordum. Yerinde olmayan her bir parça, vücuduma bir bıçak yemişim gibi hissettiriyordu. Anksiyetem giderek yükseldi.

"Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi?" dedi Loren. "Rose Calloway için sorun olan hiçbir şey yok mu? *Ben* aptalım. Ben senin dünyanda, tekrar ve tekrar *içebilecek* kadar ahmak ve bencil olan, kahrolasınca bir aptalım."

"Hayır..." dedim. Ama kâğıtları toplamaya çalıştıkça başım dönüyordu. Bazıları renkli olan karakalem çizimlere uzandığımda ellerim titriyordu.

Bunlar, ergenliğimde çizdiğim birkaç çizimden fazlasıydı. Çocukluğumu yerlere döküp yılları birbirine karıştırmıştı.

BÖLÜM 35

CONNOR COBALT

Rose çıldırmaya yakındı.

Gözleri sıkıntılı bir şekilde kâğıtlarda geziyordu. Onu en son böyle gördüğümde odada volta atıyor, ağlıyor ve hiçbir anlama gelmeyen kelimeleri bağırıp çağırıyordu. En yakın arkadaşısı ona ihanet ederek Lily'nin Princeton'da kopya çekmesine yardım ettiği ve suçu benim üstüme attığı için o duruma gelmişti.

Ancak bu çok farklıydı.

Çünkü bu, Loren Hal'di. İkimize de cehenneme kadar yolumuz olduğunu söylemesine rağmen, resmen onun bedenini saran acıyı hissedebiliyordum. Ona karşılık vereceğimiz umuyla bize acımasızca şeyler söylüyordu.

Hepsi bu kadar basitti.

Ryke ya da Rose'un bunu fark etmek için bana danışmalarına gerek yoktu. Hepimiz şimdiye kadar onu anlamıştık.

Bu yüzden, Rose'u böyle bir sıkıntıya soktuğu için Lo'yu kahrolası duvara doğru fırlatmak istesem de ona *dokunamazdım*. Cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyemezdim. Kahrolası suratını yumruklayamazdım. Bu, tüm hayatı bok gibi

geçen bir çocuğu suistimal etmek olurdu. O yaralara ben de bir ekleme yapmayacaktım.

Sadece düzensiz nefesler alan sevgilime odaklanmam gerekiyordu. Dudaklarının arasından küçük, kesik nefesler dökülüyordu. Arkasından eğilerek tepkisini ölçmek için kulağına Fransızca bir şeyler fısıldadım. Dikkatini zar zor veriyordu. Aceleyle kâğıtları toplamaya çalışırken yanlışlıkla kara kalem çizime dokundu ve kararan parmak uçlarıyla diğerlerine de leke bıraktı.

Korkunç bir sersemlik haliyle durduğu an dünya ayaklarımdan altından kaydı.

Ani bir karar verdim. Onu belinden yakalayıp birçoğu elinde olan kâğıtların arasından kaldırdım.

“Hayır!” diye çığlık attı. Kâğıtlara ulaşmak için tekmeler savuruyordu.

“Dur,” dedim kulağına doğru sertçe.

Tekrar çığlık attı. Kalbimin sökülmesine sebep olacak kadar tiz bir feryattı.

Sadece onu sakinleştirmek istiyordum. Ön tarafından bileklerini tuttuğumda tekrar kulağına bir şeyler fısıldamak üzereydim ama Lo araya girdi.

“Bekâretini kaybetmen kahrolası yirmi üç yılını aldı.” Lo son çizgiyi de aşarak bu sefer tüm gücüyle bana saldırdı. “Hem de onu seni sadece soyadın için siken bir erkeğe verdin.”

“LOREN!” diye bağırdım. Yüzümde dizginsiz, kontrolsüz, kararlı bir hiddet vardı. Lo’nun beni daha önce hiç bu kadar kızgın gördüğünü sanmıyordum. Onu tam da yumruklanmak istediği kadar çok yumruklamak istiyordum. *Asla* onun Rose’a saldırdığı şekilde Lily’ye saldırmazdım. Rose güçlü olabilirdi ama kendine ait olan kahrolası hassas anları da vardı. Lo ise bilinçli olarak onu kırıyordu.

Lo’nun yüzü anında düşerken ifadesine yoğun bir suçluluk duygusu yayıldı. Dudakları aralandığında söyleyeceği şeyin

bir özür olmayacağından endişelendim. Bugün sevgilimi daha fazla yıpratmasına izin vermeyecektim. Rose dahasını kaldıramazdı.

O yüzden araya girdim. “*Sakın.*” Bu kelime, odayı susturacak kadar kontrollü ve güçlüydü. “Bana bir dakika ver.” Rose derin nefesler alırken onu belinden tutarak kaldırdım, artık bana karşı koymuyordu.

Bakışlarımı Lo’ya çevirdim. Bacakları sanki teslim olacakmış gibi güçsüz dururken tavana bakıyordu. Ryke, onunla konuşmaya çalıştığında başını iki yana sallayarak pencereden dışarıya baktı. Lily’ye döndüm ama o da uzaklara dalan bakışlarıyla yatağın ucunda oturuyordu.

Rose’u odamızdaki makyaj masasına götürerek sandalyeye yerleştirdim.

“Sevgilim,” derken sıcak, başıboş gözyaşlarını sildim. Gözlerinin hizasına eğilip yüzünü ellerimin arasına aldım.

Titreyen elini yüzüme uzattı. Sanki, “*Bana bir dakika ver,*” diyormuş gibiydi.

Elini tutarak nazikçe her bir parmağını öptüm. Bakışları sonunda bana odaklandı. Gömleğimin koluna tutunduğunda bakışları önceye kıyasla epey yumuşamıştı. Yanına oturduğumda kızaran yüzünü kimsenin görmesini istemiyormuş gibi bedenimin arkasına saklanmaya çalıştı.

“Geçti,” dedim kısık sesli bir fısıltıyla. Başparmağımla gözlerinin altına bulaşan siyah maskarayı sildim.

Bir keresinde bana, çocukken annesiyle kavga ettiğinde kendisini odasına kilitlediğini söylemişti. Kavgalar birçok konuyla ilgiliydi. Günü planlamak, Rose’un itici bulduğu bir çocukla onu buluşmaya zorlamak, onu istemediği bir insana çevirmekle ilgiliydi.

Eski kürk bir montu alıp bağırır, tüm sesi kıyafetin içine gömermiş. Sinir krizlerini gizli bir şekilde atlattığına emin olurmuş. Yani kendinden geçtiğinde bile hâlâ biraz kontrollü olmaya devam ediyordu.

Derin, bilinçli bir nefes alarak sanki meditasyon yapıyormuş gibi dudaklarından geri verdi. Ardından yüz ifademe baktı. “Teşekkür ederim.”

Kalbim çok hızlı atıyordu. Onu herkesten, bu durumdan ve endişelerinden kaçırma isteğimle savaşıyordum. Bizi bir yere kilitleme ve sessizlikle avunma isteğimle savaşıyordum. Bu gece beni korkutmuştu. Durumun ne kadar çabuk kızışacağını fark etmiştim. Nasıl başka şekilde ilerleyebileceğini. Ya öyle olsaydı? Ya çığlıkları göğşe ulaşana kadar kollarımda kıvransaydı? Ya Rose’u, hisleri tarafından tamamen yutulacak bir şekilde kaybetmiş olsaydım?

Onu korumak istiyordum. Herkesten, kendisinden bile.

Nefes alışları düzene girdiğinde elimi yanağına koydum. Dudaklarım dudaklarına kapandı. Bedenini bana doğru döndürerek cevap verdiğinde dilimle onu dudaklarını aralamaya teşvik ettim. Başının arkasından tutarak yüzünü kendime yaklaştırdım.

Çaresizce öpüşürken onu o kadar çok kendime çekmiştim ki kucağımda oturuyormuş gibiydi.

Bir anda geri çekildi. Derin nefesler alıyordu ama bu sefer en azından nefes alıyordu. “Üzgünüm,” diyerek olay çıkarttığı, işi zorlaştırdığı ve saf panikle geçirdiği bir an yaşadığı için özür diledi. “Ben...”

“İnsansın,” diye tamamladım cümlesini. Saçını kulağının arkasına ittim. “Sen insansın, Rose. Hepimiz öyleyiz.”

Odanın içerisine baktım. Huzursuz sessizlikte bocalayan Ryke’a, Lo’ya ve Lily’ye baktım. Yapmamız gereken şeyler vardı ama Rose hazır olana kadar harekete geçmeyecektim.

Kolumu sıkarak, hafif korkarak tuttu. Ardından başıyla onayladı.

“O zaman bunu bitirelim,” dedim onunla birlikte ayağa kalkarken. Hemen yanımdaydı.

Burası, hep olmak istediğim yerd.

BÖLÜM 36

ROSE CALLOWAY

Connor'ın yaptığı konuşma ve güven veren varlığıyla daha sakin olmam gerekiyordu ama şu anda içerideki hiç kimse onun kadar ılımlı görünmüyordu. Ryke kollarını göğsünde birleştirmişti, alışılmamış bir şekilde kavga eden Lily ve Loren'a bakıyordu.

Lily'nin, ona içki içip içmediği hakkında sorduğu soru Lo'nun geriye sendelemesine sebep oldu. Lily'nin söyledikleri ve ona karşı olan hisleri; Ryke, Connor ya da benim söylediklerimden daha çok anlam ifade ediyordu.

“Sadece... bunu kanıtlamak için neden ilaçlarını getirmediğini anlamıyorum,” dedi Lily kısık bir sesle.

“Onların tarafını mı tutacaksın?” diye sordu Lo boğuluyormuş gibi.

“Taraf tutmuyorum.” Lily'nin ifadesi, her konuyu düşünmeye çalıştığı için değişken bir durumdaydı. “Sadece gerçeği istiyorum, Lo.”

“İçmedim.” Lo, başını sürekli iki yana sallıyordu ancak bunu yapmaya devam ettikçe kızaran gözleri bize farklı bir

hikâye anlatıyordu. “Ama bunu kanıtlayamam. Aylar önce *An-tabus* almayı bıraktım.”

“Ne yaptın?” diye bağırdı Ryke.

Lo savunurcasına kendi göğsüne dokundu. “Aklımı kaçır-mama sebep oluyorlardı! Yediğim her şeye ya alkolle pişirilen bir şey karışıysa diye paranoyak olmuştum. Kendimi, sürekli o kahrolası boktan yemekleri kusarken hayal ediyordum. La-net olası hayatımın sonuna kadar buna devam edemem!”

Ağabeyi ona cevap veremedi. Lo dikkatini tekrar Lily’ye verdi. “Bana inanmak zorundasın,” derken sesine bir çaresizlik yayılıyordu.

“İnanıyorum,” dedi Lily hiç tereddüt etmeden.

Lo’nun yüzüne bir rahatlık yayıldı. Yatağa yaklaşarak sarıl-mak için Lily’ye uzandı.

Ama tam o anda garip bir şey oldu. Lily, Loren’i göğsünden iterek parmağını ona doğrulttu. “Ama her şey yolunda değil. Kesinlikle değil.” Çenesi titredi, onu terk etmek üzere olan gücünün gölgesini toplamaya çalıştı. “Aklını kaçırmana sebep oluyorlar diye ilaçları almayı bırakamazsın. Bunu benden... *bizden* saklaman bir sorun...”

Artık ikisi de ağlıyordu. Onların böyle kavga etmesini izle-mek yanlış geliyordu.

“Göğsüm yanıyor,” dedim Connor’a. Gerçekten gitmek is-tiyordum. Ancak hâlâ Lily’nin kamera kaydı hakkında konuş-mamız gerekiyordu.

Connor, sırtımı sıvazlayarak şakağımı öptü.

İyi hissettiriyordu. Ona sahip olmak. Böyle anlarda yalnız olduğumu hayal dahi edemiyordum. Kendimi eksik hisse-derdim.

Kardeşim artık Loren’in kollarındaydı. Belki de Lily onu kollarına almıştı. Söylemesi zordu.

“Kavgalıyız, bil diye söylüyorum,” diye fısıldadı Lily. “Daisy’nin odasında yatacağım.”

Lo'nun ifadesi şimdi acıyla doluydu. "Üç gündür seks yapmadın. Ben de şey düşünmüştüm..." Lily başını iki yana sallamaya başlayınca cümlesi havada kaldı.

"Seks umurumda değil. Ben sağlıklı olmanı ve içmemeni umursuyorum."

Sırıtiyordum. Kendime engel olamıyordum. Kahrolası şey oluyordu. Göğsüm hafifledi, içime su serpilmişti. O cümle, bu kızın ağzından daha önce hiç çıkmamıştı. *Seks umurumda değil.*

Loren da tıpkı benim gibi şaşkın görünüyordu.

Ryke, "Başka bir sorunumuz daha var," diyerek araya girdi.

Nefret dolu bir şekilde ona bakarken, "O konuyu şimdi açmak zorunda değiliz," dedim. Kardeşim az önce dürtüsel ve ona zarar veren seksin aleyhine konuşmuştu. Onu tuvalette sözüm ona sakso çektiği için sorgulamak yerine bir parti vermeliydik.

Ryke, bana sanki beyin hücrelerimi kaybetmişim gibi bakarak kamerayı aldı. "Bunu izleyin," dedi Lily ve Loren'a.

Kayıt oynarken kameranın önündelerdi. Lily'nin yanakları kızarmaya başladı. Hepimiz, "Sana sakso çekebilir miyim?" dediğini duyduğumuzda gözleri irileşti ve sanki sınıfta bir soruya cevap vermeye hazırlanmış gibi elini havaya kaldırdı.

"Kötü bir gün geçiriyordum," diyerek kendini savundu.

"Şşşt," dedi Loren, gözlerini kısarak kameraya bakıyordu. İniltiye başladığında, Lily'nin yüzüne de Loren'inki gibi bir şaşkınlık yayıldı. "Bu da ne?" diye sordu Lo. "Boktan bir şaka mı?"

"Siz söyleyin," dedi Ryke. "Günün ortasında sikik bir umumi tuvalette düzüşen sizdiniz."

"Hayır," dedi Loren yavaşça. "Tuvalette düzüşmedik. Yatak odamız dışında hiçbir yerde düzüşmüyoruz. Biri kayıtle oynamış olmalı."

"Yani Loren'a sakso çekmek istediğini söylemedin mi?" diye sordum kardeşime.

İsilik gibi görünen kızarıklıklar boynuna ve kollarına yayıldı. “Onu söyledim...” diye mırıldandı.

“Ben de ona hayır dedim,” diye ekledi Loren. Neye inanacağımı bilmiyordum. Onlara inanmak istiyordum ama kanıtlar ikna ediciydi. Gerçek bir kamera üzerinden kayıtlar nasıl düzenlenirdi ki? Sonuçta kaydı bir bilgisayardan izlemiyorduk.

“O zaman tuvalette otuz dakika boyunca ne yaptınız?” diye sordu Connor sıradan bir şekilde. Soruları her zaman bir sorgulamadan ziyade sohbet havası taşıyordu.

Ryke ve ben, o açıdan başarısızdık.

“Lily’ye moral konuşması yapıyordum,” diye açıkladı Lo.

“İhtiyacım vardı,” dedi Lily. Bakışları minnetle Lo’ya çevrilse de az önce söylediği şeyi hatırlamış gibi kenara çekilerek aralarına mesafe koydu. “Hâlâ kavgalıyız.”

Buna karşılık Loren yutkundu. “Tekrar *Antabus* almaya başlayacağım, Lil,” diye fısıldadı.

“Güzel,” dedi Lily başıyla onaylayarak. Sonra Ryke’a baktı. “Sona sar. Tuvaletten çıktığımızda hayal kırıklığına uğramış gibi göründüğüme eminim.”

Ryke oynat tuşuna basarak kaydı hızlandırdığında hepimiz umutla bekliyorduk. Sanki elimizde kalan tek kanıt buydu.

Ekranda, Lily ve Lo tuvaletten çıktıktan sonra kimse bir şey demeden Lily, “A-ha!” dedi. Kaydı işaret etti. “Çok üzgün görünüyorum.”

Kaşlarımı çatarak ekrana eğildim. Gözlerini kontrol ettirmesi gerekiyordu. Eğilirken ellerimi, kalçama koydum. Gerçekten neye bakıyordu? Görebildiğim tek şey Lily’nin kızarık suratı ve Lo’nunkini tutan eliydi. Tavırları normal, neredeyse hallerinden memnunlardı.

“Hayal kırıklığına uğramış halin bu mu?” diye sordu Ryke şaşkınca. “Terlisin ve yüzün kızarık.”

“Tuvalet sıcaktı,” diyerek savundu Lily.

“Öyleydi,” diyerek kabul etti Loren ama sesi değişmişti. Lily telaşlı görünürken, Lo sanki bu durumun onlar açısından kötü görüldüğünün farkındaymış gibi azimli görünüyordu.

“Bunu yayınlayacaklar mı?” diye sordu Lily.

“Muhtemelen,” dedi Connor. “Ancak bu, düğününüzün reklamına fayda sağlar. Kötü bir şekilde düzenleyecek olsalar, başka bir herifle tuvalete girmişmiş gibi gösterirlerdi.”

“Sadece sağlığın için endişeliyiz,” dedim.

“Seks yapmadım, Rose,” dedi Lily, kendini savunurcasına bana bakıyordu. “İyiye gidiyorum. Yani, Lo’ya onu... o soruyu sormamam gerekirdi. Bunun haricinde daha iyiye gidiyorum.”

Ona güvenmek zorundaydım. Bunun farkındaydım.

Ama eğer Lily umumi bir tuvalette sevgilisine sakso çekmediyse ve Loren da içki içmediyse, o zaman geriye suçlu olması gereken başka bir kişi kalıyordu.

Prodüksiyon.

Scott Van Wright.

Onu öldüreceğim.

BÖLÜM 37

CONNOR COBALT

Herkesi, prodüksiyonu suçlayan şüphelerini kendilerine saklamaları için ikna etmiştim. Eğer prodüksiyona bir tepki gösterirsek bu mücadeleyi kazanırlardı. Birkaç dakika sonra hepsi söylediğimi kabul etmişti ama Rose, Ryke ve Loren çok çabuk asabileşiyorlardı. İçlerinden biri her an patlayabilirdi.

Beş gün sonrasında, ilgilenmem gereken başka sorumluluklarım vardı. Annem ve sevgilimle kıyamet gibi bir akşam yemeği.

Kaldırıma yanaşan limuzinde Rose'u bekliyordum. Şehir evi, pencereden görünen yemek odasındaki ampullerin ışığı sayesinde loştu. Aynı zamanda, evimiz Rose'un babasının çağırıldığı korumalar tarafından korunuyordu. Neyin bu kadar uzun sürdüğünü sormak üzere Rose'u aramama az kalmıştı. Annemle ilk buluşmasına geç kalmak isteyeceğinden şüpheliydim. Elimde olsa restoranı geçip limuzini bir otele ya da Rose'un ofisine sürerdim. Bu gecenin kaosundan uzak olan herhangi bir yere.

Rose, geçtiğimiz üç saat içinde tam on iki kez annemi etkilemek istediğini söylemişti. Bu itirafı karşısında neredeyse

kahkaha atacaktım. Rose Calloway, birini *etkilemek* istiyordu. Asla yüzde yüz başarılı olamadığı bir konuydu. Ancak bazı sebeplerden ötürü, başarısız olursa suçun biraz da bende olacağını düşünüyordum. Sonuçta Katarina, *benim* annemdi.

Ben, Rose'u aramadan önce telefonuma bir bildirim geldi.

Daisy, Lily, ben. -Rose

Listeye gözlerimi kısarak baktım. Uçaktayken tekrar *Becer, Evlen, Öldür* oynamaya başlamıştık. Ona üç cansız nesne sunduğumda neredeyse biber gazını çıkartıp tüm spreyi üstüme boşaltacaktı.

Deliye dönmüştü. Benden intikam alacak bir an bekliyordu.

O an kesinlikle gelmişti.

İki büklüm bir halde dururken kimseyi gücendirmeyecek uygun bir cevap bulmaya çalıştım.

Sonra gönder tuşuna bastım.

BÖLÜM 38

ROSE CALLOWAY

Seni becerir, seninle evlenir, seni öldürürdüm. -Connor

Ah, bundan o kadar da kolay sıyrılamayacaktı. Bana bir ağacı becereceğimi, bir portakalı öldüreceğimi ve bir kitapla evleneceğimi itiraf ettirmişti. Connor hile yapmıyordu. *Ben de yapmamıştım.*

Elimdeki telefonumla yüksek topuklularımı bileğime bağlamaya çalışırken bir yandan da Connor'a mesaj attığım için zorluk çekiyordum. Eski burnu açık gümüş ayakkabılarım bugün bana ihanet etmişlerdi. Merdivenlerden indiğim sırada ayakkabının topuğu kırılmıştı ve bir alternatif bulmak için acele etmem gerekiyordu. Bu yüzden de bir sürü kemeri olan siyah topukluları seçmiştim.

“LILY!” diye bağırdım.

Uzun bir bekleyişin ardından cevap verdi. “DIŞARI ÇIKMIYORUM.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Unutmuştum. Loren ve Lily, üç gündür odalarında kendilerini izole ediyorlardı. Scott'ın, *Magic Mike* saçmalığı ve Lily'ye yaptığı her bir yorum için onlardan özür dilemesini bekliyorlardı. Sanırım bardağı

taşıran şey, Lo hemen yanındayken Scott'ın ona *gidip bir sik yalamasını* söylemiş olmasıydı. Sadece bir tartışma başlatmak için.

Scott'a saldırmak yerine odalarına kapanmışlardı, onu zekâlarıyla alt ediyorlardı. Tuvalete çıkmadıkları müddetçe bu çiftin *hiçbir* görüntüsünü alamıyorlardı. Nasıl yemek yediklerini bilmiyordum çünkü Ryke ve ben, bu çılgınca tavrı desteklemiyorduk. Bizlerden izole olmaları, bir şekilde bağımlılıklarını alevlendiriyordu. Bundan hoşlanmıyordum ama Scott'ın kazanmasını sağlamadan, onları dışarı çıkmaları için ikna edemezdim.

Daisy ve Connor'ın onlara kahvaltılık malzemelerle mikrodalga yemekleri götürdüğüne dair şüphelerim *vardı*. Daisy'yi, elinde üç mısır gevreği kâsesiyle yakalamıştım. *Marco Jeans* için fotoğraf çekiminin hızla yaklaştığı göz önüne alınırsa, bu kadar çok yediğinden şüpheliydim.

Daisy'yi de yardım için çağıramazdım. Şehir evinde değildi. Son iki haftadır onu belki de toplam üç saat görmüştüm. Okul ve modellikle çok meşguldü. Dün gece kaçta geldiğini korumalara sormuştum, üçte geldiğini söylemişlerdi. New York'tan gelmişti, zengin olmanın avantajları vardı. Her birimizin istediği zaman çağırabildiği bir aile şoförümüz vardı. Bu yüzden de Daisy'nin direksiyon başında uyukladığı ya da içtiğiyle ilgili endişelenmemize gerek olmuyordu. Ancak bu durum, kardeşim hakkındaki diğer endişelerimi azaltmıyordu.

Savannah kamerasını bana doğrulttu. Attığı bakış "keşke topuklu ayakkabıların konusunda sana yardım edebilseydim" der gibiydi. Connor'la birlikte kamera karşısına çıkmak istemeyen annesini görmeye gideceğimiz için tüm kameramanlardan nazikçe geride kalmalarını istemiştim. Hepsi zarif bir şekilde kabul etmişti ve Connor da gizli bir kamera olmayacağından emin olmak için korumalardan birine limuzini kontrol ettirmişti.

Savannah'nın dışında, oturma odasındaki tek kişi Ryke'dı. Bir şişeden su içiyordu. Dağın birine tırmandığı için ellerinde tebeşir tozu vardı.

Dalga geçmiyorum.

Bunu eğlence için yapıyordu. İp olmadan. Koşum takımını olmadan. En az benim küçük kardeşim kadar çılgındı.

"Ryke," dedim mümkün olan en sahte kadınsı sesimle. "Gelip bana yardım edebilir misin lütfen?" Kendimi, az önce bir bifteğin kemiğini yutmuşum gibi hissediyordum.

Başıyla onayladığında, onun kardeşi gibi olmadığını unutmuşum. Benimle tartışmaya devam etmeyecekti. *Şükürler olsun*. Bunun için vaktim yoktu. Ayağımın önünde diz çöktüğünde, Ryke ayakkabıma uzanmadan önce geri çekildim.

"Ne?" diye sordu kaba bir şekilde.

"Ellerin, kirli." Burnumu kırıttırdım.

Ellerinde kalan tebeşiri bordo halıya sildiği sırada daha da gerildim.

Fakat halım ve topuklu ayakkabılarım arasında bir seçim yapmam gerekiyorsa kahrolası her seferde topuklu ayakkabılarımı seçerdim.

Az çok temiz olduklarını göstermek için ellerini kaldırdı. Tamam, mecburen iş görecekti. Tekrar ayağımı uzattım. Ben Connor'a mesaj attığım sırada ayakkabının kemerlerini bağlamaya başladı.

Hilekârlarla yatmıyorum. Gönder.

Bunun onu konuşturması gerekiyordu.

Telefonum titredi ama gelen mesaj Connor'dan değildi.

İki ay, on üç gün. -Annem

"Kim öldü?" diye sordu Ryke.

Çattığım kaşlarımla ona baktım.

"Üzgün görünüyorsun," diye açıkladı, beceriksizce ayakkabının son kemeriyle uğraşıyordu.

"Topuklu ayakkabılarım için endişeleniyorum," diye tersledim.

Başını iki yana sallayarak kısa, sinirli bir kahkaha attı ve yerinden kalktı. “Bitti, majesteleri.”

Kapıya yönelirken elbisemi düzelttim. “Teşekkür ederim.” İşte görüyordunuz, ben terbiyeli bir kadındım. “Ben yokken koltuğu kirletmemeye çalış.”

Tercümesi: *Gidip bir duş al.*

“Ben de seni seviyorum, Rose,” dedi gergin bir gülümsemeyle.

Dışarı çıkıp tuğla merdivenlerden indiğim sırada dudaklarım kıvrıldı. Limuzin sokakta bekliyordu. Oraya ulaşmak için de birkaç korumayı geçmem gerekiyordu. O zamana kadar bana mesaj atsa iyi ederdi.

Sanki aklımı okumuş gibi, sonunda gerçek bir karar verdi.

Becer. Öldür. Evlen. -Connor

Daisy’yi becerirdi.

Lily’yi öldürürdü.

Benimle evlenirdi.

Tekrar mesaj atmadan önce bana düşünmem için bir an bile vermedi.

Lo, Ryke, ben. -Connor

Şimdi benim eşit davranmam gerekiyordu.

Bunu yapmak oldukça basitti.

Öldür. Becer. Evlen.

Neredeyse onunla aynı cevabı göndermişim. Şimdi, anesiyle tanışmak için hazır olduğumu düşünüyordum. Derin bir nefes aldım. Ryke Meadows’la yatacağını itiraf etmek ya da sevgilinin, en yakın olduğun kardeşini öldürmek istediğini duymak kadar zor bir şey olamazdı.

Kıyaslayınca bu daha kolay olacaktı.

Değil mi?

BÖLÜM 39

ROSE CALLOWAY

“Bunu yaptığıma inanamıyorum,” dedim irileşip donakalan gözlerimle. Göğsüm o kadar hızla inip kalkıyordu ki, sanki hiperventilasyon geçirmeme çok az kalmıştı. Kelimenin tam anlamıyla *on* dakika süren akşam yemeğinin ardından Connor’ın limuzinindeydik. Henüz yemek bile söylememiştik. “Resmen bir çocuğun seviyesine düştüm.”

Connor gülümsedi, tüm gece boyunca gördüğüm ilk gerçek gülümsemesiydi. Limuzin yoldaki tümseklerden geçerken buz kovaşından bir şampanya şişesi aldı.

“Kutlayacak hiçbir şey yok!” diye bağırdım. Bana doğru eğildiğinde koluna vurdum.

“Akşam yemeğinin, beklediğimden yetmiş dakika daha kısa sürmüş olmasını kutluyorum.” Gülümsemesi, tüm yüzüne yayıldı.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Sevgilin az önce annenin *ipek* bluzuna şarap döktü!”

Kahkahasını tutmaya çalıştı. Başarısızdı.

“Komik değil,” dedim ifadesiz bir şekilde. “Muhtemelen bir servet değerindedir. Annene, kuru temizleme yaptırabileceği-

mi ya da yenisini alabileceğimi söyler misin? Artık hangisini isterse.”

Altıncı sınıftayken gittiğim *Smithsonian* bilim müzesi gezisinden beri hiç bu kadar utanmamıştım. O zaman reglim başlamıştı ve o anı daha hatırlanmaya değer kılmak için aptal bir çocuk beni işaret ederek Uranüs’ümün kanadığını söylemişti.

Tabii, bu muhtemelen daha kötüydü. Bu senaryoda olgun olmayan kişi *bendim*.

“Onunla konuşacağım,” dedi sakince. Rahat bir nefes verdim. “Senin çocukça hareketini sonuna kadar desteklediğimi ve eğer sen yapmasaydın bunu benim yapacağımı ona söyleyeceğim.”

Çantamı koluna indirdiğimde siyah pullu el çantası kaslarına çarptı. “Yardımcı olmuyorsun, Richard!”

Çantamı alıp ben hiçbir şey söyleyemeden kenara attı. Ardından bana kapağını açtığı şampanya şişesini uzatarak, “İç,” diye emretti.

Memnuniyetle bir yudum alıp yarattığım utanç verici anıları silmeye çalıştım. İlk iki dakika yeterince samimi ilerlemişti. Annesi Calloway Modaevi’ni sormuştu ve ben de ürünlerimi satmak isteyen birkaç mağaza olduğunu söylemiştim. Sonra aniden, konuyu düşüncesizce Connor’la ilişkimize getirmişti.

“Hırsını takdir etsem de bu oğlumu mahvedecek,” dedi.

“Affedersiniz?” diye karşılık verdim. Omurgam gerilmişti ve saldırıya hazırdım.

“Yanında senden daha iyi birine ihtiyacı var,” diye açıkladı. Boyalı kırmızı saçları bir anda şeytani bir şekilde görünmeye başlamıştı. Oğlunu korumaya çalıştığını anlıyordum, aynı zamanda oldukça dobra bir kadındı.

Eh, ben de öyleydim.

“Oğlunuzla ilgili yargıya varacak en doğru kişi olmanızı sağlayan şey nedir? Çocukluğunu yatılı okulda geçirdi,” dedim.

"Yargıya varmak için sen daha mı iyisin? Sen sadece şapşal küçük bir kızsın," diye karşılık verdi beyaz şarabını alırken.

Bu cümle yetmişti.

Şapşal kelimesiyle, bana bir aptal olduğumu söylüyordu. Bir de küçük bir kız olduğumu. Çok daha kötülerini duymuştum ama bu sözlerin onun tarafından söylenmesi, karnıma bir yumruk atılması gibiydi. Bu yüzden de geriye doğru sendeledim ve aniden yerimden kalkarak kırmızı şarabımı krem rengi bluzuna doğru attım.

Telaşla sandalyesinden fırladı, gözleri yuvalarından çıkacakmış gibiydi.

Olduğum yerde dondum.

Connor, rahatlatıcı avucunu omzuma koyarak sessizce bana sorun olmadığını söylüyordu.

Katarina dudaklarını büzdü ama ne bana cehenneme kadar yolum olduğunu söyledi ne de daha büyük bir olay çıkardı. Kendini toparladıktan sonra sakince peçetesini masaya bıraktı ve sandalyesini itti.

Çıkmak üzere dışarıya ilerlerken bize yaklaşıp son sözlerini söylemek için durdu. "Şu an, birbiriniz için vaktiniz olduğunu düşünüyorsunuz fakat ikiniz de büyüdüğünüzde, ne demek istediğimi anlayacaksınız." Beni baştan aşağıya süzdü. "Bu yolda ilerledikçe, bir şeylerden feragat etmeniz gerektiğini fark edeceksiniz. Hırslarınız her zaman birbirinizi gölgede bırakacak. Rose, sen de küçük oğlunu yatılı okula göndereceksin. Yıllar, dakika gibi geçip gidecek ve her şeyi kaçırdığınızı çok geç fark edeceksiniz."

Ardından Connor'la benim yanımdan geçerek kapıya ulaştı.

Pişmanlıklarla dolu bir kadındı ve bir anda söyledikleri hakaretten ziyade bir uyarıymış gibi gelmeye başlamıştı. Yanaklarım yanmaya başlamıştı.

Hâlâ yanıyordu. Çok aptal hissediyordum. Tıpkı hitap ettiği o küçük kız gibi.

“Benden nefret ediyor,” dedim burnumun kemerini sıkarak. Sonra şampanyayı kafama diktim.

Connor şişeyi ellerimden alırken, “Kendinden daha çok nefret ediyor,” diye cevap verdi. “Son zamanlarda oldukça nostaljik. Sadece kötü bir anına denk geldin.”

“Senin için mesleğimden vazgeçmiş olsaydım benden daha çok hoşlanır mıydı?” diye sordum.

“Evet,” dedi Connor. “Ancak o zaman, ben senden daha az hoşlanırdım. Beni ve annemi aynı anda memnun edemezsin. Sadece birimizi mutlu edebilirsin.”

Gözlerimi kıstım. Bu ihtimal hoşuma gitmemişti, anında bunu ezip geçmek istedim.

Fakat Connor bana daha da yaklaştı. Eli deri koltuğun üzerindeki uyluğuma uzanırken nefesindeki tatlı şampanya kokusunu alabiliyordum. Şehvetli bakışları bedenimde geziniyordu. “Benim için *asla* Calloway Modaevi’ni bırakma. Azmin beni tahrik ediyor.” Beni hırpalayarak öpmeye başladığında, dudaklarımdaki dudakları sertti. Eli çıplak bacağım boyunca uzanarak siyah elbisemin eteğinin altına girdi ve bacaklarımın arasına uzandı.

Nefesim kesildi. *Limuzinindeyiz*, diye hatırlattım kendime.

Sonra diğer eli boynuma uzanarak ince zinciri açtı.

Koruyucu bir şekilde elmas kolye ucuma tutundum. “Ne yapıyorsun?”

“Seninle oynayacağım.” Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudakları kibirli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu tavrı yüzünden *ona* tokadı basmak yerine, sadece kontrolümü ele almasını istiyordum.

Kolyemi cebine koyarak tanıdık başka bir mücevheri ortaya çıkardı.

“Bunca zamandır o tasma cebinde miydi?” diye sordum.

“Evet.” Enseme doğru uzanarak nazikçe kolyeyi taktı. Tenimi sıkıştırmadığından emin olmuştu.

“Akşam yemeğinde bile mi?” dedim dehşet içinde. Annesi oradaydı! ...kısa bir süreliğine de olsa.

Parmaklarının arasına aldığı çenemi sıktı. “Bu bir kolye, vibratör değil.”

“Bu bir *tasma*, Richard,” diyerek karşı çıktım.

“Ve üzerinde çok güzel duruyor.”

Kelimelerinden çok bana bakış şekli yüzünden sessiz kaldım. Masmavi gözleri sanki tüm yüzümü becermek istiyormuş gibi beni tüketiyordu. Bir sızı içimi doldurarak büyürken Connor, güçlü elini sırtıma uzatarak deri koltukta yüzüstü dönmemi sağladı.

Kollarım ve dizlerim üzerinde doğruldum. Hareketleri çok hızlı ve baskındı. Saniyeler içinde elbisemi sıyrarak külotumu indirip arkamda diz çöktü. Pantolonunu uyluklarına indirmişti, baksırı da onunla birlikte aşağıdaydı. Aleti sert bir şekilde ortadaydı.

Sikerler...

İçime girmeden önce kıcımlı okşayarak parmaklarını, bacaklarımın arasındaki noktaya soktu. “Ne diyorsun?” diye sordu Connor.

Deriye doğru gülümsedim. “Lütfen, efendim?” Neredeyse bu söylediğime karşılık kahkaha atacaktım.

Kıcıma o kadar sert vurdu ki gözlerim yaşardı.

“Bana efendim deme, *ukala*,” diye uyardı sertçe. Ses tonunda hiç alay yoktu. Yüzüne bakmak, gözleri de aynı şeyi söylüyor mu görmek için ona döndüm. Ancak tasmadan tutarak beni düz durmaya zorladı.

Peki.

Öyle olsun, Richard.

“Ne diyorsun?” diye sordu tekrar, bu sefer sesi daha boğuktu. Bana doğru yaklaşırken alçak sesle inledi. Ardından tasmayı bırakarak göğsüme masaj yapmak ve bana rahatça dokunabilmek için elbisemin ön kısmını aşağıya indirdi.

Meme ucumu çimdiklediğinde tekrar nefesim kesildi.

“Rose...”

Yutkundum. “Lütfen... beni becer,” diye yalvardım. Şoförle aramızdaki mahremiyet camının hâlâ kapalı olup olmadığını kontrol ettim. Evet. Tanrıya şükürler olsun. Şoför Gilligan, bunu göremiyordu. Yine de ağzım koca bir “O” şeklinde aralanırken çıkarttığım tiz sesi duyuyor muydu merak ediyordum.

Connor, bir parmağıyla birlikte göğsümle uğraşırken diğer parmakları klitorisimi okşuyordu. Parmaklarını içime sokup beni fazlasıyla doldurduğunda, bu küçük hareketi beni kapıya doğru fırlatmak üzereydi.

Kapıdan uzak güvenli bir mesafede kalmam için beni geri çekti. Ardından bir omzumu tutarak beni olduğum yerde sabitledi.

Hareketleri kararlı, sert ve acımasızdı.

“Connor!” diye inledim. Beni eliyle o kadar sert sikiyordu ki göz kapaklarımın titremesi ve etrafında kasıldığımı hissetmem çok uzun sürmedi. Ufuk orada, görünürdeydi. Hemen tepenin üst kısmında. Sadece birkaç kez daha...

Durdu.

Enfes parmaklarını çekti. Her yanım, zihnim ve bedenim, onu arzuluyor ve yakarıyordu.

Sanırım şu an ondan nefret ediyordum.

“Ters ters baktığını biliyorum ve şu anda gözlerini görmüyorum bile,” dedi Connor. “Buna sezgi mi dersin, sihir mi?”

Connor, sihre inanmıyordu. *Hogwarts** gerçek olsa, sırf Connor’ın kafasına pislemesi için bir baykuş göndereceklerine emindim.

Sorusuna cevap vermek yerine, “Üzgünüm,” dedim. Yüzümü rahatlatmaya çalışıyordum.

Sonra uzun, sert aleti içime daldı. *Hadi canım...*

* *Harry Potter*’daki cadılık ve büyücülük okulu. (ç.n.)

Altımdaki kollarım güçsüzleşirken koltuğa doğru inledim. Bir noktada deri kumaşı ısırdım. *Siktir... siktir...*

Düşüncelerim mahvolarak teslim olmuştu, aklımdan sadece küfürler geçiyordu.

Siktir...

Kalçalarımın kenarından tutarken arkamdan içime giriyordu. Tanrıya şükürler olsun ki, *kıçımdan* değildi. Onun için hiç hazır hissetmiyordum.

Benim kesik nefeslerime kıyasla onun nefes alışları daha kontrollüydü. Ancak içimin titremesine sebep olacak boğuk, keyifli bir inilti çıkarmıştı. Bedenime çarpan her hareketiyle tüm uzuvlarım pelte gibi oluyordu. Bu sırada belimdeki tutuşuyla destekleyen kişi ise o oluyordu.

Siktir... ahh... siktir, siktir, siktir... “Connor!”

Sonra şoför sert bir dönüş yaptığında tüm bedenim arabayla birlikte öne doğru fırladı ve kafamı kapı koluna çarp-tım. Sertçe. Gözlerimin önünde noktalar görmeye başlamadan önce görüşüm bir anlığına karardı.

“Lanet olsun.” Connor’ın söylediğini zar zor duyuyordum.

Doruğa ulaşmaya çalıştığım ve kafatasımı bir yere çarptığım için aklım karmakarışık.

Kollarında, kucağındayken hislerimi düzene sokmaya çalıştım. Baksırı ve pantolonu tekrar yerindeydi.

“Rose, Rose.” Gözlerimin önünde parmaklarını şıklattı. “Bana bak, Rose!” Başını şoförle aramızdaki cama çevirdi. “Gilligan, hastaneye gidiyoruz!”

Ne?

“Hayır,” dedim yavaşça. Bakışlarını yakalayarak net bir şekilde ona bakmaya çalıştım. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. “Ben... iyiyim. Sadece...” Başıma dokundum, şişiyordu. Yüzümü buruşturdum. *Harika.*

Connor, gözlerine yayılan endişeyle birlikte şişen noktayı inceledi. “Özür dilerim,” dedi anında. Kolumu okşarken san-

ki yere düşürdüğü en sevdiği oyuncağını tamir edermiş gibi, beni hassasiyetle kollarında tutuyordu. Sahiplenici olması iyi hissettiriyordu. Çünkü bu, yakın zamanda gitmeyeceği ve beni asla incitmeyeceği anlamına geliyordu. Yani, kasten incitmeyeceği.

“Senin hatan değil. Bir kazaydı.”

Bu kelime karşısında yüzünü buruşturdu. “Ben, yatağını ısılatan bir çocuk değilim. Bu ciddi bir şey.”

“Yetişkinler de yanlışlıkla bir şeyler yapabilir.”

“Birkaç saniyeliğine bilincin kapalıydı, Rose.” Dikkatli bir şekilde elbisemi omuzlarıma çekerek göğüslerimi kapattı. Onun tarafından gösterilen bu nazik ilgiyi, içtenlikle seviyordum. “Seni daha sıkı tutmalıydım.” Acının ifadesine yayılmasına izin verdi. Belki de artık hislerini görmemi önemsemiyordu. “Gilligan,” diye seslendi tekrar. “Hastaneye.”

Şoförün sesi, limuzinin hoparlöründen yükseldi. “Yoldayız, Bay Cobalt.”

“Ben iyiyim,” dedim tekrar. “Sadece başım döndü.”

“Yine de bir baktırmak istiyorum.” İki parmağını boynuma uzatarak nabzımı kontrol etti. Odaklanmış bir halde ifademi inceliyordu.

“Ne yapıyorsun, Richard?” diye sordum yavaşça. Yüzü bakiş açımdan çıkmasın diye birkaç kez gözlerimi kırptım.

“İyi olduğundan emin oluyorum.”

“Şimdi de doktorum musun?” diye sordum. “Ne kadar ayıp. Hastanla yatıyorsun.”

Nefes alış hızımın ve baktığı diğer her yerimin iyi görüldüğüne emin olduktan sonra gülümsedi.

Kalbinden ne geçtiğini biliyordum.

Eğer beni sevmiyor olsa bu kadar çok önemsemezdi. Biraz sabırsızca olsa da bunu kendine itiraf edebileceği anı bekliyordum. Eğer o an hiçbir zaman gelmezse bile, en azından ben ondan daha akıllıydım ve onun kör olduğu bir şeyi görebili-

yordum. Bana vereceği tek şey bu olsa bile, bunu bir kazanç olarak kabul edecektim.

Limuzin hızını düşürdüğünde başımı Connor'ın göğsüne yasladım. Saçlarımı okşarken hareketlerimde kötüye giden bir şey var mı diye bir gözünü üstümden ayırmıyordu.

“Seninleyken güvende hissediyorum,” dedim. “Beni dört araba kapısına çarpacak olsan bile.”

“İkinci, üçüncü ya da dördüncüsü olmayacak,” diye fısıldadı. Dudakları kulağımın hemen arkasındaydı. Sıcak nefesi tenimi gıdıklıyordu. “Tekrar olmayacak, söz veriyorum.”

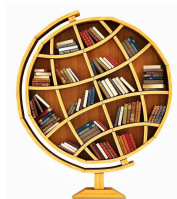
Connor Cobalt için sözler, kan dökerek edilen yeminler gibiydi.

Tercümesi: Senin için ölürüm.

Genişçe gülümsedim.

Senin için ölürüm.

Bu asla eskimeyecekti.

BÖLÜM 40

CONNOR COBALT

Bir ay, yirmi gün. -Annem

Rose'un masada titreyen telefonundaki mesajı okudum. Daisy'yle alt katta mutfağı temizliyordu. Bugün *taco* gecesi vardı. Bu da tüm evin sadece Rose'un nevrotik histerisini tetiklemek için peynir ve cipsle dolu olacağı anlamına geliyordu.

Eğer bu lanet olası dönem ödevimle uğraşıyor olmasam ona yardım ederdim. Neredeyse ilk dönemin sonuna gelmiştim ama ödevler ve finaller yolumu kapatıyordu. Sırf odaklanabilmek için geçen hafta *Adderall* dozunu iki katına çıkartmışım.

Kapı açıldığında, Rose'un yatak odasına girişini izlemek için sandalyemi döndürdüm. Koridorda duran Brett'e tersçe bakıyordu. "Çekim yapılamaz alandayım. Şimdi burayı terk et," dedi ona eliyle gitmesini işaret ederek. Ardından kapıyı çarptı. Ben ya da Savannah'ya asla bu kadar kaba davranmıyordu ama Brett ve Rose ikilisi, tıpkı Rose'la Loren gibi pek iyi anlaşıyorlardı.

Rose bana döndüğünde... göğüslerinin orada bir kabarıklık fark ettim. Brett'in, Rose'u buraya kadar neden takip ettiğine şüphe yoktu.

Merakım beni yerimden kaldırarak odanın karşısındaki Rose'a götürdü. "Sende tuhaf bir şeyler var," dedim. Sanki var olmayan kâküllerine odaklanmışım gibi bakışlarımı saçlarında gezdirdim.

Göğüslerine doğru uzandığımda ellerime vurdu.

"Ben bir hanımefendiyim," diyerek azarladı beni. "Erkeklerin oraya dokunmasına izin vermiyorum."

Siktir. Kelimeleri karşısında aletim hareketlendi. Onu belinden tutarak tek bir hareketle bedenini kendime doğru çektim. Bacakları bana *çarparken* kesik bir nefes aldı, hâlâ kahrolası on santimlik topuklularını giyyordu. Neredeyse aynı boydaydık, benden yalnızca birkaç santim kısaydı.

"Peki ya adamlar? Onların sana dokunmasına izin veriyor musun?" diye sordum onu sıkıca tutarken.

"Kesinlikle hayır." Bakışları dudaklarıma çevrildi.

Altdudağımı yalayarak dilimi yavaşça hareket ettirdim ve buna karşılık göğsünün yükselmesini izledim. Ardından elimi bacağının üst kısmına, uyluklarına ve bacaklarının arasına uzattım. Dantel kumaş çoktan dokunuşumla ıslanmıştı.

"Peki ya buraya?" diye sordum.

"Asla," diye fısıldadı.

Elim yeterince dikkatini dağıttığında bu fırsatı değerlendirerek elbisesinin üstüne uzandım ve sutyenin içinde saklı olan şeyi aldım.

"Hey!"

Çoktan aldığım paketi yukarı doğru kaldırdım.

Paketi geri almak için bir harekette bulunmadı. Bunun yerine onu oyuna getirdiğim için beni göğsümden itti. Şu anda, kaçakçılık yapıyor olması daha çok ilgimi çekiyordu.

"Neden sende bir paket esrar var?" Ayrıca bunu *nereden* almıştı? Paketin içinde dört tane vardı, hepsi dağınık ve baştan savmaydı. Kâğıtlar titiz bir şekilde sarılmamıştı, bu da onları

saran kişinin Rose olmadığını gösteriyordu. Özenle külotlarını katlayıp çekmecesine yerleştirmesi bile iki saatini alıyordu.

Gözlerim merakla ona çevrildi.

Sessiz kaldı, parmaklarının arasındaki elmas kolyeyle oynuyordu.

“Açıklamak ister misin?”

“Bu gece farklı bir şey yapabiliriz diye düşündüm...” diye cevap verdi. “Genelde yeni şeyler denemem. Seninleyken...” Cümlesi havada kaldı, ne diyeceğini bilmiyordu. Bu canını sıkmış olmalıydı ki bir an sonra gözlerini devirdi.

“Kabul ediyorum,” dedim anında.

Gözleri şaşkınlıkla parladı. “Gerçekten mi?”

Başımınla onayladım. Onunla her şeyi denerdim. Benimle mümkün olduğunca fazla ilkini paylaşmasını istiyordum. Sadece bir kez esrar içmiştim. Yasadışı uyuşturucu maddelerini ilk ve son kullanımım olmuştu. Stratejikti. Yatılı okuldaydım. Öğrenci Konseyi’nde ihtiyacım olan bir bağlantıyı sağlamaya çalışıyordum.

“Tek bir şartla,” diye cevap verdim. “Sana bunları kimin verdiğini söyleyeceksin.”

“Daisy.” Düşünmemişti bile. “Eğer uyuşturucuları ben alırsam, onda hiç olmaz. Böyle daha güvendeler.” Sırıttı.

Hilekâr ve zekiydi. Onun bu yanını seviyordum.

Önemli bir şeyi hatırladığım an yüzüm düştü.

Adderall alıyordum.

O uyarıcı ilacı kullanırken esrar içmemin güvenli olacağından yüzde yüz emin değildim. Küçük oranda bir şüphe, kabul edebileceğim bir şey sayılmazdı. Çok aptalca bir şey için beynime ya da bedenime zarar verirsem kendimi asla affetmezdim.

“Sorun ne?” Endişeyle koluma dokundu.

Bu tek soru, kaşlarımı daha çok çatmama sebep oldu. Hislerimi ondan gizleme konusunda daha da kötü olmaya başlı-

yordum. Belki de... Belki de artık bu yanıımı görmesini umursamıyordum.

İlk kez, ona karşı dürüst olmayı gerçekten istiyordum.

Sadece beceriksiz dürüstlük girişimim yoktu. Aynı zamanda Rose'un beni, benim kendimi tanıdığım kadar iyi tanımasını istiyordum. Bu yüzden de delirip buradan ayrılmasına, eşyalarını toplamasına, Daisy'nin odasında kalmasına ve belki de kıyafetlerimi pencereden atmasına sebep olabilecek şeyi söylemek için hazırlandım.

"Adderall kullanıyorum," diye itiraf ettim. Tek cümle. Tek nefes.

Kolumdaki elini indirdi ve gözleri "*sikini-yerinden-kopara-cağım*" bakışıyla alevlenmeye başladı. "Saçmalık," dedi. "Asla, Adderall kullanmazsın sen."

"Kullanmazdım," diyerek kabul ettim. "Ancak uykularım kaçıyordu, Wharton'a ya da Cobalt Şirketi'ne kendimi yüzde yüz veremiyordum. Bu yüzden kullanmaya başladım."

"Ne zamandır?" Nefesini tutmuştu, köprücükkemikleri oldukça belirgindi. Henüz on sekiz yaşındayken, kim ve ne olduğumu keşfettiğimi sandığım sırada Frederick'in bana söylediği bir şeyi anımsadım. "*Yalanlar, geriye çözülen ipliklerden başka hiçbir şey kalmayana kadar ilişkiyi paramparça eder.*"

Yalanımın çözülmeye başlamış olmasından nefret ettim.

Şu an sıradan biri olmaktan nefret ettim.

"Ocak ayının sonundan beri."

"Neredeyse dört aydır," dedi Rose, şaşkındı. Fakat bana saldırmadı, ellerini kaldırıp benimle işinin bittiğini söylemedi. Düşünürken bakışları yerdeydi.

"Eğer almasaydın bir şeylerden vazgeçecektin, değil mi?" diye sordu. Bana çevrilen gözlerinde çok fazla soru vardı.

"Senden değil," dedim. "Senden asla vazgeçmem."

"Wharton'dan?"

Başımınla onayladığımda, dehşete kapılmış bir şekilde başını iki yana salladı. “Hayallerine karşılık beni seçmeni istemiyorum,” dedi. “Ama burada durup sağlığına karşılık beni seçmeni de kabul edemem.”

Onu böyle bir pozisyona sokmam, bu tür bir mecburiyetle bırakmam adil değildi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Dönem bitmek üzere olsa bile, hâlâ bir buçuk yılım vardı. Mezun olmaya ve final notumu almaya yakın bile sayılmazdım.

Aramızdaki mesafeyi fark ettim. Bir buçuk metre. Bir buçuk metre çok fazlaydı. Eğer şu an yanlış kararı verirsem bu mesafenin daha da artacağını hayal ettim.

Frederick haklıydı.

Annem haklıydı.

Her şeye sahip olamazdım. Bu yüzden artık bu kahrolası kararı vermeliydim.

“Wharton’dan kaydımı aldıracağım,” dedim kesin bir şekilde. Geriye doğru sendelememe sebep olmadı. Beni yerimden oynatmadı bile. Aksine, omuzlarımdan orada olduğunu bile bilmediğim bir yük kalktı. Beni aşağıya çeken bir yük.

Dünyam, bir zamanlar düşündüğüm kadar altüst olmamıştı. Bazen, on ya da on iki yaşlarınızda kendiniz için belirlediğiniz hayaller, yirmi dördünüze geldiğinizde sizin için aynı olmazdı. Sonunda bununla barışmak ise vakit alırdı.

Sanırım az önce ben barışmıştım.

“Connor...”

“*Adderall* almayı bırakacağım.” Ona doğru yaklaşarak ellerimi omuzlarına yerleştirdim.

“İşletme uzmanlığın-”

“Ona ihtiyacım yok.”

“Hiç ihtiyacın olmadı,” diye hatırlattı bana. “Bunun için almaya çalışmıyordun.” Gözlerindeki suçluluk duygusunu gördüm. Hayalime karşılık onu seçmiştim ve ona, benim için bunu asla yapmamasını söylemiştim.

Yüzünü elime alarak başparmağımı altdudağında gezdirdim. Onu tıpkı olduğu gibi baskın gösteren koyu kırmızı bir ruj sürmüştü. Hayatımın her günü onunla olmak istiyordum. Sınıfta değil, burada olmak istiyordum. Bunu yapacak imkâna sahiptim.

“Hayallerim değişti,” dedim. Bir zamanlar hayal ettiğim gelecek gitmişti. Gururla diplomamı aldığım, sırf yapabileceğim için en iyisi olduğumu kendime kanıtladığım o gelecek. Bu kızla olmaya devam ettiğim sürece, çok daha hızlı uçup gitmişti.

Onu içtenlikle öptüğümde bana karşılık verdi. Sessizce, kararımı kabul ettiğini söylüyordu.

“Bu kolay oldu,” dedim ayrıldığımızda. Onu belinden tutmuş pürüzsüz tenine, allıktan ve öpüşmemizin hararetinden kızaran yanaklarına bakıyordum. “Bana daha sert bir şekilde karşı çıkacağını düşünmüştüm.”

Başını iki yana salladı. “Gözlerindeki bakışı görmeliydin.”

Kaşlarımı çattım.

Gülümsedi. “Hislerini belli ediyorsun, Richard.” Elini göğsümde gezdirerek lacivert gömleğimi düzeltti. “Wharton’ı eskiden olduğu kadar önemsemediğini anladım. Ayrıca senin, kardeşlerimin, sevgililerinin ve Lo’nun ağabeyinin, sizi mutlu edecek şey neyse onu yapmasını istiyorum. Amaç bu değil mi zaten?”

Benim için şu an öyleydi ama hep böyle olup olmayacağından emin değildim. “Kardeşlerinin *sevgilileri* mi?”

Rose tiksinerken burnunu kırıştırdı. “Daisy hâlâ Julian’la.”

“Bu konuda ben mutlu *değilim*,” dedim. “Mutluluk hakkında ne diyorduk?” Unutmuş gibi yaptım. “Biz... bizi mutlu eden şeyleri yapacaktık.” O kollarımdayken bir elimi kıçına indirdim. Aramızda artık bir buçuk metre olmadığı için mutluydum. “Gayet *mutlu* bir şekilde, onu kardeşinin hayatından silebilirim.” Ryke’a gönderdiği toplu cinsel ilişki mesajını görmüştüm ve beni en çok endişelendiren şey buydu. O herifin,

olması gerekenden daha uzun bir süre Daisy'yle birlikte olmasını istemiyordum.

“Gayet mutlu bir şekilde onun sikini kesip et yiyen piranalarla dolu bir havuza atabilirim.” Herifin taşaklarının büzüşmesine sebep olacak buz gibi bir gülümseme dudaklarına yayıldı.

“Yaratıcı,” dedim sırtarak.

Rose, dünyadaki diğer herkes gibi o mesajı görmüştü. Televizyonda. Prodüksiyon, Julian'la koridorda yaptığım konuşmayı yayınlamıştı. İnsanların benden hoşlanmayacaklarını düşünmüştüm ama Julian'ın aldığı yoğun tepkinin ardından, bana karşı bir aşk-nefret ilişkisi beslediklerini öğrenmiştim.

Kimse beni hapse attırmak için çevrimiçi bir dilekçe başlatmamıştı.

Bu konuda Julian beni kesinlikle geçmişti.

Julian'ın, Daisy'yle birlikte yer alacağı *Marco Jeans* reklamından kovulması gerekiyordu. Ancak tasarımcı onu bırakmıyordu. Negatif olsa bile medyanın ilgisi hoşuna gidiyordu. Bu yüzden de Daisy onunla çalışmak zorundaydı.

On yedi yaşındaki herhangi birinden çok daha karmaşık bir hayata sahip Rose'un küçük kardeşini düşünmemeye çalıştım. Hâlâ elimde olan plastik paketteki esrarlara baktım. Ardından Rose'dan bir adım çekilerek telefonumu cebimden çıkarttım.

“Kimi arıyorsun?” diye sordu merakla.

“Frederick. *Adderall* ve esrarı karıştırabilir miyim öğrenmem gerekiyor.” Telefonu kulağıma götürdüm.

Rose'un yüzü şaşkınlıkla doldu. “Bunu hâlâ yapmak istiyor musun?”

“Evet, sevgilim.” Altdudağını okşayarak onu bir kez daha öptüm, hemen sonra telefon açıldı.

BÖLÜM 41

ROSE CALLOWAY

Connor esrarın zihinsel miskinliğini hissetmeyecekti ama kafasının güzel olduğunu hissedebilecekti. En azından Frederick böyle söylemişti. Frederick uyuşturucu maddeleri karıştırma konusunda çok keyifli olmasa da Connor telefonu hoparlöre almıştı ve ben de onun endişelerini yumuşatarak Connor'ın az önce *Adderall*'ı kustuğunu açıklamıştım. Wharton'dan ayrılma konusunu açmamış ya da benim için ölçülemez derecede devasa bir adım attığından bahsetmemiştim.

Bunu pazartesi günü tartışacaklarına emindim.

Nasıl düzgün bir şekilde esrar içmem gerektiğini hiç öğrenmediğim için üçüncü nefesimde öksürdüm. Yasadışı maddelere kapılamayacak kadar şirketime, notlarıma ve (esrarı içermeyen) diğer etkinliklerime odaklanmış durumdaydım. Ama yirmi üç yaşındaydım. Yeni şeyler denemek için çok geç değildi. Eğer on yedi yaşındaki Rose'a, altı yıl sonra bir numaralı akademik düşmanım tarafından boğazlanacağımı, şaplak yiyeceğimi (hem de bundan hoşlanacağımı) ve onunla esrar paylaşacağımı söyleseydim, *kendime* ve söylediğim şeye *asla* inanmazdım.

Ancak sanırım on yedi yaşındaki kendim bu görüntü karşısında aşırı heyecanlanırdı. *Bence* doğru olmasını isterdi.

Connor'ın dudaklarının arasından gri bir duman üflemesini izledim. Benim gibi öksürüklere boğulmuyordu.

Ona öfkeyle bakmaya çalışsam da boğulduğum için bakışlarım etkisini kaybediyordu.

“Gel...” Connor, televizyon battaniyesini başımızın üstüne alarak bize çadırımsı bir yer oluşturdu. Ardından esrarı parmaklarının arasında tutarak dudaklarına götürdü ve derin bir nefes çekti. Gözleri benden ayrılmıyordu. Acaba bir dahaki sefere doğru yapabilmem için onu incelememi mi istiyor diye merak ettim. Gerçi öyle olsaydı, bana “ders vermek” konusunda ukala bir şeyler söylemesi gerekirdi.

Buna rağmen derince aldığı nefesi ve boğazına çektiği dumanları inceledim. Sigara veya onun benzeri şeyler içmeyi hiç bir zaman seksi bulmamıştım. Şu ana kadar. Oldukça zeki ve kendini beğenmiş sevgilim tıpkı bir şampiyon gibi, bir tanrı gibi, gülümsemesiyle tüm yerküreyi aydınlatıp dünyanın sekizinci harikasını yaratabilecek ölümsüz bir varlık gibi içene kadar.

Bunları ona *ASLA* söylemezdim, bunu netleştirebilirdik. İfadeindeki övgüyü ve abartıyı görmemesi için gözlerimi kısıtım. Ancak kahkaha atmak üzereydi. Demek ki bir şeyi yanlış yapmıştım. Esrara uzandığımda başını iki yana salladı. Uzun bir nefes daha çektiğinde bu sefer ağzını kapalı tutarak dumanı üflemedi.

Otoriter elini başımın arkasına uzattı. Ben daha gözlerimi kırpmadan dudaklarım onunkilere değdi ve emri karşısında aralandı. Duman, dudaklarımın arasından sızarak boğazımı gıdıkladı. Yeni bir öksürük daha kafamın güzel olmasını tehlikeye atıyordu ama Connor öksürüğü bir öpücükle zapt etti. Ağzıma uzanan dili tüm algılarımı rahatlatıyordu. Onun kendinden geçmiş nefesini aldım, o da benimkini aldı. Bu şimdi-

ye kadar tattığım en içten öpüşme deneyimiydi. Nefes nefese. Nefes al, nefes ver.

Parmakları, yumuşak saçlarımda gezinirken diğer eliyle de beni kucağına çekti. Bacaklarımı beline sarmıştım, yine de şu an benden daha kontrollü olduğunu hissediyordum.

Nabzım zevkle hızlanırken kollarımı onun boynuna doladım. Dudaklarımız sonunda ayrıldığında küçük bir duman havaya yayıldı. Gülümsemelerimiz ortadaydı.

“Hadi tekrar yapalım,” dedim. Sonunda boğazım yanmadan bir nefes çekebildiğim için heyecanlıydım. İçtenlikle, bedenimin bu zehri kabul etmeyeceğini düşünmüştüm. *Aferin sana, bedenim.*

“Bağımlıların en sevdiği cümle,” dedi oyunbaz bir gülümsemeyle.

“Ot o kadar da kötü değil,” diyerek karşılık verdim.

Küçük bir nefes alarak dumanı yüzümden uzağa üfledi. Çadırımız yoğun duman ve sert kokuyla doluydu. Küçük alanımız duman altıydı, hepsi üstümüze sinecekti.

“Haklısın,” dedi Connor ilgisizce, ardından esrarı inceledi. “Beyin hücrelerini yakmıyor. Sadece içindeki hevesi kırıyor. Nasıl kötü olabilir ki?”

Bir insanı, kendisinin daha alt bir versiyonuna dönüştüren her şey kötüydü. En azından Connor Cobalt’ın zihninde öyleydi.

Bu anı onunla tartışarak mahvetmeyecektim. “Bununla ilgili bir sorunum var,” diye itiraf ettim.

Merakla kaşlarını kaldırdı.

“Kokusu,” dedim. “İğrenç. Sigaradan daha kötü. Çamaşır suyunda yıkanmam gerekecek.”

Gülümseyerek beni içtenlikle öptü. Bunu seviyordum. Düşüncelerim ve kelimelerimle bir adamı kendime çekmeyi. Onu, bedenimle ayartmaktan daha keyifli hissettiriyordu. Gerçi o da oldukça hoşuma gidiyordu.

Ayrıldığıımızda, “Birisi kokusuz otu keşfetse inanılmaz para kazanır. Ah! Ya da hoş kokan esrarı!” dedim kıkırdayarak. *Kıkırdamak*. Bu yüksek frekanslı kız sesi hiç tanıdık değildi. Bu duman altı mekân kesinlikle işe yarıyordu.

Beni tekrar öperek kahkahamı sessizleştirdi, ciğerlerimi duman ve keyifle doldurdu.

Bir süre daha battaniyenin altında kaldık. Yüzüme dokunmaya çalışırken ellerim ağır çekimde hareket ediyordu. Bacaklarımın hareket etmesi de çok uzun zaman alacak gibi görünüyordu, gerçekten hiçbir yere gidemeyecek kadar miskinlerdi. Bu yüzden Connor’ın kucağında kaldım. Buna rağmen kafamı çevirdiğimde, sanki bedenime bağlı değilmiş gibi benden daha hızlı hareket ediyordu. Beni iki dakikalığına kendimden geçiren garip bir kombinasyondur. Sadece iki dakika mı olmuştu?

Connor beni izliyor, su içiyor ve şişeyi bana doğru uzatmaya çalışıyordu. Uzanıp dirseğine çarptım. Tekrar kahkaha attım.

“Al bakalım,” dedi Connor. Şişesinin ağzını dudaklarıma dayayarak havaya kaldırdı ve içmeme yardımcı oldu. Zımparalanmış gibi hissettiren boğazıma su oldukça iyi gelmişti. Dudaklarımı sildikten sonra kendimi bir anda Connor’ın gömleğinin düğmelerine kaptırdım. Parmaklarım onlarla oynuyordu. Vay be. Düğmeler, o küçük deliğe mükemmel şekilde giriyordu. Oldukça basit bir matematiği vardı ama birileri, bir şekilde bunu daha önce keşfetmişti.

Connor, pek bir şey söylemiyordu. Bu sessizlik hoşuma gitti. Hisleri daha güçlü kılıyordu. Parmaklarıyla saçlarımı tarıyor olması gibi. Bedenimin her bir parçası, bir diğerinden daha çok hassaslaşıyordu.

“Ben açım,” dedim bir anda.

“Çözümünü biliyorum.” Beni hızlıca kaldırdı ve battaniyeyi yana attı. Kalbim öncekinden daha hızlı atıyordu. Connor burnunu boynuma sürttü. “Seni besleme zamanı.”

Kahkaha attım. Odadan çıkarken teni benimkini gıdıklıyordu. Kameralarla dolu bir evde geziyor olmamızı umursamıyordum. Kamera önünde içiyor değildik. Kimsenin, hiçbir şeye dair kanıtı yoktu.

Ayrıca, Savannah, Brett ve Ben'in saatlerini geçmiştik. Onlar muhtemelen kendi evlerinde uykuya dalmış ve bizi çekmesi için duvardaki kameraları bırakmışlardı.

Connor, kollarında benimle merdivenlerden aşağıya indi. Giriş kata geldiğimizde beni yere bıraktı. Oturma odası *tam oradaydı*. Ancak Lily ve Lo, sırtları bize dönük bir şekilde şömine rafının üzerindeki televizyona bakıyorlardı. Scott özür dileyene kadar bir hafta boyunca odalarını ona karşı bir bariyer olarak kullanmışlardı. Lo, bu özrünün "beceriksizce ve samimi-yetsiz" olduğunu söylese de sonunda alt kata inmelerine yetmişti.

Konuşmak için ağzımı açtım.

"Şşşt," diye fısıldadı Connor yavaşça. Parmaklarını dudaklarıma bastırduğunda ikimiz de gülümsedik. Neden bu kadar komikti?

Tam olarak şeyden gizleniyorduk... hiçbir şeyden. Sadece arkalarını dönmeleri, bizi görmeleri için yeterliydi ama ikisi de filme dalmıştı.

"Neden bunu izliyoruz?" diye sordu Loren.

"Çünkü neden *Peter Pan*'in vücut bulmuş hali olduğunu düşündüğümü bilmen gerekiyor," diye cevap verdi Lily.

Tekrar kahkaha atmak üzereydim. Nedenini bilmiyordum ama Connor, eliyle ağzımı kapatarak sesleri bastırıyordu. Sadece tek koluyla beni nasıl ayakta tutuyordu?

O güçlü, Rose, aptal olma. Aman Tanrım. Ot seni aptal mı ediyor?

"Eğer ben Peter Pan'sem, sen kim olacaksın? Wendy mi?"

“Hayır,” dedi Lily. “Wendy, sevdiği erkeğe karşı faniliği seçiyor. Ben...” Uzun bir süre duraksadı. Dilimi Connor’ın avucunda gezdirdim.

Connor dudaklarını birbirine bastırmış, kahkaha atmamak için ciddi çaba harcıyordu.

“Tinkerbelle,” diye bir sonuca vardı Lily. “Pan’i asla bırakmıyor. Onu, her şeyden çok seviyor.”

“Yani sen benim küçük perim gibi misin?” diye sordu Lo ancak kelimelerinin ardındaki hayranlığı hissediyordum.

Yine de bu ne kadar sevimli olursa olsun, Connor’la ben kahkahalarımızı bastıramadık. Bir anda kahkahalara boğulunca gizliliğimiz açığa çıktı.

Omuzlarının üzerinden dönüp çattıkları kaşlarıyla birlikte bizi merdivenin yanında yakaladılar.

“Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?” diye sordu Lo başını eğerek. Duruşumuzu ve yüzlerimizi inceliyordu, bakacak başka neyimiz vardı ki?

“Ayaklarım,” diye cevap verdim.

Connor, kahkahasını bastırmak için dudaklarını boynuma gömdü. Benim kahkaham tüm şiddetiyle dudaklarımdan firar etmişti, durdurmam mümkün değildi.

“Ne?” Lily akli karışmış bir şekilde gözlerini kıstı.

Connor çenesinin kalanını da omzuma yasladıktan sonra cevap verdi. “Yemek yiyoruz.”

Lily’nin nefesi kesildi. “Esrar mı içtiniz?” Ben daha bir bahane üretmeden koltuktan fırladı. Bize daha üç metre bile yaklaşmadan geriye doğru sendeleyerek burnunu sıktı. “Ahh.” Öğürdü. “Bu kokudan nefret ediyorum.”

Loren’in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Siz ikiniz...” Sevgilisine yaklaşırken başını iki yana sallıyordu. “Bu evdeki en sorumluluk sahibi iki insanın, kafayı bulacağı kimin aklına gelirdi ki? Tebrikler, resmi olarak grubumuza girdiniz.”

“Arkadaşlık çemberimize,” diye netleştirdi Connor.

Bir kahkaha daha attım. Connor beni tekrar kollarına alarak mutfağa doğru taşıdı ve tezgâhın hemen yanına bıraktı.

“Kalıp izleyebilir miyiz?” diye sordu Lily heyecanla.

“Bunu bir sonraki bölümde izleyeceğiz,” diye hatırlattı Loren.

“Yine de kesilmemiş versiyonunu istiyorum.”

Connor bacağıma dokundu. “İyi misin?” diye sordu. Kafası güzelken bile endişeliydi.

“Paranoyak değilim. Belki de iyi bir ottur.” Ama Connor’la olduğum müddetçe, uyuşturucunun kötü etkilerini sağ salim atlatacağımı biliyordum.

Sevginin ne garip bir türüydü.

Ve hepsi benimdi.

BÖLÜM 42

CONNOR COBALT

Oturma odası boşaltılmıştı. Yumuşak, kabarık matlar yere serilmişti. Daisy çoktan zıplamaya başlamıştı; Ryke, Loren ve benim kızlara söz verdiğimiz kendini savunma dersine hazırlanıyordu. Gerçek bir eğitmen çağırmayı teklif etmiştim ama Ryke lisanslı sayıldığını söylemişti.

Birini dövebiliyor olmanın onu iyi bir öğretmen yapmayacağına hatırlatmıştım. Sonra, “Beni sinir etmeyi bırak da gidip sikik bir esrar yak,” demişti.

Daha kötü hakaretler de duymuştum.

Scott Van Wright, Rose’la benim aptal gibi kıkırdadığımız ve *taco* gecesinden kalanları yediğimiz kısmın birazını yainlamıştı. İçerken çekilen gerçek bir kaydımız olmadığı için bölümden olabilecek en az miktarda olumsuz dönüş almıştık. Anlaşılmaz kahkahalar atan iki genç yetişkin yerine, kendi kusmuğunda uzanarak insanları şok eden bir sürü *reality* şov yıldızı vardı.

Tek dezavantajı, hayatımda ilk kez aptal görünüyordum.

Ve umurumda değildi. Bu tür bir duygusuzluğu kazanmak yirmi dört yılımı almıştı. Üniversitedeyken birisi beni bir

akıllıdan daha az ya da sınıfın dibinde görmüş olsa hayatımın sonu gelmiş gibi hissederdim. Adi olduğumu düşünmeleri sorun değildi. Statümü yükseltmeye çalıştığımı düşünmeleri sorun değildi. Tuhaf olduğumu düşünmeleri de öyle.

Aptal, kanımı donduran bir kelimeydi. Başarısızlık, beni öldürebilecek bir hareketti.

Bir günde, Wharton konusunda başarısız olmuşum. “Sözde” hayalim konusunda başarısız olmuşum. Sonrasında da kendimin daha aptal bir versiyonuna dönüşmeme sebep olacak bir şey yapmışım.

Artık, “*Umurumda değil,*” deyip buna gerçekten inanabiliyordum.

Yirmi dört yaşındaydım. Hep, çoktan büyüdüğümü düşünürdüm. Ancak Rose’la olmak, kendimin en çok sevdiğim versiyonuna erişene kadar büyümemi sağlamıştı.

Korkularım artık kibirli ve bencilce değildi.

“Eğer saldırıya uğrarsam biber gazımı ve *Taser*’ımı* çıkaracağım. Yumruklarımı kullanmayacağım. O son çare,” dedi Rose.

“Ya bunları yapmaya vaktin olmazsa?” diye sordum. Kıyafetlerini her süzdüğümde yüzümde oluşan gülümsemeyi engelleyemiyordum. Spor ayakkabısı yoktu. Yoga taytı ya da tişörtü yoktu. Sanki bir öğle yemeği toplantısına katılacakmış gibi bir dolgu topuklu ayakkabı, deri şort ve şortunun içine soktuğu beyaz renkli pamuk bir bluz giymişti. Loren, ona gidip üstünü değiştirmesini söylediğinde ise Rose onun yüzünü söküp almak ister gibi görünmüştü.

Ben işin aslını biliyordum.

“Bütün paparazziler aşağılık değil,” dedi Rose. “İçlerinden birinin ahlaki değerinin olduğuna ve öfkeli aşağılık heriflere karşı bana yardım edeceğine eminim.”

* *Taser International* markası tarafından satılan bir şok silahıdır. (ç.n.)

“Ya etrafta paparazzi yoksa?”

Bir parmağını kaldırarak, “Bir kere,” dedi. “Son dört aydır yalnızca bir kere, dışarıda *yalnızdım*. O da Lily, art arda beş yanlıs sokağa girdiğinde olmuştu.”

Lily, “Hey!” diyerek araya girdi. Daisy gibi düzgün egzersiz kıyafetleri giymiş halde yerde oturuyordu. Yalnızca, Lily’nin başında mayıs ortasındaki sıcak havadan ziyade soğuğa daha çok uyacak kürklü, beyaz bir şapka vardı. Şapkanın azı dişleri vardı ve belli ki *Yıldız Savaşları*’ndaki Wampa denen şeye aitti. Bunu takmasının tek sebebinin Loren olduğunu anlayabiliyordum. Loren, Lily’ye doğru her baktığında nefes alışları derinleşiyor ve kehribar rengi gözleri tutkuyla parlıyordu. Lily’ye doğru atılmaya hazırmış gibi görünüyordu.

Lily ayağa kalkarak Loren’in kendisine göstermek üzere olduğu hareketi bıraktı. “Yanlıs sokaklara girdim çünkü GPS, Fransızca ayarlanmıştı.”

Rose ona bir bakış attı. “Fransızcaya ayarlayan sendin.”

“Dili öğrenmeye çalıştığım için,” diye açıkladı Lily. “Böylece ikinizin arkamızdan ne halt konuştuğunu anlayacaktım.”

Yayınlanan son bölümde ilk defa birbirimizle Fransızca konuşmamızı yayınlamışlardı. Prodüksiyon konuşmaya bir alt-yazı da eklemişti.

Konuşmamız Lily etrafında dönüyordu ve televizyonda şöyle bir şey geçmişti.

ROSE: Kilo veriyor. Kaburgalarını sayabiliyorum.

BEN: O bir gölge.

ROSE: Bir gölge değil. Lily’nin iskeleti.

BEN: Üst katta bir fizik kitabım var. Işık ve gölgelerden bahsettiğine eminim. İster misin?

ROSE: Neden bir fizik kitabın var? Sen bir işletme öğrencisisin.

BEN: Böyle anlar için.

Bu en sakın Fransızca sohbetlerimizden biriydi ama Lily onun önünde kilosu hakkında konuşmamızdan pek de memnun olmamıştı.

Belli ki hepsi (Lily'nin deyimiyle) "zeki insan" meseleleri hakkında tartıştığımızı ve onlar hakkında Fransızca konuşmaya dair bir kuralımız olduğunu düşünüyorlardı.

Benim bir kuralım vardı.

Eğer beni anlamak istiyorsan, dilimi öğren.

Ryke ve Daisy, onlar hakkında konuşmamızı umursuyor gibi görünmüyordu ama Lily ve Loren buna sinir olmuştu.

"Bil diye söylüyorum," dedi Lily. "Şimdiden Fransızca beş kelime biliyorum. Bu orana bakacak olursak, her an akıcı bir şekilde konuşabilirim."

Daisy zıplama işini bıraktıktan sonra bize doğru geldi. "Hazırlık okulunda İspanyolca ve Latince'den kalmamış mıydın?" diye sordu gülümseyerek.

"Bu tartışmaya kapalı," diye savundu Lily. "Onlar aynı dil bile değil."

Rose bana bir bakış *daha* attı ancak kendime engel olamadım. "Tartışma konusu," diyerek düzelttim sözlerini.

Lily şaşkın bir şekilde bana baktı. "Ne?" Loren, kollarını beline doladığı sırada Lily söylediği şeyi açıkladı. "Tartışmaya kapalı. Yani tartışmaya gerek yok, önemsiz gibi."

"Tartışma konusu," diye tekrarladım. "Doğruluğunu garanti edebilirim."

Rose dirseğini bana geçirdiğinde Lily'nin kaşları daha da aklı karışmış bir şekilde çatıldı.*

* Burada Lily'nin bahsettiği ifade olan "mute point" Connor tarafından "moot point" olarak düzeltiliyor. Doğru anlam olan "moot" Lily tarafından karıştırıldığından aralarında bir kelime oyunu dönüyor. (e.n.)

Ryke, “Kimse sikik gramer polislerini sevmez,” dedi bana.

“Üniversitede şehir gazetesine yazan birinin bunu söylemesi korkunç,” dedim. “Editörün senden nefret ediyor muydu?”

Bana ortaparmak çekti.

“Bekle.” Lily, ellerini kaldırdı. “*Tartışma konusu* ne demek o zaman? Aynı şey değil.”

“Önemi yok,” dedi Rose aceleyle, eliyle bana bir işaret yaptı.

“Önemi var,” diyerek karşı çıktım. “Kardeşini eğitmek istiyorum.”

Rose koluma yumruk attıktan sonra parmağını üzerime doğrulttu. “Bu, dolaylı hakaretin içindi. O aptal biri değil.” Konuşmak için ağzımı açtığımda bir yumruk daha attı. “Ayrıca belli ki senin, kendini savunma dersine ihtiyacın var. Savunma işini çok yapıyormuşsun gibi görünmüyor.”

Tekrar beni yumruklayacaktı fakat yumruğunu elime aldım.

Dudaklarını büzdü. “Tamam.”

Ben, Brett ve Savannah’nın, etrafımızı sardıklarını fark ettim. Scott’a bakındım ama kendini odasına kilitlemiş olmalıydı. Çalışıyordu. Bir kez daha taktik değiştirmişti. Artık eskisi kadar Calloway kızlarıyla uğraşmıyordu. Neredeyse son iki haftadır ortalarda yoktu. Bu ev mi beni daha paranoyak bir hale getiriyordu bilmiyordum ancak sürekli Scott’ın bir şeyler peşinde olduğunu düşünüyordum. Rose’u fiziksel olarak benden almadan bana nasıl zarar verebileceğini henüz çözemiştim. O konuda çoktan başarısız olmuştu. Cephanesinde kalan şey neydi?

Ryke tişörtünü kenara atarken Rose’la birlikte ona döndük. Lo ve benden daha fazla kasa sahipti, daha belirgin kasları vardı. Her gün çıplak elleriyle dağa tırmanan biz olmadığımız için bu durumu kabul ediyorduk.

“Bunun çıplak yapılacak bir kendini savunma dersi olduğunu bilmiyordum,” dedim alayla.

Lo kahkaha attı. “Lanet olsun, benden önce davrandın.”

Ryke dik dik baktı. “Kimse sağ omzuma vurmuyor. Yasak bölge.” Verdiği tek cevap buydu. Ancak ne söylemeye çalıştığını biz anlıyorduk. Karmaşık bir dövme yaptırmak için bir aydan fazla harcamıştı. Daisy’nin, Ryke tek gitmesin diye ona eşlik ettiği en popüler bölümlerden birinde yaptırmıştı. Daisy’nin birkaç izinli gününden biriydi ve o günü diğerleriyle geçirmek yerine Ryke’la geçirmeyi seçtiğini Rose ve ben fark etmiştik.

Philly’nin Prensesleri, bölümün sonunda gerçeği açığa çıkarana kadar on beş dakika boyunca “Daisy, Ryke’la dövme yaptıracak mı, yaptırmayacak mı?” diye bir soru yayınlamıştı.

Daisy dövme yaptırmamıştı.

Modellik kariyerine devam etmesi için çok önemli olan bedenine herhangi bir şey yaptırmış olsaydı annesi onu öldürdü. Samantha, aynı zamanda Ryke’ı da mahvetmenin bir yolunu bulup muhtemelen saçma sapan bir suçlamadan onu hapse attırırdı. Buna hiç şüphem olmadığı için, Ryke’ı biraz daha büyüyene kadar Daisy’den uzak durması konusunda uyarıyordum.

Ama Ryke bir mazoşistti. Sonunda kendisine zarar vereceğini bildiği şeyleri bilerek yaptığına yemin edebilirdim.

Hepimiz dövmesinin bitmiş haline baktık. Kanatlarında kırmızı, turuncu ve sarı gölgeler olan bir anka kuşuydu. Sağ omzunu ve göğsünü kaplıyor, ayakları Ryke’ın karın kaslarına doğru uzanıyordu. Gri ve siyah bir zincir, kuşun bileklerine sarılmışken alt tarafa doğru uzanan çapa kalçasına kazınmıştı.

Lo başını iki yana salladı. “En azından *tribal*” dövmelerden yaptırmadın.”

“Siktir git,” dedi Ryke. Bir kolunu başının arkasına uzatarak üstündeki bakışları ve üç kamerayı görmezden geldi.

Başımı eğdim. “İğnenin ambalajlı ve paketli olup olmadığını kontrol ettin mi?”

* Eski kabilelerin sembollerine benzeyen dövme çeşidi. (ç.n.)

“Sikik bir aptal değilim.”

“Aslında böyle söylediğinde sana daha çok inanıyorum,” dedim ifadesiz bir şekilde.

Daisy, “Bence ateşli duruyor,” diyerek araya girdi. İçerideki herkes (ben hariç) homurdanırken şeytanca gülümseyip, “Ne?” diyerek kahkaha attı.

“O benim ağabeyim ve sen de benim kardeşim gibisin,” dedi Lo iğrenmiş bir bakışla. “Sadece, *hayır*.”

Ryke’in çenesi sertleşirken hiçbir şey söylemedi. Sadece tişörtünü yerden alarak üstüne geçirdi.

“Striptiz için teşekkürler, *ağabey*,” dedi Lo.

Ryke ona ortaparmak çekti.

Ancak sonra, gözlerinin Daisy’yle buluşmasını izledim. Daisy’nin parlak gülümsemesi tamamen kaybolmuştu. Yüzündeki keyifli ifadenin onu terk edişini yakalayamamıştım ama belki de Lo’nun söylediği işe yaramıştı.

Ryke ve Daisy, benim duyamadığım ve okuyamadığım kelimelerle dolu uzun bir an boyunca birbirlerine baktılar. Neredeyse konuya bu kadar yabancı kaldığım için bakışlarımı kaçıracaktım.

Sonra Daisy dudaklarını oynatarak, “*Üzgünüm*,” dedi.

“Sadece koluma vurma, tamam mı?” dedi Ryke. “Hâlâ acıyor.”

Daisy’nin dudakları yavaşça kıvrıldı.

Lily, “Kendimi nasıl savunacağımı biliyorum,” diyerek bir anda büyük bir açıklama yaptı. Lo’nun kollarındaydı ama bir anda uzaklaşarak elini ona doğru kaldırdı ve *Star Trek*’ten Vulcan* selamı yaptı. Çizgi roman kongresine gittiğimizde Rose bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve “*Spock*** şeyi,” dediği için Lo onu azarlamıştı.

Lily parmaklarını V şeklinde ayırmaya devam etti. Lo, onu

* *Star Trek*’te sivri kulaklı bir ırkın yaşadığı gezegen. (ç.n.)

** *Star Trek*’ten bir karakter. (ç.n.)

öpüp hepimizi buradan göndermek istiyormuş gibi sevgilisine bakıyordu.

Kimse bir şey söylemedi. Hepimiz kaşlarımızı kaldırmış “neler oluyor burada” dercesine dikiliyorduk.

“Gördünüz mü?” dedi Lily. “Aklınız bana saldıramayacak kadar çok karıştı.”

Lo neşeyle onun bileğini tuttu. Ardından öne doğru eğildi ve dilini Lily’nin parmaklarının arasından uzatıp ilkel bir harekette bulundu. Lily’nin eli ve kendi ağzıyla.

Kameralar Ryke’dan uzaklaşarak Lily ve Lo’ya odaklandı.

Lily zorlukla nefes alarak Lo’nun omzuna vurdu. “Az önce Vulcan selamına saygısızlık ettin!”

Lo kollarını ona sararken gülümsüyordu. “Öyle mi? Kim *Yıldız Savaşları* şapkası takarken Vulcan selamı verir ki? Önce sen saygısızlık ettin.” Kürklü beyaz şapkanın üstünden onun başını okşadığında Lily parmak uçlarında kalkarak onu öptü. Lo da bu öpücüğe karşılık verirken sırıttı.

“Başlayalım mı?” diye sordum. Daisy eve otuz dakika önce gelmişti ve saat çoktan gece birdi. Üstelik normale göre *erken* gelmişti.

“Şışt!” diye bağırdı Rose. Histerik bir şekilde kolunu göğsüne uzattı. Başını iki tarafa sallarken gözleri alevler içindeydi.

Herkes kaşlarını çatarak bir saniyeliğine sessiz kaldı.

Rose ne yapıyordu...

Sonra bir şingirtı sesi duydum. Sanki tasmadaki ziller birbirine çarpıyormuş gibi bir ses. Ardından Sadie, alt katın merdivenlerinde belirip hiç tereddüt etmeden sanki evin bu kısmı ona aitmiş gibi giriş kata adım attı.

Rose yerdeki biber gazına uzandı, sanki niyeti kötüymüş gibi gözlerini kısarak kediye bakıyordu.

Ancak en kötü tepki geçen hafta Sadie’yi yatak odasında “yakalayan” Lily’den geldi. Söylediğine göre uyandığında Sadie köşede oturmuş, uyurken onu izliyordu. Bu o kadar saçmaydı ki bana söylediği an gözlerimden yaş gelene kadar gülmüştüm.

“*Aman Tanrım, aman Tanrım,*” dedi Lily. Bir ya da iki kez *şeytan* dediğini duyar gibi oldum ama kelimeleri çılgına dönmüş gibi söylüyordu. Oturma odasında deli dana gibi koşmaya başladı. Saklanacak bir yer arıyordu fakat tüm koltukları ve sandalyeleri duvara doğru itmiştik. Alan, Sadie’nin onu bulabilmesi için müsaaitti.

Lily sarsıcı, saçma hareketlerine devam ederken kedim kısık sesle tısladı.

Daisy, uzanıp Sadie’yi kollarına almaya çalıştı ama Ryke anında onu uzaklaştırarak göğsüne çekti. Daisy kedimi en son almaya çalıştığında, Sadie onun bacağını tırmalayarak kanyan üç uzun tırnak izi bırakmıştı ve annesi de deliye dönerek pazar yemeğinde en az bir saatini bana bağırarak geçirmişti. Aslında o olaydan sonra Sadie’yi satmıştım ama sonraki gün eve döndüğümde Rose ve Daisy’nin bin bir emekle onu geri aldığını öğrenmiştim.

Kedimi ne kadar sevsem de bu kızları daha fazla önemsiyordum.

Lily bir çözüm bulana kadar odada koşmaya devam etti. Bir maymun gibi sırtına tırmanmaya çalıştığı Lo ise kahkahasını bastırmaya ve onun düşmesine engel olmaya çalışıyordu. Tüylü şapkası ve patlak gözleriyle Lily gerçekten de uzun, ince bir hayvana benziyordu.

“Onu alt kata indireceğim,” dedim herkese.

“Eğer kendimizi bir kediden koruyamıyorsak, o zaman nasıl umudumuz olabilir ki?” dedi Daisy dramatik bir şekilde. Yüzüne parlak, neşeli bir gülümseme yayılmıştı.

“Ben kendimi savunabilirim,” diye karşılık verdi Rose. Birer gazı spreyini çalkaladı.

“Sevgilim,” diyerek onu uyardım. “Gerçekten de sabah *PE-TA’nın** bizi aramasına ihtiyacımız yok.”

“*PETA’yı* siktir et.”

* *People for the Ethical Treatment of Animals*, bir hayvan hakları organizasyonudur. (ç.n.)

Siktir. “Rose.” Başımı iki yana salladım. Farklı olduğumuz nokta buydu. Gerektiği zamanlarda dilini tutamıyordu.

“Bu bölümden sonra birisi üstüne bir kova kırmızı boya dökecek,” dedi Lo. Omuzlarındaki Lily, halinden memnun görünüyordu, bacakları Lo’nun göğsüne doğru sarkıyordu. Oda da fazla gururlu bir şekilde gezen Sadie’yi izliyordu.

Rose *biraz* pişman olmuş gibi görünüyordu. Sadie’yi alt kata indirmek için onun yanından ayrıldım. “Hayvanları seviyorum,” dedi hatasını telafi etmek için mekanik bir şekilde. Kameraya buz gibi bir gülümseme göndererek ekledi. “Eğer birisi kürk montlarımdan birini mahvederse, faturasını size kesirim ve kahrolası gözlerinizi yuvalarından çıkarırım. Çünkü bir daha *asla* güzel kıyafetlere bakmayı hak etmezsiniz.”

Herkes kahkaha atarken Sadie’nin sinsice alt kata inmesini izledim. Omzumun üzerinden bu insanlara, arkadaşlarıma bakarken gülümsedim.

Wharton yüzünden bunu kaçırmak istemezdim.

Hiçbir şey yüzünden bunu kaçırmak istemezdim.

Tam burası, en mutlu olduğum yerdi.

BÖLÜM 43

ROSE CALLOWAY

Yanımdaki bedenin hareketliliğine karşı kıpırdanarak yarı uykulu bir şekilde gözlerimi açtım.

Sabah ışığına karşı gözlerimi kıstığımda, zihnim şu an içinde olduğum pozisyonu ve burada neler döndüğünü anlamaya başladı. Bacaklarımın arasındaki doluluk, omuzlarımın iki yanındaki eller, üzerimde azimli bir şekilde hareket eden beden.

Dün gecenin sert seksinin ardından hâlâ çıplaktım ve tasma, sıkı bir şekilde boynumdaydı.

Connor'ın gözlerine baktığımda kalp atışlarım hızlandı. Tamamen uyanmamı izliyor, bir keresinde ağzımdan kaçırduğım *garip* fantezimi yerine getiriyordu. Hep uyanır uyanmaz tahrik olacağımı hayal etmiştim ve o noktaya gelmem biraz vakit alıyordu.

Connor, ihtiyaçlarımı kolaylaştırarak yavaşça hareket ederken gergin hislerimin yükselmesini sağlıyordu. İçime kendini her itişinde pazılarını daha sıkı kavradım. Seks sırasında ellerimi kullandığım birkaç andan biriydi. Aşağı bakıp bacaklarımın arasında kaybolmasını izlerken etrafında kasılmaya başladığımı hissettim.

Başını eğerek beni sertçe öptü.

Bu hoşuma gitmişti.

Bunun hoşuma gitmesine inanamıyordum. Dahası, bunu yerine getirmeye hevesli olmasına inanamıyordum. Bu yüzden onu seviyordum.

Gidip gelmeye devam ettikçe bedenlerimiz bir ter katmanıyla kaplandı. Bacaklarımı beline sarıp içimdeki yerini daralttığım da ağzı yavaşça açıldı.

“Rose...” diye inledi. Mermer bir heykel kadar sert olan yüzü zevkle dolup taşıyordu.

Sonra sertçe boşaldı. Yüzümü yastığa çevirerek inledim, ayak parmaklarım kıvrılıyordu. İkimiz de soluklanırken yavaşça içimden çıktı. Yan tarafa dönerek hemen yanıma kendini bıraktı. Göğüslerimiz uyum içinde inip kalkıyordu.

İçimde gidip gelen bir sikle uyanmak, artık tamamen itiraf edebileceğim kadar tahrik edici bir şeydi.

Güçlü mavi bakışlarıyla buluşacak gücü içimde bulduğumda sıırıttı. Bunu ne kadar çok arzuladığımı biliyordu.

“Günaydın... sevgilim,” dedi verdiği son derin nefesle. Uzanarak beni bir kez daha öptü.

Benden ayrıldığı an bunu ne kadar çok sevdiğimi söylemek üzereydim ama gürültülü çarpma sesi düşüncelerimi böldü. Sesler gardırobumuzun arkasındaki duvardan geliyordu, arkamızdaki duvardan değil.

Tak, tak, tak sesleri devam ederken inlemeler de duymaya başladık. Kaşlarımı çattım. “Daha geçen gece seks yapmadılar mı?” Duvarlar inceydi ama onları elimden geldiği kadarıyla görmezden gelmeye çalışıyordum.

Ancak odamızın, Lily ve Loren’in bitişiğinde olmasının bir avantajı vardı. Ne kadar seks yaptıklarını biliyordum ve bu da Lily’nin iyileşme sürecindeki gerileme zamanları hakkında bilgi sahibi olmamı sağlıyordu.

Connor bacaklarını yataktan sarkıttı. Ardından tamamen çıplak bir şekilde duvara doğru ilerleyerek elini duvara indirdi. “Hey!” diye bağırdı onlara. Fakat bağırışı bile sakın ve kendinden emindi. “Siz ikiniz, yavaş olun!”

Çarpma sesi bir anda sona erdiğinde kulaklarıma daha kötü bir ses doldu. Loren Hale’in sesi. (Gerçi duvarın ardından boğuk geliyordu.)

“Hiçbir şey yapmıyoruz!”

“Dün gece seks yaptınız,” diye seslendi Connor. “Yirmi dört saat içinde sadece bir kez. Hatırladın mı?”

Lo ve Lily, sevişmek için genelde sadece on iki saat beklerlerdi. Ancak bu sıralar yeni bir kural deniyorlardı. İradeleri zayıfladığında onlara yardımcı olmamızı istemişlerdi.

“O zaman *siz* sesinizi alçaltın!” diye bağırdı Loren. “Sevgili bir seks bağımlısı. İşi pişirdiğinizi duymamalı.”

“Sessiz olacağımıza söz veriyorum,” dedi Connor. Bana döndüğünde gözlerimiz buluştu. “Bir dahakine ağzını bağlayacağım.”

Gözlerimi kısıtım ama alt kısmım farklı tepki veriyordu.

Connor sadece gülümsedi ve üstünü değiştirmek için gömme dolapta kayboldu. Yataktan çıkmadım. Bunun yerine komodinden defterimi alarak günlük yapılacaklar listemde çalışmaya başladım. Bugün, düğün için müzik seçmem gerekiyordu.

Bir ay. -Annem

Bir ay.

Neredeyse gelmişti. Biraz daha zamana ihtiyacım vardı ama medya şüpheye kapılmadan tarihi öteleyemezdik.

Geçen hafta Lily’den yardım etmesini istemiştım ve neredeyse gözyaşlarına boğulmuştu. Onun için bu süre hâlâ çok yakındı.

Ve etkinliğin televizyonda gösterilecek olmasının da hiç yardımı dokunmuyordu. Mihraba yürürken takılıp düşeceği-

ne ve insanların bu anı keserek YouTube'da viral bir video yapacaklarına dair kâbuslar gördüğünü söylemişti.

Bu endişeleri yatıştırmak zordu.

Çünkü gerçekleşme ihtimalini görebiliyordum.

Düğünün yanı sıra, Calloway Modaevi stokları çok yoğun-
du. Şov, kıyafetlerimin satışlarının hızla yükselmesini sağla-
mıştı ama satışlardaki bu artışı ilk görüşüm değildi. Eskiden de
reklamlar için programım dolup taşardı, hatta Moda Haftası
kariyerimin zirvesiydi. Zaferlerim çok inişli çıkışlıydı. Kıyafet-
lerimin bir mağazaya gittiği her seferde bu artış hemen eski
haline dönüyordu. Ne kadar geçici olduğunu bildiğimden bu
ani başarıdan zevk alamıyordum.

Hırsta mutluluk yoktu.

Sadece hepsini kaybetme korkusu ve asla yeterli olamama
düşüncesi vardı.

Keşke daha azına razı geliyor olsaydım. Connor, işletme
uzmanlığı olmadan mutlu görünüyordu ama hayallerimden
taviz verirsem onun elde ettiği gibi bir sonuçla karşılaşmayı
beklemiyordum.

Hislerimi nasıl değiştireceğimi ise bilmiyordum.

“Sen iyi misin?”

Defterimden başımı kaldırarak Connor'a baktım. Yatağın
ucuna oturup yapılacaklar listemi okumak için defteri kendine
doğru eğdi.

“Sadece stresliyim,” diye itiraf ettim. “Yapacak çok fazla şey
var, günün saatleri yetmiyor.” Sanki endişelerimi silip atmak
istemiş gibi elimi salladım. “Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Yardım edebilirim.” Yazdığım ikinci işime hafifçe vurdu.
Annemin seçtiği çirkin masa süslerini yeniden sipariş et. “Be-
nim becerebileceğim bir şeye benziyor.”

Ona bir bakış attım. “Wharton'dan,” dedim. “Bana düğün
planlaması yapmamda yardımcı olmak için ayrılmadın. Bir
işin var. İşe git.” Onu yatağımdan ittim.

Ayakları yere değdiğinde kucağımdaki defteri aldı. Ona ters bir bakış attığımda ise aynı şekilde karşılık verdi. “Hemfikir olmak adına söylüyorum, Wharton’dan seninle birlikte olmak için ayrıldım,” diyerek açıkladı. “Cobalt Şirketi için değil.”

Sabahlığımın kemerini belime bağlayarak yerimden kalktım. İtirafını duymazdan geliyordum. Bu noktada akıl sağlığımı korumamı sağlayacak tek şey olan defterimi işaret ettim. “Ver şunu.”

Defterin kapağını açarak listeyi bir kez daha kontrol etti. “Bence...” dedi düşüncelere dalarak. “Ben düğün sorumluluklarını alabilirim, sen de Calloway Modaevi işlerini yaparsın.” Başını kaldırdı. “Kulağa adil geliyor mu?”

“Hayır, Richard. Beni sorunlarımdan kurtarmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor.”

Deftere uzandım ama onu başının üstüne doğru kaldırdı. “Biz bir çiftiz. Elimden geldiği zamanlarda fazla sorunundan seni kurtarmak istiyorum. Yardımımı kabul etmeni rica etmiyorum, Rose. Kabul etsen de etmesen de bunu yapacağım.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ya zevkini beğenmezsem?” diye karşı çıktım. “Anneminkilerden daha çirkin masa süsleri seçebilirsin.”

Kaşları çok aptalca bir şey söylemişim gibi havalandı. Oflayarak kollarımı aşağıya indirdim. Tamam, iyi bir zevki olduğunu kabul ediyordum. Tanrı aşkına, şampuanı bile benimkinden daha pahalıydı.

“Sana direkt bir cevap vermeyecek olsa bile son kararları vermeden önce Lily’ye danış,” dedim. Kazandığını tamamen belli edecek bir şekilde sırtıttı.

Bakışları tekrar deftere döndüğünde gülümsemesi kayboldu. “Neden, burada Scott’ın adı var?”

Listedeki yirmi yedi numarayı hatırlamak için hafızamı tazelememe gerek bile yoktu. “Bir hatırlatıcı,” dedim. “Sence de Scott geçtiğimiz ay çok farklı değil miydi diye sormak istiyordum.”

“Nasıl yani?” diye sordu. Bana kalırsa Connor’ın da kendi teorileri vardı. Sadece, önce benimkileri duymak istiyordu.

“Şovun başlangıcında kadınlardan nefret eden bir domuzdu, yüzüme karşı hep iğrenç şeyler söylüyordu. Ancak Alp tatilinde ya da sonrasında gelen birkaç haftada geri çekildi. Bunun sen ve ben seks yaptığımız için olabileceğini düşündüm. Belki derinlerde bir yerlerde Scott’ın da insanlara saygısı vardır.”

Connor çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı.

“Evet, biliyorum,” dedim. “Akla yatmıyor.”

“Zamanlama her şeydir,” dedi Connor. “Bence sadece bekliyor.”

“Ne için?”

“Henüz bilmiyorum.”

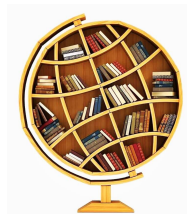
Kollarıma bir ürperti yayıldı.

Bir ay kalmıştı.

Scott’ın beklediği şeyin düğün olup olmadığını merak ediyordum. Yoksa yakın zamanda bir şeyleri mahvetmeyi mi planlıyordu?

İlk defa şova başladığımız günkü kadar gergindim.

Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

BÖLÜM 44

CONNOR COBALT

“Bunu yapmayın,” diye yalvardı Daisy. “Size yalvarırım.” Ellerini dua edermiş gibi birleştirerek başını Rose’dan bana doğru çevirdi. Şal yeşili yatak örtüsünün ucuna oturmuştu. Biz odada ayakta duruyorduk, art niyetli kameralar içeriye çekemesin diye kapıyı kapatmıştık.

“Ondan ayrılman için sana üç koca gün verdik,” diye hatırlattı Rose. “Eğer bu çoktan gerçekleşmediyse, yakın zamanda da gerçekleşmeyecektir.”

Marco Jeans reklamı biteli bir hafta olmuştu. Bu da Daisy’nin çekimde “kötü” bir kimya oluşmasından korkmadan Julian’dan ayrılabilceği anlamına geliyordu. Ama Daisy’nin insanların duygularını incitememek gibi bir zayıflığı vardı.

Haberleri aldığımız an Julian’ı şehir evinden çıkartmam gerekiyordu. Bunu *fazlasıyla* heyecanla bekliyordum. Artık ona nazik davranmama ve kahrolası çenemi ağrıtan bir ifadeye bürünmeme gerek kalmayacaktı. Julian artık işime yaramıyordu.

Daisy ellerine doğru inledi. “Ablamın ve sevgilisinin, benim adıma *sevgilimden* ayrılmalarını istemiyorum.”

“Tamam. Ondan sen ayrılacak mısın?” Rose kaşlarını kaldırdı.

“Eve-”

“Hemen şimdi mi?”

Daisy’nin yüzü düştü.

“Elimizdekilere bir bakalım,” diyerek araya girdim. “Bu evde kimse Julian’dan hoşlanmıyor. Sen, Julian’dan hoşlanmıyorsun. Genelleme yapmayı sevmem ama Amerika’nın büyük bir çoğunluğu Julian’dan *nefret* ediyor. Yine de onunla çıkıyorsun çünkü...”

“Birilerinden ayrılmayı sevmiyorum,” diye itiraf etti. “Çok tuhaf ve korkunç. Geçmişteki tüm kaçamaklarımda, sadece çocuklarla konuşmayı bıraktırdım ve onlar da çekip giderlerdi. Julian öyle değil.”

Rose onu tersledi. “Eğer birinden ayrılamıyorsan, o zaman birileriyle çıkmamalısın da.”

“Tamam ama yine de... Bir ya da iki ay içinde bu toplantı için tekrar bir araya gelelim. Julian bıkip hayatına devam edene kadar onunla aramı soğutabilirim.”

Rose bana bakarken dudakları kıvrıldı. “Sanırım bu, ölmeden önce yapılacaklar listemde olabilir. Sen ve ben, kardeşimin iğrenç sevgilisinin kalbini kırıyoruz.”

“Listendeki bu sevgilinin ismi Loren Hale miydi?” diye sordum gülümseyerek.

“Olabilir. Her zaman yeni bir ekleme yapabiliriz.”

Daisy uzun bir inilti koyuverdi.

“Eğer bu kadar utanç vericiyse, bir dahaki sefere ayrılamayacağın biriyle çıkma,” diye karşılık verdi Rose.

“Bunu izliyor, değil mi?” diye sordum sevgilime.

“Ne?” diyerek bakakaldı Daisy. Gözleri irileşti. “*Hayır...*” Sanki ne olacağını anlamış gibi kelimeyi uzattı.

“İzleyeceksin,” dedi Rose başını sallayarak.

“Ve not alacaksın,” diye ekledim.

Rose bana dönerken ifadesi aydınlanmıştı. “Bize bak. Bu konuda çoktan iyi olduk.”

Elimi eline uzatırken heyecanına katıldım, belki de ondan daha heyecanlıydım. On yıl sonraki bizi görüyordum. Aynı inanılmaz ekibi. Sadece küçük versiyonlarımız da etrafta koşuşturuyordu. Rose’un annelik korkusu, başka bir günün sa-vaşıydı.

“Önden buyur,” dedim Daisy’ye. Kapıyı işaret ettim.

“O burada mı? Şimdi mi?” Sersem gibi gözlerini kırıştırdı.

“Evet,” dedi Rose. “Yön duyunu yeniden şekillendir ve alt kata in. Hadi bakalım.” Yerinden kalkana kadar Daisy’yi zorlamaya devam etti.

“Tamam, bunu yapabilirim...” dedi Daisy. Saçlarını omuzlarından geriye attı. “Daha önce köpekbalıklarıyla yüzdüm. Ablamın, bir çocuğun ruhunu söküp almasını dinlemek ne kadar kötü olabilir ki?” Utanarak Rose’a yalvarırcasına bir bakış attı. “Üzerine çok gitme. Zaten Connor’ın dediğine göre, *hâlâ* bir maymun sayılır.”

Rose ters ters bana bakarken kahkaha attım. “Ne?” dedim. “Alp tatilindeyken bir çorba kavanozunu tezgâha vurarak açmasını izledim. Böyle zor işler için insanların ürettiği aletler var.”

Rose başını iki yana sallayarak kapıya doğru ilerledi. “Eğer kimse kışını kaldırmayacaksa, o zaman hepiniz benimkini takip edebilirsiniz.”

“Benim için sorun yok, sevgilim.” Yine de, Daisy’nin önüne geçmesini bekledim. Sırf eğlence olsun diye üç katlı bir evin penceresinden atlayabilecek türden bir kızdı. Biz de bunu yapması için ona bir sebep sunmuştuk.

Daisy iç çekerek Rose’la birlikte alt kata yöneldi. Oturma odasındaki Julian benim gelmemi bekliyordu. Sanki arkadaşmışız gibi onu bira içmeye çağırdığını düşünüyordu. Koltuğa oturmuştu, Ryke’in dağcılık dergilerinden biri olan *Rock and Ice*’ı inceliyordu.

Daisy merdivenin yanında oyalanmaya başladı. Koltuğa daha fazla yaklaşmıyordu. Balığını tuvalete atıp sifonu üstüne çekmek üzereymiş gibi görünüyordu. Kameraman Ben ise çoktan bir sandalyeye oturmuş, kamerasını bize çevirmişti.

“Hey, adamım,” dedi Julian başını sallayarak. Yerinden kalkarak dergiyi masaya attı.

Bir şey söylemedim. Sadece koltuğa yöneldim. “Oturabilirsin.”

Kaşlarını çatsa da emrime uyarak oturdu. Rose ve ben de karşısındaki ikili koltuğa geçtik. Rose, bileklerini üst üste atarak ellerini dizlerine koymuştu.

“Julian,” dedi Rose ifadesizce. “Daisy’nin bir daha asla seninle görüşmeyeceği konusunda sana bilgi vermek benim için büyük bir zevk.”

“Ne?” Julian, son hatırladığımdan daha çok tıraş edilmemiş gibi görünen yanağını kaşıdı.

“Senden ayrılıyor,” diye netleştirdim. “Onu arama. Mesaj atma. Hiçbir türlü hızlı sevişme beklentisiyle kapımıza gelme. Buradaki işin bitti.”

Julian dönerek omzunun üzerinden merdivenin yanındaki Daisy’ye doğru baktı. “Ne oluyor lan? Benden ayrılıyor musun?”

“Hey.” Rose, ona doğru parmaklarını şıklattığında bu ses Julian’ın bize dönmesine yetti. “Senin küçük, çirkin hislerini incitmek istemiyor.”

Julian anında yerinden kalktı. “Bu saçmalık.” Rose’un kardeşine bakıyordu. “Bunu sana onlar mı yaptırıyor, bebeğim?”

Daisy ona cevap vermek üzereydi ama tam o sırada ön kapı bir anda açılarak duvara çarptı. Rose’la aynı anda kalktık. Kapıdan vahşi, öfkeli sesler geliyordu.

“Fazla dramatik davranmıyorum!” diye bağırdı Lily... dramatik bir şekilde. Kollarında bir sürü dergi taşıyordu. Loren ve Ryke, onlardan önce içeri girmeye çalışan Brett ve Savannah’ı geçerek içeri girdiler.

Lily mutfağa koştu.

Bu durum iyi görünmüyordu.

Yaşayacakları bu kazada hayatta kalmak için gereken hava yastıklarını onlara sunmak için mutfağa ilerledim.

Lily, dergileri lavabonun içine atarak çekmeceyi açtı. Dışarıdaki barbekü için kullanılan sıvı çakmak gazını çıkarttı.

“Hop!” diye bağırdı Ryke ve Lo aynı anda. Lily, tüm dergilerin üzerine elindeki yanıcı sıvıyı boşaltmaya başladığında ona yaklaştılar. Plastik şişeyi onun elinden aldığım anda Rose ortalığı temizlemeye başladı ve Lily’nin dergileri ateşe verme fırsatı olmadan hepsini alıp çöpe yöneldi.

Lo, Lily’nin belini tutmuş, onun nefret ve histeriyle dolu olan gözlerine bakıyordu. “Neler oluyor?” diye sordum Lily’ye. Herkesin rahatlayacak kadar yatışması için sakin olmaya çalışıyordum.

Ancak taktiklerimin şu an Lily’ye faydası dokunmuyordu. “İnsanlar berbat!” diye bağırdı. İki kelimesinin arasında yarı yarıya ağlıyor sayılırdı.

Bu hiçbir şeyi açıklamıyordu. Rose hepsini çöpe atamadan dergilerden birine uzandım. Kâğıt ıslaktı ve sayfalar birbirine yapışmıştı. Ama öfkesinin kökenini anlamak için dergiyi okumama gerek yoktu.

Başlıkta şöyle yazıyordu:

LILY CALLOWAY BİR NEMFOMAN* VE SÖYLENTİLERE GÖRE ERKEK KARDEŞLERLE YATILYOR

Bir yanında Loren diğer yanında da Ryke’la birlikte Philly sokaklarında yürüdüğü fotoğraf garip değildi. Özellikle de herkes, korumalar olmadığı için kızların güvenliğinden endişe ettiğinden bu oldukça normaldi.

“Sikik söylentileri umursamıyorum.” Ryke kollarını açtı. “Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?”

“Ben kimseyi aldatmıyorum! Aldattığımın iddia edilmesi

* Psikolojide aşırı cinsel arzu gösteren dişi anlamına gelmektedir. (ç.n.)

bile hoşuma gitmiyor,” dedi Lily öfkeyle. Tehditkâr bir şekilde parmağını dergilere doğru uzattı. “Ayrıca bana nemfoman denmesinden nefret ediyorum!”

Nemfomanlık, sadece seks bağımlılığını değil tüm hiperseksüaliteyi kapsıyordu. Tıpkı Lily gibi bağımlı olarak tanımlanan birinin, nemfoman olduğunun söylenmesi de seks bağımlılığının bir mit olduğu tartışmasını güçlendiriyordu.

“Bu konuda ne yapmak istiyorsun, Lil?” diye sordu Loren. “Kameralarının önünde sinir krizi geçirmek mi? Bunu yaptın. Tüm tepkini kayda aldılar.”

Lily sakinleşirken yüzü kırgınlıkla eğildi. Lo da bu ifadeye bürünmeden önce araya girdim. “Ya da bunu ateşe verebilirsin.” Dergiyi, Rose’un çöp poşetine attım. “Bir katarsis olur.”

Ona izin verdiğim için Lily’nin gözleri parladı.

Rose bana onaylamaz bir bakış attı. “Onu cesaretlendirme.” Poşeti bırakarak pis ellerini kıyafetlerinden uzakta tuttu. Üzerinden gelen gaz kokusunu alabiliyordum. Temizlemesine yardım etmek üzereydim ancak kulağımıza gelen yüksek bir ses hepimizi bastırdı.

“Sikeyim, ciddi misin sen?” diye bağırdı Julian. Burnu, Daisy’nin yüzünden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Elini kardeşimin yaslandığı duvarın üst kısmına uzatmıştı.

Daisy başını çevirerek yüzünü buruşturdu ve gözlerini sıkıca kapattı.

“Senin için ne *boklarla* başa çıktığımı biliyor musun sen?”

“HEY!” diye bağırdı Ryke. Anında Julian’a doğru ilerlemeye başlarken ifadesi kararmıştı. Brett, onun yanında koşmaya başladı. Kamerasını gerçekleştirmek üzere olan kavgaya çevirdi.

Rose küfrederek bileğiyle musluğu kapatmaya çalıştı, ellerinden su damlıyordu. Lo ise Lily’nin yanında durarak onu sakinleştiriyordu. Kalıp Rose’a yardım etmeyi çok istiyordum *ama* bana “git” dercesine bir bakış attı.

Kriz yönetimi #2

Bu konuya dahil olmamız, çözmek için daha da kararlı olmamı sağlamıştı. Ama Julian yumruğunu, Daisy'nin başının arkasındaki duvara indirip boynundaki damarlar kabaracak kadar bağırmadan önce koşturaya başlamamıştım.

Daisy irkildiğinde Ryke, Julian'ı omzundan tutarak sağ yumruğunu sertçe onun çenesine indirdi. Julian birkaç adım geriye doğru sendeledikten hemen sonra saldırıya geçerek Ryke'ı düşürmeye çalıştı. Ama tam o sırada Ryke'ı arkasından destekleyerek onu ayakta tuttum.

Ryke, Julian'ı iterek yüzüne bir kez daha vurdu.

Julian küfretti ve bu sefer daha geriye doğru sendeledi. Durup kızaran gözüne dokunurken derin nefesler alıyordu.

Bir kıza bağırdığı için, sikik bir mor gözden çok daha fazlasını hak ediyordu. Ryke'ın onun kolunu ya da bacağını kırmasını umut ediyordum. Rose'un da onun aletini kopartmak istediğine emindim ama o hesabı sonra görmemiz gerekecekti.

Julian başını kaldırıp tekrar Daisy'ye bakarken burun delikleri genişledi. "Kahrolası öylece dikilip duracak mısın?"

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Daisy.

"Seninle harcadığım *aylarımı* geri vermeni istiyorum, seni aptal amcık."

İçgüdüsel olarak Julian'a saldırmaya hazırlanan Ryke'ı omuzlarından tuttum. Lo'nun mutfaktan küfretmeye başladığını duydum ancak o buraya doğru gelemenden Lily sırtına tırmanarak onu durdurdu. Rose'un topuklu ayakkabılarının sesi bize doğru yaklaşıyordu.

"Gidip gerçekten senden hoşlanan birini becer, Julius!" diye bağırdı Loren mutfaktan. "Ah *bekle*, dünyada öyle *kimse* yok ki. Sen en iyisi gidip Mars'tan birini bul, orospu çocuğu!"

Ryke, ellerimde mücadele ederken bir anlığına bana döndü. "Hangi kahrolası ve garip tanrıya inanıyorsan, onun adına yemin ederim ki eğer bu herifin ağzını burnunu kırmama izin vermezsen senin sikik suratına yumruğu indireceğim."

Fakat Rose ondan daha hızlıydı. Julian'ı uyarırcasına ittikten sonra biber gazı spreyini uzatarak, "Defol," dedi. "Yoksa sadece gözlerini yakmam."

Julian ellerini kaldırdı. Elmacıkkemiğinin üst kısmı şişmeye başlamıştı. Rose kapıyı açıp onu tuğladan yola çıkmaya zorlarken hepimize son bir kez tersçe baktı.

"Connor," dedi Rose gergin bir ses tonuyla. "Julian'a dışarı kadar eşlik etmeni ve korumalardan onu kara listeye almalarını istemeni rica ediyorum, lütfen."

"Tabii ki." Ryke'a baktım. "Seni bıraktığımda, onun peşinden *koşma*."

Kasları hâlâ gergindi. "Tabii."

Hiç ikna edici değildi.

Ancak Daisy, "Üzgünüm çocuklar," dedi çatlamış sesiyle. Kapıdaki Rose da dahil olmak üzere hepimiz ona baktık. Daisy boğazını temizleyerek konuştu. "Bunun olmaması için ondan kendim ayrılmalıydım." Başını sallarken yere bakıyordu, sarı saçları yüzünü örtmüştü.

"Hayır," dedi Rose. "İyi ki biz yapmışız, en azından *dene-mişiz*." Rose'un yanakları suçluluk duygusuyla kızardı. "Başlattığımız şeyi bitirmemek bizim suçumuz."

Ryke konuşmaya devam etti. "Ondan yalnız başına ayrılacak olmanı hayal dahi edemiyorum. O herif muhtemelen..." Yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. Tekrar öfkelenmişti. Ben de aynı şeyi hayal ediyordum. Julian, "*Bebeğim hadi ama böyle yapma. Arkadaşlarını dinleme. Birbirimiz için çok iyiyiz...*" gibi bir şey söylerdi. Daisy karşı çıktığında da muhtemelen onu duvara yaslayıp yine aynı şekilde bağıracaktı.

En azından o herifi dışarı çıkartmak için biz buradaydık.

Kapıdaki Rose'un yanından geçerken göğsüm bedenine sürtündü. Tek bir an içinde beni aleve veren sıcak gözlerine baktım. Şu an bana *tam da* bu şekilde bakarken onun tarafından kontrol edilmek çok hoşuma giderdi.

Bakışlarım üzerindeki Calloway Modaevi siyah elbisesinde gezindi. Boyu kısa olmasına rağmen yakası uzundu. Kulağına doğru eğilip fısıldadım. “Bu gece sana nasıl sahip olacağımı biliyorum, sevgilim.” Elimi beline uzatarak kalçasına indirdim ve sıktım.

Nefesi kesildi. Ardından çöp kutumuzu tekmeleyen yarı maymunu uzaklaştırmak için merdivenlerden indim.

Rose’un arkamdan gülümsediğini resmen hissedebiliyordum.

BÖLÜM 45

CONNOR COBALT

Onu kollarımda sabitleyerek hararetli ritmime devam ettim. Rose kucağımda oturuyordu, bacaklarını belime dolamıştı ve ben de yatak başlığına yaslanıyordum. Yukarıda olan o olsa bile onu yönlendiren bendim. Kararları ben veriyor, yolu ben çiziyordum. Ellerim, kalçalarına uzandıktan sonra sert bir şekilde kalçalarımı ona doğru ittim.

İnledi. O boğuk sesin ardında adımın duyar gibi olmuştum. İstese bile konuşamazdı. İç çamaşırını ağzına tıkamıştım. Elle riyse deri kemerimle arkasından bağlıydı.

Hareket etmeyi bıraktığımda sanki yirmi dakikadır bir hız trenindeymiş gibi başı öne düştü. Belki de öyleydi. Onu belinden tutup bedenini aletimin üstünde aşağı yukarı hareket ettirmek ve onu sabit tutup kendi bedenimi hareket ettirmek arasında gidip gelmiştim. Göğsüm inip kalkıyordu ve çaresizce kasığımdaki zonklayan hissi görmezden gelmeye çalışıyordum. Ama bugün Rose'u sadece itaatkâr bir şekilde becermekten fazlasını yapmak, onunla oynamak istiyordum.

“Habersiz sınav,” dedim kesik bir nefes alarak. “Hissettiğini

betimleyecek bir kelime söyle. Tek bir kelime.” Dantel külotunu ağzından çektim, sahip olmadığı nefesi içine çekerken nefes alışları derinleşti.

“Bu kadar dramatik olma,” dedim. “Nefes alabilecek bir burnun var. Yoksa seni becerirken anatomi bilgini de mi söküp aldım?”

Ters ters bakmak yerine dudakları kıvrıldı ve gözleri parladı. Parmaklarımı çenesine uzatarak bana bakmasını sağladım. “Bu hoşuna gitti,” dedim, soru sormuyordum. “Seni, beynindeki tüm o karmaşık düşünceler silinecek kadar sert bir şekilde sikmem hoşuna gitti.”

Sanki sırtüstü düşecekmiş gibi kucağında sallandı. Onu daha sıkı tutarak bir elimi dik durması için sırtına uzattım ve diğer elimin parmaklarıyla taşmasına uzanarak başını dik tutmak için sertçe çektim.

“Tek kelime,” diye hatırlattım. “*Sik* kelimesi kadar çekici olmayan bir kelime olsa da. Hemen şimdi.”

Altdudağını yaladığı sırada bakışlarım bu hareketine odaklandı. *Hareket etme, Connor*. Ancak bu zordu. Yaptığı her hareket, ona sert ve hızlı bir şekilde sahip olmak istememe sebep oluyordu. Rose aldığı tek, yumuşak bir nefesle bana cevap verdi.

“Şehvetli.”

Kaşlarım havalandı. “Bu ciddi bir kelime.”

Gururla keyiflendi. *Ah hayır, Rose. Bu bir iltifat değildi*. Onu tasmaından çekerek emrimle öne eğilmesini sağladım. Dudaklarım kulağını okşuyordu. “Hâlâ düzgün bir şekilde düşünübiliyorsun,” dedim. “Belli ki seni yeterince sert sikmemişim.”

Kadınlığının, ereksiyonumun etrafında kasıldığını hissettim. Kısa hareketlerle nabız gibi atıyordu. Ağzının da bedenine yetişmesi gerekiyordu. Benim için yalvarmasında hiçbir sorun yoktu.

Hâlâ hareket etmiyordum. Beklerken ıslanmasına ve kıvranmasına izin verdim, kendi arzulu ihtiyaçlarımı kontrol al-

tına almak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. “Tek kelime,” dedim tekrar. Parmaklarım kalçasının yumuşak tenine saplandı, ardından onları bacağına doğru hareket ettirmeye başladım.

“Ahlaksız.” Tekrar hareket etmeye başladığımda son hecesini kekeleyerek söyledi ve başı geriye düştü. Gözkapakları titriyordu.

İki kısa hareketin ardından durdum. “Tek kelime.” Tasma-sını çekerek gözlerinin açılmasını sağladım.

“Tutku.” *Daha iyi.*

Tasmayı bırakıp ellerimi kalçalarına yerleştirdim ve onu aletimin üzerinden kaldırdım. Bunun ardından bedeninin sıkıntıyla tepki vermesini izledim. Onu kendimden uzaklaştırmam hoşuna gitmiyordu. Bedenini tekrar aşağıya indirerek içini sertçe doldurdum. Bedenlerimiz birlikte ses çıkartıyordu. Tenden tene. İniltiden iniltiye. Kesik nefesler sessiz odayı dolduruyordu. Bu hareketi üç kez daha yaptım, sikim üzerinde yapılan bir *press* hareketi gibiydi.

İkinci en sevdiğim pozisyon olabilirdi. Rose’un bacaklarını aralamam, kollarını bağlamam, ağzını kapatmam ve onu yataktaki sırlıklam beklerken bırakmamdan hemen sonra.

Üçüncü ya da dördüncü sert nefes alışında tekrar durdum ve derinlerinde olduğum sırada bedeninin hareketsiz kalmasını sağladım. “Tek kelime.”

Tereddüt etmedi. “Sik.” *Hadi bakalım.*

Onu tekrar kollarıma alırken hatırlayacağı son kelimenin bu olacağından emin oldum.

Rose yüzüstü yatarken bir süre daha konuştuk. Ben dirseğimi yastığıma bastırırken onun vücudu beline kadar uzanan bir battaniyeyle örtülüydü. Elimi sırtının aşağılarına doğru uzatarak gergin kaslarının her birine masaj yapıyor, kadife tenini aklıma kazıyordum.

Bu seks sonrası anlara, neredeyse seksin kendisi kadar bayılıyordum. Rose'un stresi minimuma iniyordu. Yapılacaklar listesinden, endişeleri ve korkularından bahsederken bile gergin değil, sakin bir şekilde konuşuyordu.

"Şov bittikten sonra Daisy'nin bizimle kalmaya devam etmesini sağlayabileceğimden emin değilim," dedi Rose yavaşça. "Annemle konuştum ve kalmasına izin vermeyecek." Yanağını yastığa yaslayarak bana döndü. "Belki ikinci bir sezon olursa bizimle kalabilir."

İkinci bir sezon mu? İstilacı kameralar her hareketimizi takip ederken Scott'a katlanmak zorunda kalacağımız bir altı ay daha mı? "Bunu ister miydin?" diye sordum.

"Hayır," dedi açıkça. "Şovdan istediğim şeyi çoktan aldım. *Fizzle* satışları yükseldi. Birkaç perakendeci ürünlerimi almak istiyor. İnsanlar Lily'ye daha önce hiç olmadığı kadar sempati besliyor." Son söylediği onu gülümsetti. "En iyi tarafı bu," diyerek itiraf etti.

Şovda hep birlikteydiler. Lily'nin, Loren'a duyduğu sevgiyi ya da Loren'ın ona karşı olan sevgisini inkâr etmek zordu. "Onları desteklemek kolay," dedim omzunu öperek. "Sadece, önce onları anlamak gerekiyor." Zor tarafı buydu. Bağımlılıklarını aşarak oldukları asıl kişiyi görmeyi istemek.

Rose ağırlaşan gözlerini bir saniyeliğine kapattı ancak uyuşmasını henüz istemiyordum. Rahat bir ruh halindeyken ona önemli bir şey sormak istiyordum.

"Düğünle ilgili," diye başladım. Ben daha bitiremeden araya girdi, gözleri açılmıştı.

"Ah, ben de sana bunu söyleyecektim. Geçen gün Lily'ye gelinliğini gösterdim ve *mutlu* oldu, Connor." Bu sanki bir fan-teziymiş gibi gülümsediğinde midem düğümlendi. Bana daha iyi bakabilmek için kollarının üzerinde doğruldu. "Heyecanlanmış gibi çılgık atarak zıplamaya başladı. Sanırım sonunda evlenmeye hazır."

“Bu harika,” dedim. Yapmacık ses tonumu kontrol edemedim. “Onun adına mutluyum.”

Kaşlarını çatarak koluma vurdu. “Kulağa mutlu gelmiyorsun.”

Elim belinde duraksadı. “Çocukken evcilik oyunları oynamayı reddeden bir kızla birlikteyim, şimdiyse bir başkasının düğünü için hevesleniyorsun.” Lily ve Lo küçükken evlenmiş gibi yaptıklarında kendisinin tüm çiçekleri kökünden söküp herkese “aptal” dedikten sonra oradan çekip gittiğini bana anlatmıştı.

“Düğünlerindeki çiçekleri koparacağımdan korkuyorsan, korkma. Çiçekleri ben seçtim, orkide olacak.”

“Onları değiştirdim.”

Gözleri bir anda açıldı ve doğrularak otururken göğüslerini örtüyle sardı. Parmağını bana doğrultmuştu. “Eğer annem turuncu zambak ve göl mavisi kurdele kullanman için seni-”

Ağzını kapattım. “Son düzenlemeler sırasında annene danışmadım, yemin ederim.”

“O zaman ne oldu?” diye sordu. “Matematik sınavından kalmış gibi görünüyorsun.”

Aramızdaki mesafeyi kapatarak şakağına bir öpücük konurdum. “Bizi düşünüyordum.”

Donakaldı. “Bu seni üzüyor mu?”

Her zaman en kendine güvenen, en hazırlıklı kişi ben olurdum ama asla her şeyi öngören biri olmamıştım. Yoksa sonrasında her şey tepetaklak olurdu. Kaderiniz bir başkasının elindeyken kendinize nasıl güvenebilirdiniz ki? Eğer Rose elindekileri benimle paylaşmazsa kendi kaderimi çizemezdim.

“Hepsini istiyorum,” dedim ona. “Çocuk istiyorum. Parmağında alyans olmasını istiyorum. Hepsini *seninle* istiyorum, Rose. Sen bunun hakkında ne düşünüyorsun?” Bunu aylardır konuşmamıştık. En son konuştuğumuzda düşüncelerimi boşuna çocuk yapmak olarak tanımlayıp kınamıştı. Ancak Daisy

ve Lily'yle ilgilendikten sonra; birlikte iyi olduğumuzu, sadece akademik birer düşmandan ve harika seks yapan iki kişiden ibaret olmadığımızı görmüş olmalıydı. *Hayatlarımız* uyumluydu. En önemlisi de buydu.

Başını iki yana sallarken gözleri daldı.

Göğsüm sıkıştığında bunu onun için kolaylaştırmaya çalıştım. "Kendini iki yıl sonrasında hayal et. Ne görüyorsun?"

Uzun bir bekleyişin ardından cevap verdi. "Senin Cobalt Şirketi'nde annenle çalıştığını görüyorum. Kardeşlerim ve sevgilileriyle -ya da kocalarıyla, artık iki yıl içinde ne olursa- tatile gittiğimizi görüyorum." Gözlerini devirse de bu geleceğe karşı gülümsedi.

Bitirmesini bekledim ama hepsi bu kadardı. "Peki, Calloway Modaevi?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen bana yardım etmesi için daha çok çalışan tutarım. Ona çok fazla odaklanmam, en azından odaklanmak istemiyorum."

Kaşlarımı çattım, bu cevabı hiç beklemiyordum. "Ama modaı seviyorsun."

"Sen de Wharton'ı seviyordun."

Başımı iki yana salladım. Aynı değildi. Ona nedenini gösterecektim. "İşini gerçekten bırakabilir misin, Rose? Bu seni mutlu eder miydi?"

Tüm bunlarla daha önce karşı karşıya kalmış gibi derin bir nefes verdi. "Hayır. Calloway Modaevi olmasa acınası durumda olurum ama yönetmeye çalışırken de acınası durumdayım. Kıyafetler bir mağazaya gittikten sonra ne olacağıyla ilgili hiç kontrolüm yok. Bir yıl ya da daha kısa süre içinde kıyafetleri kaldırabilirler. Sonra yeniden bunun için çok daha fazla çalışmam gerekir. Bunu ne için yapıyorum ki?"

"Kadınlar senin kıyafetlerini giyebilsinler diye, sevgilim."

"Bu aptalca."

“Hiç de değil, Rose,” dedim gözlerimi kısarak. “Kadınlara, kendilerini özgüvenli hissedebilecekleri kıyafetler sunuyor-
sun. Onları kendi bildiğin şekilde güçlendiriyorsun ve *bu*, aptalca değil. Bu güzel, akıllıca ve unutamayacağın bir şey.”

Beni öptü. Dudaklarını benimkilere bastırırken parmakları saçlarıma dolandı. Gülümseyerek bir an sonra dudaklarını araladım ve dillerimiz, zihnimi kucaklayan ve bırakmayı reddeden bir şekilde birbirine sarıldı.

Öpücüğü ilk bölen o oldu, hassas bir şekilde yanağıma uzanırken, “Teşekkür ederim,” dedi. “Haklısın...” Parmaklarını dudağıma kapattı. “Sakin böbürleneyim deme.”

Çok fazla gülümsememeye çalıştım.

Dudakları kıvrıldı. “Elimdekilerle mutlu olmanın bir yolunu bulmaya çalışacağım. Sürekli yeterli değilmiş gibi düşünmek istemiyorum. Her şeyden vazgeçmeye de henüz hazır değilim.”

Eline uzanarak dudaklarımdan indirdim. “Bu akıllıca bir karar.” Kızaran altdudağını okşadım. “On yıl sonra kardeşlerin ve eşleri çocuk sahibi olduğunda, kendi aileleri olduğunda kendini nerede görüyorsun?”

“O kadar uzağı göremiyorum,” diye karşılık verdi.

“Yalan,” dedim alayla dilimi şaklatırken. “Hayatını çoktan planladın.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü sen ve ben böyle yaparız. Geleceklerimizi kurgulayıp sonrasında gerçekleştiririz.”

Dizimi sıktı. “Şimdi ikimizin de inanılmaz sığ ve budala gibi görünmesine sebep oldun.”

“Öyleyiz,” dedim. “Ama en iyi şekilde.” Sırıtarak bana söylemesini bekledim. Duymak istiyordum.

“Seni ve kendimi görüyordum. Evimizde Şükran Günü yemeğimizi yiyoruz. Loren ve Lily bize gelmişler. Çocukları yok ama böyle olmasından mutlular. Daisy hepimizin nefret etti-

ği avare sevgilisiyle birlikte motosikletiyle geliyor. Ryke orada yok. O... başka bir ülkede bir dağa tırmanıyor ve çantası sırtında çılgınca bir şeyler yapıyor. Biz, herkes yatmaya gittikten sonra ateşin başında durup şarap içiyoruz.”

Çocuk yok.

Hiçbir yerde. Kardeşlerinde bile.

İşte bu kadar korkuyordu. “Çocuk sahibi olmakla ilgili seni korkutan şey ne?” diye sordum. Parmaklarımla avucunu okşarken o cevap verene kadar tenindeki çizgileri takip ettim.

Hareketsiz kaldı. Ben de oturarak örtünün altından görünen bacaklarını okşadım. “Başarısızlık,” dedi gergin bir ses tonuyla. “Ya benden nefret ederlerse? Ya onlara hak ettikleri sevgiyi gösteremezsem? Ya annem gibi birine dönüşüp her birini boğarsam?” Duraksadı “Bir insanı mahvetmek istemiyorum, Richard.”

Saçını okşayarak tutamları kulağının arkasına ittim. “Mahvetmeyeceksin, Rose. Sana yardım etmek için orada olacağım ve çocuklarımızın her birini diğerleri kadar çok seveceğine hiç şüphem yok.”

Karşı çıkmasını bekledim. Bana ters bir bakış atmasını, çocuğum olmadığı için bu konuda hiçbir şey bilmediğimle ilgili beni terslemesini bekledim. Ancak onu tanıyordum ve eğer kendine bir şans verirse harika bir anne olacağını biliyordum. Bunu görmek isteyen herkesin, onun kardeşlerine nasıl yaklaştığını izlemesi yeterdi. Şefkatle, bağlılıkla, içten gelen bir sevgiyle. Önemsediği insanlar için her şeyini veriyordu.

“Otuzlarımızın *sonunda*, eğer hazır hissedersen, eğer bana yardım edersen bir ya da iki kız hayal edebilirim...” Yüzüme bakarken cümlesi havada kaldı. “Ne?”

Ağzım açık kalmıştı. Sonra şaşkınlığım kahrolası neşenin en saf haline büründü. İçtenlikle gülümsedim. Şu an onun yanağını ve dudaklarını öpmek dışında hiçbir şey yapamazdım. Onu yatağa devirdim.

“Richard,” dedi gülümseyerek. “Bir durur musun?”

Sırıttım. “Çocuk istiyor musun?” Evet demişti.

“*Otuz beş* yaşımıdayken ya da daha ileride,” diye karşılık verdi.

Çocuk istiyordu.

Onu içtenlikle öptüm.

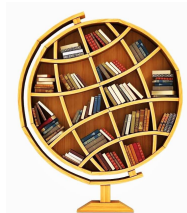
“Bana *yardım* etmek zorundasın,” dedi öpücüklerin arasından.

Yardım. Benden yardım istiyordu. Gömleğindeki lekeyi saklamak için üniversite ceketimi almamak konusunda inat eden kız bana, bize isteyerek kollarını açıyordu. “En başından beri istediğim tek şey senin takımında olmak, Rose.” Bunu hatırlarken kahkaha attım. “Sen, Bayan En Yüksek Onur Mezun. Princeton’a girerek benim rakibim olmayı sen seçtin.”

Başını aşağıya eğdi. “Seninle rekabet etmek hoşuma gidiyor.” Dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda dudakları benimkilere çok yakındı. “Ama senin takım arkadaşın olmak daha çok hoşuma gidiyor.”

“Benim de, sevgilim.”

Benim de.

BÖLÜM 46

ROSE CALLOWAY

Yedi gün. -Annem

Geri sayımın artık keyfimi kaçırmamasına izin vermemeye çalışıyordum. Ablam Poppy'nin, Lily'nin bekârlığa veda partisine gelmemeye karar vermiş olmasına daha çok üzülmüştüm. Hafta sonumuzu kameralarla ve Scott'la -*alçak Scott'la*- Vegas'ta geçireceğimiz için ablam Philly'de kalmayı tercih etmişti. En azından düğünün bir parçası olmak istiyordu.

Lily yanımda dans ederken parlak bir şekilde *Bekâr* yazan pembe bir kuşak ve bir taç takıyordu. Mutluluğu, Scott'ın yakınlardaki varlığını katlanılabilir kılan tek şeydi. Çok renkli elektronik flaş ışıkları ve kafeslerde dönüp duran yarı çıplak kızlarla dolu olan devasa bir kulüpteydik.

Lily'nin ellerini tuttum. Hepimiz biraz kafayı bulmuştuk. Lily normalde içmezdi ama Daisy'yle *shot* sipariş ettiğimizde bize katılmak istediğini söylemişti.

"Evleniyorsun!" diye bağırdım müziği bastırarak. Ellerini coşkuyla salladım.

Ağzı kulaklarındaydı. "Evleniyorum!"

Duygularının bir anda değişmiş olmasını hiç anlamıyor-

dum. Ama neden sorgulayacaktım ki? Sorgularsam *bunu* mahvederdim; tercihim, bu geceyi ve önümüzdeki yedi günü keyif alarak geçirmekten yanaydı.

Daisy terleyen saçlarını bir topuz yaptı. Savannah ve Brett, dans eden diğer kişilere çarpmadan bizi çekmeye çalışıyorlardı.

“Hey, bakın burada kimler varmış!” diyen bir çocuğun bağırdığını duydum.

Harika.

“Philly’ye dönün, sürtükler!” Çocuklar bize yaklaşmadılar ama bağırmaya devam ettikçe bunu yapacak cesareti (ya da aptallığı) toplayacaklardı.

“Vegas’tan defolun!”

“Bir bar molası mı versek?” diye sordu Daisy. “Bira vakti geldi mi?”

Lily de atılan lafları duymazdan gelmeye çalışıyordu. Aceleyle başını salladı. “Bira vakti.”

“Siz bira mı istiyorsunuz?” dedim. Meyveli kokteyl, dirty martini ve tekila shot gibi seçenekler varken *bira* mı alacaklardı? Sahiden mi?

“Daha önce *hiç* bira içmedin,” diye karşı çıktı Lily. “Bugün, birlikte yeni şeyler deneme günümüz. Hadi gidelim.”

Elimi tutarak beni çekiştirdi.

“Ama birayı sevmiyorsun bile,” dedim. Bira, tercih ettiğim bir alkol değildi. Aslında tadına hiç bakmamıştım ama birisi bardağa işlemiş gibi görünüyordu ve bu da topluluk erkeklerinin neden biraya bayıldığını tamamen açıklıyordu.

“Ben seviyorum,” dedi Lily. “Sadece çok sık içmiyorum.”

“Bira seviyorum,” dedi Daisy başını sallayarak.

“Sen her şeyi seviyorsun,” dedik Lily’yle aynı anda.

Daisy gülümseyerek omuz silkti. Eğer kilosu için endişelenmek zorunda olmasaydı muhtemelen her şeyi yemeye çalışırdı.

“Philly’ye geri-”

“Seni duyduk!” diye bağırdım. Sesin nereden geldiğinden pek emin değildim. Müziği bastırdığına göre yakınlardan olmalıydı.

Altında mavi ışıklar olan uzun, siyah granit bara ulaştığımızda yan yana üç tabure seçtik. Lily aramıza oturmuştu. Sol tarafımda dağınık sakalları ve dövmeleleri olan bir adam vardı. Buradan bakınca bizim erkeklerin üstümüzdeki balkonda, ayrılan VIP alanda olduğunu görebiliyorduk. Deri koltuklara oturmuş konuşuyorlardı.

Scott onlara katılmamıştı. Kollarını balkonun tırabzanlarına yaslamış halde duruyordu, gözleri benim üzerimdeydi. *Tüm bu zaman boyunca.*

Can sıkıcıydı ama bekârlığa veda partisinde Scott’a katlanmak zorunda kalan Loren için daha çok üzüliyordum. Böyle durumlarda Loren’a çok *nadiren* acırdım.

Bakışlarım Lily’ye döndüğü an telefonunu cebine koydu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Lo’ya mesaj atıyordum. Hadi sipariş verelim.”

Barmen, el salladığım için bize bakacak olsa her şey daha kolay olabilirdi. Ancak kadın, kendisine daha fazla bahşiş verecek erkek müşterilerle flört etmekle meşguldü. Ben de ona gayet iyi bahşiş *verebilirdim*. Yine de şimdilik bunu gözden geçiriyordum. Parmaklarımı şıklattım.

Lily ellerimi tutarken utançtan kızardı. “O bir köpek değil.”

İyi bir barmen de değildi. Buna rağmen, Lily’nin yüzü barmenin bedenine oturan kırmızı elbisesiyle aynı renk olduğu için elimi indirdim.

Sanırım beklemek zorundaydık.

Sabır, benim sahip olmadığım bir şeydi.

BÖLÜM 47

CONNOR COBALT

Scott, Rose'a bakıp duruyor. Çok ürkütücü. Bir şey yapabilir misin? -Lily

Telefonumu cebime attım. Yerimden kalkıp Scott'ın dikkatini Rose'dan çekmeye çalışmıştım ama bunu her yaptığımda Lo beni oturtmuş ve Ryke da o herife günümü "sikmesi" için fırsat vermememi söylemişti. Fakat konu Rose'la ilgiliydi, Scott yüzünden kendini huzursuz hissetmesini istemiyordum.

"Philly'ye dönün, şerefsizler!" diye bağırdı yandaki deri koltuklarda oturan birisi.

"Burada istenmediğimizi düşünmeye başlıyorum," dedi Lo tatsızca. Laf atanları kışkırtmamaya çalışıyordu ama büyüyen sert gülümsemesindeki öfkeyi görebiliyordum.

Mesajdan başımı kaldırarak Scott'a baktım. "Bana bir dakika verin," dedim çocuklara. "Onunla konuşmam gerek. Ciddiyim." Aklında ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

"Hayır. Biz de son dört seferde *dalga geçiyorsun* sanmıştık," dedi Lo.

Yine de deri koltuktan kalktım. Lo'nun beni geri çekmesini

bekliyordum ama sadece başını sallayarak, “Ona, kendisinden nefret ettiğimi söyle,” dedi.

“Başka mesaj var mı?” Ryke’a baktım.

“Ona kendini sikmesini söyle.”

Başımı salladım. “Daha anlamlı bir şey beklemiyordum.”

Bana ortaparmak çektiğinde yanlarından ayrılarak Scott’a ilerledim. Kolumu tıpkı onun yaptığı gibi tırabzana yasladım. Yanında dururken tek kelime etmiyordum. Sadece durup burada ne yaptığını izledim.

Rose.

Kırmızı elbiseli esmer barmenle tartışıyordu ve bu mesafeden bile dimdik dururken parlayan gözlerini seçebiliyordum. Belli ki bir konuda alınmıştı.

“Demek buradasın,” dedim Scott’a. Ben’in kamera lensinin parıltısını arkamda hissediyordum. “Kız bende, peki ya sana ne kaldı?” Sonunda dönüp ona baktım.

“Kızı hiçbir zaman istemedim,” dedi.

Şaşırmamış gibi görünmeye çalıştım. En başından beri peşinde koştuğu mücadelenin bu olduğunu sanıyordum. “Ün istedin,” dedim. Önüne bir yem atmıştım.

“Hayır.” Doğruldu. Ben de aynısını yaptım. Ardından birbirimize döndük. “Ün isteseydim sence bir *reality* şovun yapımcısı mı olurdu? Altı zengin üniversite öğrencisini çektiğim için sence birisi bana sikik Emmy* mi verecek?”

Üniversiteden çoktan mezun olduğumu söyleme gereği duymadım. Bunu biliyordu. “O zaman sadece şovdan gelecek parayı istedin,” dedim. “*Philly’nin Prensesleri* başarı sağladı. Karşılığını aldın. Rose’a bakıp durman için bir sebep yok. Bu saçmalık *sona erdi*, Scott. Sen onun eski sevgilisi değilsin. Hiç olmadın.” Kendime engel oldum. Ben bunları söylemeye devam ettikçe onun dudakları kendini beğenmiş bir gülüm-

* Amerikan televizyon yapımlarına verilen ödül. (ç.n.)

semeyle kıvrılmaya devam ediyordu. Tiksinierek bir nefes alıp ağzımın içindeki kötü tadı silmeye çalıştım.

“İkinci sezon olmayacak, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Sözleşmeyi imzaladığı zaman bunu tahmin etmiştim. Bunu altı aydan daha uzun bir süre yapmasının mümkün olmadığını düşünmüştüm.” Başını iki yana salladı. “Bitmedi, Connor.”

Daha fazla para istiyordu.

Ne halt edecekti?

Devam etmeye şansım olmadan cebimdeki telefonum durmadan titremeye başladı. Arayan kişiye bakmadan cevap verdim.

“Aşağı gelmen lazım, *hemen!*” diye bağırdı Lily, gürültülü müziği bastırarak.

“Neler oluyor?” diye sordum. Bara dönüp onlara baktım. Rose artık barmenle tartışmıyordu, yanında oturan otuzlarındaki herif onun *yüzüne* doğru dönmüştü. Rose da adama dönmüştü ve birbirlerine bağırıyorlardı.

Lily’nin ahizesinden arka plandaki sesleri duyabiliyordum.

“Siktiğimin birasını sipariş etsene!” diye bağırdı adam. “Hangi boy olduğu kimin umurunda?”

“Beni anlayabilmek için o küçük, bebeksi beynini açman lazım,” dedi Rose alayla. “Ve benim düzeyime çıkmayı dene-men lazım.”

“Kız boyu ya da erkek boyu, anlaması o kadar da zor değil! Küçük ya da büyük!”

“SİKTİR GİT!” diye bağırdı Rose, o kadar sarhoş değildi bile.

Son küfre karşılık hızla balkon merdivenlerinden inmeye başladım. Ryke ve Loren’in arkamda olduklarını hissedebiliyordum. Ensemden kollarıma kadar uzanan tüm kasların gerilmesinden bir sıkıntı olduğu anlaşılmış olmalıydı.

Alt kata ulaştığımda Lily hâlâ telefondaydı. Koştuğumu gören kalabalık yolu açtı. Bar görünürdeydi, belki on beş metre ötedeydi.

Sonra adam ona yumruk attı.

Yüzüne.

Her şey çok hızlı olmuştu.

İvme Rose'u bar taburesinden düşürdü. Lily yardım etmek için ona doğru eğilirken Daisy adamı geriye itti. Bağırarak ona vurmaya çalışıyordu.

Kalbim boğazımda atıyordu. *Her zaman* dinlediğim uygun ve mantıklı yanım Rose'a gitmemi, iyi olduğundan emin olmamı söylüyordu. Ancak Rose'un yakından tanıdığı, öfkeden kaynayan yanım kendi bildiğini yapıyordu. Çoktan adama doğru ilerlemeye başlamıştım. Elim telefona sarılıydı, parmaklarım hiddetle bembeyaz kesilmişti. O *kimdi* de bir kadına yumruk atıyordu? Birkaç şerefsizle tanışmıştım. Bazıları gerçekten birinci kalite bir hayat yaşamak için çocuklarını satacak kadar berbat insanlardı. Fakat karşımdaki boktan şey yeni, yabancı ve iğrençti.

Adama neredeyse ulaşmıştım.

Ancak ulaştığım an bana döndü. "Ah, sen şovdaki adisin. Deli sevgilini zapt etmeye mi geldin? Ağzının güzelce kapa-"

Güvenlikler bizi ayırmadan önce adamın karnına bir yumruk indirdim. Elimi telefonumun ekranının kırılmasına sebep olacak kadar güçlü bir şekilde sıkıyordum. Bu aptal ve öfkeli hisler; Rose'un yaralı olduğunun farkına vardığım an dağılıp gitti. Rose yerdeydi.

Onu bir saniye içinde buldum. Lily, kimse ona yaklaşmasın diye kollarını ablasının üstüne doğru uzatmıştı. Lo hemen Rose'un sağ tarafındaydı ve bardan aldığı içi buzla dolu peçeteyi onun yanağına tutuyordu.

"Ona vurduğunu söyle," dedi beni gördüğü anda.

Bir kez başımı salladım.

“Tanrıya şükür.”

“*Bana şükür,*” dedim. Lo kahkaha atarken dizlerimin üstüne çöktüm. Şu an şaka yapmak kolaydı. Asıl zor olan şey şimdi karşımdaydı. “Rose?” Şişmeye başlayan yanağına baktım. Morarmayacaktı ama kemiğinin üstünde bir çürük olacaktı. Yüzüne bir yumruk yediğini görünce neredeyse nefessiz kalmıştım. Bedeni tabureden düşmüştü. Bu görüntü zihnimde tekrarlayıp duruyordu. Kusmak istiyordum.

“*Bana vurdu!*” diye hırladı, gözlerinden alevler fışkırıyordu. Doğrulup adama saldırmak için gitmeye hazırlandı ama Lo elini omzuna koyarak onu yerde kalmaya zorladı.

“Ben hallediyorum,” dedim Lo’ya. Rose’u hızla kollarıma aldım. Koluma tutunsa da artık adamın peşine düşmeye çalışmıyordu. Lo buzu ona uzattığında alıp yanağında tuttu. Yine sessizdi.

“Ne kadar kötü?” diye sordu. “Aman Tanrım, düğün fotoğrafları.” Yüzünü buruşturdu. “Şerefsiz herif!” Tekrar hırladı.

“*Photoshop* diye bir şey var,” dedim soğukkanlı bir ses tonuyla.

İncinmiş olmasından ve buna başka bir adamın sebep olmasından nefret ediyordum. Aralarında geçen konuşmaya bakılırsa, olay bambaşka bir sebeple çıkmıştı. Adam diğer laf atanlar gibi değildi.

“BIRAK BENİ!” diye bağırdı Daisy.

Hepimiz başımızı oraya çevirdik. Ryke, Daisy’yi omzuna atmış, çıkışa doğru ilerliyordu. Kollarımdaki Rose’la birlikte onu takip ettim. Lily ve Lo arkamda bir yerlerdeydiler.

Daisy, tekrar bara oturan dövmeli adama saldırmak için Ryke’in sırtından inmeye çalıştı. Ryke onu tutup tekrar omzuna çekene kadar, Daisy’nin başı onun kıcıyla aynı hizadaydı.

“ABLAMA VURDU!”

“Biraz daha bağır, Dais!” diye bağırdı Ryke. “Sikik dünya seni duyamıyor!”

Daisy anlaşılmaz bir şekilde çığlık attıktan sonra bağırmaya devam etti. “Birisi Lo’ya vursa, onu gebertirdin!”

“Birisi Lo’ya vurdu ve ben hiçbir sikim yapmadım,” diye karşılık verdi Ryke. “O yüzden sakinleş artık!”

O geceyi hatırlıyordum. Birbirleriyle tanıştıkları geceydi. Lo’yu o zamanlar pek tanıyor sayılmazdı. Sanki kulüpte dans eden herkes ona yanlış bir hareket yapmış gibi, yanımızdan geçen herkesi öldürmek istiyormuş gibi bakan Rose’a odaklanmaya çalıştım.

“İyisin,” dedim.

“Ona geri yumruk atmalıydım.”

“Yerdeydin.”

Ofladı. “Nasıl görünüyorum?” diye sordu. Bana bakarken bakışları yumuşamıştı. Yanağı ise şişmeye devam ediyordu.

“Güzel,” dedim ve o karşı çıkamadan alnını öptüm.

“En azından bunumu kırmadı,” derken iki narin parmağıyla burnunun kemerini minnet dolu bir şekilde sıktı.

Eğer o herif, Rose’un burnunu kırmış olsaydı... Sanırım Rose’un kanını görecektim olsam aklımı gerçekten kaçırdım.

Ryke dışarı çıkmak üzere kapıda kaybolduğunda omzumun üzerinden Lily ve Loren’in bizi takip ettiğine emin olmak için arkama baktım. Ancak tam o sırada Scott’ın yakınımızdaki Brett’le konuştuğunu fark ettim. İkisi de kahkaha atıyor ve birbirlerine gülümsüyorlardı.

İçimde korkunç bir his vardı.

BÖLÜM 48

ROSE CALLOWAY

Zevklerimin kontrolünü ve düğün için yapılacaklar listesini bilerek ve isteyerek Connor Cobalt'a vermiştim. Ya aklımı kaçırmıştım ya da bana bir büyü yapmıştı. Bu düşünce karşısında gülümsedim. Onu büyücülükle suçlamamdan hiç hoşlanmazdı.

Yatak odamda topuklu ayakkabımın kemerini bağladığım sırada telefonum titredi, her yerin kameralarla dolu olduğu Philly'e geri dönmüştük.

Dört gün ve sana yeni makyaj malzemeleri aldım. -Annem

Yüzümü bir kez daha kontrol etmek için makyaj masasına yöneldim. O kadar kötü olamazdı... ancak *iyi* de değildi. Elmacıkkemiğimde mor bir çürük vardı. Daha kötüsü de olabilirdi. Gözüm şişip kapanabilir ve iltihapla kaplanabilirdi. Connor ıstırabımı dindirmek için böyle söylemişti ve işe yaramıştı. Uğraşmak zorunda olduğum, akıntı yapan bir gözüm olmadığı için şu an sadece... mutluydum.

Aynı zamanda yumruk yediğimi de rahatlıkla söyleyebilirdim. Bekârlığa veda partisi henüz yayınlanmamıştı ama birisi bunun benim hatam olduğunu düşünse bile umurumda değildi.

Connor odaya girdiğinde üstünde gömlek yoktu ama siyah kumaş pantolonu altındaydı. Karnındaki kaslar, bu sabahın erken saatlerinde gördüğüm alt taraflarına doğru dalgalanıyordu. Farkında olduğundan daha seksiydi. Hayır, hayır, Connor kesinlikle ne kadar ateşli olduğunu biliyordu.

Askıdaki iki gömleği kaldırdı. “Bugün beyaz mı, yoksa mavi mi?”

“Bana vücudunu göstermek için mi çıktın?”

Gözleri haylazlıkla parlarken *tam olarak* bunu yaptığını onayladı. “Kusursuz moda tavsiyene ihtiyacım var, sevgilim. Beyaz mı, mavi mi?”

Gerçi bunu, tahmin ettiğinden daha çok seviyordum. Rahat ve normal hissettiriyordu. Aynı yeri paylaşmak. Burayı birlikte paylaşmak. Uyanıp o gün giyeceği şeyi seçecek kadın olmak istiyordum. Geceleri hangi pozisyonda birlikte olacağımızı seçmesini istiyordum.

“Beyaz,” dedim kolaylıkla. “Beyazı sana yakıştırıyorum.”

“Mavi o zaman,” diye cevap verdi sıradan bir şekilde.

Ona ters ters baktım, bedenimde gezinen bakışları daha çok benimle alay eder gibiydi. Beni sinir etmeye bayılıyordu. Mavi gömleği masaya bırakarak beyaz olanı askıdan aldı.

“Bugün ne üstünde çalışıyorsun?” diye sordum kapıya doğru ilerlerken. Çantamı koluma asmıştım.

“Cobalt Şirketi için teklifim üzerine,” diye cevap verdi. “Kurul üyeleri bu sabah onay verdi. Birkaç ay içinde yürürlüğe girecek.”

Şirkette ne yaptığını henüz söylememişti.

Sanırım bana sürpriz yapmak istiyordu.

Koridora çıktım, üzerimde beli firfırlı koyu mor elbisem vardı. Ben alt kata inmeden Scott merdivenlerden yukarıya çıktı. Çirkin gri gözleri benimkileri yakaladı. Eskiden yeterince *hoş* ya da *ateşli* olan her şeyi bir anda sülfürik asitte çürümüş gibi iğrenç gelmeye başlamıştı.

“Rose, nasılsın?” diye sordu samimiyetle.

“Muhteşem,” dedim. “Her zamanki gibi.” *Ne? Hiçbir zaman alçakgönüllü olduğumu söylemedim.*

“Tabii ki. Sen bir yuvarlak masa mensubusun, sınıfının ilk yüzde birlik kesiminden mezun oldun ve kimsenin umursamadığı rasgele şeyleri biliyorsun.”

Şerefsiz.

Yapmacık bir şekilde gülümsedi.

İşte gelecekteki çocuklarımın sonu. *Üzgünüm, Connor. Yumurtalıklarım az önce çürüyüp öldü.*

Ben daha edepsiz bir şey söyleyerek karşı koyamadan ekledi. “Kolyen nerede?”

Kaşlarımı çattığımda kalbim korkuyla tekledi. Kayıp mı etmiştim? Aceleyle göğsüme uzanıp parmaklarım pürüzsüz elmas kolye ucuyla buluşunca rahatlardım. Hatta tekrar kontrol etmek için kolyeye göz attım. İnce zincir hâlâ takılıydı.

Amaçsızca beni sinir etmeye çalışıyordu. “Git başkalarını gıcık et,” diye tersledim. “Tercihen farklı evrenden birini. Belki atalarınla tekrar bir araya gelirsin.”

Onu itip geçmeye çalıştım ama yan tarafa bir adım atarak önümü kesti. “*Diğer* kolyenden bahsediyordum. Bir elmastan daha fazlası olan.”

“Bir sürü elmas kolyem var, Scott,” diyerek cevap verdim. Bunun için çok geç olana kadar bir sürtük gibi, kendini beğenmiş bir şekilde konuştuğumun farkında değildim.

“O kadar çok elması olan yok,” dedi, bana bir adım yaklaştı. “İçi deri.” Sonra sola çekilerek ellerini ceplerine soktu ve yürümeye başladı.

Olduğum yerde donakaldım. Ayaklarımı merdivenden inmeye zorlayamayacak kadar taş kesilmiştim.

Tasmamdan bahsediyordu. *Benim* elmas tasmamdan.

Sadece seks sırasında taktığım tasmadan.

Yatak odasının dışında ya da kameraların çekebileceği bir yerde *hiç* seks yapmamıştım.

Bir sorun vardı.

Bunu derinlerimde hissedebiliyordum.

Korkum paranoyayla karışırken aralarına mide bulantısı da eklendi. Adımlarım aşağıya iniyordu. Scott'ın kelimelerini zihninden atıp günlük rutinime devam etmeye çalışırken kendimi otomatik pilota almıştım.

Kahvaltı. Çilek ve vanilyalı yoğurtla granola. Sonrasında da yeni Calloway Modaevi çalışanlarına kendimi tanıtmak için New York'a gidecektim.

Topuklu ayakkabılarım kendinden emin adımlarla ahşap zemine çarptı. İki basamak daha indim ve durdum. Her ne kadar bastırmaya çalışsam da endişeli düşünceler geri geliyordu.

Ne halt ediyorsun sen, Rose? Eğer Scott bir şey biliyorsa onunla yüzleşmem gerekirdi. Ya da bu durumu Connor'la konuşmam. Neredeyse arkamı dönmek üzereydim ama tam o sırada alt kattaki oturma odasından televizyonun sesini duydum. İki basamak daha indiğimde ses daha net gelmeye başlamıştı.

"...ciddi bir olay. Bir Calloway kızı skandalı daha," dedi haber spikeri. "*Bu sefer, onaylanmış bir kanıt var.*"

Daisy.

Daisy'ye bir şey olmuştu.

Aceleyle hiç vakit kaybetmeden merdivenden indim. Loren, Ryke, Lily ve Daisy birlikte koltuğa oturmuşlardı. Sırtları bana dönüktü. Şöminenin üzerindeki televizyonu izliyorlardı. Ekranda ne olduğunu net görebilmek için yaklaştım.

"Ah, siktir," dedi Ryke. Beni ilk o görmüştü.

Loren aceleyle kumandaya uzandı ve televizyon tekrar siyah ekrana döndü.

Ellerimi kalçalarımın indirerek nefretimi kardeşimin sevgilisine yönelttim. "Beş yaşında değilim, Loren," diyerek tersledim onu. "Haberleri açabilirsin." Özellikle de Daisy'yle alakalıysa.

“Hayır,” dedi Lo, gergin bir şekilde elindeki kumandayı çeviriyordu. “Açmamayı tercih ederim.”

Ryke, parmaklarını kahverengi saçlarında gezdirdi. Bu, onun da kaygılı olduğunun net bir göstergesiydi.

Lily ve Daisy koltuğa sıkışmış halde birbirlerine bir şeyler fısıldarken elleriyle ağızlarını kapatıyorlardı. Kaşlarımı çatarken Ben, Savannah ya da Brett burada mı diye etrafa baktım ama etrafta kamera ekibinden kimse yoktu.

Bu... garipti.

Kardeşlerim neden benim önümde dedikoducular gibi davranıyordu?

Tabii...

Apaçık ortada olan şeye inanmayı reddettim. Bunu henüz kabullenmek istemiyordum.

Ayaklarımı sertçe yere vurarak Loren’a yaklaştım. On santimlik topuklularım beni hiç yarı yolda bırakmıyordu. Bedenimi dayanıklı bir şekilde dimdik, kendinden emin ve kahrolası dengede tutuyorlardı. Kumandayı elinden almaya çalıştım ama Loren diğer ucu sıkıca tutuyordu. Sanki halat çekmece oynuyorduk.

Ona öfkeyle baktım. “Bırak, Loren. Yoksa kolunu çıkarırım.”

Gözlerini kıstı. “Tüm bu boş tehditlerden sıkılmadın mı?”

Tıpkı Connor’ın kendini savunma “dersinde” öğrettiği gibi kolunu çevirdiğimde yüzünü buruşturdu. Tutuşu gevşerken kumandayı bıraktı, ben de onu hızlıca yakaladım.

Omzuna masaj yaparken, “Sürtük,” dedi.

“Evet ama *gerçek* tehditleri olan bir sürtüğüm.” Televizyonu açtım. Haberler karşıma çıktığında ise donakaldım. Tekrar.

Olduğum yerde donmuştum. Hareket edemiyordum.

“Eminim şimdi kendini daha çok bir sürtük gibi hissediyorsundur,” diye yorum yaptı Loren.

“Kes sesini, Lo,” dedi Lily. “Rose...”

Elimle onu susturarak televizyonun sesini açtım. Ancak ekranın alt kısmındaki başlık yeterince netti. Buna rağmen harfleri idrak edebilmek için beş kez daha okumam gerekmişti.

ROSE CALLOWAY VE CONNOR COBALT’IN SEKS KASETİ 25 MİLYON\$ KARŞILIĞINDA BİR PORNO SİTESİNE SATILDI

Porno sitesi.

Seks kaseti.

Ben *hiçbir bok* satmamıştım. O küçük şerefsiz bir porno distribütörüne karşı bizim imzalarımızı mı taklit etmişti? Şu an bana zevk veren tek şey Scott’ın parmaklıklar ardında olduğunu hayal etmektir. Çünkü diğer şeyi; herkesin Connor’ın beni sikmesini izlediğini hayal etmek, kollarımda binlerce çıyan geziyormuş gibi ürpermeme sebep oluyordu.

Haberler, kim olduğumuzu açıklamaya gerek duymuyordu bile. *Reality şovdan* ve bloglar sayesinde zaten meşhurduk. Şimdi de sanırım, *kötü şöhretliydik*.

Televizyondan, arkadaşlarımdan ve kardeşlerimden gelen tüm seslere karşı başımda bir uğultu vardı. “Yapımcısı Rose’un eski sevgilisi olan Scott Van Wright’tan başkası değil.” Bu cümleyi zar zor yakalamıştım. Hâlâ benim eski sevgilim miydi? Dönüp durmaya devam eden bu aptalca yalana odaklandım. Gerçek olayını patlatmış olmasına rağmen Scott hâlâ maskesinin yarısını takmaya devam ediyordu. Ondan nefret ediyordum.

Kahrolası bir kâbusa sıkışıp kalmış olmalıydım.

Loren, kumandayı elimden almaya çalıştı ama geri çekilerek sesi açtım. “İzliyorum,” diye tersledim onu. İşte oradaydım.

Seks kasetinden bir kesit oynattılar. Bu evdeki yatağında çıplak yatıyordum. Ulusal televizyonda göğüslerimi ve vajinamı siyah şeritlerle yeterli şekilde sansürlüyorlardı.

Ancak internette bir yerlerde bunun sansürsüz bir versiyonu dolaşıyordu. Buna nasıl engel olabilirdim? Avukatlar. Bir

sürü vardı. Fakat o anda babamı ya da aile avukatımızı aramadım. Kendim tarafından hipnotize edilmiştim. Ekranda. Connor'la.

Kollarım, Connor'ın kemeriyle yatak başlığına bağlıydı ve loş mum ışığında pahalı elmas tasma parlıyordu. O geceyi hatırlıyordum. Alp tatilinden hemen sonraydı. İkinci seks deneyimimdi ve şimdi herkes görebilsin diye kamuya sunulmuştu.

Sesi daha çok açarak sonuna gelene kadar parmağımı tuşa bastırdım.

“Rose,” diye şikâyet etti Loren, elleriyle kulaklarını kapatmıştı.

“Rose.” Lily yerinden kalkarak koluma dokunmaya çalıştı ama tekrar geri çekildim.

“Bana dokunma.” *Bunu görmem gerekiyor.* Kimse bana kapatmamı söylemedi, muhtemelen onları öldürmemden korkuyorlardı. Öldürebilecekmiş gibi hissediyordum. Kılımı bile kıpırdatmadan bebek çitalardan oluşan bir sürüyü öldürebilecek gibiydim.

Haber spikerinin sesi katlanılamaz bir seviyedeydi. Ancak televizyonun sesini kısımadım. Henüz değil. “Scott Van Wright, multi milyon dolarlık bir anlaşmayla seks kasetini, *Hot Fire Productions*’a sattı. Henüz Connor Cobalt ya da Rose Calloway’den bir açıklama yok ama belli ki dört taraf arasında hukuki bir anlaşma söz konusu.”

Ağzım açık kaldı. *Aşağılık yalancı.* Bunun yasal olması *asla* mümkün değildi.

“Bir saatlik film, eğer özetleyecek olursak sert ve yalnızca yetişkin izleyicilere uygun.” *Hadi canım.*

Sesi en yüksek seviyeye getirdim.

“Ne bok yiyorsun sen?” diye sordu Ryke. Sesi engellemek için elini kulağına kapattı. Yanımda duran tek kişi Lily’ydi. Yüzü acıyla çarpıldığında onun da benimle aynı pozisyona düştüğünü hatırladım. Kısmen. Onun seks hayatı hiçbir zaman yayılmamıştı. Kimse onu internette izlememişti.

Bir seks bağımlısı olduğu söylenmişti ve herkes inanmıştı. Öyleydi de. Ancak benim seks yaptığıma dair net, fiziksel bir kanıt vardı. Artık bakire değildim.

“Belki... sinir krizi geçiriyordur...” dedi Daisy.

Topuklarım üzerinde dönerek kumandayı da beraberimde götürdüm. Geriye kalan azıcık onurumla hareket ediyordum. Mutfığa giderek iğrenç Brett’in içkilerini saklamayı sevdiği dolabı karıştırdım. Şehir evinde “görünürde içki yok” kuralımız olduğu için neredeyse her şey uzakta saklanıyordu. Dizlerimin üstüne çöküp Jack şişesini ararken bulaşık deterjanlarının arkasına baktım.

“Cidden, Rose!” dedi Lily bağırarak. Yüksek sesli televizyonu bastırmaya çalışıyordu. “İyi misin sen?”

Yerimden kalkarak oturma odasına dönmeden önce diğer dolaptan bir şarap kadehi aldım. Herkes zavallı viski bardağını ucuna kadar, hatta taşıracak kadar doldurmamı izliyordu.

“Rose, hayatının böyle hassas bir döneminde sana nutuk çekmek istemem,” dedi Loren. “Ama viski öyle içilmez. İçkide bir uzman olarak, bu beni rahatsız ediyor.”

Ona ters bir bakış attım. “Sen içkide uzman değilsin. Bir alkoliksin.” Jack şişesini sehpa üzerine bırakarak büyük bir yudum aldım. Boğazımı yaktı ama irkilmedim bile. Acı, öfkemle tarafından bastırıldı.

“Bu da beni bir uzman yapıyor,” diye karşı çıktı Loren.

Elimi sallayarak onu geçiştirdim. Bu noktada stratejim artık buydu. *Salla gitsin*. Sanki sihirli bir şekilde seks kasetinden de kurtulabilecekmişim gibi.

Şarap kadehimden üç yudum daha aldım. Çok öfkeliydim. Bedenim, öfkeyle *daralıyordu*. O kadar gözüm dönmüştü ki *titriyordum*. Evet, dünyanın göğüslerimi ve vajinamı, Connor’a bir yıl boyunca göstermek istemediğim yerlerimi görmesi utanç vericiydi.

Evet, dünyanın beni artık bir paspas gibi, yatakta vıcık vıcık ve itaatkâr birisi olarak görmesi beni geriyordu.

Hayır, ağlamayacaktım.

Scott Van Wright için tek damla yaş dökmeyecektim. O yalnızca benim ahlaksız, alçakça sözlerimi hak ediyordu. Sevdiğim insanlar için sakladığım hislerimi değil.

“Neler oluyor?” diye sordu Connor. Sesi merdivenlerden geliyordu. *Harika*. Çağrımı duymuştu. Gürültülü, iğrenç televizyonu.

Bakışları televizyona gidip geldi.

“Bak, tatlım,” dedim. “Birlikte seks kasetimiz var.”

Herkes sessizleşti. Muhtemelen soğukkanlı Connor Cobalt aklını kaçırarak mı diye merak ediyorlardı. Ayaklarını yapıştığı yerden ayırıp bana ulaşması -beni tam bir dakika geride bırakarak- on saniyeden az sürdü. Telefonunu çıkartmasını bekliyordum. Sorumluluk sahibi birisi olarak avukatları ve kriz yönetim merkezlerini aramaya başlamasını bekliyordum.

Bunun yerine hemen karşıma geçti. Sanki akli durumumu öğrenmek istermiş gibi gözlerime baktı. “*Kahrolası iyiyim*,” diye bağırmak istiyordum. Ama bunun yerine sert viskiden bir yudum daha almayı seçtim.

Connor’ın ifadesine saf bir endişe yayıldı. Kızgın *olmadığımı*, ne kadar öfkeli olduğumu ona açıklamak istedim ama kelimeleri bir araya getiremedim. Sonra şarap kadehime baktı. Çocukmuşum gibi bunu benden almasa iyi ederdi. Eğer içkimi lavaboya dökerse-

Sonra şarap kadehini elimden çekip aldı.

Ben şikâyet edemedim kadehi dudaklarına dayadı. Sessiz bir şekilde, cesur ve büyük bir yudum alıp hiddetini alkolle silmesini izledim. Gülümsüyordum. Çünkü aynı şekilde başa çıkıyorduk. Öylesine içerek değil, omuzlarımızı geriye atıp neler olduğunu kahrolası bir şampiyon gibi kabul ederek.

Şarap kadehini bana uzattı. “Ce n’est pas la fin.” *Bu son değil.*

Onaylarcasına başımı salladım. Kumandayı benden alarak sesi kıstı ve herkesin kulaklarını rahatlattı.

Cebimdeki telefonum titriyordu. Arayanın kim olduğuna bakmadım bile. Sadece koltuğun kolçağına oturarak televizyonu izledim.

“...*Philly’nin Prensesleri*, Rose’u bir bakire olarak göstermişti. Birçok insan şovun güvenilirliği hakkında konuşuyor...”

Connor kanalı değiştirdi.

“...ya yalan söyledi ya da şov sırasında bekâretini kaybetti. İnternet sitemize giderek oy vere...” Başka bir kanala geçti.

Kindar bir şekilde düz ekrana doğru bağırdım. “Dünyanın, benim bakire olmam dışında konuşacak daha iyi *HİÇBİR ŞEYİ* yok mu?” İçkimle televizyonu işaret ettim.

“Ya da olmaman dışında,” diye ekledi Loren.

Yaptığı yorumu duymazdan gelerek Connor’a döndüm. “Vajinam ulusal haberlere çıkıyor.” Delirmiş gibi kahkaha attım. “Sence Model BM’deki dostlarımız *buna* ne der?”

Connor’ın bakışları, sanki hislerime teşhis koymak ister gibi üzerimde gezindi.

Bunu da görmezden geldim.

Hızlı geçen bir andan sonra arkama geçerek kollarını belime sardı ve dudaklarını omzuma bastırdı. Göğsüne yaslandım. Samimi, sıcak, hatta güvende hissettiriyordu. Burada, benim takımımnda birinin olduğunu biliyordum.

Daisy dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. “Görünen kadarıyla, insanlar anketlerde senin lehine oy veriyor. Senin bir yalancı ya da ikiyüzlü olamayacağını söylüyorlar. Şovda tam olarak şöyle dediğin için, alıntı yaparak söylüyorum: ‘*On santimlik topuğumu yalancı ve hilekâr şerefsizlerin gözüne sokarım.*’”

Bu benim için bile biraz dramatikti. Ancak röportajlar beni yepyeni bir seviyeye getirdiği için artık tahmin edemeyeceğim

tehditler savuruyordum. Scott'ın penisini, güneşte çevirerek yakacak olmam gibi. Eğer mümkün olsaydı *seve seve* onu idam ederdim.

Çın, çın, çın. Sadie bize doğru yaklaşırken küçük ziller birbirine çarpıyordu. En az benim hissettiğim kadar vahşi görünüyordu. Şeytani ve çılgınca bir içgüdü beni sardığında Connor'ın güvenli kollarından ayrıldım.

"Rose," dedi Connor. Sesinde yarı endişe, yarı uyarı vardı.

Onu dinlemedim. Hâlâ şarap kadehimi tutarken tekir kedinin önünde eğildim. O da (benim gibi) düşmancıl bir sürtüktü. Kollarımı tırmıklamıştı. Bana tıslamıştı. *Jimmy Choo*'larıma işediğine yemin dahi edebilirdim ama bunu kanıtlayamazdım.

Ancak şu anda, tüm saldırılara karşı yenilmez hissediyordum. Medya. Scott. Bu kahrolası kedi. Sadie'ye doğru uzandım.

"Bunu yapma!" diye bağırdı Lily koltuğun yanından. "Gözünü kaybedeceksin."

Kardeşimi duymazdan gelerek avucumu Sadie'nin tüylü karnına uzattım ve bir elimle onu kaldırdım. Diğer elimle hâlâ şarap kadehinin alt kısmını tutuyordum. Tüm kinimi tek bir ölümcül bakışa yönlendirmiştim.

Sadie hareket edince Lily yüksek sesle korkak bir nefes aldı.

Ancak kedi beni tırmıklamadı. Hayır.

Beni *yaladı*. O hırçın dili, sanki bir kedi değil de köpekmiş gibi çeneme doğru uzanmıştı.

"Ne oluyor lan?" dedi Ryke şaşkınlıkla.

Kediyi kendime yaklaştırdığımda göğsüme yaslanıp mırıldandı. "Artık arkadaşız," dedim bariz olanı dile getirerek. Şarap kadehinden bir yudum daha aldım.

"Ya da taşaklarının çıktığını düşünüyor," diye karşı çıktı Loren.

"Hep vardı," dedim, buna alınmıştım. Endişe ve biraz korkuyla bakan Connor'ı görmek için arkamı döndüm. Midem düğümlenmişti. Kendimi korumak için kurduğum bariyerlerin arkasındakileri görebiliyordu.

*İyi*im, bu kelimeyi gözlerime yansıtmaya çalıştım. Ancak başarılı olduğumdan çok emin değildim.

Lily'nin kucağındaki telefonu gürültüyle çalmaya başladı. "Siktir, babam arıyor." Connor ve bana bakıyordu. "Ne yapmamı istersiniz?"

Hiçbir şey söylemedim. Sadece kucağıma sokulmaya devam eden Sadie'nin başını öptüm. Tavrındaki bu değişim beni sakinleştirerek biraz güç kazanmamı sağlamıştı.

Connor televizyonu sessize alarak Lily'nin telefonuna uzandı ve hoparlörü açtı. "Greg, ben Connor." Gergin duruşu ve sert bakışları tam tersini söylese de sesi sakindi.

"Güzel, sana ve Rose'a ulaşmaya çalışıyordum. Haberleri gördüğünüzü varsayıyorum," dedi aceleyle. Bu acelenin altında bir öfke vardı. "Kendimin ve Cobalt'ın avukatlarıyla telefodayım. Hepinizin imzaladığı sözleşmeleri gözden geçiriyoruz. Neler olduğunu net bir şekilde anlayana kadar kızlarımı o şehir evinden çıkartman gerekiyor. Artık kamera yok."

Tercümesi: *Philly'nin Prensesleri iptal edildi.*

Yaşasın. Sonucunda ismimden ve imajımdan ödün verecek olduğum için "artık Scott yok" olayını kutlayamıyordum bile. Sonra sanki bana bir tren çarpmış gibi kendime geldim. Calloway Modaevi. Üzerinde çalıştığım *her şey* tekrar cehennemi boyluyordu. Bu seks kaseti, bütün moda kariyerimi mahvedebilirdi.

Ve bunu umursuyordum. *Çok fazla.*

Midem sanki hemen kusmam gerekiyormuş gibi bulandı. Sanırım kusacaktım. Karnımı tuttuğumda, Connor bir elini omzuma uzatarak yanımda olduğunu, her şeyin kendiliğinden yoluna gireceğini söylercesine omzumu sıktı.

"Bugün toplanıp çıkıyoruz," dedi Connor, babama.

"Güvenli bir şekilde Princeton'a döndüğünüzde bize haber verin. Evin etrafında çok fazla basın olursa hepiniz Villanova'da, bizde kalmalısınız."

“Tabii,” dedi Connor. “Scott’ın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok ama Loren’in babası onun canına okuyacak. Dürüst olmak gerekirse, bunu görmeyi çok istiyorum.” Jonathan Hale’in diken olduğu yerde benim babam bir çiçek yaprağı kadar yumuşaktı. “Rose orada mı?”

“Hoparlördesin.”

“Rose,” dedi babam, sesi nazik bir hal almıştı. “Tatlım, sen imzalamadan önce sözleşmeye kaç avukat baktı?”

Herkes bana döndü, cevabımı bekliyorlardı. Beni yargılayacaklarını şimdiden hissediyordum. Tekrar mırıldanan Sadie’yi okşadım, o benim tek müttefikimdi. “Sadece ben,” diye cevap verdim.

“Ne... sikik iş bu?” dedi Ryke, ağzı açık kalmıştı.

Loren inleyerek sanki bir dalga tarafından ezilmiş gibi kol-tuğa yaslandı. “Neden sana güvendik?”

Connor gözlerini ovuşturarak başını iki yana salladı.

Lily taş kesmiş gibiydi.

Daisy’nin yüz ifadesi donmuştu.

“*Princeton*’dayken birkaç tane hukuk dersi aldım,” diye karşı çıktım. “O sözleşmenin her bir cümlesini anlamıştım.” Aşıl’in o *ölümcül kusuru* her zaman bende de vardı.

Kibir.

Aşırı gurur. Scott’ın karşısında zayıf görünemezdim, bu yüzden her şeyi kendim yapmaya karar vermiştim. Kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu.

Eğer sözleşmedeki maddelerden birini yanlış okuduysam bu bana pahalıya mal olacaktı. Ve Connor’a.

Babam hoşnutsuz bir ses çıkarttı. “Bu... şu andan itibaren karmaşık bir durum, Rose. Avukatlar sözleşmeleri detaylıca okuduktan sonra seninle konuşacağım.”

“Bekle,” dedim. “Annem bununla nasıl başa çıkıyor?”

“Korkunç, aslında. Belirsiz bir şekilde Scott’ın adını sayık-

layıp duruyor. Bugün seni arayıp özür dileyeceğini söyledi, Connor.” Cümlenin sonunda babamın gülümsediğini duydum. Connor da bu gülümsemeyi paylaştı. Annemin kıymetli Scott’ı, bugün gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştı. Annemin tekrardan sevgilimin takımında olmasına memnundum.

“Dikkatli olun, hepiniz,” dedi babam.

Ardından telefonu kapattı. Seks kasetinden bahsetmemişti, azarlamamıştı. Sadece avukat tutmayı reddetmiş olmam yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı.

Connor bana kınarcasına bakarken telefonu Lily’ye uzattı. “Toplantıya avukatımı götürdüğünü, adamın sözleşmeleri okuduğunu sanıyordum.”

“Onu yanıma almadığımı sana söylediğimi sanıyordum.”

Connor başını iki yana salladı. “Bundan başka birine bahsetmiş olmalısın, sevgilim.” Şarap kadehimi tekrar eline alarak büyük bir yudumda içkiyi bitirdi.

“Bu da ne sikimdi böyle?” diye sordu Loren. “Greg, skandalımızdan sonra ayık kalmamla ilgili bana iki saatlik bir nutuk çekti ve sizinkine tek bir şey söylemedi bile.”

“Açık konuşmak gerekirse,” dedi Connor. “Bağımlı olduğunuzla ilgili Greg ve Samantha’ya yalan söylediniz. Bu seks kasetinden daha sarsıcı...” Son kelimelerinde cümlesi havada kaldı.

Dikkatini dağıtan şeyin ne olduğunu görmek için hepimiz arkamızı döndük.

Oradaydı.

Hiçbir şey olmamış gibi merdivenin yanında duruyordu.

Scott Van Sikik Wright.

Huzursuz bir dalgayla birlikte tüm oda sessizleşti. Bedenim öfkeyle titriyordu. Sadie küçük ve hoşnutsuz bir şekilde tısladığında onu çok sıkığımı fark ettim.

Scott bize baktığında dudakları özellikle yapmış gibi kıvrıldı. “Bir şeyi mi kaçırdım?”

Ben ona bir cevap vermeden Connor *sıradan* bir şekilde Scott'a doğru yürümeye başladı. Sevgilimin yüzü tamamen ifadesiz ve anlaşılmazdı. Hiçbir şeyi tahmin edemiyordum, bu bilinmezlik hepimizi geriyordu. Onun dışında kimse ne hareket edebiliyor ne ses çıkartabiliyordu. Connor, yapımcının karşısına geçip durana kadar sadece pahalı ayakkabılarının parke zemine çarpmasını duymuştum.

Sonra sanki yapımcının elini sıkamak istermiş gibi elini uzattı. "Tebrikler," dedi Connor. "Beni zekânla yendin. Pek fazla insan bunu yapamaz. İtiraf etmeliyim... Bunu hiç beklemiyordum."

Duygusuz sesi beni korkutuyordu.

Scott önce onun eline, ardından da yüzüne baktı. *Ne oluyor lan*, dercesine omuz silktikten sonra Connor'ın elini tuttu.

Neydi bu? Ateşkes-

Connor boştaki yumruğunu onun çenesine indirdiğinde Scott sertçe duvara çarptı. "Bu benim için," dedi Connor, sesinden öfke yayılıyordu.

Scott hızlıca kendini toparlayarak karşılık verdi.

Connor saldırıyı geçirterek Scott'ın bacak arasına *sertçe* tekme attı. Bu korkunç acı karşısında yapımcı inledi. *Siktir, evet! İçten içe seviniyordum. Beynimde konfetiler patlıyordu. Kahrolası şükürler olsun.*

"Bu da Rose için."

Scott yere doğru eğilmiş bir pozisyondaydı, gözleri yaşarmıştı. Yüzünü buruşturarak yavaşça kalkarken destek almak için duvara tutundu.

Connor geri çekilmedi, kendisine tekrar vurulmasından biraz olsun korkmuyordu.

Öksürüklere boğulan Scott'a bakılırsa, bunun tekrar olma *ihtimali* birazcık bile yoktu. "...neye imza attığını fark ettiğinde yüzünü görmek isterdim."

“Şimdi görüyorsun,” dedi Connor sakince. Scott’a daha fazla tatmin yaşatmadı. Onu bu yüzden seviyordum. “Çekilen tüm kayıtlarımızın bütün haklarının sende olduğunu düşünüyorum. Bu da sana, yazılı rızamız olmadan seks kasetini bir porno sitesine satma izni veriyor. Sözleşme elimde olmasa dahi, yatak odalarımızda bizi çekmeye iznin olmadığını yazdığı bölümde bir aldatma olduğundan eminim.”

“O cümleyi *doğru* okudum. Bunu biliyorum,” dedim. Yatak odalarıyla ilgili bir madde vardı... değil mi?

Scott biraz öne doğru eğildi. Hâlâ taşaklarındaki acı geçmemiştii. “Yatak odalarında çekilen hiçbir şeyi *televizyonda* yayınlamayacağımı söylüyordu. Yayınlamadık da. Sözleşmede filmlerle ilgili bir şey yoktu. Yatak odaları ve tuvaletlerdeki kayıtlar sadece filmler ve internet içerikleri için kullanılabilir. Televizyon yayınlarında değil.”

Aman Tanrım. Tuvalette Connor’a sakso çekmiştim.

Scott ifademin korkuyla dolmasını izlerken şeytani bir şekilde kahkaha attı. Onda... çok fazla kaydımız vardı. Seks yaptığımız her anı düşündüm. Hepsi ondaydı. Saatlerce, biz düzüşürken.

Lily ve Loren...

Scott kardeşime dönen bakışlarımı yakalamış olmalıydı. “Lily neredeyse hep odasındaydı,” dedi. “Onun odasını çekebilecek bir kamera yerleştirme fırsatımız olmadı.” Bu doğrudu. İlk taşındığımızda Connor ve Loren’den tuvaleti ve yatak odalarını aramalarını istediğim için kameraları tekrar yerleştirmek zorunda kalmışlardı.

Ryke’a baktım.

“Evde hiç düzüşmedim,” dedi.

Daisy’ye döndüm. Rengi atmıştı.

Connor onun endişelerini hafifletti. “Reşit olmayanların pornografik görüntüsünü almak yasadı.” Scott’a ters ters baktı. Onu yakalamıştık.

Hapse gidecekti.

“Almadık,” dedi Scott. “Tüm kayıtlar silindi.”

Siktir git! Topuğumla Scott’ın kışına tekneyi basmak üzere Sadie’yi yere indirdim. Ancak Ryke yerinden kalkarak iki elini omzuma uzattı ve beni olduğum yerde tuttu. Connor’ın ona bakıp, beni zapt etmesi için bir işaret verdiğini anlamam biraz vaktimi aldı.

“İğrençsin!” diye bağırdım Scott’a fazla tiz bir şekilde.

Scott sakinliğini korudu. Aklını kaçıran tek kişi bendim. Bu nasıl mümkün olabilirdi? *Benim* hayatıma bir el bombası atmıştı. Herkesin benim kadar *öfkeli* olmasını istiyordum.

Fakat sonra, ben sinirliyken başka kimsenin öyle olmasına gerek kalmadığını fark ettim. Ben kasırgaydım. Tayfundum ve yolumdaki her şeyi *yıkıp* geçecektim.

Evet, dramatikti.

Ama tam olarak böyle hissediyordum.

Yolumdan çekilin. Yoksa sizi de boğarım.

“Julian’dan gelen mesaj?” diye sordu Connor.

“Ayarlandı. Brett, gecenin bir yarısı Julian’ın telefonunu alıp Ryke’a mesaj attı.” *Tıknaz şerefsiz. Bizim tarafımızda olmadığını biliyordum.*

“Lily ve Lo tuvaletten çıkan o şapırtı sesleri?”

“Düzenlenirken eklendi. Önden hazırlayıp bulmanız için kameraya yükledik.” *Orospu çocuğu...*

“Lo’nun dolabındaki içki?”

“Ayarlandı. Lily şekerleme yaparken Savannah ve Ben, içkiyi dolaba yerleştirdi. Bir kamera da yerleştirmeleri gerekiyordu ama bunun için vakitleri yoktu.”

Savannah ve Ben. Hepsinden nefret ediyordum. Sadakatleri neredeydi?

Ryke ellerini üstümden çekerek Scott’a yaklaşmaya başladı.

Loren hiçbir şey yapmıyordu. Sadece Lily’nin kulağına bir şeyler fısıldıyordu ve kardeşim de ona başını sallıyordu.

“Bunun yüzünden kahrolası cehennemi boylayacaksın!” dedi Ryke. Kahverengi gözlerine bir karanlık yayılıyordu.

Connor, Ryke yaklaştığı an onu iterek Scott’a döndü. “Bu evden defolmazsan Ryke’i serbest bırakacağım. Onun yumrukları benimkilerden bin kat daha fazla acıtır. Yani uğraşmayı bırak ve *defol*.”

Scott doğruldu ama buradan şerefiyle çıkmıyordu. Ceplerinde *birden fazla* seks kasetinden kazanacağı milyon dolarlar vardı. Hepsini, ilkinden daha fazla paraya satabilirdi.

Hayatı kurtulmuştu.

Kazanmıştı.

Kaybetmiştik. Nasıl kaybetmiştik?

Ah, evet. *Kibir*.

Ben bir Yunan trajedisidim. Ya da bir Shakespeare komedisi. Nihayetinde, bunun sonu bir düğünle bitecekti.

Kapı Scott’ın ardından kapandığında odayı bir gerginlik ele geçirdi. Sadece bedenini Connor’ın bacaklarına sürten Sadies’in tasmasından çıkan şingirti sesleri vardı.

“Evet...” dedi Loren. Connor’a baktıktan sonra bana döndü. “...siz ikinizin satışa çıkan bir kutulu seti olacak mı?”

“Muhtemelen olur,” dedi Connor. Her bir kuruşu da Scott’la porno sitesine gidecekti. *Tüm hayatıma lanet olsun*.

Connor yanıma gelerek şakağımı öptü. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Sadece bununla baş etmemiz gerekiyordu. Connor buradayken sanırım bunu yapabilirdim.

Odada kalan gerginliği yatıştırmak için ellerimi birbirine çarptım. “Herkes gidip toplansın. Buradan ayrılıyoruz, babamı duyduunuz.”

Siyah panjurları olan güvenli evimi, büyük mutfağımı ve en önemlisi şahsi tuvaletleri düşündüm. *Yüce Tanrım*. Kamera tehdidi *yokken* güzel, sıcak bir duş alma düşüncesi ağzımın sularının akmasına sebep oluyordu.

Ensemdeki saçları toplayan Connor'a baktım. Belki o da bana katılabilirdi.

Daisy olduğu yerde kıpırdandı. "Sanırım ben de annemlere dönüyorum."

Midem tekrar altüst oldu. On yedi yaşındaydı. Ne kadar istesem de bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sonra bakışlarım Ryke'a çevrildi, Philly'de bizden ayrılacak bir diğer kişi oydu. Bu çok tuhaftı. O kadar uzun zamandır aynı evde birlikteydik ki, bu rutini bozmak garip geliyordu. Sanki yerinde olmayan bir yapboz parçası gibi.

Aile gibi bir şey olmuştuk.

Disfonksiyonel, mahvolmuş bir aile. Bundan vazgeçmek zordu.

Ancak işler tekrar değişiyordu. *Reality* şovun, Calloway Modaevi'ne faydası dokunmuştu ve bu seks kaseti, feda ettiğim her şeyi tek bir anda yıkabilirdi.

Bir noktada halkla yüzleşmem gerekecekti ve bu yüzleşme, televizyona doğru bir kadeh viski sallamaktan çok daha farklı olacaktı.

Kardeşim gibi benden nefret edebilirlerdi ve toplum tarafından kınanabilirdim.

Eleştirileri şimdiden duyabiliyordum. Ve onlar yüzünden cesaretimi yitirmeyecektim. Sadece öfkeliydim.

Bu yüzden de gönderin gelsin, orospu çocukları. Beni incitmeyi deneyin. Çünkü size izin vermeyeceğim.

Bedenimi görme hakkını kazandınız ama gururumu ellerimden alamayacaksınız.

Zaten o da yıkılmayacak kadar fazla.

BÖLÜM 49

ROSE CALLOWAY

Şehir evi, oturma odasındaki sedir ağacından yapılma ağır sehpa dışında boştu. Connor merdivenlerden inerken küçük omuz çantamı tezgâha bıraktım.

“Tüm odalar kontrol edildi,” dedi Connor. “Geride kalan hiçbir şey yok.”

“İtibarım dışında.”

Bakışları, eşyalarımızı topladığımız süre boyunca bana odaklıydı ve endişeyle yoğunlaşmıştı. Scott ve seks kaseti etrafında dönen bütün sohbetleri geri çeviriyordum. Ama artık içkinin verdiği cesaret gitmişti. Şoku üstümden atıp neler olduğunu idrak etmem için sadece iki saatim vardı.

“Üzgünüm,” dedim bir anda. Connor bana doğru gelerek yanağıma uzandı. Fakat ben bir adım geri atınca eli aşağıya düştü.

“Rose-”

“Sadece, bunu sindirmeme izin ver.” Derin bir nefes aldım. “Bir seks kasetimizin olması benim suçum... yakında seks kasetlerimiz olacak.” Yüzümü buruşturdum ancak bakışlarımı ondan kaçırmadım. Ben korkak değildim. “Bu benim hatam.

Benim. Ve çok, çok üzgünüm. Penisin artık internette geziyor ve bu benim suçum.”

Son söylediğime karşı gülümsedi. Tekrar bana yaklaşıp yanaklarımı, ellerine aldığı sırada gözlerimi kısıtım. “Rose, benden özür dilemene gerek yok,” dedi içtenlikle. “Bu bir hataydı.”

Tekrar irkildim.

“Biliyorum,” dedi. “Sen ve ben, çok hata yapmayız.” Gözlerimin önüne düşen saçlarımı tarayarak itti. “Ama bazen oluyor.”

Nefes vererek başımı salladım. O kadar çok fazla şeyi içimde tutuyordum ki, olduğum yerde ahşaptan bir tahta gibi duruyordum. Sanki birisi kıcıma bir sopa sokmuştu, kırmızı alarm durumunda ve sıradaki saldırıyı bekliyor gibiydim. Bu histen kurtulmaya çalışsam da biraz zordu. Çıplak bedenim internette geziyordu ve dünyam tek bir milisaniyede, tek bir anda değişmişti.

Olan oldu, artık geri alınamaz.

“Bir şey deneyebilir miyim?” diye sordu Connor.

Kaşlarımı çattım, anlamamıştım. Bileğimi tutup beni kendine çekene kadar ne yapmak istediğini anlamadım. Sonra büyük elini başımın arkasına yerleştirerek beni göğsüne yönlendirdi. Böylece alnım, güvenli bir şekilde omzunun çukuruna sokuldu.

Burası karanlıktı.

Karşılaşmak istemeyeceğim türden.

İçimde dönüp duran çok fazla duygu vardı ve güçlü, durduramadığım bir arzu onları yüzeye çekmeye başlıyordu. Acıyı bastırmak için maskeleyişim katmanlar aceleyle soyulmaya başladı. Önce gözyaşları geldi. Sessizlik. Sonra hıçkırıklar. Gürültülü. Tüm bedenimin titremesine sebep olacak türden. Çok feci batırmıştım ve bedelini ödeyen tek kişi de ben değildim. Hatamla birlikte bir başkasını da dibe çekmekten *nefret* ediyordum.

Bunun ardından Connor, işini kaybedebilirdi. Cobalt Şir-

keti, gelecekteki CEO'larının bir porno yıldızı olmasını nazikçe kabul etmeyebilirdi. Calloway Modaevi'nin kaybı canımı yakacaktı ama bir başkasının hayalini yıkmak, affedilemez bir şeydi.

Ağlamama engel olamıyordum. Gözyaşlarından nefret ediyordum. Ne anlama geldiklerinden de nefret ediyordum ama Connor'ın bedeninin gölgesinde, bu yanıımı göstermemin güvenli olacağını hissediyordum.

Beni daha da sıkı tuttu. Gömleğinin kumaşına tutundum.

"Ağla, böylece rahatlarsın," dedi Connor başımın arkasını okşarken.

Mahremiyetimden soyunmuştum ve buna bir daha *asla* sahip olamayacaktım. İnanılmaz bir ihlale uğramış gibi hissediyordum ama Connor bir şekilde, beni yumruklamaya çalışan bu acıyı yumuşatıyordu. Güven veren, sadakat ve özgüven dolu tutuşu; her şeyin üstesinden gelebileceğime inanmamı sağlıyordu. Tüm hayatım boyunca ileriye doğru yürümem ve asla arkama bakmamam için, içimdeki gücü bulmamda bana yardım ediyordu.

Ağlarken beni kollarında ne kadar tuttuğunu bilmiyordum fakat artık tükenmişim gibi hissettiğimde, gözyaşlarım sona erdiğinde ve suçluluk duygumu öteleyecek gücü bulduğumda sıcak göğsünden çekildim.

Connor yüzümdeki ıslak izleri sildi.

"Maskaramı düzeltir misin?" diye fısıldadım.

"Yukarı bak," diye karşılık verdi. Ben tavana bakarken başparmağıyla ağlamam yüzünden oluşan siyah izleri sildi. İş bittiğinde ellerini tekrar iki yanağıma uzatıp, "Rose," diye fısıldadı. "İki saat boyunca delirmiş gibi volta atmandansa on dakika kollarımda ağlamamı tercih ederim. Bana ihtiyacın olduğunda ben hep buradayım."

"Kelimenin tam anlamıyla ağlayacak bir omuz," dedim küçük bir gülümsemeyle.

“Kelimenin tam anlamıyla, evet,” diyerek bana katıldı.

Dudaklarımı nazikçe öptü. “Bunu aşacağız. Birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir zorluk yok.”

Haklıydı. Yeni bulduğum güçle göğsüm yükselirken ön kapı tam zamanında açıldı. İkimiz de başımızı çevirdik, Loren ve Ryke içeri giriyorlardı.

“Nakliyeciler az önce gitti,” dedi Loren. “Sedir sehpanı kamyonu sığdıramadıklarını söylediler. Bu yüzden onu *Escalade*’ine taşıyacağız.” Kaldıracaklarmış gibi sehpanın yanında durdular ama bir an sonra duraksayarak *anlayışla* bana baktılar. Bu alışık olmadığım bir tuhaflık seviyesiydi.

Beni seks yaparken görmüşlerdi.

Muhtemelen beni çıplak ya da kısmen çıplak görmüşlerdi.

Yanlışlıkla ya da bilerek sansürsüz kaydı izleyip izlemediklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Hiç izlememiş olmaları da bir seçenektir. Sinsice içime sokulan utanca kapılmak yerine ellerimi belime koydum. “Neyi bekliyorsunuz? Sehpayı arabaya taşıyın.” *Neredeyse* parmaklarımı şıklatıyordum. Ancak bu dürtüyü bastırdım.

Loren başını eğerken dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Demek bağlanmayı seviyorsun, ha?”

Burun deliklerim genişledi. Utanç yeterince gitmişti, artık öfke baskın çıkıyordu. Soğukkanlı ve klas bir şekilde ona saldırıp çantamı üstüne fırlatacağım sırada, Connor kollarını belime sardı.

“Ne?” dedi Lo alayla. “Sadece gerçeği söylüyorum.”

Ryke kardeşine bir bakış attı. “Kızı utandırmayı bırak.”

Lo masum bir şekilde göğsüne dokundu. “Her yeni günde sikleri hadım etmenin yeni yollarını bulan bir kızın, bir sik tarafından sertçe becerilmeyi sevmesini komik buluyorum.”

Ben fırsat bulamadan Connor söze girdi. “Seviyorsa sevi-

yor. Konuyu kapat, Lo.” Bunu sıradan bir şekilde söylemiş olsa da kelimelerinin altında bir uyarı vardı.

“Tamam,” dedi Lo ama gülümsemesini ve kahkahasını bastırmak konusunda zorlanıyordu. Ryke başını iki yana salladı, buna rağmen o da kahkaha atmak üzereydi.

“İkinizden de nefret ediyorum,” dedim.

Ryke biraz mahcup olmuş gibiydi. “Sana gülmüyoruz. Gerçekten... sadece...” Bakışları benimle Connor arasında gidip gelirken tekrar gülümsedi. “İnsanları tek bir şekilde görerek yaşarsın. Sikik bir an sonra, alelade olduğunu düşündüğün şey başka bir şeye, daha... farklı bir şeye dönüşür.” Omuz silkti. “Hepsi bu. Sizi biraz farklı görüyorum. Kötü değil, iyi değil. Sadece farklı.”

Bunu sindirmem biraz vakit aldı. Farklı olmak benim için sorun olmazdı. Connor bile yüzüne yerleşmeye çalışan daha büyük bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyordu. Düşüncelerini resmen kafamın içinde duyabiliyordum. *Sıradan olan sıkıcıdır, sevgilim.* Ryke’in ağzından çıkan her bir kelimeyi *sevmişt*i. Üstelik bu nadiren olurdu.

Loren, Connor’a başını salladı. “Bunu kaldırmamıza yardım edecek misin?”

Connor’ın kaşları havalandı. “Gerçekten de o kadar ağır mı?”

“*Gerçek* ahşap,” dedi Loren. Ne kadar sert olduğunu göstermek için sehpaye tekme atmak üzereydi.

Ters ters bakarak parmağımı ona doğrulttum. “Sakın sehpanı çizme.”

Tekme atmak üzere olan ayağı havada kaldı. O ayağını tekrar yere indirirken, Connor da iki kardeşin yanına, sehpanın ortasına geçti.

Sehpayı kaldırmadan önce sevgilimin gözünün bir anlığına daldığını gördüm. Bakışları kafa karışıklığıyla gerilmişti. “Bir şey sormak istiyordum,” dedi boğazını temizleyerek. Ardından onlara doğru baktı. “Duşlarda düzüştünüz mü?”

“Asla,” diye cevap verdi Ryke.

Ah. Siktir. Bunu yapan sadece biz olamazdık, değil mi?

Loren dudaklarını araladı. “Lily, altı aydır çıplak duş almayacak kadar korkuyor. Gerçekten orada düzüşeceğimizi düşündün mü?”

Yani Lily’nin çıplak duş alırken kaydı yoktu. Mayosunu çıkartmamış olmalıydı. Tanrıya şükürler olsun. Bunu bir mucize olarak kabul edecektim.

“Siz ikiniz bir şey yaptınız mı?” diye sordu Loren.

İkimiz de saksoyu hatırladığımız için sessiz kaldık. Connor’dan daha şüpheli görünüyordum.

Loren bana baktığında ona kaşlarımı çattım. Daha çok kahkaha attı. “Ah, bu çok komik.”

“Komik olan şey, ayağımı taşaklarına indirecek olmam,” diye karşılık verdim.

“Neden gidip Connor’a vurmuyorsun?” dedi Loren alayla. “Sonra bunun için o da sana bir şaplak atar.”

“Ya da sana şaplak atarım,” dedi Connor.

Loren kahkaha attı. “Beni bağladıktan önce mi, yoksa sonra mı?”

“Sonra.”

Loren sırtıttı. Ağzını tekrar açtığında konuşmasını böldüm. “İkiniz de çok şirinsiniz. Bunu anladık.” Loren yorum yapmadan ekledim. “Lily ve Daisy nasıl?” Kasetler hakkında henüz onlarla konuşmamıştım. Bundan kaçıyordum ve onlar da eşyalarımı toplarken bana bunun için biraz alan tanımışlardı.

Loren ve Ryke ilk başta hiçbir şey söylemedi. Connor dönüp beni göğsüne çektiğinde gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

“Sen başla,” diye fısıldadı Ryke.

Loren başını iki yana sallayarak gözlerini devirdi. Hemen ardından da bana baktı. “Lil, senin için endişeleniyor. O iyi

ama... yani..." Gerildi. "İkimiz de rahatladık." Bunu söylediği için mahcup hissetmiş gibi görünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, biz olmadığımız için sevindik."

"Ben de," diye cevap verdim.

Loren bir nefes vererek elini, saçından geçirdi. "Üzgünüm. Gerçekten, Rose. Eğer Lil olsaydı..." İfadesi parçalara ayrılırken sanki omuzlarında fiziksel bir yük varmış ve onu artık yere bırakıyormuş gibi görünüyordu.

"O iyi," dedim başımı sallayarak. O değilse bendim, değil mi? Bununla başa çıkabilirdim. Eğer içimden bunu tekrar etmeye devam edersem gerçek olabilirdi. Ya da sadece, gerçekleşene kadar buna inanmam gerekirdi. "Peki, Daisy?" diye sordum.

Ryke ellerini kot pantolonunun cebine soktu. "Sessiz. Sanırım şokta."

"İyi olacak," dedim tekrar başımı sallayarak.

"Evet," derken kasları gergindi. "İyi olacak." Yeni taktiğimi deniyormuş gibi görünüyordu. Tekrar et ve inan.

Connor yanağımı öperek onlara yardım etmek için tekrar benden ayrıldı.

Antikayı kaldırmalarını izlerken derin bir nefes aldım. Şehir evindeki son mobilyaydı. *Reality* şovdan kurtulmadan önceki son anımız.

Ancak Scott Van Wright'tan asla kurtulamayacağımı fark etmiştim.

Sanki beni damgalamıştı.

Ve bunu, bütün dünyaya yaymıştı.

BÖLÜM 50

CONNOR COBALT

“Üzgünüm.” Neredeyse annemin ofisine girer girmez ondan özür dilemiştim. Tüm duvarı, bir Philadelphia şehir manzarası kaplıyordu. Ofisi minimaldi. İçinde birkaç siyah kitaplık ve temiz bir masa vardı. Hiç aile fotoğrafı yoktu. Kişisel ve özel olan her şey gözlerden uzak tutuluyordu.

“Kapıyı kapat,” dedi sertçe.

Kapıyı arkamdan kapattım. Koridora bakan pencerelerin jaluzileri zaten kapalıydı. Yalnızdık.

Masasının karşısındaki sandalyeye oturdum. Seks kasetiyle ilgili bir şey söylemesini bekledim ama bir dakika daha bilgisayarına bakarak faresini tıklatmaya devam etti. Beni kendi kahrolası düşüncelerimle yalnız bırakıyordu.

İtibarımı hep korurdum. Benim her şeyimdi. Ancak artık onu umursamıyordum. İstedigimi almıştım. Cobalt Şirketi’nde bir işim ve sevgilim vardı. Rose’un iyi olması dışında endişelendiğim tek şey *bu* şirkete nasıl zarar vermiş olduğumdu.

Scott parasını alabilirdi.

Ben kızı almıştım. Artık sadece buradaki pozisyonumu garantilemeliydim.

Annemin, “Kovuldun,” demesini bekliyordum. Vekil CEO pozisyonundan beni çekmesini, Steve Balm için hazırladığım her şeyi bana teslim etmesini bekliyordum. Benim için önemli olan, *yıllardır* çalıştığım bir şeyi beş dakikada ya da daha kısa sürede kaybedebilirdim.

“Bunu düzeltmek istiyorum,” dedim anneme. “Ne yapmam gerekiyorsa.” Bu büyük bir sözdü ve karşılığını vermeye hazır olup olmadığımdan emin değildim. Fakat artık bu kahrolası sözü vermiştim ve şimdi cevabını bekliyordum.

Annem sonunda sandalyesinde dönerek yüzünü bana çevirdi. Kesinlikle hiçbir şey söylemiyordu. Sadece bana bakıyor, belki de beni test ediyordu. Yüzünde neredeyse hiç anlayamadığım bir ifade vardı.

“Kaseti izledin mi?” diye sordum. İçten içe annemin, sevgilimi becerdiğimi görmesi fikri beni rahatsız ediyordu.

“Hayır,” dedi ilgisizce. “Rose’la ilgili durumunuzu internette okudum. Avukatlar dahil olmuştur diye umut ediyorum.”

“Evet.”

Yüksek sesli bir nefes verdi ve sandalyesine yaslanmadan önce başını birkaç kez aşağı yukarı salladı. “Connor,” diye başladı. “Sana bunu daha önce söylediğimi sanmıyorum ama... Gerçekten seninle gurur duyuyorum.”

Bir dakika. Söylediklerini kafamda tekrar ettim. “Aynı konudan mı bahsediyoruz?”

Gülümsedi. *Gerçekten* gülümsedi. “Seks kasetin var. Bunun için seninle gurur duymasam da Rose’la düğünde konuşmayı gerçekten istiyorum. Açık konuşayım, restoranda buluştuğumuzda kötü bir ruh halindeydim ve bunu size yansıtıyordum. Onunla olan ilişkini uzak ve yapmacık bulmuştum. Aslında, babanla bizim aramızdaki şey tam olarak böyleydi.”

“Babam.” Jim’den asla bahsetmezdi. *Ben* de Jim’den asla bahsetmezdim. Doğum sertifikasında yazan bir isimden fazlası değildi.

“Nadiren samimi olurduk.” Bana bunu neden anlatıyordu?
“Samimiyetimiz de yalnızca bir çocuk sahibi olmak içindi. İkizlerden sonra daha fazla yapamadım ..” Boğazını temizledi. Alnındaki çizgiler kırılganlıkla kırıştı, bunu görmeme izin vermişti.

Beyaz gömleğimin altında terliyordum. Tüm bedenim, alışılmadık bu samimiyet karşısında ısınıyordu. Yanıyormuşum gibi hissediyordum. Şu an hissettiğim *tek* his buydu. Tepkimi anlamıyordum. Hiçbir şeyi anlamıyordum. Sadece dinliyor ve zihnimin bedenimle bağlantı kurmasını sağlamaya çalışıyordum.

“Sen ve Rose hakkında duyduklarım... Sanırım ilişkiniz uzun sürecek.”

Annem, seks kaseti internete yayıldıktan *sonra* ilişkiye onay vermişti. Nasıl sıkık bir dünyada yaşıyordum böyle?

“Dediğim gibi,” diye ekledi. “Seninle gurur duyuyorum.” Sandalyesinde doğrularak ellerini masaya uzattı ve gergin bir şekilde kâğıtları karıştırdı. O hissi bana da gösteriyordu. Sonra koyu mavi gözleri benimkilerle buluştu. “Sen inanılmaz akıllısın ve hayatında harika şeyler yapacaksın, Richard... Connor... Cobalt.” Tam adımı söylerken sanki bu adı bana koyduğu zamanı hatırlamış gibi gülümsedi. “Buna şüphem yok.” Bana doğru baktıkça gözlerine bir acı yayılıyordu. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Belki de bir dakika sonra tekrar konuştu. “Sana yaptığım şeyler için çok *üzgünüm*.”

“Neyden bahsediyorsun sen?” Başımı iki yana salladım. Göğsüme, kaldıramayacağım bir yük koymuştu.

“Sana hayatında bir babaya ihtiyacın yokmuş gibi hissettirdim. O kadar önemsizdi ki, bir baba olmadan da yaşayabilirsin.” Su bardağından bir yudum aldı. “Bu sonuca varmak için biraz terapiye gitmem gerekti ama...” Duraksadı. “Jim’e ihtiyacın yoktu. Bana da ihtiyacın yoktu. Sana, kendi başına başarılı olmana yetecek şeyleri verdim ama bir çocuğun gerçekten hak ettiklerini vermedim.” Düşmeden önce yüzündeki bir gözyaşı

damlasını sildi. “Sana hiç sevgi göstermedim. Bunun için *çok* özür dilerim. Umarım... Umarım benim bunca yıldır göz ardı ettiğim şeyi Rose yapar.”

Ağzımı açtım ancak elini kaldırarak beni susturdu.

“Bırak bitireyim. Bir şey daha var.” Bir peçete alarak burnunu sildi ve masanın etrafından yürüdü.

Yanımdaki sandalyeye oturdu.

Yüzündeki ciddi, kederli ifadeye baktım ve beni bu kelimelere hiçbir şeyin hazırlayamayacağını gördüm. Söyleyeceği hiçbir şeyi tahmin edemezdin.

Bu yüzden sandalyenin koluna uzanarak dişlerimi sıktım ve kendimi hazırladım.

Düşmek istemiyordum.

Daha önce hiç düşmemiştim.

Gafil avlanmış hissediyordum.

Tüm hayatım boyunca bu hisse hazırlıksız yakalanmamak için mümkün olan her yolu, her ihtimali ve olasılıkları düşünerek hareket etmişim. Bugün ise uyanmışım ve tam karşımdaydı.

Karşılaşacağımı hiç tahmin etmediğim o yol.

Göğsümü parçalayan bu çılgın şeyle birlikte Cobalt Şirketi’nden çıkmışım. Frederick’i aramayı düşünmüştüm ama görmek istediğim tek bir kişi vardı. O da terapistim değildi.

Calloway Modaevi’nin çatı katı insanlarla, kutularla ve hararetle bir koşturmacayla doluydu. Aylar öncesiyile kıyaslandığında dramatik bir değişimdi. Şirketi hâlâ yükseliyordu. Birkaç hafta geçene kadar seks kasetinin işine nasıl etki edeceğini bilemeyecekti.

Rose’u arka taraftaki camdan duvarlı ofisinde buldum. Bilinçsiz bir şekilde makyajla kapatılan yanağındaki çürük kısma dokunuyordu, gözleri bilgisayar ekranındaydı. Hızla içeri girerek kapıyı kapattım.

Beni gördüğü an yerinden fırladı. “Sorun ne?” Parmakları

sanki gözyaşlarımın gerçek olduğunu bilmek için hissetmesi gerekiyormuşçasına göz kenarlarıma uzandı. Onu suçlayamazdım. Ben de aynı kahrolası şeyi yapmıştım.

En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum. Gerçi muhtemelen önemsiz bir şey içindi. Bir not. Tamamen başarıya ulaştıramadığım bir hedef. Eskiden benim için önemli olan şeyler. Şimdiye kadar hiç, bir insan yüzünden ağlamamıştım.

“Bekle,” dedi boğuluyormuş gibi. Sesine endişe yayılıyordu. Süratle, çalışanların ofisi görmemesi için krem rengi perdeleri çekti.

Beyaz koltuğa oturdum. Pencerede yeni bir nefes kesici manzara vardı. Bu sefer New York’tu. Rose yanıma oturarak bana doğru dönmüştü.

Bacağımı okşadı. “Connor...”

Elini elime alarak parmaklarımızı yavaşça birbirine kenetledim. Konuşmaya, içimi boşaltmaya çalıştım ama sadece başımı iki yana sallayarak yaşlar boşalan gözlerimi kapatabildim. Neden bu kadar zordu? Neden gerçek hisler bu kadar yıkıcıydı? Neden beni zayıflatmak zorundalardı?

“Sorun yok. Hiçbir şey söylemene gerek yok.”

Ama vardı. Kahrolası şeyi söylemeliydim. “Ondan nefret ediyorum...” diye başladım. Ağzımdan çıkan ilk şey saygısızca ve çocuksuydu. Geri alamazdım. Sadece konuşmaya devam ettim. “Gözümü kör etmeye devam etmesinden nefret ediyorum. Gözlerimi *ne kadar* çok açarsam açayım, bakışlarımda sadece onun dağıtabileceği bir pus var. Beni, parlak bir gökyüzünde yürüdüğüme inandırdı.” Gözlerimi tekrar kapattım ve gerçekten boğazımı yakacak şekilde bağırdım. “Ben çok-”

“Sakın *aptalım* demeye cüret etme,” diye tersledi beni. “Sen aptal *değilsin*, Richard.”

“Kendimi bir ahmak gibi hissediyorum,” diye cevap verdim. “Kahrolası iki yıl boyunca annem tarafından kandırıldım, Rose. İki yıl boyunca ve annem de bu süre boyunca *tek*

oğluna, meme kanseri olduğunu söyleyecek yüreği kendinde bulamadı mı? *Öldüğünü?* Gerçekler beni altüst ederken boğazım şişti. “Beş ya da on yıla Cobalt Şirketi’nin başına geçeceğimi söyleyip durdu. Tüm bu süre boyunca, bunu iki ay içinde yapacağımı biliyordu.”

Rose’un ağzı açık kaldı. “İki... ay mı?”

“İki ay. Bu kadar ömrü kalmış.” Kollarımı açtım. “Bunun bana söylenecek kadar önemli olduğunu düşünmedi bile.”

Şu ana kadar. Korkuyordu. Ofisteyken gözlerindeki korkuyu görmüştüm. Bu yüzden pişmanlık duyuyor ve geçmişini hatırlıyordu. Yine de ona acıyamıyordum. Ona veda edemiyordum.

Sadece, hatalarını görmesini sağlayan şeyin *ölüm* olmasından nefret ediyordum.

Kendi hatalarımı görmem için de aynı şeyin gerekmiş olmasından nefret ediyordum.

Parmaklarımı Rose’unkilerden ayırarak elini ellerimin arasına aldım ve bir süre ona baktım. Onun inatçı olduğunu söylüyordum ama geçtiğimiz bir buçuk yılda ondan daha da beterdim.

O sert, sarımsı yeşil gözlere baktım. İçimde bir acı uyanırken bile kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha güzel olan direncini koruyordu. Benim suyuma o, ateşti. Ve beni diri diri yakmasını istiyordum.

“Beni seven tek kişi sensin,” diye itiraf ettim. Göğsümde bir ağırlık vardı. “Annem değil. Babam değil. Arkadaşım değil. Sadece sen, Rose.” Bunca yıl boyunca hayatta kalmak için kendim dışında birine asla ihtiyacım olmayacağını düşünmüştüm. Annem bana bunu öğretmişti.

Yanılıyordum.

“Altmış yaşına geldiğimde, keşke önemsedğim insanlara kendimi açsaymışım diye düşünmek istemiyorum. Geriye dö-

nüp, daha iyi bir arkadaş olmadığım ya da hayran olduğum kadın için daha iyi bir adam olmadığım için pişman olmak istemiyorum.”

O da ağlıyordu. Henüz söylememiştim bile.

Gözyaşları tıpkı benimkiler gibi yanaklarına dökülüyordu.

“Gerçekle ne kadar uzun süredir savaştığımı sana anlata-mam ama bir süredir durum böyle,” dedim.

Söyleyeceğim sonraki kelimeler, göğsümün tam ortasından geliyordu. Her bir kelime, ciğerlerimdeki suyu bana verip ok-sijeni çekiyormuş gibiydi. Çok keyif aldığım bir paradokstu.

“Seni çok *fazla* seviyorum, Rose.” Başparmağımla yanakla-rını sildim.

Gülümsemeye çalıştı ancak bunu her yaptığında daha fazla gözyaşı yanaklarına döküldü. Gözlerinin parlamışından, bu yaş-ların mutluluk yaşları olduğunu söyleyebilirdim. Bir an sonra, “Ca vous a pris pas mal de temps,” dedi. *Çok uzun sürdü.*

Ben de bir keresinde ona aynısını söylemiştim. “Daha ne kadar vaktimiz var?”

Sonunda gözyaşlarının ardından gülümsedi. “Sonsuza kadar.”

Onu göğsüme çekerek sertçe öptüm, asla bırakmadım.

Tam da o an, hayatımda eksik olan tek şeyin sevgi olduğ-u-nun farkına varmışım.

Benim için önemli olan tek şey buydu.

Bununla yaşayabilirdim.

Ne kadar aptalca görünürse görünsün.

BÖLÜM 51

ROSE CALLOWAY

Connor, telefonumdan ona bir makale okuduğum sırada limuzinde nedime elbisemin boyun askısını yeniden bağlıyordu. Okumayı bitirdim. “Evet?”

“Bir magazin köşe yazarına odaklanmamalısın.”

“Burası bir dedikodu sitesi değil. Bu bir *haber* makalesi, Richard,” diye tersledim. “Ne dediklerini duymadın mı?” Bir dominant-itaatkâr ilişkisinde gerçek bir dominant olmadığı için onu kınadıkları kısmı tekrar okumak üzereydim. Karşılanması gereken standartlar olduğunu bilmiyordum bile.

“Kural yok,” dedi sakince. “Bizim için uygun olan neyse onu yapıyoruz ve internetteki birileri bunu beğenmiyorsa, o zaman başrolünde *bizim* olmadığımız başka bir pornoyu izlemekte özgürler.” Sırıttı. “Gerçi bizim kadar iyi olamazlar...”

Arkamı dönerek göğsüne vurdum. “Ciddiyim.”

“Ben de öyle,” diye cevap verdi. Sanki beni tüketmek hoşuna gidiyormuş gibi yoğun bakışlarıyla bana bakıyordu.

Sevgi.

Gülümsedim. Evet, beni seviyordu.

Bu asla eskimeyecekti.

“Seks videolarını inceleyen bu tür makaleleri okumaya bir son vermelisin,” dedi kısık, boğuk bir sesle. “Aklını karıştıracak.”

“Belki aklımın karışmasını seviyorumdur.”

“Bunu yapmak için çok daha sağlıklı bir yol biliyorum.” Dudakları kıvrılırken beni öpmek için eğildi. Ancak limuzin arnavutkaldırımıyla döşenmiş yolda sallanınca dikkatim dışarıya kaydı.

“Geldik,” dedim, sesim telaşlı bir sürü hisle doluydu.

Limuzinimiz, girişin dışındaki medyayla dolu olan kısmı geçince pencereyi indirdim. Gökyüzünde dönüp duran helikopterlerin sesini duyabiliyordum. Onları duymazdan gelerek ileride yükselen saraya baktım. Büyüleyici mimarisini ve büyüklüğünü inceledim. Bu gerçekten de bir kraliçeye layık bir düğündü.

Lily’nin bugün kaygılı olmak yerine daha heyecanlı olduğunu umuyordum. Sanki ikimizin de gerginliğini taşıyormuşum gibi hissediyordum. Ne bekleyeceğim konusunda emin değildim. Connor, düğünün dizginlerini eline almıştı, bu da her bir detayın sürpriz olacağı anlamına geliyordu. Mekânı değiştirdiğini zaten itiraf etmişti, artık düğün Paris’in merkezindeki bir kilisede değildi.

Şehrin biraz dışındaydık. “*Château de Fontainebleau*’yu* nasıl ayarladığını hâlâ bilmiyorum,” dedim. Büyülenmişim.

Connor kolunu omzuma dolayarak kulağıma eğildi. “Kendi yöntemlerim var.”

Connor ve yöntemleri. “Yani bağlantıların,” diyerek netleştirdim.

“İşte onlar, evet,” dedi gülümseyerek.

Telefonumdan tekrar saate baktığımda telefonu elimden aldı. Sinirlerimi yatıştırmak için kullandığı yöntemleri görmezden gelerek açık pembe nedime elbisemi sıyırdım ve şofö-

* Fontainebleau Sarayı, Fransız Kraliyeti’nin en büyük saraylarından biridir. (ç.n.)

re en yakın koltuğa geçtim. “Affedersiniz,” dedim. “Biraz daha hızlı sürebilir misiniz? Geç kalıyoruz.”

“Otuz dakika erken gidiyoruz,” diye hatırlattı Connor. Gülmsemesi sadece genişliyordu.

“Ben bir saat erken gitmek istemiştım,” diyerek tersledim onu. “Fakat birileri kol düğmesini seçmek için on beş dakika harcadı. Loren’in gerçekten senin ne taktığını umursayacağını...” Bileklerine baktım. “Onlar gerçek altın mı?”

Sırtışı gözlerine ulaştı, bu da benim gözlerimi devirmeme sebep oldu. Pencereden dışarı baktığımda midem altüst oldu. Ne oluyordu... *be!*

Elbisemi tekrar tutarak yırtmamak için pembe kumaşı elimde topladım. Pencereye yaklaşp resmen bir köpek gibi başımı dışarı sarkıtmıştım, yaptığım bir hanımefendiye yakışmayacak en kötü şey değildi. Yine de ona yakındı. Connor ellerini kalçama yerleştirerek beni içeri çekti.

“Gökyüzünde kameralar var,” dedi.

“Yolda da güller var!” diye bağırdım, gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. “Çiçekleri değiştirip gül mü yaptın?” Lily beni öldürecekti. Bu çok, çok, çok yanılttı. *Orkide* seçmişim. Nötr çiçeklerdi.

Connor’ın kaşları sanki akli karışmış gibi çatıldı ve delirmiş gibi bakan gözlerimi takip etti. “Bir hata olmalı.” Tekrar bana dönerek yanaklarıma uzandı. “Nefes al. Düğün koordinatörüne yazarak değiştirteceğim.”

“Düğün koordinatörü *sensin*,” diye karşı çıktım.

Tekrar sırttı.

“Tatlım, ben düğünün elçisiyim. İdaremde bir düğün planlayıcım ve on adet düğün koordinatörüm var. Onlar da oldukça iyi asistanlar.”

Tabii ki görevlerinin hepsini delege edecekti. Artık gerçekten gergindim. Ben bunu tek başıma yapmaya çalışırken kendimi öldürebilecekken, o diğer insanlara güvenmişti. *Gu-*

rurunu topla, Rose. Evet, gururum bugün kahrolası hiçbir şeyi batırmayacaktı. Başka nelerin mahvolduğuna bakmaya çalıştım ama ellerini omuzlarımda tutarak beni olduğum yere sabitledi.

“Uzun bir gün olacak. Yanımda olmanı istiyorum, pencereden aşağıya sarkmanı değil,” dedi. “Ne dersin? Bu meydan okumayı kabul ediyor musun, Rose Calloway?”

Başımı salladım, sinirlerimi yatıştırmak için planlarına kendi rızamla uyacaktım.

Bu seferlik.

“Herkes nerede?” Topuklu ayakkabılarım boş koridorda yankılanıyordu. Burada kimse yoktu. Anlamıyordum. Lily ve Loren yoktu. Ryke ve Daisy yoktu. Misafirler ve ebeveynler yoktu. Aptal değildim, Connor’ın düğün vaktini değiştirdiği ortadaydı.

“Düğün saatini kaç yaptın?”

“Dört,” diye cevap verdi. “Erken gelmek istemiştin.”

“Üç saat erken değil.” Delirmiş miydi?

Ellerimi belime koysam da bir elini sırtımdan belime uzatarak beni yeni bir yere yönlendirdi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Dışarıya.”

“Lily’yi aramam gerekiyor. Onu bulup panik atak geçirmediğinden emin olmam lazım.”

“Lily iyi.”

“Bir sinir krizinin eşiğinde olduğuna eminim,” diyerek söylediği şeyi duymazdan geldim. “Baş nedime olarak onu sakinleştirmek benim görevim.”

“Sana daha önce hiç durman ve anın tadını çıkarman söylenmiş miydi?” diye sordu gülümseyerek.

Gözlerimi devirdim. “Ha ha,” dedim. “Daha önce bunu duydum, inan...” Topuklu ayakkabılarım biçilmiş çimlerle

karşılaştınca dikkatim dağıldı. Başımı kaldırdığımda olduğum yerde kalakaldım. Connor yanımda bekliyor, elini belimden ayırmıyordu.

Krem, pembe ve kırmızı güller çitler boyunca ilerleyerek bahçeleri dolduruyordu. Ancak beni bu kadar duygulandıran şey bu muhteşem çiçekler değildi.

Lily, Daisy ve Poppy soluk pembe nedime elbiseleriyle açık alanda duruyorlardı. Basit, açık renk ve benimkine benzemeyen elbiseler giyiyorlardı. Neredeyse bale resitallerimde giydiklerime benziyorlardı.

“Ben...” Gülümseyen parlak ifadelerine bakarken başımı iki yana salladım. Lily hem ağlıyor hem de gülüyordu.

Sonra Poppy’nin kocasını, Ryke’i ve Loren’i gördüm. Smokinlerini giymiş, zarif ve yakışıklı görünüyorlardı. Sonra...

“Anne?”

Annem gülümserken birkaç damla gözyaşını sildi. Elleri göğsünde, duygu dolu bir haldeydi. Bugün incileri yoktu. Bu görüntü karşısında neredeyse ağlamak üzereydim. Babam onun yanında durmuş, eşit derecede içten bir ifadeyle bana bakıyordu.

Connor nazikçe beni onlara yaklaştırdı.

Tüm parçaları bir araya getirirken aceleyle başımı iki yana salladım. “Connor... Connor, kardeşimin düğününü gasp edemeyiz.”

“Etmiyoruz,” dedi Connor.

“Düğünü Connor’a bir ay önce verdik,” diye açıkladı Loren genişleyen gülümsemesiyle.

“Ne?” Onlara bakarken benden sır sakladıkları için sinirlendim ancak sonra; her bir yüze, her bir aile üyesine ve arkadaşına baktım.

Herkes mutluydu.

Bugünü sert geçecek bir gün olarak hayal etmiştim. Bağrımalar. *Çıglıklar*. Lily’yi mihraba sürüklerken ikisinin de evet

demesi için dua edeceğimi düşünmüştüm. “Ama...” Anneme ve babama bakarken kekeledim. Başıma neler geldiğini henüz idrak edememiştim. “...Lily’nin mirası. Loren’la evlenmeden alamayacağını söylemişsiniz.”

“Hâlâ nişanlıyız,” dedi Lily. Loren’ın yanına geçtiğinde sevgilisi kolunu onun beline doladı. “Sadece, istediğimiz gibi evlenmeyi bekliyoruz.”

“Ayrıca sorun yok,” dedi babam başını sallayarak. “Onların evliliğini hiçbir şeye koşul olarak göstermeyeceğiz. Bunu kendi istedikleri zaman yapabilirler.”

Anneme baktım. Normalde incilerinin olduğu boynuna uzandı ancak incileri olmadığı için yalnızca boş köprücükke miğine dokunabildi. Kardeşim için ortaya çıkan bu sonuçtan yüzde yüz memnun olmadığını ele verecek tek hareketi buydu. Buna rağmen dudakları ince bir çizgi halinde kaldı, söylenene karşı çıkmadı. Artık kabul ediyordu, bu bir başlangıçtı. *Reality* şov, Lily’nin itibarını bu düğünün yapacağından çok daha iyi bir şekilde düzeltmişti. İnsanların ona ve Loren’a âşık olması için, ellerinde bir düzine düğün fotoğrafından ziyade altı aylık video kayıtları vardı.

“Sorun yok,” dedi Lily tekrar. “Bugün senin.”

“Ne?” Sesim şaşkınlık içindeydi.

Connor elimi tutarak beni kendine çevirdi. Etraf sessizdi. Tek ses arkamızdaki fıskiye den ve gökyüzünde uçuşan kuşlardan geliyordu. Helikopterlerin sesi bahçenin çok uzağındaydı, tıpkı uzaktan gelen böcek sesleri gibiydi.

“Rose,” diye fısıldadı Connor. Ardından bir dizinin üstüne çöktü. Cebindeki siyah kutuyu çıkartarak önümde açtı. “Hayatının kalanını benimle geçirir misin?”

Elmasa bakmadım bile. “Evet,” dedim. Tereddüt etmeden, düşünmeden. Kalbimin sesini dinleyerek bana en anlamlı gelen kelimeyi söyledim. Öyle yoğun bir sisin içindeydim ki,

Connor'ın yerinden kalkıp beni öptüğünü herkes alkışlamaya başlayınca fark ettim.

Gülümseyerek yüzüne uzandım, dudaklarımı henüz onun dudaklarından ayırmak istemiyordum.

Öpüşürken gülümsedi.

Evleniyordum.

Bugün.

Hassiktir. Benden ayrıldığında ilk olarak elinde bir elbise taşıyan Daisy yaklaştı. Kutuyu açtığında plastik ambalajın altında kendi diktiğim gelinliğin titiz bir şekilde katlanmış halde durduğunu fark ettim. “Lily’ye değil, sana olması için göğüs kısmını değiştirdik,” diye itiraf etti. “Gelinliği dolabından çaldım.”

Parmaklarımı ambalajda gezdirdim. Kendi gelinliğimi tasarlamıştım. Gülümsedim. Seveceğimi bildiğim bir gelinlik. Materyali hassastı, köprücük kemiklerime ulaşan bale resital elbiselerim kadar inceydi. Tam da kıyafetlerimi sevdiğim gibi. Connor'ın, Lily için tasarladığım gelinliğe uyacak türden daha güzel nedime elbiseleri seçtiğini fark ediyordum.

“Harika,” derken tekrar Connor’a bakarak başımı iki yana salladım. “Benim için tüm bunları yapmış olduğuna inanamıyorum.”

“Ne sevdiğini biliyorum,” diye cevap verdi. “Bu günü, bizim günümüz yapmaktan keyif aldım.”

Tekrardan ağlamaya başlamamak için yavaşça bir nefes aldım. Kardeşlerim, düğüne hazırlanmak için içeri geçmeye başladılar... *benim* düğünüm. Loren ve Ryke onları takip etti. Poppy'nin kocası ve babam da peşlerindeydi.

Connor ve annem, bahçede kalan son kişilerdi.

Annem elimi ellerinin arasına aldı. “Rose,” dedi ıslak gözleriyle. “Seni seviyorum, evleneceğini hiç düşünmemiştim...”

Ben de hiç düşünmediğim için kendimi kahkaha atmaktan alamadım.

“Yani bugün, senin için olduğu kadar benim için de bir hayaldi.”

Bunu kabul ederek, “Teşekkür ederim,” dedim yanağını öperken. O da benim yanağımı öptü.

“İçeride görüşürüz.” Connor’ın kolunu hafifçe okşadıktan sonra sarayın içinde kayboldu.

Connor başını eğdiğinde yüzünde çok iyi bildiğim o kendini beğenmiş, kibirli gülümsemesi vardı. Bana yaklaşarak kollarını belime sardı. “Seni seviyorum,” dedi. *Seni seviyorum.*

Bu kelime beni her şeyden çok dolduruyordu. Dudakları alnıma uzanırken beni kendine çekti. Sanki düğün dansımızı yapıyormuşuz gibi onunla biraz sallandım. Sanki çoktan evet demişiz gibi.

“Bir gün,” diye fısıldadı. “Geriye bakıp birlikte yaptığımız her şeyi sayacağız. Ardından şöyle diyeceğiz: *Lanet olsun sadece yirmi dört yaşındaymışız.*”

Gözlerim yaşardı. “Biz sorumluluk sahibi olan çiftiz.”

“Herkesin dağınıklığını toplayan.”

“Herkesin yardım istediği,” diye ekledim.

“Bu konuda oldukça yeni olsak da en yetişkin olan.”

Gözüm yaşlı bir şekilde kahkaha attım. Bu olmak üzereydi. Birlikte olacaktık. Yeni bir hayatın başlangıcıymış gibi hissediyordum. Sahip olduğum tüm korkular, tereddütler gitmişti. Connor’ın benim için burada kalacağına güveniyordum.

Onun için her zaman bir kovalamacadan çok daha fazlası olmuştum.

“Benimle gökyüzünü öp,” diye fısıldadı Connor, dudakları güzel bir gülümsemeye kıvrılırken. “Ve bir daha asla aşağı inme.”

EPILOG

CONNOR COBALT

Üç Ay Sonra

Sıcak, kör edici spot ışıkları üstüme düşüyordu. İki elim de camdan kürsüye sarılmıştı. Üç yüz kişi bana dönmüş durumdaydı. Ancak ben hiçbirini göremiyordum. Bu tıpkı ameliyat masasında uyuşturulmak gibiydi. Ardında ne olduğunu fark etmeden beyaz floresanlara bakmak gibi.

Gergin değildim. Avuçlarım terlemiyordu. Alnımda biriken terin sebebi bu ışıklardı.

Cobalt Şirketi'nin logosu, arkamdaki ekranda dönüp duruyordu. Altında *MagNetic* gibi alt şirketlerin isimleri yazıyordu. Çoktan annemle ilgili konuşmuştum. Bu şirketle ilgili nasıl bir vizyona sahip olduğundan bahsetmiştim. CEO ölüp de her şeyi oğluna bıraktığında herkesin duymayı bekleyeceği tipik şeylerden.

Kürsüden çekilirken kendime güvenimi somutlaştıran bir takım elbise giyiyordum.

Bir zamanlar Penn'de sınıfın en önünde oturmuş, yönetsel teoriler ödevlerimi teslim ediyordum. Göz açıp kapayınca-

ya kadar buraya gelmiştim. Yirmi dört yaşındaydım. Cobalt şirketi'nin en yeni girişimlerinden bahsederken yaşı benden iki kat büyük adamlara ve kadınlara hitap ediyordum. Sahnede benim dışımda yetkili kimse yoktu.

Gülümsedim, hiçbir şey göremiyordum. Umursamıyordum bile. "Galileo, '*Gerçekler keşfedildikten sonra onları anlamak kolaydır*,' demiş," diye seslendim kalabalığa. "*Esas iş o gerçeği keşfetmektir.*" Bunun hayatımda ne kadar doğru bir söz olduğunu bilen tek kişi en ön sırada oturan kızdı.

"Bugün, size iki gerçeği söyleyeceğim."

Emin adımlarla sahnenin köşesine ilerledim.

"Kadınları tanıyorum," dedim, bu bir kıkırtı dalgasının yayılmasına sebep oldu. Seks kasetlerini artık herkes biliyordu. İnsanlardan utanarak kaçmak yerine, tıpkı işletme ğrencilerinin yapacağı gibi Rose'la birlikte bunu bir avantaja evirmiştik.

"Ve elmasları da tanıyorum." Dudaklarım daha da kıvrıldı.

Arkamdaki Cobalt şirketi logosu karardı.

Yerini Cobalt Elmasları aldı.

Herkes alkışlamaya başladı. Reklam sloganını okurken daha çok alkışlıyorlardı. "*Bildiğimiz bir şey varsa, o da kadınlar ve elmaslardır.*"

Annemin kurduğu endüstri daima diğerleriyle bağlantılıydı. Magnetlerle, boyalarla, değerli taşlarla. Yıllar önce mücevher satış yetkisi alabilirdik ama Cobalt, *reality* şovdan önce çok da bilinen bir isim değildi. O zamanlar bunu yapabilmek için başka bir şirket almamız gerekiyordu. Bu da istediğimiz bir şey değildi.

Seks kasetleri, beni olduğumdan daha büyük bir şeye dönüştürerek ebedileştirmişti. Bir kadının her fantezisini yerine getirebilecek, dominant bir tanrıya dönüştürmüştü. İnanç, kendim için yapabileceğim her şeyden daha gclyd.

Annemin şirketine bir yüz ve daha büyük bir gelecek vermişti.

Kalabalığa, reklamcılık müdürümüzün pazarlama stratejilerini onlarla tartışacağını söyledim. Teşekkür edip sahne arkasına geçmek yerine merdivenlerden inerek kongre salonuna adım attım.

Gözlerim yavaşça karanlığa alışıyordu ama alkışlar bir anda artmaya başlamıştı. Birkaç kez gözlerimi kırptıştırırken herkesin ayağa kalktığını fark ettim.

Rose da dahil.

Onlarla birlikte alkışlıyordu. Sarımsı yeşil gözlerini tutku ve hazla kısmıştı. Ona yaklaşarak tek kelime etmeden karımın elini tuttum ve iş insanlarının sardığı yolda onunla ilerlemeye başladım. Oradan çıkarken birkaç kişi hafifçe omzuma vurdu.

“Elmaslar,” dedi Rose başını iki yana sallarken. Bunu, aylardır ondan gizliyordum. Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Dâhice olduğunu söyledim ama egonu daha fazla şişirmekten korkuyorum. Loren’in egosuyla ve seninkiyle yaşamak zaten yeterince zor.”

Sırıtarak başımı kulağına doğru yaklaştırıp fısıldadım. “Bayanlar ve baylar, bu kadın bana dâhi dedi ve bunu söylerken ters ters bakmadı bile.”

Şimdi bana ters bir bakış atmıştı.

Şakağını öperek doğruldum ve sessiz koridora açılan çift kanatlı kapıyı araladım. Takım elbiseleri, isimlikleri ve göğüslerine yasladıkları deri klasörleriyle etrafta gezinen birkaç kişi yüzlerimizi tanıdıkça bize doğru bakıyorlardı.

Rose’u belinden tutarken elini kaldırdım ve parmağındaki büyük elması işaret ettim. Yüzüğün etrafı tamamen elmaslarla çevriliydi. “Bu ilk tasarımlarımızdan biriydi,” dedim.

“Bende orijinal bir *Cobalt* mı var?”

“Evet.”

Parmağındaki yüzüğü incelerken dudakları tekrar kıvrıldı. “Kimin ürünü olduğunu sorduklarında, benim ve kocamın diyeceğim.”

Bu tuhaf durum ona ne kadar cezbedici geliyorsa, beni de aynı ölçüde cezbediyordu. Gözlerime bakması için çenesini kaldırdım. Dudaklarında koyu kırmızı bir ruj vardı, ifadesini cüretkâr kılıyordu. “Seninle daha ne kadar vaktim kaldı?” diye sordum.

“Tüm gün,” dedi. “Programımı boşalttım.”

Kaşlarımı çattım. “*Sen* mi programını boşalttın?” Neredeyse kahkaha atacaktım. “Bu sabah yapılacaklar listeni gördüm. Beş sayfa uzunluğundaydı.”

“Yeni bir şey deniyorum,” derken ellerini göğsüme uzatarak ceketimi düzeltti.

“Neymiş o?”

“Delege etmek,” diye cevap verdi. “Bir mağaza müdürüm var. Envanterle ve zihinsel açıdan yorucu olmayan işlerle ilgileniyor.” Rose, Philadelphia’da bir butik açmıştı. Artık bir mağaza zincirinin emri altında değildi. Buna rağmen gelen tekliflerden bazılarını hâlâ kabul edebilirdi. Bir sürü insan ondan bir iç giyim koleksiyonu bekliyordu. Rağbet giderek artıyordu.

Bir iç giyim tasarlıyordu ama bu *H&M* ya da *Saks* için değildi. Tamamen *kendi* yeni mağazası içindi. Küçük bir işletme sahibi olarak milyonlarca dolardan vazgeçmiş olsa da mutluydu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Başarının baskısı ve başarısızlık korkusu sonunda gitmişti.

“Ama akşam yemeği için planlarımız var,” dedi.

“Öyle mi?” Kaşlarım havalandı.

“Loren ve Lily, bizimle birkaç blok ötedeki restoranda buluşacaklar.” Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Sanırım Lily daha iyiye gidiyor.” Kendi kendine başını salladı.

Seks kasetlerinden sonra, Rose’un ismi kız kardeşininki kadar lekelenmemişti. Bu açık dışavurumu için kadınlar Rose’u övmüş ve birçoğu ona sorular sormak istemişti.

Bu durum ve seks bağımlılığının sızdırılması arasındaki farkı konuştuğumuzda Rose kusacak gibi oluyordu. Şimdi bile

son birkaç ayı anımsarken gözleri dalmıştı. Lily, bir süredir ablasına karşı sessizdi.

Bir gün Lily'nin, "Bu adil değil," diyerek Loren'in yanında ağladığını duymuştum.

Haklıydı.

Bu gerçekten adil değildi.

Rose onun bu şekilde hırpalanmasından nefret ediyordu. Özellikle de hastalığı olan kişi kardeşi olduğu için. Fakat Rose sadece uzun süreli sevgilisiyle seks yapmıştı. Lily'nin ise Loren'dan önce birçok farklı partneri olmuştu. Rose bakireydi. Lily sürtüktü. Dünyanın gözünde biri haklı, biri haksızdı.

Dünyayı değiştirmek için -tabii birinin buna gücü yetiyorsa- zamanın sizin tarafınızda olması gerekirdi. Bu kontrol edemediğim birkaç şeyden biriydi.

Rose'un gözleri yanıımızdaki bankta duran gazeteye takıldı. Bakışlarını takip ederek başlığı okudum.

YENİ CONNOR VE ROSE COBALT SEKS KASETİ 35 MİLYON\$'A SATILDI.

Scott, tuvalette aldığı kaydın haklarını da satmıştı. Rose'un bana sakso çektiği kaydın. *Reality* şovun bitmesinin üzerinden aylar geçmesine rağmen hâlâ bizden kâr elde ettiğinin bir kanıtıydı bu. Davayı bir ay önce geri çekmiştik. Mahkemede ona karşı savaşıırken harcadığımız zaman ve stres, şu an sahip olduklarımız kadar değerli değildi.

Pes etmiştik. Scott Van Wright kazanmıştı.

Ancak önemli olan şeyi kazanmamıştı.

Alp tatilinde geçirdiğimiz o gecenin kaydının olmamasıyla avunuyordum. Rose'un bekâretini kaybettiği, ilk kez birlikte olduğumuz gecenin. İsteddiği kadar seks kaseti satabilirdi ama o an bizimdi ve sonsuza dek bizim kalacaktı.

Dikkatimi gazeteden çekip tekrar Rose'a yönlendirdiğimde bu başlığı çoktan geride bıraktığını fark ettim. Mest olmuş, arzulu bakışlarıyla beni inceliyordu.

“Ne oldu?” diye sordum. Bana bu şekilde bakmasını izlemeye devam ettikçe kalbim hafifliyor ve hızla atmaya başlıyordu.

Başını iki yana sallarken gülümsedi. Gözlerinde yaşlar birikirken cevap verdi. “Seni herkesten çok seviyorum.”

Ağzım biraz açık kalmıştı. Onun kalbinde kardeşlerini geçerek bu noktaya ulaşacağımı hiç düşünmemiştim. Gerçek olmasını ne kadar istemiş olsam da bu ölçülemez bir sevgiymiş gibi gelmişti.

Şaşkınlığım geçtiğinde içtenlikle gülümseyerek onu ensesinden tuttum. Parmaklarım ipeksi saçlarında gezindi. “Seni, kendimi sevebileceğimden çok daha fazla seviyorum,” diye fısıldarken çenesini tekrar kaldırıp bana bakmasını sağladım. Başka hiçbir şey söylemedim. Gözlerinin o tanıdık, dolu dizgin hisle dolmasını izlerken yalnızca gülümsedim.

Uyuduğumda bu ateşli bakışlarla birlikte uyanacağımı biliyor olmayı seviyordum. Onun olmadığı, o en çok korktuğum olasılığın asla gerçekleşmeyecek olmasını seviyordum. Uzak gelecek için yeni hayallerim vardı. Çocuklarla dolu hayaller. Sevgiyle dolu hayaller.

Teşekkür

Bu kitap büyük hayaller kurmakla ilgili. Hayallerin en büyüklerini kurmamıza izin verdikleri, o hayallerin peşine düşmemiz için bizi yüreklendirip asla geri ödeyemeyeceğimiz desteklerini gösterdikleri için ebeveynlerimize teşekkür etmek istiyoruz. Tam burada, kulağımızdaki bir fısıltı misali istediğimiz her şey olabileceğimiz ve her şeyi yapabileceğimizi söylediğiniz için size teşekkür etmekten fazlasını yapamayız. Teşekkürler anne, baba. Başarımızı size borçluyuz.

Ağabeyimize teşekkür ederiz. Kendi işinle uğraşmana rağmen sürekli kariyerlerimizde ilerlememiz için bize yardım etmenin yollarını aradın. Bir gün ağabey, birlikte kutlama yapacağız ve hemen yanımızda olacağını biliyoruz.

Ailemizin kalanı ve arkadaşlarımız. Devam etmemizi sağlayan şey eksilmez sevgiydi. Fransızca çevirmenlerimiz Violaine, Sarah ve Niekü; siz kızlar harikasınız. Yurt odamızdaki tüm o *Gossip Girl* dedikoduları için teşekkür ederiz, Niekü. Onları çok özliyoruz.

Okurlarımız, hayranlarımız, bu kitap sizin için. Tüm televizyonlarda olduğu gibi her bir sahneyi ve her bir kelimeyi

KRISTA & BECCA RITCHIE

hayranlar yönlendirdi, bu sessiz olabilecek oyunun korusu oldular.

İşimize müzik kattığınız için teşekkür ederiz.

Sizler, dünyamıza renk katan coşkun ruhlarsınız. Bunu asla unutmayacağız. Söz veriyoruz.

